

„Нашата съвременна
Джейн Остин!“

Джил Барнет

Великолепно

Блайдън

❖ КНИГА ПЪРВА ❖

ДЖУЛИЯ КУИН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

ДЖУЛИЯ КУИН ВЕЛИКОЛЕПНО

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Има две неща, които всички знаят за Александър Риджли. Първо, той е херцог Ашбърн и второ — няма абсолютно никакво намерение да се ожени скоро... Усърдната му борба срещу брачните окови продължава до деня, в който една червенокоса американка се хвърля пред устремена карета, за да спаси живота на малкия му племенник. Тя е умна и забавна, принципна и смела, за разлика от всички неомъжени лондонски дами, твърдо решени да се превърнат в новата херцогиня Ашбърн. Но също така и напълно неподходяща за херцог с благороден произход... освен ако не е точно тази, за която се представя.

Американската наследница Ема Дънстър е заобиколена от англичани, но не възнамерява да се омъжи за никого от тях, въпреки съгласието си да участва в лондонския сезон. Когато тя се измъква от къщата на братовчедите си, преоблечена като кухненска прислужница, всичко, което иска, е една последна глътка анонимност преди дебюта ѝ в обществото. Никога не си е представяла, че ще попадне в ръцете на опасно красив херцог... всяка нова среща, с когото ще разпалва пламъка на страстта в нея. Но истинската любов има склонност да разцъфва точно когато най-малко я очакват, а желанието успява да разтопи дори и най-непреклонните сърца.

На майка ми, която ми позволи да я влача по всички онези книжарници.

И на Пол, макар той да настояваше, че заглавието на книгата трябва да бъде „Великолепно в тревата“.

ПРОЛОГ

Бостън, Масачузетс

Февруари, 1816 година

— Значи ме отпращаш? — Виолетовите очи на Ема Дънстър бяха широко отворени от шок и тревога.

— Не бъди толкова драматична — отвърна баща ѝ. — Разбира се, че не те отпращам. Просто ще прекараш една година в Лондон с братовчедите си.

Устата на Ема се отвори.

— Но... защо?

Джон Дънстър се размърда неудобно в стола си.

— Просто смятам, че трябва да видиш малко повече от света, това е всичко.

— Но аз съм била в Лондон! Два пъти.

— Да... е, сега си по-възрастна... — Той прочисти гърло няколко пъти и се облегна назад.

— Но...

— Не виждам защо това да е толкова голямо затруднение. Хенри и Керълайн те обичат като свое собствено дете, а и ти самата ми каза, че харесваш Бел и Нед повече от когото и да било от приятелите ти в Бостън.

— Но те ни гостуват от два месеца. Не може да се каже, че не съм ги виждала скоро.

Джон кръстоса ръце.

— Ще отпътуваш с тях утре и това е окончателно. Отиди до Лондон, Ема. Забавлявай се.

Младата жена присви очи.

— Да не би да се опитваш да ме омъжиш?

— Разбира се, че не! Просто мисля, че промяната на обстановката ще ти се отрази добре.

— Не съм съгласна. Има хиляди причини, поради които не мога да напусна Бостън точно сега.

— Наистина ли?

— Да. Заради домакинството, например. Кой ще го ръководи докато ме няма?

Джон се усмихна снизходително на дъщеря си.

— Ема, живеем в къща с дванадесет стаи. Не се изисква чак толкова много ръководене. А и аз съм сигурен, че малкото, което е необходимо, може умело да се изпълни от мисис Мълинс.

— А всичките ми приятели? Ще ми липсват ужасно. Стивън Рамзи ще бъде особено разочарован, ако замина толкова внезапно. Мисля, че се кани да ми предложи.

— За бога, Ема! Ти не даваш и два петака за младия Рамзи. Не бива да подхранваш надеждите на бедното момче само защото не искаш да заминеш за Лондон.

— Но аз мислех, че искаш да се оженим. Баща му е най-добрият ти приятел.

Джон въздъхна.

— Когато беше на десет, може и да съм се замислял за бъдещ брак между вас двамата. Но още тогава беше очевидно, че никога няма да бъдете подходящи един за друг. Ще го подлудиш в рамките на седмица.

— Загрижеността ти към единственото ти дете е трогателна — измърмори Ема.

— А той ще те отегчи до безпаметност — довърши нежно Джон. — Искане ми се и Стивън да осъзнае безплодността на усилията си. Това е още една причина да напуснеш града. Ако си на цял океан разстояние, той най-накрая може да се огледа в друга посока за булка.

— Но аз наистина предпочитам Бостън.

— Ти обожаваш Англия — възрази Джон, а гласът му достигна границата на раздражението. — Не можеше да спреш да повтаряш колко много ти е харесало последния път, когато бяхме там.

Ема преглътна и прехапа нервно долната си устна.

— А компанията? — попита тя тихо.

Джон въздъхна и се облегна назад. Най-накрая, истинската причина, поради която Ема не желаше да напусне Бостън.

— Ема, „Дънстър Шипинг“ все още ще бъде тук, когато се върнеш.

— Но има още толкова много неща, които трябва да узная! Как ще успея да поема управлението в бъдеще, ако не науча всичко, което мога, още сега?

— Ема, и двамата знаем, че няма никой друг, на когото да предпочитам да оставя компанията. Създадох „Дънстър Шипинг“ от нищото и Господ ми е свидетел, че искам да я завеща на моята собствена плът и кръв. Но трябва да погледнем фактите. Повечето от нашите клиенти няма да желаят да правят бизнес с жена. И работниците няма да искат да приемат заповеди от теб. Дори фамилието ти име да е Дънстър.

Ема затвори очи. Знаеше, че това е истина и бе почти готова да се разплаче заради тази несправедливост.

— Зная, че няма никой по-подходящ за управлението на „Дънстър Шипинг“ — каза нежно баща ѝ. — Но това не означава, че всички останали ще се съгласят с мен. Колкото и да ме вбесява този факт, трябва да приема, че начело с теб компанията ще западне. Ще изгубим всичките си поръчки.

— Само заради пола ми — мрачно каза тя.

— Страхувам се, че да.

— Ще управлявам тази компания някой ден. — Виолетовите очи на Ема бяха ясни и дяволски сериозни.

— Мили боже, момиче. Не се предаваш, нали?

Ема прехапа долната си устна и остана непреклонна.

Джон въздъхна.

— Разказвал ли съм ти някога за времето, когато беше болна от грип?

Ема поклати глава, объркана от внезапната смяна на темата.

— Беше точно след като болестта отне майка ти от нас. Мисля, че ти беше на четири. Толкова мъничко дребосъче. — Той погледна към единственото си дете. В очите му блестяха топлина и привързаност. — Беше много дребна като дете, все още си такава, но като малка беше толкова миниатюрна. Не мислех, че е възможно да имаш достатъчно сила, за да се пребориш с болестта.

Ема седна, дълбоко развълнувана от тихо изречените думи на баща си.

— Но ти оцеля — каза той внезапно. — И тогава осъзнах какво те е спасило. Ти просто беше прекалено упорита, за да умреш.

Ема не успя да потисне усмивката си.

— А аз — продължи баща ѝ, — бях твърде непреклонен, за да ти го позволя. — Той изправи рамене, сякаш за да отпъди сантименталността на момента. — Всъщност, аз може би съм единственият човек на Земята, който е по-голям инат от теб, дъще, така че най-добре е да приемеш съдбата си.

Ема простена. Беше време да погледне истината в очите, нямаше начин да избегне заминаването за Англия. Не че пътуването извън страната можеше да се приеме като наказание. Тя обожаваше братовчедите си. Бел и Нед бяха сестрата и братът, които никога не бе имала. И все пак, човек трябва да мисли и за сериозните неща, а Ема не искаше да изоставя самоналожените си задължения към „Дънстър Шипинг“. Отново погледна баща си. Той стоеше зад бюрото с кръстосани ръце и изглеждаше неумолим. Ема въздъхна, примирявайки се с временната пречка.

— О, добре. — Тя се изправи, готова да се оттегли, за да опакова багажа си, както се предполагаше, тъй като щеше да отпътува на следващия ден с един от корабите на баща си. — Но ще се върна.

— Сигурен съм в това. О, и Ема?

Тя се обърна.

— Не забравяй да се позабавляваш малко, докато си там, нали?

Ема се усмихна на баща си с най-дяволитата си усмивка.

— Наистина, папа, нали не си мислиш, че ще се лиша от приятното прекарване в Лондон само защото не бих искала да бъда там?

— Разбира се, че не. Колко съм глупав.

Ема постави ръката си на дръжката на вратата и я откряна с няколко инча.

— Предполагам, че едно момиче получава само веднъж в живота си сезон в Лондон. Би могла също така и да се забавлява, дори и да не е от социалния тип.

— О, прекрасно! Значи все пак я накара да се съгласи? — извика лейди Керълайн, сестрата на Джон, която неочаквано връхлетя в стаята.

— Никой ли не ти е казал, че подслушването е неучтиво? — меко попита Джон.

— Глупости. Вървах по коридора и чух Ема да говори. Беше отворила леко вратата, както знаеш. — Обърна се към Ема. — След като приключихме с този въпрос, обаче, какво е това, което чувам — че си ударила някакъв крадец в носа днес?

— О, това — отговори Ема и поруменя.

— О, какво? — настоя Джон.

— Видях как един мъж се опитваше да задигне кесията на Нед. Дватамата с Бел се караха за едно или друго, както правят винаги, и той не забеляза, че щяха да го ограбят.

— Така че ти удари крадеца? Не може ли просто да извикаш?

— О, за бога, папа. Каква полза щеше да има от това?

— Добре тогава, поне удари ли го достатъчно силно?

Ема захапа долната си устна смутено.

— Всъщност, мисля, че му счупих носа.

Керълайн издаде силен стон.

— Ема — каза меко тя, — знаеш, че очаквам с нетърпение да те заведа в Лондон за сезона, нали?

— Зная. — Керълайн беше най-близкото подобие на майка, което Ема бе имала. Постоянно се опитваше да я накара да прекарва повече време в Англия.

— И знаеш, че те обичам много и не бих искала да променя нищо в теб.

— Да — колебливо отговори Ема.

— Тогава се надявам, че няма да приемеш забележката ми за обида, когато ти кажа, че в Лондон благовъзпитаните млади дами в действителност не удрят неприятните хора по носа.

— О, лельо Керълайн, благовъзпитаните млади дами от Бостън в действителност също не вършат подобни неща.

Джон се подсмихна.

— Успя ли, по случайност, да вземеш кесията на Нед обратно?

Ема се опита да му хвърли високомерен поглед, но не съумя да потисне усмивката си.

— Разбира се.

Джон засия.

— Това е моето момиче!

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, Англия

Април, 1816 година

— Надявам се, осъзнаваш, че ще имаме много сериозни проблеми, ако майка ми ни хване. — Арабела Блайдън погледна костюма си скептично. Двете с Ема бяха заели униформите от камериерките си, за техен ужас, и в същия този момент се прокрадваха надолу по задното стълбище на лондонската къща на Бел.

— Ще имаш много по-сериозни проблеми, ако тя те хване да ругаеш — кисело изкоментира Ема.

— Наистина не ме интересува. Ако се наложи да се занимая още веднъж с аранжировката на цветята за твоето парти, ще започна да крещя.

— Не мисля, че виковете са особено подходящи, когато се предполага, че се опитваме да се промъкнем по стълбите.

— О, замълчи — неизискано измърмори Бел и слезе на пръсти с още едно стъпало по-надолу.

Ема хвърли бърз поглед наоколо и последва братовчедка си. Задното стълбище без съмнение бе различно от това, което обикновено използваша с Бел във фойето. То се извиваше изящно и беше постлано с разкошен килим от Персия. В пълен контраст излъсканите дървени стъпала на задното стълбище бяха тесни, а стените — варосани и без никаква украса. Ненатрапчивата му простота напомняше на Ема за къщата ѝ в Бостън, която не беше декорирана в богатия лондонски стил. Домът на Блайдън, разположен на модерния площад Гросвенър, бе притежание на семейството повече от век и беше пълен с безценни наследствени вещи и ненадминато лоши портрети на представителите на фамилията от недалечното минало. Ема погледна отново към голите стени и въздъхна сантиментално, борейки се с пристъпа на носталгия по баща си.

— Не мога да повярвам, че ходя на пръсти като крадец в собствения си дом, за да избегна майка си — измърмори Бел, когато

достигна края на първия ред стъпала и заобиколи, за да започне следващия. — Честно казано, предпочитам да се сгуша в стаята си с хубава книга, но тя непременно ще ме потърси там и ще ме накара отново да прегледаме менюто.

— Съдба по-лоша и от смъртта — прошепна Ема.

Бел я погледна остро.

— Трябва да знаеш, че с нея прегледахме това отвратително меню безброй пъти. Ако ме притисне още веднъж в ъгъла с въпроси за муса от съомга или печената патица с портокал, наистина не мисля, че мога да бъда държана отговорна за действията си.

— Планираш майцеубийство?

Бел я стрелна криво с поглед, но не отговори, докато се движеше изискано надолу по стълбите.

— Внимавай за това стъпало, Ема — прошепна тя, като се притисна плътно към стената. — Скърца в средата.

Ема бързо последва съвета на братовчедка си.

— Да приема ли, че често се промъкваш по тези стълби?

— Преди го правех. Доста полезно е да знаеш как да се спотайваш из къщата, без останалите да подозират какво си намислил. Просто обикновено не се скатавам в ъглите, облечена като камериерката си.

— Все пак не е особено подходящо да носим коприна, когато имаме намерение да помогнем на готвачката да приготви храната за довечера.

Бел не изглеждаше убедена.

— Откровено казано, не мисля, че ще оцени помощта ни. Тя е доста старомодна и наистина не смята, че е подходящо някой от семейството да се намира на долния етаж. — С тези думи, тя отвори със замах вратата на кухнята. — Здравейте, всички. Тук сме, за да помогнем!

Прислугата изглеждаше абсолютно ужасена. Ема бързо се опита да оправи ситуацията.

— Ще са ви от полза два допълнителни чифта ръце, нали така? — обърна се тя към готвачката и ѝ отпрати широка усмивка.

Жената вдигна ръце и изпищя, запращайки облак от брашно във въздуха.

— Какво, в името на Бога, правите вие двете тук?

Една от кухненските прислужници спря да меси тестото за момент и се осмели да попита.

— Извинете, милейди, но защо сте облечени така?

— Не мисля, че вие двете би трябвало да сте в кухнята ми — продължи готвачката, поставяйки ръце на огромните си хълбоци. — Само ще ни се пречкате. — Когато нито една от двете млади дами не показа никакво намерение да напусне, тя стисна зъби и размаха дървена лъжица срещу тях. — В случай, че не сте забелязали, имаме си достатъчно работа тук долу. Сега напуснете, преди да съм извикала графинята.

Бел трепна при споменаването на майка ѝ.

— Моля те, позволи ни да останем, Кук. — Беше съвсем сигурна, че възрастната жена има истинско име, но никой не я беше наричал с него от толкова дълго време, че в действителност никой не си го спомняше. — Обещаваме да не пречим. Ще ви бъдем от голяма полза, сигурна съм. И освен това ще сме тихи.

— Просто не е редно да бъдете тук долу. Нямате ли нещо по-добро за вършене, освен да си играете на кухненски прислужници?

— Всъщност, не — отговори Бел честно.

Ема се усмихна на себе си, в тихо съгласие с братовчедка си. Двете с Бел се забъркваха в непрестанни бели, откакто бяха пристигнали преди три седмици. Не че беше имала намерение да причинява неприятности. Просто изглежда в Лондон имаше толкова малко неща за правене. У дома беше заета с работата си за „Дънстър Шипинг“. Но в Лондон счетоводството не се смяташе за уместно развлечение за жени и изглежда благопристойните английски млади дами нямаха други задължения, освен да ходят на проби за рокли и да се научат как да танцуват.

Не беше за вярване колко отегчена се чувстваше Ема.

Не че беше нещастна. Колкото и да ѝ липсваше баща ѝ, на нея много ѝ харесваше да бъде част от голямо семейство. Просто не се чувстваше полезна. Двете с Бел бяха стигнали далеч в опитите си да се забавляват. Ема се усмихна виновно при спомена за техните подвизи. Със сигурност никога не би им хрумнало, че уличната котка, която бяха прибрали само преди две седмици, може да е пълна с бълхи. Наистина нямаше как да предположат, че целият първи етаж в дома на Блайдън ще трябва да бъде освежаван. И Ема определено нямаше

намерение да предлага на цялото домакинство отлична гледка към белъто си, когато се покатери на дърво, за да спаси същата тази котка.

Роднините ѝ всъщност трябваше да са ѝ благодарни. През седмицата, в която се бяха отървали от бълхите, цялото семейство напусна Лондон и прекараха чудесна ваканция в провинцията като яздеха, ловяха риба и стояха по цяла нощ да играят карти. Ема показа на роднините си как да играят покер. Самата тя бе подкупила съседа си в Бостън да я научи на тази игра.

Керълайн беше поклатила глава с въздишка, отбелязвайки, че Ема оказва лошо влияние върху братовчедка си. Преди пристигането ѝ Бел била само млада жена с интелектуални интереси. А сега, освен това беше и мъжкарана.

— Мили боже — отговори Ема, — по-добре е от това да е само мъжкарана, нали? — Но тя знаеше, че може да се закача с Керълайн. Любовта на леля ѝ към нея беше очевидна и в ласките, и в гълченето, и двете обикновено се държаха много повече като майка и дъщеря, отколкото като леля и племенница. Точно заради това Керълайн беше толкова развълнувана за дебюта на Ема в лондонското общество. Макар да знаеше, че Ема предпочита да се върне при баща си в Бостън, тя тайно се надяваше, че момичето ще се влюби в англичанин и ще остане в Лондон. Може би тогава баща ѝ, който беше отраснал и живял в Англия, докато не се беше оженил за американка, щеше да се върне в Лондон, за да бъде близо до сестра си и дъщеря си.

Така че Керълайн организираше грандиозен бал, за да представи Ема на висшето общество. Той щеше да се състои тази нощ и двете с Бел бяха избягали на долния етаж, защото не желаеха повече да ги принуждават да се занимават с всички последни приготовления за вечерта. Готвачката обаче не се впечатли и повтори на младите дами за пореден път, че само ще ѝ пречат.

— Моля ви, не може ли да ви помагаме тук? Обстановката горе е страховита — въздъхна Ема. — Никой не говори за нищо друго, освен за бала довечера.

— Е, ще разберете, че това е всичко, за което говорим и тук долу, малка госпожичке — отговори готвачката, размахвайки пръст. — Вашата леличка ще има четиристотин гости тази вечер и ние трябва да сготвим за всички тях.

— Точно заради това имате нужда от нашата помощ. Какво искате да направим първо?

— Това, което искам да направите, е да излезете от кухнята ми преди майка ви да ви намери тук! — извика тя. Тези двете и преди бяха слизали долу, но това беше първият път, когато се показваха толкова дръзки, че в действителност да се облекат с униформи и да предложат помощ. — Нямам търпение да започне сезонът и вие двете, калпазанки такива, да имате с какво да запълвате времето си.

— Е, той започва тази нощ — заяви Бел. — С бала на мама за представянето на Ема пред висшето общество. Така че може да извадиш късмет и ние да бъдем заобиколени от толкова много ухажори, че да не ни остане време да те притесняваме.

— Ако е рекъл Господ — измърмори жената.

— Хайде, Кук — вмъкна Ема. — Имай милост към нас. Ако не ни оставиш да помагаме тук, леля Керълайн ще ни накара отново да аранжираме цветя.

— Моля те — придума я Бел. — Знаеш колко много обичаш да ни командваш.

— О, добре — измърмори тя. Беше истина. Бел и Ема развеселяваха кухнята с лудориите си. Също така повдигаха духа на готвачката, просто не искаше те да го знаят. — Предполагам, че вие, дяволчета, ще ми досаждате цяла сутрин, докато се предам. Изпитвайте добрата ми воля, това правите. Трябва наистина да се качите горе, не да танцувате из кухнята ми.

— Но ти обожаваш нашата очарователна компания, нали Кук? — ухили се Бел.

— Очарователна компания друг път — промърмори тя, докато влачеше чувал със захар от килера. — Виждате ли онези купи в ъгъла? Искам шест чаши брашно във всяка. И по две със захар. Бъдете внимателни с това и стойте настрана от пътя на останалите.

— Къде е брашното? — попита Ема, като се оглеждаше.

Готвачката въздъхна и се обърна, за да се върне в килера.

— Я почакайте. Ако имате такова голямо желание да вършите моята работа, вие носете тези големи чували.

Ема се подсмихна, когато безпроблемно пренесе торбата с брашно до мястото, където братовчедка ѝ мереше захарта. Бел също се засмя.

— Благодаря на Бога, че избягахме от мама. Вероятно ще поиска да започнем да се обличаме още от сега, а балът е след повече от осем часа.

Ема кимна. Ако трябваше да е честна, беше доста развълнувана от първия си лондонски бал. Изгаряше от нетърпение да оползотвори всички онези проби на тоалети и уроците по танци. Но лейди Керълайн беше перфекционист и издаваше заповеди като армейски генерал. След седмици, прекарани в избиране на рокли, цветя и музика, нито Ема, нито Бел искаха да бъдат открити близо до балната зала, докато лейди Керълайн се занимаваше с приготовленията. Кухнята бе последното място, където щеше да ги потърси.

След като започнаха да отмерват, Бел погледна Ема сериозно със сините си очи.

— Нервна ли си?

— Заради тази нощ?

Бел кимна.

— Малко. Вие, англичаните, можете да бъдете малко плашещи, нали знаеш, с всичките ви правила и етикети.

Бел се усмихна съчувствено, отмятайки от очите си кичур от къдравата си руса коса.

— Ще се справиш чудесно. Притежаваш самоувереност. От опит знам, че ако се държиш така, сякаш знаеш какво правиш, хората вярват в това.

— Колко мъдро — каза меко Ема. — Четеш прекалено много.

— Знам. Това ще ме вкара в гроба. Никога няма — Бел завъртя очи подигравателно в имитация на ужас — да си намеря съпруг като си завирам носа в книгите.

— Майка ти ли е казала това?

— Да, но тя ми мисли доброто, както знаеш. Не би ме накарала да се омъжа, само за да ме види задомена. Позволи ми да откажа на граф Стоктън миналата година, а той се смяташе за най-големият улов на сезона.

— Какво не му беше наред?

— Той беше леко загрижен от факта, че обичам да чета.

Ема се усмихна, докато загребваше още малко брашно и го изсипваше в купите.

— Каза ми, че четенето не било подходящо за женския ум — продължи Бел. — И още, че давало на жените „идеи“.

— Пази Боже, да имаме идеи.

— Знам, знам. Обаче ми каза да не се тревожа, защото със сигурност би могъл да ме отучи от този навик, веднъж, след като се оженим.

Ема я стрелна косо с поглед.

— Трябваше да го попиташ дали смята, че ти ще си способна да го отучиш от високомерното му отношение.

— Исках, но не го направих.

— Аз щях.

— Знам — Бел се усмихна и погледна към братовчедка си. — Имаш талант да казваш това, което мислиш.

— Това комплимент ли е?

Бел обмисли въпроса за няколко секунди, преди да отговори.

— Струва ми се, че да. Червенокосите наистина не са на мода сега, но предполагам, че ти и безобразната ти уста ще имате такъв успех, че до следващия месец най-вероятно ще бъда осведомена от „тези, които информират“, че червената коса положително е последна мода. И не е ли това чист късмет за моята бедна братовчедка, която за жалост е американка.

— Някак се съмнявам в това, но е много мило да го кажеш. — Ема знаеше, че не е толкова прекрасна като Бел, но беше удовлетворена от вида си, а и отдавна бе решила, че ако не е красавица, то поне е необикновена. Веднъж Нед я беше нарекъл хамелеон, отбелязвайки, че косата ѝ изглежда сменя цвета си всеки път, когато поклати глава. Една искра от светлина караше къдриците ѝ да пламтят.

А очите ѝ, които обикновено бяха светловиолетови, искряха и потъмняваха до опасно черно, когато избухнеше.

Ема изсипа малко брашно в последната купа и избърса ръце в престилката си.

— Кук! — извика тя. — Какво следва? Измерихме необходимото брашно и захар.

— Яйца. Искам по три във всяка купа. И без черупки, чувате ли ме? Ако намеря някакви черупки в кейковете си, ще ги оставя в кухнята и вместо тях ще поднеса главите ви.

— Боже, боже, Кук е свирепа тази сутрин — подсмихна се Бел.

— Чух това, госпожичке! Да не мислеше, че няма да го чуя. Няма нищо такова. Сега, ако смятате да стоите в кухнята ми, връщайте се на работа!

— Къде държите яйцата? — Ема претърси сандъка, където стояха малотрайните продукти. — Не ги виждам никъде.

— Тогава не гледаш внимателно. Знаех си, че вие двете нямате никакъв готварски нюх. — Готвачката пристъпи тежко към сандъка и го отвори. Но и нейното търсене се оказа безполезно. — Да ме вземат дяволите. Свършили сме яйцата. — Отново се намръщи и извика силно. — Кой беше глупакът, който е забравил да вземе яйца от пазара?

Не беше изненадващо, че никой не вдигна ръка.

Готвачката огледа стаята и погледът ѝ накрая се спря върху млада прислужница, която се беше прегърбила върху купа с дребни плодове.

— Мери — извика тя. — Изми ли ги вече?

Мери избърса ръце в престилката си.

— Не, мадам, има още купища. Никога не съм виждала толкова много дребни плодове.

— Сузи?

Сузи беше до лактите в сапунена вода, докато припряно миеше посудата.

Ема се огледа. Имаше поне дузина човека в кухнята и всички изглеждаха ужасно заети.

— Е, това е просто превъзходно — измърмори готвачката. — Трябва да сготвя за четиристотин човека, а няма яйца. Както и свободен човек да отиде да купи.

— Аз ще отида — предложи Ема.

И Бел, и готвачката я погледнаха с изражение, което бе нещо средно между шок и ужас.

— Да не сте се побъркала? — попита готвачката.

— Ема, това просто не се прави — каза Бел точно в същия момент.

Ема завъртя очи.

— Не, не съм луда и защо да не мога да отида до пазара? Напълно способна съм да донеса няколко яйца. Освен това, малко свеж въздух ще ми се отрази добре. Стоях вътре цяла сутрин.

— Но някой може да те види — запротестира Бел. — Покрита си с брашно, за бога!

— Бел, не съм се запознавала с никого все още. Как мога да бъда разпозната?

— Не можеш да излезеш с униформата на прислужницата си.

— Точно заради нея ще мога да отида — обясни търпеливо Ема. — Ако облека някоя от моите сутрешни рокли, всички ще се питат, защо благородна дама е излязла навън без придружител, да не говорим, че е на път към пазара за яйца. Никой няма да погледне към мен, ако съм облечена като прислужница. Макар че ти със сигурност не можеш да ме придружиш. Ще те разпознаят на секундата.

Бел въздъхна.

— Мама ще ме убие.

— Както виждаш... след като Кук се нуждае от всички в кухнята, аз съм единственото решение на проблема. — Ема се усмихна. Победоносно.

Бел не беше убедена.

— Не знам, Ема. Струва ми се много нередно да те пусна сама навън.

Ема въздъхна раздражено.

— Виж, ще си издърпам косата здраво назад, точно както правят нашите прислужнички. — Ема бързо прихвана косата си в кок. — И ще посипя още брашно върху роклята си. И може би ще размажа малко по бузите си.

— Това е достатъчно — прекъсна ги готвачката. — Няма нужда да пилеете повече от хубавото ми брашно.

— Бел? — попита Ема. — Какво мислиш?

— Не знам. На мама изобщо няма да й хареса.

Ема приближи лицето си до нейното.

— Тя изобщо няма да разбере за това, нали?

— О, добре — Бел се обърна към целия кухненски персонал и размаха пръста си. — Нито дума за това пред майка ми. Разбраха ли всички?

— Това изобщо не ми харесва — каза Кук. — Ама никак.

— Но нямаме голям избор, нали? — отвърна Ема. — Не и ако искате кейк за бала. И така, защо не дадете на Бел да изстиска тези лимони, а аз обещавам, че ще се върна преди дори да разберете, че ме

няма. — С тези думи Ема грабна няколко монети от ръката на готвачката и се промъкна през вратата.

* * *

Когато излезе на улицата, тя пое дълбока глътка от хладния пролетен въздух. Свобода! Беше толкова приятно от време на време да избяга от пределите на къщата на братовчедите си. Облечена като прислужница можеше да се разхожда наоколо незабелязана. След тази нощ никога вече нямаше да е способна да напусне дома на Блайдън без придружител.

Ема зави покрай последния ъгъл по пътя до пазара. Използва времето като вървеше бавно надолу по тротоара и спираше да погледне през прозореца на всеки магазин. Както и очакваше, никой от дамите и джентълмените, които се разхождаха навън, не погледна малката, червенокоса прислужница, покрита с брашно.

Ема си тананикаше весело, когато влезе в оживения пазар и закупи няколко дузини яйца. Бяха малко неудобни за носене, но тя внимаваше да не гримасничи много. Една кухненска прислужница щеше да е свикнала да носи такъв товар, а Ема не искаше да провали маскарада си. Освен това тя бе сравнително силна, а и имаше само пет къси пресечки до дома на семейство Блайдън.

— Благодаря ви много, сър — усмихна се тя на бакалина и кимна с глава.

Той ѝ отвърна ухилено.

— Да не си нова тук, а? Звучиш, сякаш си родом от Колониите.

Очите на Ема се разшириха от изненада. Не очакваше въпрос от бакалина.

— Защо... да, израснах там, но живея в Лондон от много години — излъга тя.

— Винаги съм искал да видя Америка — размишляваше той.

Ема изстена вътрешно. Бакалинът изглеждаше готов за дълъг, приятен разговор, а тя наистина трябваше да се върне вкъщи, преди Бел да започне да се притеснява за нея. Ема започна да се измъква към вратата и през цялото време не спираше да се усмихва.

— Върни се някой път, малка госпожичке! За кого каза, че работиш?

Но Ема вече беше изтичала навън, преструвайки се, че не бе чула въпроса му. Когато беше на половината път към вкъщи, духът ѝ бе приповдигнат. Подсвиркуваше си весело, напълно сигурна и доволна, че бе изиграла ролята си без никакъв проблем. Ходеше бавно, защото изгаряше от желание да удължи малкото си приключение. Освен това ѝ беше много приятно да наблюдава всички лондончани, тръгнали по всекидневните си задачи. В дрехите ѝ на прислужница никой не ѝ обръщаше внимание и тя можеше безсрамно да наблюдава околните, колкото дълго искаше, докато не погледнеха към нея в отговор.

Ема проточи шия и видя прелестно малко момче на около пет или шест години, което се измъкна от елегантна карета, теглена от двойка еднакви червеникавокафяви коне. То държеше малък кокер шпаньол и го почесваше между ушите. Черно-бялото кученце върна вниманието като облиза лицето на момчето. То изписка със смях и шумният възглас подтикна майка му да подаде глава от екипажа, за да провери дали всичко е наред. Тя беше красива жена с тъмна коса и зелени очи, които искряха от очевидната любов към сина ѝ.

— Да не си мръднал от това място, Чарли — извика тя на момчето. — Ще дойда при теб след минута.

Жената се обърна към вътрешността на каретата и, както изглежда, говореше на някого. Малкото тъмнокосо момче завъртя очи и запристъпва от крак на крак, докато чакаше майка си.

— Мамо — умоляваше то, — побързай.

Ема се усмихна на очевидното му нетърпение. От това, което ѝ беше казал баща ѝ, тя явно е била съвсем същата като малка.

— Само една минута, дяволче такава. Ще дойда.

Но точно тогава по улицата пробяга една шарена котка. Кученцето изведнъж нададе висок лай, скочи от ръцете на Чарли и се втурна след котката.

— Уелингтън! — изпищя малкото момче и се спусна след кучето.

Ема остана с отворена уста от ужас. Наемен файтон се носеше бързо надолу по улицата, а кочияшът беше напълно завладян от разговора с мъжа, стоящ до него, без да обръща ни най-малко внимание на пътя. Чарли щеше да бъде стъпкан под конските копита.

Ема изпищя. Тя дори не се замисли, докато пускаше яйцата и се втурна по улицата. Когато беше на няколко крачки от момчето, се хвърли с главата напред. Молеше се да има достатъчно сила, за да изтласка и двама им от пътя, преди да бъдат премазани от файтона.

Чарли изскимтя, без да разбира защо странната жена беше скочила върху него и го беше блъснала настрани.

Точно преди да падне на земята Ема дочу още викове.

А след това имаше само тъмнина.

ГЛАВА ВТОРА

Ема долови гласове, преди да отвори очи.

— О, Алекс! — ридаше женски глас. — Какво щеше да стане, ако тази прислужница не беше тук? Чарли щеше да бъде стъпкан! Аз съм лоша майка. Трябваше да го наблюдавам по-отблизо. Не биваше да му позволявам да слиза от каретата преди мен. Просто трябваше да си стоя в провинцията, където той нямаше да се забърква в толкова много неприятности!

— Хайде, Софи — решително каза мъжки глас. — Ти не си лоша майка. Но трябва да престанеш да пициш, преди да ужасиш бедното момиче.

— О, да, разбира се — съгласи се Софи. Но след няколко секунди започна да плаче отново. — Не мога да повярвам, че това се случи. Ако Чарли беше пострадал, не зная какво щях да правя. Просто щях да умра. Щях да изгубя желание за живот и да умра!

Мъжът въздъхна.

— Софи, моля те, успокой се. Чуваш ли ме? Чарли е добре. Има едва забележима драскотина. Просто трябва да приемем, че той пораста и се налага да го следим по-отблизо.

Ема измърмори тихо. Знаеше, че трябва да позволи на тези хора да разберат, че се е върнала в съзнание, но ако трябваше да бъде честна, чувстваше клепачите си толкова ужасно тежки, а главата ѝ пулсираше неконтролируемо.

— Тя свестява ли се? — попита Софи. — О, Алекс, не знам как да ѝ благодаря. Каква смела прислужница! Може би трябва да я наема. Възможно е хората, за които работи сега, да не се отнасят добре с нея. Ще ми е много тъжно, ако е малтретирана.

Александър Едуард Риджли, херцог Ашбърн, въздъхна. Сестра му Софи винаги е била бъривка, но изглежда говореше много повече от обикновено, когато е нервна или разстроена.

Точно тогава Чарли проговори.

— Какво става, мамо? Защо плачеш?

Гласът му я накара да заплаче още по-силно.

— О, бебчето ми — нададе стон тя, притискайки момчето до гърдите си. Взе лицето му в ръце и започна да го покрива с шумни целувки.

— Мамо! Спри това! Ще ме намокриш целия! — Чарли се опита да се отскубне от прегръдката на майка си, но тя го притисна по-близо, докато той протестираше. — Мамо, чичо Алекс ще си помисли, че съм мамино детенце!

Алекс се подсмихна.

— Никога, Чарли. Не ти ли обещах да те науча как се играе вист? Знаеш, че не играя карти с глезльовци.

Чарли кимна енергично, когато майка му внезапно го пусна.

— Ще учиш сина ми как да играе вист? — попита тя със силно изсумтяване. — Наистина, Алекс, той е само на шест години!

— Никога не си твърде млад, за да учиш, така виждам нещата аз. Нали, Чарли?

Момчето му отправи голяма беззъба усмивка.

Софи въздъхна високо, обезсърчена, че някога ще успее да контролира с твърда женска ръка брат си и сина си.

— Вие и двамата сте разбойници. Разбойници!

Алекс се подсмихна.

— Ние все пак сме роднини.

— Зная, зная. Още по-жалко. Но достатъчно за картите. Трябва да обърнем внимание на бедното момиче. Мислиш ли, че ще бъде наред?

Алекс вдигна ръката на Ема и провери пулса на китката ѝ. Беше силен и стабилен.

— Предполагам, че ще бъде добре.

— Благодаря на Бога.

— Макар че ще има дяволски силно главоболие утре.

— Алекс, какъв е този език!

— Софи, престани да се правиш на пуританка. Не ти отива.

Сестра му се усмихна слабо.

— Не, предполагам, че не ми отива. Но ми се струва, че е редно все пак да кажа нещо, когато ругаеш.

— Ако чувстваш, че трябва да кажеш нещо, защо просто не изругаеш и ти?

Между тези закачки, Ема нададе слаб стон.

— О, боже! — възкликна Софи. — Тя се свестява.

— Коя е тя, все пак? — попита внезапно Чарли. — И защо скочи върху мен?

Устата на Софи се отвори.

— Не мога да повярвам, че току-що каза това. Ти, скъпо момче, почти беше прегазен от файтон! Ако тази мила дама не те беше спасила, щеше да бъдеш смачкан!

Малката уста на Чарли оформи голямо „О“.

— Аз си помислих, че тя е просто малко луда.

— Какво? — изпищя Софи. — Искаш да кажеш, че дори не видя каретата? Трябва да се научиш да бъдеш по-внимателен.

Високият глас на Софи накара главата на Ема да пулсира още по-силно. Тя изстена отново като искаше тези хора да ѝ дадат само няколко минути тишина.

— Тихо, Софи — смъмри я Алекс. — Твоите крясъци очевидно я притесняват. Има нужда от малко спокойствие, преди главата да престане да я боли достатъчно, за да отвори очи.

Ема въздъхна. Очевидно имаше поне един човек в каретата със здрав разум.

— Знам, знам. Опитвам се. Наистина. Просто...

— Виж, Соф — прекъсна я Алекс. — Защо не отидеш до пазара да вземеш малко яйца, за да заменим тези, които тя изпусна? Ужасна бъркотия е там. Изглежда сякаш почти всички са счупени.

— Искаш да донеса яйца? — Веждите на Софи се събраха, докато размишляваше върху това невероятно действие.

— Не може да е толкова сложно да купиш яйца, Софи. Знам, че хората го правят всеки ден. Видях пазар няколко пресечки назад. Вземи кочияша ми с теб. Той ще ги носи.

— Не съм сигурна, че е подходящо да останеш насаме с нея в тази карета.

— Софи! — изскърца със зъби Алекс. — Тя е само кухненска прислужница! Никой няма да дойде и да настоява да се ожения за нея, защото сме били няколко минути насаме в каретата. *За бога, просто отиди и вземи проклетите яйца!*

Софи отстъпи. Знаеше, че е по-добре да не предизвиква прекалено много темперамента на по-големия си брат.

— О, добре. — Тя се обърна и изискано слезе от каретата.

— Вземи момчето с теб! — извика Алекс. — И го наблюдавай този път!

Софи го изгледа кръвнишки и му се изплези, след това хвана ръката на Чарли и двамата се отдалечиха от каретата.

— Хайде, Чарли — сгълча го тя. — Трябва винаги да се оглеждаш на двете страни, преди да пресечеш улицата. Просто ме наблюдавай. — Тя направи голяма демонстрация, като проточи шия във всички посоки. Чарли се засмя високо и заподскача нагоре-надолу.

* * *

Алекс се усмихна и се обърна към прислужницата, която беше положена върху подплатената седалка в каретата му. Не можеше да повярва на очите си, когато я видя да тича по улицата и да изблъсква Чарли от пътя на файтона. Храбростта не беше нещо, което беше свикнал да вижда в жени, и все пак тази млада прислужница беше показала доста от това качество. Бе привлечен от нея, трябваше да го признае. И не беше сигурен защо. Тя определено не бе обичайният му тип. Е, не, че той имаше нещо като „тип“ що се отнасяше до жените, но ако беше така, то със сигурност това малко червенокосо нещо нямаше да влиза в тази категория. И все пак, можеше да каже, че тя нямаше нищо общо с жените, с които обикновено общуваше. Определено не можеше да си представи младите дами от висшето общество, които майка му постоянно изправяше на пътя му, да рискуват живота си, за да спасят Чарли. Същото важеше и за по-зрелите жени, с които прекарваше вечерите си. Истината беше, че той бе заинтригуван от тази необикновена млада жена.

А сега тя беше в безсъзнание, защото си бе ударила главата с отворителен тъп звук, когато двамата с Чарли се приземиха на калдъръмената улица. Алекс погледна към нея, докато отмяташе от очите ѝ къдрица от меката кестенява коса. Тя изстена отново и Алекс реши, че никога не е чувал толкова приятен и сладък звук.

Проклятие, какво му ставаше? Знаеше много добре, че не бива да се увлича романтично по някакво слугинче. Алекс изстена, напълно отвратен от примитивните емоции, които препускаха в него. Не

можеше да отрече, че младата жена някак си го беше заинтригувала дълбоко. Сърцето му започна да препуска необуздано в момента, в който я беше видял да лежи безжизнена на улицата, и не можа да се успокои, докато не се увери, че не е сериозно пострадала. След като провери за счупени кости, той я вдигна и пренесе нежно в каретата. Тя беше малка и лека и пасваше идеално на едрото му тяло.

Софи, естествено, ридаше през цялото време. Благодарни на Бога, че бе успял да накара сестра си да отиде да купи още яйца. Нейното хълцане го подлудяваше, но по-важното беше, че той искаше да бъде сам с прислужницата, когато тя се събуди.

Алекс коленичи на пода, за да е по-близо до нея.

— Хайде, сладката ми — придумваше я той нежно, притискайки устни до слепоочието ѝ. — Време е да отвориш очи. Умирам да видя какъв цвят са те.

Ема изстена отново, когато почувства голяма длан внимателно да гали бузата ѝ. Туптящата болка в главата ѝ започна да утихва и тя въздъхна облекчено. Клепачите ѝ бавно се отвориха и тя мигновено беше заслепена от ярката слънчева светлина, която струеше през прозорците на каретата.

— Ох — изстена тя и затвори очи.

— Притеснява ли те светлината? — Алекс незабавно се изправи на крака и дръпна пердетата на прозорците. След това се върна до нея.

Ема пое дълбоко дъх и отвори съвсем леко очите си. След което ги разтвори много широко. Непознат мъж се взираше съсредоточено в нея, а бронзовото му лице беше само на няколко инча от нейното. Гъст кичур от среднощночерната му коса падаше елегантно над челото му. Ема копнееше да се протегне и да види дали беше толкова мека, колкото изглеждаше. Тогава той отново докосна бузата ѝ.

— Доста ни изплаши, знаеш ли? Беше в безсъзнание близо десет минути.

Ема го гледаше безизразно, неспособна да състави правилно изречение. Причината беше този мъж, помисли си тя. Той беше невероятно красив и бе прекалено близо до нея.

— Можеш ли да говориш, скъпа?

Устата на Ема се отвори.

— Зелени — беше единствената дума, която изрече.

Такъв ми бил късметът, помисли си Алекс. Най-красивата кухненска прислужница в цял Лондон лежи в каретата ми и е напълно луда. Очите му се присвиха, когато той се загледа в нея още внимателно и попита:

— Какво каза?

— Очите ви са зелени — гласът ѝ излезе задавено.

— Да, знам. Такива са от десетилетия, всъщност. Предполагам, откакто съм се родил.

Ема затвори очи. Мили боже, наистина ли току-що беше казала, че очите му са зелени? Това беше най-глупавото нещо, което можеше да спомене. Разбира се, че той знаеше какъв цвят са очите му. Вероятно дамите се надпреварваха една друга, за да му правят комплименти за красивите му, пленителни, зелени очи. Просто той беше толкова близо, втренчен в нея така съсредоточено, а погледът му със сигурност бе хипнотизиращ. Ема реши да обвинява пулсиращото главоболие за временната си глупост.

Алекс се подсмихна.

— Е, предполагам, трябва да сме благодарни, че злополуката не те е направила далтонистка. Сега, мислиш ли, че можеш да ми кажеш името си?

— Ем... кхъ-кхъ — Ема се закашля, за да прикрие запъването си.
— Мег. Името ми е Мег.

— Приятно ми е, Мег. Моето име е Александър Риджли, но можеш да ми казваш Алекс. Или, ако предпочиташ, можеш да ме наричаш Ашбърн, както много от моите приятели.

— *Защо?* — Въпросът се изплъзна, преди Ема да успее да се сдържи. Предполагаше се, че кухненските прислужници не задават въпроси.

— Всъщност, това е титлата ми. Аз съм херцог Ашбърн.

— Оу...

— Имаш интересен акцент, Мег. Да не би случайно да идваш от Колониите?

Ема направи гримаса. Имаше малко неща, които мразеше повече от това англичаните да се обръщат към страната ѝ с „Колониите“.

— Идвам от Съединените американски щати — наперено каза тя, забравяйки отново за маскарада си. — Независими сме вече от няколко

десетилетия и не трябва да се отнасяте към нас като към ваши колонии.

— Признавам грешката си. Абсолютно си права, скъпа, и трябва да кажа, че много се радвам да видя как възвръщаш духа си.

— Извинете, Ваша светлост — каза тя скромно. — Не биваше да ви говоря по този начин.

— Хайде, Мег, недей да се правиш на скромна. Мога да видя, че няма и една покорна жилка в теб. Освен това смятам, че имаш правото да ми говориш, както желаш, след като спаси живота на племенника ми.

Ема беше слисана. Напълно беше забравила за малкото момче.

— Той добре ли е? — попита тя разтревожено.

— Да, наред е. Наистина не трябва да се тревожиш за него. Ти си тази, за която се притеснявам, любов моя.

— Добре съм. Наистина. Аз... аз мисля, че вече трябва да се връщам обратно. — Мили боже, той отново я погали по бузата, а тя със сигурност не можеше да запази и една разумна мисъл в главата си, когато я докосваше по този начин. Загледа се в плътните му устни и се запита какво ли ще бъде усещането да са върху нейните. Ема простена и се изчерви заради скандалните си мисли.

Алекс чу звука и очите му веднага се замъглиха от притеснение.

— Сигурна ли си, че все още не се чувстваш слаба, любов моя?

— Не мисля, че трябва да ме наричате „любов моя“.

— Аз мисля, че трябва.

— Изобщо не е благоприлично.

— Аз рядко съм благоприличен, Мег.

Ема едва имаше време да осмисли думите му, когато той се зае да ѝ покаже колко неблагоприличен може да бъде. Тя се задъха, когато устните му се впуснаха, за да пленят нейните в нежна целувка. Продължи само миг, но беше достатъчна, за да изкара всичкия въздух от дробовете ѝ, оставяйки кожата ѝ гореща и чувствителна. Тя се загледа безизразно към Алекс. Внезапно се бе почувствала несигурна в себе си от странното усещане, което беше превзело тялото ѝ.

— Това е само вкусът на онова, което предстои, скъпа — пламенно прошепна Алекс срещу устните ѝ. Той вдигна глава и се вгледа в очите ѝ. Видя опасенията и объркването на лицето ѝ и веднага се ужаси от поведението си. Отдели се от нея и седна на

срещуположната седалка в каретата. Дишането му беше слабо и неравномерно. Не си спомняше преди да е бил толкова силно завладян от една-единствена целувка. А тази беше толкова малка и кратка. Устните му едва бяха докоснали нейните. И все пак желанието бушуваше в тялото му и това, което искаше да направи, беше... дори не искаше да *мисли* за желанията си, защото това със сигурност щеше да го накара да се почувства още по-зле.

Той погледна нагоре и видя, че Мег го наблюдава невинно с широко отворените си очи. По дяволите, сигурно щеше да изгуби съзнание, ако можеше да прочете мислите му. Нямаше работа да се забърква с момиче като нея. Изглеждаше едва на шестнадесет години. Изруга под носа си. Вероятно дори всяка неделя ходеше на църква.

Ема се опита да седне, докато потриваше слепоочията си, но усети силна вълна от замайване.

— Мисля, че трябва да си вървя у дома — каза тя и спусна краката си върху пода на каретата, докато се протягаше към вратата. Братовчедка ѝ беше казала, че улиците на Лондон са опасни, но никой не я беше предупредил за заплахата, която се криеше в каретите на благородниците.

Алекс сграбчи китката ѝ, преди да достигне дръжката на вратата и нежно я придърпа да седне отново на тапицираната седалка.

— Никъде няма да ходиш. Току-що си удари главата и най-вероятно ще паднеш по пътя. Ще те откарам след минута. Освен това сестра ми отиде да вземе още яйца и се налага да изчакаме тук, докато се върне.

— Яйцата... — простена Ема и постави ръка върху челото си. — Съвсем забравих. Готвачката ще ми откъсне главата.

Очите на Алекс се присвиха едва забележимо. Бяха ли страховете на Софи оправдани? Отнасяха ли се зле с Мег в къщата на работодателя ѝ? Той нямаше да си седи и да наблюдава как толкова деликатно момиче е изложено на жестокост. По-скоро щеше да я наеме, отколкото да я остави да се върне към мъчителното си съществуване.

Алекс изстена, когато нова вълна на желание запулсира в тялото му. Разбира се, че не можеше да я наеме. Щеше да завърши в леглото му за броени дни. Софи беше права. Мег можеше да отиде да работи при сестра му. Там щеше да бъде в безопасност от такива като него.

Мили боже, беше изумен от собствената си галантност. Беше минало много време, откакто бе чувствал някакво притеснение, за която и да е жена, освен, разбира се, за майка си и сестра си, които обожаваше.

Беше известно из цял Лондон, че Алекс е заклет ерген. Знаеше, че в един момент ще трябва да се ожени, дори само за да осигури наследник, но не виждаше причина, поради която да направи такава саможертва толкова скоро. Пазеше дистанция от всички дами от *висшето общество*. Предпочиташе компанията на куртизанките и оперните певици. Проявяваше малко търпение към по-голямата част от лондонския обществен елит и изобщо не вярваше на жените. И все пак, дамите се търпяха около него на малкото социални събития, които посещаваше, защото виждаха в неговите надменни маниери и жесток цинизъм предизвикателство. Алекс рядко имаше любезни мисли за някоя от тези жени. Ако дама от благороден произход флиртуваше с него, той предполагаше, че тя е или извънредно глупава, или знаеше точно какво или по-скоро кого желае. От време на време споделяше леглото си с тях, но нищо повече.

Той погледна нагоре. Мег все още стоеше изправена, вторачена скромно в ръцете си, свити в скута ѝ.

— Няма нужда да изглеждаш толкова ужасена, Мег. Няма да те целуна отново.

Ема погледна към него, виолетовите ѝ очи бяха широко отворени. Не каза нищо. Истината беше, че се съмняваше в способността си да състави смислено изречение.

— Казах, че не трябва да се страхуваш, Мег — повтори Алекс. — Твоята добродетел е в безопасност с мен, поне в следващите няколко минути.

Устата на Ема се отвори при неговото безочие. После, раздразнена, тя присви устни и погледна настрани.

Алекс изстена, докато наблюдаваше свитите ѝ пълни устни. Боже, тя беше прекрасна. Косата ѝ, която сияеше ярко на слънчева светлина, сега, след като беше закрил прозорците, изглеждаше тъмнокестенява. А очите ѝ... В началото беше помислил, че са сини, после виолетови, но сега изглеждаха черни.

Ема се чувстваше сякаш всеки момент ще избухне, наежена от нахалството на този арогантен, надменен мъж. Тя пое дълбоко дъх,

опитвайки се да укроти нрава си, който я беше направил известна в две домакинства на два континента. Но изгуби битката.

— Наистина не мисля, че трябва да ми говорите така скандално, Ваша светлост. Нечестно е да се възползвате от моето отслабено физическо състояние по толкова неприличен начин, особено като се има предвид, че една от причините да стоя тук с туптяща подутина на главата — да не споменаваме в компанията на най-грубия мъж, когото някога съм имала лошата съдба да срещна — е защото внимавах за племенника ви, когото вие и сестра ви твърде небрежно наблюдавахте.

Ема се облегна назад доволна от речта си и му отправи най-свирепия си поглед.

Алекс беше слисан от тирадата ѝ, но внимаваше да не покаже изненадата си.

— Имаш доста богат речник, Мег — каза бавно той. — Къде си се научила да говориш толкова добре?

— Това не е ваша работа — скара се Ема, опитвайки се отчаяно да измисли правдоподобна история.

— Но аз съм ужасно заинтересован. Със сигурност можеш да споделиш с мен едно малко парченце от миналото си?

— Ако искате да знаете, майка ми работеше като бавачка на три малки деца. Родителите им бяха доста мили и ми позволиха да споделя тяхното обучение. — Така, това звучеше добре.

— Разбирам. Колко благородно от тяхна страна.

Ема въздъхна и завъртя очи при неговия сарказъм.

— Алекс! — извика го писклив глас. — Върнах се! И носим дванадесет дузини яйца. Надявам се, че са достатъчно.

Дванадесет дузини! Сърцето на Ема се сви. Нямахше начин да успее да носи всички тези яйца. Сега трябваше да остави херцогът да я отведе у дома с каретата си.

Вратата се отвори и лицето на Софи се появи.

— О, ти си будна! — възкликна тя, поглеждайки към Ема. — Не знам как въобще ще успея да ти се отблагодаря. — Софи сграбчи ръката на Ема и я стисна в своята. — Ако има някакъв начин да ти помогна, моля те, кажи ми. Името ми е Софи Лийууд, графиня Уайлдинг, и винаги ще ти бъда задължена. Ето — каза тя, като пхна картичката си в ръката на Ема. — Вземи адреса ми. Можеш да ме повикаш по всяко време, ако имаш нужда от нещо.

Ема можеше само да зяпа Софи, когато зеленооката жена спря да си поеме дъх.

— О, боже — продължи тя. — Къде са ми обноските? Как се казваш?

— Името ѝ е Мег — спокойно отговори Алекс. — Но не сметна за необходимо да сподели фамилията си с нас.

Ема се ядоса. Той дори не я беше попитал за фамилията.

— Не се притеснявай, мила — добави Софи. — Не трябва да ни казваш нищо, ако не искаш... — Ема погледна Алекс победоносно — докато помниш, че ще ти бъда приятелка до живот и можеш да разчиташ на мен за всичко.

— Благодаря ви много, милейди — каза скромно Ема. — Непременно ще го запомня. Но наистина трябва да се връщам обратно. Нямахме ме дълго време и готвачката ще се притеснява за мен.

— Може би ще ни кажеш къде работиш? — поинтересува се Алекс.

Ема погледна към него безизразно.

— *Имаш* работа някъде, нали? Не планираше да изядеш всички онези яйца сама?

О, проклетие, отново беше забравила за маскировката си.

— Ъмм, работя за граф и графиня Уърт.

Алекс знаеше адреса и информира кочияша. Софи бърбореше през краткото време, което отне на екипажа да стигне до къщата на Блайдън.

Когато пристигнаха Ема почти изскочи от каретата.

— Почакай! — извикаха Алекс и Софи в синхрон.

Софи стигна до нея първа.

— Трябва да ти благодаря, както му е редът. Ще имам кошмари седмици наред, ако не го направя. — Протегна се към ушите си, бързо свали от тях обиците с диаманти и смарагди и ги постави в ръката на Ема. — Моля те, вземи ги. Това е само малък символ, знам, но може би ще ти помогнат, ако си в нужда някой ден.

Ема беше слисана. Не можеше да каже на тази жена, че тя е единствената наследница на голяма търговска компания, а в същото време виждаше, че Софи отчаяно се нуждае да даде нещо на Ема, за да изкаже признателността си.

— Бог да те благослови. — Графинята целуна Ема по бузата и се качи обратно в каретата.

Ема се обърна към кочияша и взе яйцата от него. Усмихна се на Софи и се отправи към страничния вход на къщата.

— Не толкова бързо, любов моя — Алекс внезапно се появи до нея. — Аз ще се погрижа за тези вместо теб.

— Не! — отговори Ема, малко по-остро. — Имам предвид, че наистина предпочитам да не го правите. Никой няма да има нищо против, че съм закъсняла, след като обясня за Чарли, но няма да се зарадват да пусна непознат мъж в кухнята.

— Глупости — каза Алекс и се протегна за яйцата с върховната увереност на човек, който очаква заповедите му да се изпълняват.

Ема се отдръпна от него. Щеше да настъпи пълна бъркотия, ако той я придружеше в къщата, и Бел, на която той сигурно вече беше представен, започнеше да се обръща към нея с истинското ѝ име.

— Моля ви — обърна се тя към него. — Просто си вървете. Ще стане неудобно, ако не си тръгнете.

Алекс си помисли, че видя истински страх в очите ѝ и отново се запита дали не се държат зле с нея. Въпреки всичко не искаше тя да си навлича неприятности заради него.

— Много добре — поклони се той отсечено. — Беше удоволствие да се запознаем, скъпа моя Мег.

Ема се обърна и изтича към входа на къщата за прислуга, усещайки горещия поглед на Алекс върху гърба си по целия път. Когато най-накрая влетя през вратата в кухнята, тя се почувства така сякаш пристига от чистилицето.

— Ема! — извикаха всички едновременно.

— Къде беше? — попита Бел, с ръце на хълбоците. — Поболяхме се от притеснение за теб.

Ема въздъхна, докато поставяше яйцата на тезгяха.

— Бел, може ли да го обсъдим по-късно? — Тя погледна многозначително прислугата, която видимо беше със зейнали уста, докато се взираха безсрамно в нея.

— Добре тогава — съгласи се Бел. — Нека веднага да се качим горе.

Ема изстена. Неочаквано се беше почувствала изморена, а главата ѝ започваше отново да пулсира и не знаеше какво да прави с

проклетите обици и...

— О, небеса! — изпищя Бел.

Ема, неукротимата ѝ и енергична братовчедка, се строполи на пода като мъртва.

ГЛАВА ТРЕТА

Алекс стоеше пред къщата на Блайдън, втренчен във входа за прислугата. Беше видял чиста паника в очите на Мег, преди да се съгласи да не я придружава вътре. Той се намръщи, притеснен, че може да я накажат за закъснението. Въпреки че беше срещал граф и графиня Уърт няколко пъти, когато се налагаше, той не знаеше много за тях. Нямаше представа какво домакинство управляват. Някои членове на *висшето общество* се отнасяха към прислугата си отворително. И въпреки отказа си да приеме, че чувства нещо друго, освен похот към Мег, се ужасяваше, че може да бъде изхвърлена навън или пребита. Изпитваше огромна нужда да отиде право в кухнята на Блайдън и да се увери, че се отнасят към Мег като с героиня, каквато в действителност беше. Алекс въздъхна, леко раздражен от силата на загрижеността си. Той не беше сигурен, че се е възстановила напълно от удара. Всичко, което искаше точно в този момент, бе да вземе Мег в прегръдката си, да я отнесе в стаята ѝ и да я завие в леглото със студен компрес на главата. Изстена при картината, която се появи в главата му. Ако успееше да я сложи в леглото, силно се съмняваше, че щеше да устои и да не скочи при нея.

— Алекс! — Софи подаде глава от каретата. — *Какво чакаш?*

Той откъсна поглед от къщата.

— Нищо, Соф, съвсем нищо. Просто съм малко притеснен за Мег. Допускаш ли, че ще бъде добре? Що за хора са граф и графиня Уърт?

— О, те са прекрасни. Срещала съм ги на някои от баловете.

— Както и аз, заядливе, но това не ги прави образец за добродетел.

Софи въздъхна и завъртя очи.

— Ако прекарваше малко повече от минута на някой от баловете, на които с мама те принуждаваме да ходиш, щеше да знаеш, че Блайдън са просто чудесни. Много са мили и изобщо не са скучни. Мама държи извънредно на лейди Керълайн. Мисля, че пият чай поне

веднъж на две седмици. Няма нужда да се притесняваме повече за Мег, след като знаем, че работи тук. Не мога да си представя лейди Керълайн да позволи някой да бъде малтретиран в дома ѝ.

— Надявам се, че си права. Дължим на Мег голяма услуга. Поне можем да се уверим, че е добре.

— Не мисли, че не знам това, мили братко. Имам намерение тази седмица да кажа на лейди Керълайн как Мег спаси Чарли. Сигурна съм, че тя няма да позволи такава смелост да остане невъзнаградена.

Алекс се качи в каретата и седна на луксозната седалка, когато колелата започнаха да се движат.

— Това е добра идея, Софи.

— Трябва да отида довечера, разбира се, но наистина не се чувствам в настроение за това.

— Какво имаш предвид?

— Сериозно, Алекс, трябва да се опиташ да следиш нещата. Лейди Керълайн организира голям прием тази нощ. Сигурна съм, че си поканен. Винаги си поканен навсякъде, макар да знаят, че няма да отидеш. Ако не започнеш да...

— Спести ми лекцията „никога няма да намериш подходяща за брак жена и да се сдобиеш с наследник“. Вече съм я чувал и не съм заинтригуван.

Софи го погледна раздразнено.

— Ами, истина е и ти знаеш толкова добре, колкото и аз, че не можеш да останеш ерген завинаги. Всичко, което правиш, е да гуляеш с приятелите си, които са същите дяволи като теб.

Алекс се ухили похотливо.

— Наистина, Соф, не е като да се лишавам от женска компания.

— Ооо! — възкликна Софи. — Говориш така, само за да ме дразниш. Знаем, че е така. Тези жени дори не заслужават да бъдат споменавани в мое присъствие.

— Тези жени, както изтънчено ги нарече, не искат нищо от мен, с изключение на няколко дрънкулки, точно заради което избирам да споделя леглото си с тях. Те поне са честни относно материалните си желания.

— Ето, отново го правиш! Знаеш, че мразя да чувам за пламенните ти афери. Кълна се, Алекс, ще ти ударя плесница.

— Спри с театралниченето, Софи. И двамата знаем, че *обичаш* да слушаш за моите, така наречени пламенни афери. Просто си прекалено превзета и благоприлична, за да го признаеш.

Софи се впусна в защита, но Алекс я спря с арогантно повдигане на веждата си. Той беше абсолютно прав. Тя обичаше да слуша за неговите приключения — любовни или не. Просто не искаше да му доставя удоволствието да се съгласи с него. Освен това как да продължи кампанията си да го ожени, ако той знае, че намира начина му на живот за очарователен? Все пак направи последен опит.

— Знаеш, че ще се нуждаеш от наследник, Алекс.

Алекс се наведе към сестра си и се усмихна пакостливо.

— Предполагам, че физически ще съм способен да стана баща на син след десет или дори петнадесет години. Но ако искаш, мога да ти дам името и адреса на последната ми любовница. Сигурен съм, че ще гарантира за моята мъжественост.

— Мамо, какво е мъжественост? — изстреля Чарли.

— Нищо, за което да се тревожиш през следващите няколко години — нехайно отвърна Софи. После добави с нисък тон. — Алекс, предупреждавам те, трябва да внимаваш какво говориш около него. Той те боготвори изцяло. И предполагам, че ще говори на всичките ни прислужници за своята мъжественост поне месеци наред.

Алекс се засмя.

— Добре, заядливе, ще внимавам за думите си, само за да предпазя прислужниците от опасността да станат жертва на неговите похотливи желания. Сега ще бъдеш ли добро момиче и ще ми разкажеш ли за бала довечера?

Софи повдигна вежди.

— Внезапно се заинтересовахме от социалната сцена, а?

— Просто искам да проверя Мег. Ще отида за обичайните ми петнадесет минути и ще си тръгна.

— Лейди Керълайн иска да представи американската си племенница на обществото — обясни Софи. — Чувам, че ще бъде голямо събитие.

— Тогава защо няма да ходиш?

— Просто не ми харесва да излизам без Оливър, а и — тя се усмихна свенливо и потупа корема си — съм бременна отново.

— Нищо не си казала, заядливе! Това е чудесно! — Алекс се усмихна широко и обгърна сестра си в нежна прегръдка. Колкото решително Алекс избягваше женитба и собствени деца, толкова обичаше да прекарва времето си с Чарли и се развълнува от изгледа за друг племенник или племенница. — Ето, че пристигнахме — каза той, когато каретата спря пред входната врата на къщата на Софи. — Грижи се за себе си, сестричке. Не се напругай прекалено. — Той целуна Софи по бузата и потупа ръката ѝ.

Софи пое ръката на Алекс, докато ѝ помагаше да слезе от каретата.

— Алекс, все още дори не ми личи. Не мисля, че трябва да пазя легло.

— Разбира се, мила, но трябва да внимаваш. Не може да става дума дори да яздиш в парка.

Софи се усмихна на загрижеността на брат си.

— При целия ти развратен начин на живот, Алекс, ти си наистина примерен чичо. Само виж колко много те обожава Чарли.

Алекс погледна надолу към момчето. То подръпна палтото му и го помоли да влезе вътре, за да си поиграят.

— Друг път, дяволче. Обещавам.

— Знаеш ли, Алекс — започна Софи, — сигурна съм, че ще бъдеш превъзходен съпруг и баща, ако просто отделиш време да потърсиш подходящата жена.

Алекс скръсти ръце.

— Не започвай отново. Достатъчно лекции получих за един ден. Освен това трябва да се подготвя за проклетия бал. — Махна с ръка и се качи обратно в каретата, като инструктира кочияша си да го откара до ергенското му жилище.

Застанала на прага, Софи му махаше за довиждане, докато държеше Чарли за ръката. Поне щеше да отиде на празненството довечера. Това все пак беше някакво начало. С малко късмет можеше да срещне някоя подходяща.

* * *

Когато Ема отново отвори очи, лежеше на леглото си. Болката в главата ѝ беше отслабнала значително, но друга в бедрото ѝ компенсираше загубата. Бел се беше сгушила на близкия стол с книга в кожена подвързия.

— О, здравей — радостно възкликна тя, когато видя, че Ема се бе събудила. — Доста ни изплаши. — Тя стана, прекоси краткото разстояние до братовчедка си и се настани на ръба на леглото.

Ема се надигна и седна, така че да може да вижда малко по-добре Бел.

— Какво стана?

— Изгуби съзнание.

— Отново?

— Отново!

— Е, не беше точно припадане. Беше по-скоро удар в главата.

— Какво?!

— Е, не точно удар — бързо се поправи Ема. — Паднах и тогава си ударих главата.

— О, боже! — въздъхна Бел. — Добре ли си?

— Така мисля — отговори Ема, предпазливо разтривайки бързо растящата подутина зад дясното си ухо. — Как се озовах тук? Последното, което помня, е, че бях в кухнята.

— Аз те пренесох.

— Пренесла си ме четири етажа нагоре по стълбите?

— Е, и готвачката помогна.

— О, боже. — Ема направи гримаса при мисълта, че се е наложило готвачката да я влачи четири етажа по стълбището. — Колко уничително.

— Мери и Сузи също — добави Бел.

Напълно засрамена, Ема потъна обратно в леглото, сякаш се опитваше да изчезне под обемистата завивка.

— Всъщност изобщо не беше толкова трудно — продължи Бел, без да обръща внимание на нещастieto на Ема. — Първо те увихме в одеяло. После аз те хванах за раменете, готвачката за краката, а Мери и Сузи се разположиха между нас.

— И аз не се събудих?

— Издаде няколко странни звука, когато завихме на ъгъла на втория етаж, но не, определено беше много припаднала.

— Странни звуци?

Изражението на Бел стана смутено.

— Ами, всъщност може да имат нещо общо с факта, че се блъсна в парапета, когато завивахме.

Очите на Ема се отвориха широко и погледът ѝ се спусна към нараненото място на дясното ѝ бедро, което разтриваше разсеяно.

Бел се усмихна плахо.

— Вероятно си ударила бедрото си там. Имам спомен, че те блъснахме по някое време.

Внезапно през ума на Ема мина ужасна мисъл.

— А майка ти?

— Никой от нас всъщност не ѝ каза какво се случи — избегна отговора Бел.

— Но тя сигурно е чула суматохата.

— Да, ами тя ме потърси веднага, след като те качихме тук.

— И? — подтикна я Ема.

— Казах ѝ, че си изгубила съзнание.

— Изгубила съзнание? — Очите на Ема се разшириха от недоверие.

Бел кимна.

— От вълнение заради първия ти голям бал и емоциите около него.

— Но това е абсурдно! Аз никога не припадам!

— Зная.

— Леля Керълайн също го знае!

— Зная. Не си точно от припадащия тип жени.

— Тя не ти е повярвала в действителност, нали?

— Нито за миг — саркастично отбеляза Бел, потупвайки с деликатните си пръсти по книгата. — Но майка ми може да бъде невероятно тактична понякога, затова остави нещата така. Ако присъстваш на бала довечера в добро здраве и дух, тя няма да каже нищо. Сигурна съм в това.

Ема се изправи бавно в леглото, така че да може да изследва всички нови болки и страдания.

— Какъв нелеп ден — въздъхна тя.

— Хмм? — Бел вдигна поглед от книгата си, която беше започнала да чете отново. — Каза ли нещо?

— Нищо интересно.

— Оуу — Бел погледна отново към книгата.

— Какво, за бога, четеш?

— „Всичко е добре, когато свършва добре“ от Шекспир^[1].

Ема се почувства длъжна да защити образованието си.

— Знам кой я е писал.

— Хмм? Да, разбира се, че знаеш — Бел се усмихна разсеяно. — Донесох я да почета, докато те чакам да се събудиш.

— И таз добра. Колко дълго си мислела, че ще бъда в безсъзнание?

— Всъщност нямах идея. Никога не съм припадала преди.

— Не съм припаднала! — пророни Ема през стиснати зъби.

— Така казваш.

Ема въздъхна, когато погледна към измамно невинното изражение на братовчедка си.

— Предполагам, че искаш да ти кажа какво се случи.

— Само ако искаш — Бел отново отвори подвързаната с кожа книга и продължи да чете. — Имам цялото време на света, нали знаеш — добави тя, поглеждайки към Ема. — Решила съм да прочета всички творби на Шекспир. Първо пиесите, след това поезията.

— Сериозно ли?

— Напълно. Ще го направя по азбучен ред.

— Осъзнаваш ли колко много време ще ти отнеме?

— Разбира се. Но смятам, че така, както са тръгнали нещата, ще прекарам доста време до леглото ти.

Ема присви очи.

— Какво имаш предвид с това?

— Кой знае колко скоро ще бъдеш отново в безсъзнание?

— Мога да те уверя, че нямам подобни планове за близкото бъдеще.

Бел се усмихна сладко.

— Предполагам, че нямаш. Но ако не ми кажеш какво се случи този следобед, може просто да те просна собственоръчно.

* * *

Няколко часа по-късно, Ема седеше пред тоалетната си масичка и потрепваше от време на време, докато камериерката ѝ Мег се суетеше около косата ѝ. Бел стоеше близо до нея и бе подложена на същото мъчение.

— Не мисля, че ми каза всичко — смъмри я Бел.

— Казах ти — въздъхна Ема. — Паднах, след като отблъснах малкото момче от пътя на файтона. После си ударих главата.

— А какви са тези обици?

— Майката на момчето ми ги даде. Тя си помисли, че съм прислужница. Имам намерение да я посетя и да ѝ ги върна. Колко пъти трябва да го чуеш?

— Не знам. — Бел присви очи подозрително. — Все още си мисля, че пропускаш нещо.

— Спасих момчето. Получих обиците. Точка. — Ема отправи остро кимване към Бел, за да го подчертае.

— Ема, нямаше те за час! Нещо трябва да се е случило между момчето и обиците!

— Бях в безсъзнание, това се случи! Какво си мислиш, че съм била пленена от някой мистериозен мъж? — Ема изстена вътрешно, когато осъзна колко близо до истината всъщност беше тази теория. Чувстваше се малко виновна, че не казва на Бел за странното си преживяване с херцог Ашбърн. Обикновено си споделяха всичко. Но Ема изпитваше странно чувство за собственост относно времето, прекарано с херцога, и не искаше да споделя спомените си с никого, дори с Бел.

— Е, мисля си, че е наистина изумително, че графиня Уайлдинг е жената, която ти е дала тези обици — подсмихна се Бел. В светлосините ѝ очи блестеше веселие. — Познавам Софи доста добре. Тя не е много по-възрастна от нас. Мама и нейната майка са много добри приятелки. Всички ще занемаят и няма да повярват, когато чуят какво се е случило. Макар че може би не трябва да казваме нищо. Не мисля, че мама ще погледне благосклонно на излизането ти навън, облечена като прислужница. Все пак ситуацията е много забавна. Не мога да повярвам, че Софи ти е дала бижута, за да подсигури бъдещето ти. Защото с твоето състояние можеш да купиш и продадеш всички нас.

— Едва ли — каза сухо Ема, поглеждайки многозначително наниза перли около шията на Бел. — Освен това тя си мислеше, че съм прислужница.

— Знам, знам. Все пак, всичко е толкова смешно. Искан ми се Софи да дойде тази вечер. Умирам си да видя лицето ѝ, когато прекрачи прага на балната зала и види „кухненската прислужница“, пременена в целия си блясък.

— Наистина, Бел, това определено е жестоко от твоя страна. Графинята беше доста уплашена този следобед. Почти изгуби сина си.

— *Ти* наричаш *мен* жестока? Ти, кралицата на всички практикуващи шегаджии? Същото момиче, което изпрати на бедния Нед фалшива любовна бележка от Клариса Трент?

Ема се опита да потисне дяволитата си усмивка.

— Наистина, не беше нужно да се вдига толкова голяма врява.

— Абсолютно си права — посочи Бел със забележим сарказъм. — И нямаше да се случи, ако Нед не беше безнадеждно заслепен от девойката.

Ема се огледа невинно.

— А откъде можех да зная това? Все още не бях направила дебюта си, както знаеш. Не бях осведомена за последните клюки.

— Само дето той споменаваше името ѝ поне по сто пъти на ден.

Ема каза „хм“ и погледна високомерно братовчедка си.

— Наистина, всичко беше за добро. Сега поне знаем какво малко интригантско „ти-знаеш-какво“ е Клариса. И, както стана ясно, спасих брат ти от ужасна съдба.

— Предполагам — призна Бел, — но Нед беше толкова съкрушен, след като ѝ призна любовта си, а тя категорично оповести, че ще се омъжи за херцог с много пари.

— Мисля, че беше по-разстроен, защото тя не се оказа толкова съвършена, колкото той си мислеше, че е, отколкото заради това, че не отвърна на чувствата му. Но достатъчно на тази тема. Научих си урока — без повече намеса в любовния живот на Нед. Дори ако съм постъпила правилно. И така, кажи ми, защо Софи няма да дойде довечера?

— Не съм сигурна. Може би защото съпругът ѝ отсъства по работа в Западните Индии^[2] за няколко месеца. Мисля, че ѝ липсва. Беше женитба по любов — въздъхна Бел романтично.

— Най-вероятно така е по-добре — въпреки, че ще пропуснеш да видиш шокираното ѝ изражение. Тя ще получи най-голямата изненада в живота си, ако ме види тази нощ. Сигурна съм, че ще е много по-лесно за всички, ако просто я посетя утре сутрин.

— Вероятно си права. Все пак кажи, че мога да дойда с теб. Толкова искам да съм там, когато те види.

— Добре, добре, разбира се, че можеш... Оуу! — извика Ема, когато Мег издърпа косата ѝ малко по-енергично.

— Оставете оплакванията, мис Ема — скара се Мег. — Искате много работа и малко болка, за да бъдете красива.

— Господи! Ако изисква толкова *много* болка, наистина не искам да бъда красива. Просто остави косата ми пусната. Много по-удобно е така.

Мег изглеждаше отчаяна.

— Не мога да направя това! Изобщо не е модерно.

— О, добре, прави, каквото ти харесва, Мег. Просто се опитай да сведеш неудобствата до минимум.

Бел се засмя.

— О, Ема, не знам как ще правиш това през целия сезон.

— Аз също. Изглежда не мога да запомня как да се държа благовъзпитано.

— Престанете да си клатите главата! — извика Мег. — Иначе ще бъдем тук цяла нощ и ще пропуснете бала.

— От начина, по който ме боли главата, не мисля, че това ще е толкова лошо — измърмори Ема.

— Каза ли нещо? — разсеяно попита Бел.

— Нищо. — Ема не искаше Бел да знае колко голяма беше цицината на главата ѝ в действителност. Бел със сигурност щеше да каже на майка си, а тя знаеше, че леля ѝ ще се поболее от притеснение. Вечерта щеше да бъде провалена, освен ако не игнорираше болката и не се усмихваше въпреки нея до края на тържеството. — Защо не ми разкажеш повече за Софи? — предложи Ема, просто за да поддържа разговора.

— Софи? Тя е прекрасна личност. Въпреки че говори много.

Ема се изкикоти.

— Забелязах.

— Тя и съпругът ѝ са ужасно предани един на друг. Знам, че той ѝ липсва много.

— Има ли някакво семейство?

Бел повдигна вежди при интереса на Ема.

— Просто искам да знам колко хора ще разберат за малкото ми приключение — бързо каза Ема.

— Има майка и един брат.

— Наистина? — Ема се опита да звучи нехайно, но гласът ѝ беше задъхан и развълнуван.

— Да, мисля, че трябва да е на около двадесет и осем години сега. Той е съвършено красив, с гъста черна коса и най-зелените очи, които някога си виждала.

Ема почувства пристъп на ревност, но бързо го потисна. Мъжът беше арогантен, надменен грубиян и тя беше сигурна, че ни най-малко не се интересува от него. Нямаше значение, че целувката му беше най-вълнуващото нещо, което ѝ се беше случвало, откакто беше пристигнала в Лондон.

— Звучиш много заинтересована от него, Бел — попита тя предпазливо.

— От херцог Ашбърн? Сигурно се шегуваш. Той е красив дявол, но несъмнено е опасен. Никога не общува с дами, само с жени, ако разбираш какво имам предвид. В действителност аз едва го познавам, но — Бел се наведе напред съзаклятнически — съм чувала, че е оставил разбити сърца из цяла Англия. И на Континента.

— Звучи много интересно.

— Интересен, да. Подходящ — изобщо. Мама и татко ще припаднат, ако му хвърля око. Той е заклет ерген. Няма да се ожени още доста години. Залагам си перлите на това. А когато го направи, ще бъде за някоя глупава малка девойка, която лесно ще може да държи под контрол и да пренебрегне веднага, след като му осигури наследник.

— О! — Ема се почуди защо се почувства толкова потисната изведнъж.

— Той дори няма да дойде довечера. Сигурна съм в това. Поканен е, разбира се. Получава покани за всичко, но не посещава нищо, освен ако семейството му не го принуди. Вероятно има десетки любовници, скрити из цял Лондон. Освен това съм сигурна, че няма да

искаш да се запознаеш с него. Постоянно е намръщен и вероятно ще те сдъвче, ако му кажеш дори две думи.

— Боже, той започва да ми изглежда много неприятен.

— О, не бих го нарекла точно „неприятен“. Нед само го възхвалява. Ако искаш да знаеш, те членуват в един клуб. Казва, че всичките му приятели му се възхищават. Повечето то тях искат да бъдат като него. — Бел сви рамене. — Той е престъпно богат и греховно красив. Мисля, че просто мрази светския живот и няма достатъчно търпение, за да се преструва, така че просто се мръщи на всички, които не го интересуват. Повечето от приятелките ми са ужасени от него, когато не планират как да го заведат до олтара, разбира се.

— Трябва да е доста забележителен, за да притежава такава сила — изкоментира Ема.

— О, да, наистина е доста възмутително, как винаги постига своето. Изглежда всички го насърчават.

— Защо?

— Ами, от една страна, заради титлата му, все пак той е херцог. А и както споменах, е извънредно заможен. Но ако го видиш, сама ще разбереш за какво говоря. Той определено излъчва сила. Необикновен екземпляр е.

— Бел! — засмя се Ема. — Майка ти ще припадне, ако те чуе да говориш по този начин.

— Мама губи съзнание толкова често, колкото и ти.

— Тогава се очаква да попадне под омаята на припадъка всеки момент — пошегува се Ема. Но вътрешно, тя изпусна въздишка на облекчение при уверението на Бел, че Алекс няма да присъства на бала. Главата все още я болеше и се чувстваше крайно изморена. В никакъв случай нямаше да насърчава арогантния херцог, но с нейното неразположение не би успяла да издържи още един рунд с него.

[1] Комедийна пиеса от Шекспир, базирана върху една от новелите (Ден трети, новела IX) на Бокачовия „Декамерон“. — Б.пр. ↑

[2] Западни Индии — Днешните Карибски острови. През 1492 г. мореплавателите от експедицията на Христофор Колумб са първите европейци, достигнали до островите. До края на живота си Христофор

Колумб е убеден, че е достигнал до Азия, затова нарича региона „Западни Индии“, а местното население — „индианци“. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Ашбърн! Каква изненада. Не мога да повярвам, че виждам грозното ти лице тук.

Уилям Дънфорд, един от най-близките приятели на Алекс още от Оксфорд, прекоси балната зала на Блайдън и потупа херцога приятелски по гърба.

— Какво правиш тук? Мислех, че безвъзвратно си се отрекъл от подобни сбирки.

— Повярвай ми, нямам намерение да оставам на това малко *соаре* повече от десет минути. — Алекс запази тона си небрежен, но вътрешно раздражението му растеше. В момента, в който влезе в балната зала, сред присъстващите се възцари мълчание. Всички бяха шокирани, когато видяха херцог Ашбърн да влиза през вратата, облечен в елегантно вечерно облекло. Неспokoйните майки принудиха дъщерите си да се закълнат, че ще заобикалят отдалече прословутия женкар (въпреки че тайно се надяваха той да удостои с внимание техните подопечни), докато всички останали, които не бяха свързани по някакъв начин с жени на възраст за женене, веднага се насочиха към Алекс, прекланяйки се пред богатия, титулуван джентълмен.

Алекс въздъхна. Не можеше да търпи безинтересното бръщолевене на висшето общество. Това, което наистина искаше, бе да намери Мег, да се увери, че тя е добре и да си тръгне. Настоящата му любовница бе настанена в уютна градска къща и Алекс очакваше с нетърпение дългата и ленива нощ в обятията ѝ. Едно нощно забавление с Шарис със сигурност щеше да го избави от тази необичайна мания към прислужницата от кухнята на Блайдън.

Едва не му прималя от облекчение, когато видя Дънфорд да прекосява балната зала и да приближава към него. Най-накрая щеше да проведе един смислен разговор.

Дънфорд съвсем не бе чак такъв развратник, какъвто Алекс, но беше дяволски близо. Голяма част от висшето общество обаче бе повече от готова да прости опетнената му репутация, тъй като беше

невероятно очарователен. Алекс така и не се научи да следва примера на приятеля си. Близките му познайници го определяха като изключително любезен човек, но трябваше да признаят, че херцог Ашбърн не бе особено търпелив с повечето представители на висшето общество. Той рядко криеше своето отегчение, когато бе въвличен в разговор с някого, когото намира за скучен и отправяше изключително ледени погледи на онези, които предизвикваха недоволството му. Носеха се слухове, че не една млада дама е избягала ужасена от стаята при вида на някое от намръщените му изражения.

— Кажи ми, Ашбърн — засмя се Дънфорд, — защо си тук?

— Защо наистина — промърмори Алекс. — И аз започвам да се питам същото.

Пристигна цял час по-рано от началото на бала и през това време обиколи имението, като изненада с присъствието си много лакеи и прислужници и прекъсна поне три влюбени двойки. Но нямаше и следа от Мег. В отчаянието си той влезе и в самата бална зала, като предположи, че може би има шанс младата жена да се грижи за закуските. Но нямаше късмет. Прислужницата бе неоткриваема. И макар да му нагорчаваше от перспективата за поражение, той бе на път да се откаже от своето търсене. Алекс въздъхна и извърна поглед към приятеля си, щастлив да обърне гръб на кръвожадната тълпа.

— По-весело, приятел — сръга го Дънфорд.

Алекс въздъхна.

— Това е дълга история. Съмнявам се, че ще събуди интереса ти.

— Глупости. Обикновено точно дългите разкази са най-интересни. Освен това, ако тази „история“ те е довела тук, сред редиците на изтънчените кръгове, то непременно трябва да е замесена жена. А това означава, разбира се, че съм крайно заинтригуван.

Алекс се обърна към своя приятел и накратко му разказа случката, в която племенникът му бе спасен от смелата прислужница, пропускайки частта за силното привличане, което бе изпитал към нея.

— Както сам виждаш — заключи той, — не беше нужно да се въодушевяваш толкова. В този разказ липсват както романтика, така и страст. Страхувам се, ще трябва да приемеш, че поведението ми тази вечер е напълно безукорно.

— Колко скучно.

Алекс кимна уморено.

— Наистина, а и не мога да понасям тази блъсканица. Мисля, че ще се задуша, ако още едно проклето конте дойде да ме попита как съм завързал шалчето си.

— Знаеш ли — многозначително каза Дънфорд, — тъкмо си мислех, че може би е време и аз да си тръгна. Защо да не се оттеглим в Уайтс^[1] и да пийнем по няколко питиета? Навярно една добра игра на карти е точно това, което ти е нужно след последните уморителни шестдесет минути, прекарани на социалната сцена.

Алекс се усмихна язвително на сарказма на приятеля си, но охотно се съгласи с предложението.

— Добра идея. Нямам търпение да...

Той спря, когато чу приятеля си рязко да поема дъх.

— Какъв е проблемът? — попита той.

— Мили боже! — задъха се Дънфорд. — Какъв цвят...

— В името на Бога, Дънфорд, сега пък какво?

Мъжът не обърна внимание на думите му.

— Това трябва да е Ема Дънстър. Как може нещо толкова прекрасно да идва от тези забравени от Бога колонии?

— Те вече не са наши колонии, Дънфорд — промърмори Алекс, припомняйки си тирадата на Мег. — Извоюваха свободата си още преди няколко десетилетия и трябва да бъдат наричани Съединени американски щати. Така е редно.

Странните думи на Алекс откъснаха Дънфорд от унеса му. Той се обърна към приятеля си със странно изражение на лицето.

— Откога се превърна в такъв симпатизант на прегрешилите колонии?

— От... о, няма значение. Коя е тази поразяваща жена, която те парализира от желание? — Алекс все още не се бе обърнал към балната зала.

— Виж сам, Ашбърн. Не е класическа красавица, признавам, но не изглежда студена, ако разбираш какво имам предвид. Кестенява коса с огнени оттенъци, нежни виолетови очи...

Исклучително неприятно усещане започна да расте в стомаха на Алекс, докато слушаше описанието на Дънфорд за мис Ема Дънстър. Не е възможно... Не, уверяваше сам себе си, благородна дама не би... Алекс бавно се обърна. Там, на другия край на балната зала, стоеше

неговата смела Мег. Само че тя вече не бе Мег, поправи се той. Беше Ема.

Алекс реагира мигновено. Всеки негов мускул незабавно се напрегна почти до болка, но не успя да реши дали е разгневен заради измамата ѝ или просто е обхванат от желание. Наблюдаваше я мълчаливо, докато Ема, неподозираща за присъствието му, се усмихваше уморено на един от ухажорите си и масажираше главата си разсеяно. Но какво, по дяволите, си мислеше тя, да танцува цяла нощ, след като най-вероятно има сериозна травма на главата? Алекс се намръщи, докато си представяше как прекосява подиума за танци, за да сграбчи раменете ѝ и да я разтърси, за да ѝ влее малко разум.

Но, Господи, тя наистина беше прекрасна. Дребното ѝ тяло бе облечено в рокля от виолетов сатен, която разкриваше кадифените ѝ рамене и показваше съвсем малка част от гърдите ѝ. Прието бе младите дами, представени за първия си сезон, да носят дрехи в бледи пастелни цветове, но Алекс се радваше, че Ема не е спазила установената традиция и е избрала по-смел тон. Той подхождаше на духа ѝ и сред морето от бледи и безлични госпожици тя блестеше с огън и жизненост. Бе оставила косата си пусната, в разрез с модата, като беше захванала предните кичури назад с фиби, а краищата им се спускаха по гърба ѝ като огнена пелерина.

Цветът на роклята ѝ говореше за буен темперамент, а Алекс добре помнеше колко бързо избухва. Но също така можеше да види уязвимостта в очите ѝ. Бе толкова болезнено дребна. Ема изглеждаше уморена и младият мъж бе сигурен, че все още я болеше глава. Нещо в нея го караше да се държи невероятно покровителствено и той беше вбесен, че тя би могла да застраши здравето си с прекалено многото светски забави.

Дънфорд се засмя, докато наблюдаваше как по лицето на Алекс преминават безброй емоции.

— Виждам, че си съгласен с моята оценка.

Херцогът отдели поглед от Ема и се обърна към на приятеля си.

— Да не си я докоснал — бавно каза той. — Дори не си помисляй за нея.

Намръщи се, когато забеляза, че не е единственият мъж в залата, който е станал жертва на нейното очарование. Младите контета на практика се бяха строили в редица, за да бъдат представени на

американката. Мислено си отбеляза, че трябва да поговори с някои от по-нетърпеливите.

Дънфорд отстъпи назад изненадано.

— Не мислиш ли, че се държиш малко собственически, след като дори не си срещал момичето?

— О, срещал съм я — изръмжа Алекс, — само че не го знаех.

Челото на Дънфорд се набразди замислено, докато накрая го осени прозрение.

— Да разбирам ли, че вече нямаш желание да потегляме към Уайтс?

Алекс се усмихна похотливо.

— Изведнъж този прием стана доста интересен.

С тези думи той забърза по протежение на балната зала, докато усърдно избягваше погледа на Ема. Накрая се настани в една ниша точно зад гърба ѝ. Тежка пурпурна завеса го прикриваше от любопитните погледи на гостите, но въпреки това можеше да чуе всеки детайл от разговора на Ема. Облегнат настрани, едва успяваше да я различи през процепа между стената и платата.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Дънфорд, когато се появи до Алекс.

— Ще говориш ли по-тихо? И ела насам! Някой може да те види.

Алекс издърпа приятеля си назад, за да се скрият и двамата зад завесата.

— Съвсем си се побъркал — промърмори Дънфорд. — Никога не съм мислил, че ще доживея деня, в който величественият херцог Ашбърн ще се крие зад някое перде и ще шпионира жена.

— Млъквай!

Дънфорд се изкиска.

Алекс му хвърли гневен поглед, преди да насочи вниманието си обратно към това, което го вълнуваше.

— Сега е точно там, където исках да бъде — каза той ликуващо, потривайки ръце.

— Наистина ли? — попита приятелят му язвително. — Мислех, че по-скоро искаш тя да бъде в леглото ти.

Херцогът отново го изгледа гневно.

— Освен това — продължи Дънфорд, — струва ми се, че не си никак близо до постигането на тази цел.

Алекс вдигна вежди с изключителна самоувереност.

— Помни думите ми ще бъда дяволски по-близо още преди края на нощта.

Той погледна отново към процепа светлина, усмихна се триумфално и точно като лъв, дебнещ плячката си, се взря в жената с огнени коси, която се намираше на не повече от пет крачки от него.

* * *

Ема запази учтивата усмивка на лицето си, докато изтърпяваше поредната дузина запознанства. Леля ѝ вече бе обявила бала, а и самата Ема, за блестящ успех.

Лейди Керълайн не можеше да повярва колко много млади мъже умоляваха нея и лорд Хенри да бъдат представени на племенницата им. А Ема се бе държала прекрасно. Тя бе остроумна и духовита и, слава богу, не бе направила нищо твърде скандално. Керълайн знаеше, че за племенницата ѝ е истинско изпитание да се държи благовъзпитано през цялото време.

В действителност Ема не намираше това си поведение за прекалено голямо бреме. Тя просто бе твърде уморена, за да се придържа към лошата си репутация, дори и да искаше. Всичко, което можеше да направи, бе да продължи да забавлява с шегите си десетките хора, които бе срещнала тази вечер. Макар да я измъчваше сериозно главоболие, младата жена отказваше да даде на Лондон погрешната представа, че е срамежлива, сдържана госпожица. Според нея във висшето общество вече имаше твърде много от тях.

— Ема, скъпа — извика я леля ѝ. — Искам да те запозная с лорд и лейди Хъмфрис.

Ема се усмихна, докато протягаше ръката си към дебеличката двойка. Лорд Хъмфрис, който изглеждаше около трийсет и пет години по-възрастен от нея, се поклонил учтиво и целунал пръстите ѝ.

— Много ми е приятно да се запозная и с двама ви — учтиво отвърна Ема с очевиден американски акцент.

— Тогава значи е вярно! — заяви лорд Хъмфрис победоносно. — Вие сте от Колониите! Добрият стар Пърси, който стои ето там, се обзаложи, че сте от Франция. „С фамилия като Дънстър?“, усъмних се

аз. „Не, тя е от добър английски род, макар и избягал в Колониите.“ И бях прав. Сега ще трябва да отида и да прибера печалбата си.

Преди Ема да успее да каже още нещо, той се отдалечи поклащайки се, в търсене на своя стар приятел. Младата жена бе малко изненадана от вниманието, което ѝ засвидетелстваха всички и бе смутена от това, че хората действително се обзалагаха относно произхода ѝ. Нед ѝ бе казал, че висшето общество често прави залози, за да се забавлява, но това бе нелепо. Нямаха ли нещо по-интересно, с което да запълват времето си? Тя се обърна към лейди Хъмфрис, която бе изоставена от съпруга си, и се усмихна вяло.

— Как сте, лейди Хъмфрис?

— Много добре, благодаря — отвърна тя.

Лейди Хъмфрис се държеше приятелски, но изглеждаше леко глуповата.

— Кажете ми — запита тя, накланяйки се напред заговорнически, — вярно ли е, че дивите мечки бродят свободно из Бостън? Научих, че Колониите са препълнени с диваци и диви зверове.

Ема можеше да види как леля ѝ завъртя очи и изстена в очакване на нова лекция от страна на племенницата си за безбройните забележителни качества на Съединените щати. Но девойката просто се наведе напред, взе двете ръцете на по-възрастната жена в своите и отговори също толкова заговорнически, колкото и лейди Хъмфрис.

— Всъщност, Бостън е доста цивилизовано място. Бихте се чувствали като у дома си там.

— Не! — каза лейди Хъмфрис шокирана.

— Да, наистина. Имаме си дори и шивачи.

— Наистина? — очите на лейди Хъмфрис се разшириха, заинтригувано.

— Да, шапкари също. — Ема кимна бавно, а очите ѝ се отвориха широко. — Разбира се, магазините им често биват унищожавани, когато вълците минават през града.

— Вълци! Не думайте!

— Да, те са ужасно зли. Ето защо се заключвам в дома си от страх всяка година в продължение на седмици.

Лейди Хъмфрис размаха ветрилото си енергично.

— О, боже! О, боже, трябва да разкажа за това на Маргарет. Моля да ме извините.

Със смесица от ужас и задоволство в очите тя се втурна далеч от Ема и изчезна сред тълпата.

Младата жена се обърна към леля си и братовчедка си, които се тресяха от смях.

— О, Ема — Бел се смееше и попиваше с кърпичка сълзите от угълчетата на очите си. — Не трябваше да правиш това.

Ема завъртя очи и изпуфтя невярващо.

— Е — обяви тя, — трябва да ме оставите да се позабавлявам малко тази вечер.

— Разбира се, скъпа — отвърна Керълайн, клатейки глава. — Но защо ти трябваше да се шегуваш точно с лейди Хъмфрис? Малката ти история ще обиколи цялата бална зала за по-малко от десет минути.

— О, едва ли. Никой трезвомислещ няма да повярва на това. И, честно казано, нямам желание да впечатлявам хора, на които им липсва здрав разум.

Ема вдигна вежди и се обърна към близките си, предизвиквайки ги мълчаливо да ѝ противоречат.

— Тя има право — съгласи се Бел.

— Трябва да призная, че аз самата винаги съм намирала лейди Хъмфрис за нелепа личност — отбеляза лейди Керълайн.

— Нямах намерение да бъда неучтива — обясни Ема. — Просто мисля, че ще загина от скука, ако трябва да разговарям с още някого от тези пълни малоумници.

— Ще направим всичко възможно да те предпазим — отговори Керълайн, с усмивка на устните си.

— Сигурна съм в това — отвърна Ема развеселено.

След този коментар един от приятелите на Нед се появи до Ема, за да я отведе за поредния танц.

Алекс се намръщи на младия мъж иззад завесата, докато наблюдаваше как двамата се носят из балната зала.

— Струва ми се, че ревнуваме? — поинтересува се Дънфорд.

— Ни най-малко — отвърна херцогът надменно. — Няма причина за ревност. За бога, та той е само момче — продължи и кимна към партньора на Ема.

— Прав си, разбира се. Това го прави около три години по-възрастен от госпожица Дънстър.

Алекс не обърна внимание на този коментар.

— Чу ли начина, по който тя се отърва от лейди Хъмфрис? — попита той с възхищение. — Беше абсолютно права. Дори майка ми смята лейди Хъмфрис за нелепа стара бърбровка.

Дънфорд кимна бавно, потънал в мисли. Не бе виждал своя приятел да се държи по този начин заради жена от времето в университета, преди да стане така подозрителен към нежния пол.

— И коментара ѝ, че не желае да общува с някого без капка разум — продължи Алекс. — Трябва да призная, че тя има дух. И разум също.

— И се връща насам — подчерта Дънфорд.

Алекс веднага възобнови наблюдението си. Ема бе приключила своя танц и се връщаше при леля си.

— Добре ли прекара, скъпа? — попита Керълайн.

— О, да. Джон е прекрасен танцьор — отвърна Ема. — Също така е и много любезен. Каза, че ще ме научи на фехтовка. Винаги съм искала да се науча.

Алекс усети как възел от ревност се заплита в стомаха му.

— Не съм сигурна дали фехтовката е подходящо занимание, но се радвам, че го харесваш — отбеляза Керълайн. — Той е добър улов, ако ме разбираш. Баща му е граф и има значително богатство.

Възелът нарасна до размерите на гюле.

— Сигурна съм, че е, но аз наистина не се интересувам от брак точно сега.

Алекс изпусна тежка въздишка на облекчение. И неговите интереси не бяха насочени в тази посока.

Ема потупа Керълайн по ръката.

— Не се тревожи, скъпа лельо, когато му дойде времето, сигурна съм, че ще намеря перфектния съпруг. Но той ще трябва да бъде американец, защото нямам намерение да се отказвам от „Дънстър Шипинг“.

— Не са много американците, сред които да избираш тук, в Лондон — посочи Керълайн.

— Тогава просто ще трябва да се забавлявам в компанията на остроумни млади мъже като Джон.

Темпераментът на Алекс бе на път да избухне и Дънфорд се запита дали ще се наложи да удържа приятеля си да не изскочи иззад завесата и обяви претенциите си към дамата, с което да стане за

истинско посмешище. Точно тогава Бел се върна при Ема и Керълайн. Бузите ѝ бяха зачервени от вихрения танц.

— Ема — каза тя задъхана, — трябва да дойдеш с мен и да се запознаеш с още някои от приятелите на Нед. Много ще ти харесат. Те всички умират от желание да се запознаят с теб — добави тя с намигване.

— Мислиш ли, че биха могли да изчакат няколко минути? Имам леко главоболие — небрежно каза Ема.

В действителност тя се чувстваше така, сякаш някой я е удрял със сопа по слепоочието. Шеметният танц с Джон Милууд само бе увеличил болката.

Ема изгледа многозначително Бел, която бе обещала да не казва на майка си за злополуката следобед, след което се обърна към леля си.

— Лельо Керълайн, ще бъде ли ужасно неучтиво, ако се оттегля в стаята си за не повече от десет или петнадесет минути? Главата ми пулсира от всичкото това вълнение и съм сигурна, че няколко минути тишина ще са достатъчни, за да се почувствам по-добре.

— Разбира се, скъпа. Просто ще кажа на всеки, който се поинтересува, че си отишла да се освежиш.

— Благодаря ти — въздъхна Ема. — Няма да се бавя. Обещавам.

Тя излезе от балната зала и тръгна по стълбите към личните покои в имението.

Веждите на Алекс се повдигнаха, когато дочу молбата на Ема и на лицето му се появи възхитителна усмивка.

— О, не — предупреди Дънфорд, след като правилно разтълкува изражението на своя приятел. — Дори и на теб нещо такова няма да ти се размине, Ашбърн. Това е недопустимо. Не можеш да последваш една благородна дама в спалнята ѝ. Ти дори не я познаваш.

— О, но аз я познавам.

Дънфорд опита с друга тактика.

— Ако те хванат, това ще съсипе репутацията ѝ още на първия ѝ бал. Ще трябва да се ожениш за момичето. Няма да има друга алтернатива. Ще трябва да постъпиш почтено.

— Никой няма да ме види — заяви Алекс със сдържан тон. — Ако някой те попита за мен, кажи им, че съм отишъл... да се освежа.

С тези думи той излезе от скривалището си и последва Ема извън балната зала, а стъпките му бяха внимателни и тихи.

* * *

Коридорът беше оставен неосветен, за да обезкуражи подпийналите гости и влюбените двойки да пренесат веселбата до всички кътчета на къщата, но Ема лесно откри стаята си. Тя запали само една свещ, предпочитайки полумрака заради главоболието си. С непростимо шумна прозявка свали обувките си и се сгуши между меките, бели завивки на леглото си. Въздъхна дълбоко, разтри слепоочието си и реши, че наистина се е насладила на първия си прием в Лондон. Вярно, че бе срещнала немалко тесногръди и надутри аристократи, но се бе запознала и с много интелигентни и интересни мъже и жени. Само ако не беше тази ужасна цицина на главата ѝ. Знаеше, че щеше да си прекара по-добре, ако не се чувстваше така. Бе толкова невероятно уморена.

Ема остави клепачите си да се затворят и простена тихо, докато се чудеше как изобщо щеше да се надигне отново, за да се върне на приема.

Алекс бързо и тихо се вмъкна в стаята, като наум благодари за добре смазаните панти на вратата. Той се спря за момент, дарявайки младата жена с нежен поглед. Така заспала, тя бе спокойна и очарователна, без намек за острия ѝ език и бърз ум. Лека усмивка докосна лицето ѝ, както се бе сгушила дълбоко в завивките и Алекс си помисли, че няма нищо на този свят, което да иска да направи повече от това, да я вземе в ръце и да я приласкае, докато заспи. Той се спря и се намръщи, учуден от целомъдрените си мисли. Честно казано, не можеше да си спомни последния път, в който бе изпитвал нежни чувства към някоя жена.

Внезапно Ема изтегна тялото си с котешко мъркане. Алекс усети как страстта обхваща ума и тялото му, когато гърдите ѝ опънаха плата на корсета ѝ. Очите ѝ все още бяха затворени и тя въздъхна със задоволство. Алекс се върна до вратата.

Ема се сви отново на кълбо и си помисли, че усамотението е наистина прекрасно. В този момент Алекс затвори вратата с отекващо щракване. Очите на Ема се отвориха от ужас и тя ахна при вида на чернокосия, зеленоок мъж, чието мощно телосложение сякаш изпълваше цялата стая.

— Здравей, Мег.

[1] Джентълменски клуб в Лондон, основан през 1693 г. от италианския имигрант Франческо Бианко, познат още като Франсис Уайт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

За една благословена секунда, Ема си помисли, че халюцинира. Просто нямаше начин този зеленоок дявол да се намира в спалнята ѝ. Освен това тя наистина бе ударила главата си доста силно този следобед. Беше чувала, че подобни инциденти причиняват странни неща на човешкото съзнание. Тогава херцог Ашбърн я дари с една дяволита усмивка и се настани в креслото.

В този момент Ема разбра, че той очевидно е истински. Никоя нейна халюцинация не би била толкова ужасна. Дъхът ѝ заседна в гърлото и изведнъж ѝ прилоша.

Мили боже, роднините ѝ прекараха последния месец в опити да я научат на порядките във висшето лондонско общество, но никой не ѝ бе обяснил какво да прави, ако открие джентълмен, не, развратник, в спалнята си. Ема знаеше, че трябва да каже нещо или дори да изкрещи, но от устните ѝ не се отрони нито звук.

И тогава тя внезапно си даде сметка, че все още се е излегнала в леглото си в особено компрометираща поза. Поглеждайки го, тя бързо разбра, че херцогът също е забелязал този факт. Горещият му поглед сякаш се врязваше в кожата ѝ и Ема се изчерви от неудобство. Тя се изправи припряно, притискайки възглавница към гърдите си, в желанието си да се предпази от погледа на Алекс.

— Жалко — отбеляза той саркастично.

Очите на Ема се стрелнаха към неговите. Все още не бе проговорила, тъй като нямаше доверие на гласа си.

Ашбърн отговори на въпроса, който видя в очите ѝ.

— Не са много жените, които имат толкова прекрасни гърди, колкото твоите. Жалко е да ги криеш.

Думите му само накараха Ема да стисне възглавницата още по-здраво. Алекс се засмя на благоприличието ѝ.

— Освен това — продължи той, — не криеш от мен нещо, което да не си показала малко по-рано на цял Лондон.

С тази разлика, че тогава обществото не се намираще в спалнята ми, помисли си гневно Ема.

— Наистина, Мег, или трябва да кажа Ема? Не може да ме убедиш, че си няма. Видях доста от темперамента ти по-рано този следобед. Със сигурност има какво да кажеш?

Ема изрече първото, което ѝ дойде на ум.

— Мисля, че ще повърна.

Този коментар хвана Алекс напълно неподготвен и той се надигна от стола си.

Ема се страхуваше, че ще се разсмее при вида на искрената паника, която бе изписана върху лицето му.

— Мили боже — възкликна той, оглеждайки стаята за някакъв съд.

След като не откри такъв, се обърна към жената в леглото.

— Сериозно ли говориш?

— Не. Въпреки че присъствието ви наистина разстрои стомаха ми.

Алекс отново бе изненадан. Американското момиче бе успяло напълно да го обърка, което бе същински подвиг. Би трябвало да я удуши заради тази дързост, но тя изглеждаше толкова дяволски невинна и привлекателна докато седеше на леглото със стиснатата възглавница пред гърдите, че той можеше само да се засмее.

— Жените са ми казвали, че предизвиквам у тях безброй чувства — каза провлечено, — но гаденето никога не е било едно от тях.

Ема пренебрегна коментара му.

— Какво, за бога, правите тук? — попита тя най-накрая.

— Не е ли очевидно? — Зелените очи на Алекс проблеснаха, когато се наведе напред. — Дойдох, за да те откроя.

— Мен? — изписка Ема, надявайки се, че е станала някаква грешка. — Вие дори не ме познавате.

— Права си — замислено отвърна Алекс. — Но се запознах с едно момиче от кухнята този следобед, което забележително много приличаше на теб. Червена коса, виолетови очи. Случайно да имаш близначка? — Той се усмихна опасно. — Тя обаче нямаше нищо общо с теб като темперамент. Бе енергично момиче. Едва успяваше да държи ръцете си далеч от мен и ме целуваше на най-неописуеми места.

— Не съм! — извика Ема. — Как смееете дори да го изричате!

На избухването ѝ Алекс отговори като просто повдигна едната си вежда.

— Значи признаваш, че си била в каретата ми този следобед?

— Знаете, че е така. Няма смисъл да го отричам.

— Вярно е — съгласи се Алекс, облягайки се удобно назад в креслото.

— Чувствайте се като у дома си.

Алекс не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Благодаря. Много си любезна. А сега — изкомандва той — бих искал подробно обяснение как така беше облечена като прислужница и се мотаеше из Лондон без придружител.

— Моля? — изкрещя вбесена Ема.

— Чакам обяснението ти — гласът му бе убийствено търпелив.

— Е, няма да получите такова, арогантен негоднико — каза тя горчиво.

— Прекрасна си, когато се ядосаш, Ема.

— Винаги ли трябва да говорите такива скандални неща?

Алекс сложи ръце зад главата си и се облегна назад, сякаш размишляваше върху гневния ѝ въпрос.

— Всъщност, винаги съм се гордял с това, че съм малко скандален.

— Обзалагам се, че е така — промърмори тя.

— Какво каза?

Ема реши да опита друга тактика.

— Мисля, че се държите повече от леко скандално. Въпреки че идвам от Съединените щати, дори и аз зная, че това изобщо не е редно — въздъхна Ема, сякаш преценяваше опасността на ситуацията, в която се намираше. — Да не сте решили да разрушите репутацията ми? А аз толкова отчаяно се опитвам да накарам чичо и леля да се гордеят с мен.

Алекс внезапно изпита чувство за вина заради поведението си, когато видя тъжното изражение на лицето ѝ. Виолетовите ѝ очи блестяха нежно от непролети сълзи, а косата ѝ проблясваше като огън под мъждукащата светлина на свещта. Заля го вълна от нежност и той трябваше да се пребори с нуждата да я държи в прегръдките си. Искаше да я утеши и защити, а не да я съсипва. По дяволите, дори не бе сигурен защо изобщо дойде тук.

Но знаеше, че трябва да преодолее странната нежност, която изпитваше към американското момиче. Все още не бе срещнал млада дама на възраст за женене, която да го види такъв, какъвто е, отвъд титлата и богатството му. Ако си позволеше да изпита чувства към Ема, бе сигурен, че ще пострада. И някак инстинктивно усещаше, че тя притежаваше способността да го нарани повече от всеки друг.

Така че той затвори сърцето си и придаде остра нотка на гласа си.

— Сигурен съм, че леля ти и чичо ти са много горди — каза той, а гласът му бе пропит със сарказъм. — Половината от висшето общество — по-точно мъжката половина — положително точи лиги по теб. Убеден съм, че можеш да очакваш половин дузина предложения за брак още преди месецът да е изтекъл. Би трябвало да успееш да си хванеш доста добра титла.

Ема трепна видимо при словесните му нападки.

— Как можете да кажете нещо толкова жестоко? Вие дори не ме познавате.

— Ти си жена — отвърна простичко той.

— Какво общо има това?

Алекс забеляза, че в яростта си, Ема бе захвърлила възглавницата настрана. Кожата ѝ се бе зачервила от гняв и гърдите ѝ се повдигаха и спускаха с всяко вдишване. Младият мъж си помисли, че тя изглежда възхитително, но се принуди да държи желанието си под контрол.

— Жените — обясни той търпеливо — прекарват първите осемнадесет до двадесет и една години от живота си в усъвършенстване на социалните си умения. И когато решат, че са готови, се появяват във висшето общество, за да вземат участие в няколко приема, пърхат с мигли, усмихват се кокетно и си хващат съпруг. Колкото по-висока е титлата и повече са парите, толкова по-добре. И повечето пъти бедният човечец дори не знае какво го е сполетяло.

Ема очевидно бе потресена, тъй като ужаса ясно се четеше по лицето ѝ.

— Не мога да повярвам какво казахте току-що.

— Оскърбена ли си?

— Напълно.

— А не трябва. Така стоят нещата. Нито аз, нито ти можем да направим нещо по въпроса.

Изведнъж Ема почувства как гневът ѝ се превръща в съжаление. Какво, за бога, се е случило с този мъж, та го е направило толкова твърд и жесток?

— Никога ли не сте обичали някого? — попита тя тихо.

Алекс я погледна остро при деликатния ѝ въпрос и бе изненадан да види истинска загриженост в очите ѝ.

— А ти си обичала толкова много, че накрая си станала експерт, така ли? — контрира той със също толкова мек глас.

— Не по този начин — заяви Ема многозначително. — Но ще се влюбя. Някой ден ще обичам някого. А дотогава имам баща си и чичо Хенри, и леля Керълайн, и Бел, и Нед. Не бих могла да си мечтая за по-прекрасно семейство и ги обичам всички. Няма абсолютно нищо, което не бих направила за тях.

Алекс осъзна, че му се иска и той да е включен в тази привилегирована група от хора.

— Знам, че и вие имате семейство — продължи Ема, спомняйки си срещата със сестра му. — Не ги ли обичате?

— Разбира се, че ги обичам. — Изражението на Алекс омекна за първи път тази вечер и Ема не можа да пропусне любовта в очите му, когато се сети за семейството си. Той се засмя. — Може би си права. Изглежда има няколко жени на този свят, които са достойни за любов. За съжаление съм в близка роднинска връзка с всяка от тях.

— Мисля, че се страхувате — смело каза Ема.

— Надявам се, че възнамеряваш да обясниш коментара си.

— Вие сте уплашен. Далеч по-лесно е да не допускате хората до себе си, отколкото да ги обичате. Ако пазите сърцето си заобиколено от здрави стени, никой няма да може да се доближи достатъчно, за да го разбие. Не сте ли съгласен?

Ема погледна в очите му и се стресна от втренчения му поглед. Проклинайки се, че е такава страхливка, тя погледна встрани.

— Вижте... — заекна тя, опитвайки се да запази куража, от който се нуждаеше, за да му говори по такъв пряк начин. — Мога да видя, че не сте лош човек. Очевидно изпитвате дълбока загриженост към семейството си, така че би трябвало да сте способен да обичате. Вие просто се страхувате да бъдете уязвим.

Алекс беше изумен едновременно от съчувствената ѝ реч и от обезпокоителната ѝ точност. Тихите ѝ думи го караха да се чувства изключително неловко.

Не осъзнаваше ли тя, че нейните нежни слова можеха да преминат през бронята му далеч по-ефективно, отколкото всеки меч? Внезапно се почувства неудобно и реши да смени темата, преди да ѝ се удаде друга възможност да наруши душевното му равновесие.

— Все още не си ми обяснила защо беше излязла навън, облечена като прислужница този следобед — рязко отсече той.

Ема се стресна от внезапния обрат на разговора, както и от остротата на гласа му, която събуди гнева ѝ за пореден път.

— Защо изобщо трябва да обосновавам действията си пред вас?

— Защото настоявам да го направиш.

— Какво? Сигурно се шегувате! — възмути се Ема. — Вие... надменен, арогантен, безсрамен...

— Започваме отново — прекъсна я спокойно Алекс — Възхитен съм от изчерпателния ти речник.

— Има още доста там, откъдето идват тези — каза Ема през стиснати зъби.

— Не съм се съмнявал и за миг.

— Защо, вие, непоносима, отвратителна...

— Ето пак.

— ... свиня! — Ема плесна с ръка устата си, когато осъзна какво бе изрекла току-що и започна тихо да се тресе от смях. Просто не можеше да се спре. Както седеше върху меката бяла завивка във възможно най-неженствената поза, тя прегърна краката си и наклони глава към тях, докато се смееше. Тялото ѝ се разтърси неконтролируемо, когато се опита да сдържи кикота си. Пълната абсурдност на положението, в което се намираше, внезапно я застигна и макар да знаеше, че трябва да припадне или нещо подобно, тя не можеше да не е крайно развеселена.

Алекс наблюдаваше смеха на Ема с изненада. Тази жена действително успяваше да намери нещо забавно в компрометиращата си позиция — това бе забележително! Но скоро откри, че веселостта ѝ е заразителна. Дрезгавият му смях се присъедини към тихия ѝ кикот, докато наблюдаваше как бледите ѝ, нежни рамене се повдигат и спускат с всяко хихикане. Кикотът на Алекс се оказа пагубен за Ема и

тя избухна в силен, гърлен смях. Неспособна да контролира треперещото си тяло, тя постъпи така, както би направила, ако в стаята ѝ беше Бел, а не херцог Ашбърн и се просна по гръб, оставяйки краката си да висят от ръба на леглото.

Алекс я наблюдаваше очарован. Излегната върху леглото, с пламтящи коси, разпръснати на фона на бледите чаршафи, тя изглежда не го забелязваше.

Погълнатата от смеха си, Ема бе естествена, в нея нямаше и следа от фалш и тя напълно бе забравила за жадния му поглед. Алекс си помисли колко е великолепна.

Как изобщо щеше да държи ръцете си далеч от нея?

— О, боже — ахна Ема, когато най-накрая се отърси от пристъпа на смях. Бореше се за глътка въздух, макар отчаяно да се опитваше да се сдържа. Положи ръка върху гърдите си, които се повдигаха и спускаха трескаво, докато накрая възвърна контрол над себе си. — Какво ли си мислите за мен?

— Мисля — Алекс направи пауза, докато прекосяваше стаята с бърза крачка и стигна до подножието на леглото ѝ, — че си красива.

Ема вдигна краката си отново на леглото и се сви до таблата. Коприненият му глас разтапяше крайниците ѝ и тя бе ужасена от реакцията си към него. Трябваше да остави колкото е възможно повече разстояние между себе си и този опасно красив мъж, който се бе вмъкнал в спалнята ѝ.

— Красотата е само на повърхността — заядливо отвърна тя, опитвайки се да смекчи напрежението, което витаеше във въздуха.

— Много проникателно — каза Алекс с кимване. — Позволи ми да перифразирам. Мисля, че си великолепна.

Радост разтърси Ема като десетина хиляди мънички пламъчета и тялото ѝ изтръпна от странните, непознати чувства. Знаеше само, че присъствието на Алекс ѝ влияе по начин, който не разбираше и я плашеше.

Ашбърн улови плахия ѝ поглед.

— Скъпа моя Ема... — започна той.

Внезапно младата жена почувства нужда да се наложи и да възвърне част от самочувствието, което той ѝ бе отнел, затова изправи гръб с престорена храброст.

— Аз със сигурност не съм вашата скъпа Ема — отвърна тя официално.

— Наистина ли? Тогава чия „скъпа Ема“ си?

— Какъв абсурден въпрос.

— Ни най-малко. Тъй като — той пое едното ѝ босо стъпало и започна да го масажира — ако все още не принадлежите на някого друго, мисля, че мога да ви направя своя.

Ема ахна, когато ръцете му продължиха да масажират ходилото ѝ. Никога не бе и сънувала, че едно такова докосване може да предизвика подобни усещания в корема ѝ, помисли си тя паникьосано, докато издърпваше крака си, за да избяга от ръцете му. Отдръпването ѝ само засили неговата решителност и силните му, загорели ръце се плъзнаха нагоре към подгъва на полата ѝ и към прасеца. Ема несъзнателно навлажни устни, когато възхитителни спазми на удоволствие се стрелнаха нагоре по крака ѝ.

— Приятно е, нали? — ухили се Алекс.

— Не, не мисля, че ми харесва въобще — бе нейният сдържан отговор.

— Така ли? — попита невинно Алекс. — Тогава просто ще трябва да се постарая повече.

Ръцете му лениво се преместиха нагоре, докато не докосна меката плът точно под коляното ѝ.

— Това харесва ли ти? — пред замаяното ѝ изражение, той продължи. — Не? Може би тогава една целувка?

Преди Ема да има възможност да реагира, той хвана крака ѝ и я издърпа така, че да легне по гръб. Излегна се до нея, а твърдото му тяло се притисна към нейното. Повдигна брадичката ѝ със силната си длан, придърпа лицето ѝ към своето и устните му нежно срещнаха нейните.

— Не — прошепна немощно Ема. Не разбираше как този мъж се бе появил в спалнята ѝ или как се бе оказал легнал в леглото ѝ, но най-вече не разбираше защо тялото ѝ изведнъж бе на път да избухне в пламъци.

— Само една целувка — простена Алекс до устните ѝ, а гласът му бе пресипнал от желание. — Ако кажеш „не“ след целувката, ще спра. Обещавам.

Младата жена не каза нищо, просто остави клепачите си да се затворят, докато езикът му очертаваше контурите на устните ѝ. Това деликатно докосване премахна задръжките на Ема и тялото ѝ отговори без срам. Обви ръцете си около врата му и притисна ханша си инстинктивно към него. С лек стон тя разтвори устните си като едва осъзнаваше собствените си действия. Алекс се възползва от реакцията ѝ и веднага вмъкна езика си в устата ѝ, изследвайки вътрешните ѝ дълбини.

— Господи, колко си сладка — дрезгаво прошепна той. Отново се потопи в устата ѝ, настойчиво и изучаващо. Ема отвърна на интимната милувка с плам, какъвто никога не бе предполагала, че притежава. Едната ѝ ръка бе заровена в гъстата му копринена коса, а другата бродеше по твърдите мускули на гърба му.

Алекс изстена, тъй като нейното докосване го възпламеняваше. Без да прекъсва целувката, той се премести и покри тялото ѝ със своето като я притискаше разгорещено към дюшека. Ема изстена пламенно при тази нова близост и звукът, който се отрони от устните ѝ, допълнително увеличи желанието му.

— Кой би си помислил, че толкова дребна личност ще притежава толкова много страст? — промърмори той, докато устните му нежно се спускаха надолу по меката, бяла кожа на врата ѝ.

Ема трепереше от непознатото желание, което пораждаха у нея ласките му.

— Какво правите с мен? — попита дрезгаво тя.

Смехът на Алекс бе дълбок и гърлен, когато устните му се върнаха върху нейните.

— Правя любов с теб, сладката ми. И ти се чувстваш така — ръката му се плъзна близо до гърдите ѝ и Ема ахна, когато почувства внезапната топлина, която проникна през сатена на роклята ѝ и изгори кожата ѝ, — защото ме желаеш точно толкова, колкото и аз теб.

— Това не е вярно — заяви Ема разтреперана, но знаеше, че лъже още докато думите се отронваха от устата ѝ.

Устните на Алекс се отместиха от лицето ѝ и гризнаха меката възглавничка на ухото ѝ.

— О, скъпа моя Ема, нима успяха вече да те превърнат в предвзета английска дама?

Ема усещаше топлия му дъх до ухото си докато говореше, но нищо не можеше да я подготви за яростната атака на желанието, която я връхлетя, когато езикът му внезапно се стрелна напред и започна да я милва.

— Мхм — въздъхна тя, без да е в състояние да се спре и да не изрази удоволствието си.

Алекс само се ухили.

— Не се срамувай от това, което изпитваш, Ема. Никога не го прави. Това е напълно естествено. Няма нищо лошо или нередно в него независимо какво биха ти казали височайшите матрони.

— Не са ми казвали, че тези усещания са лоши сами по себе си — гласът на Ема потрепери. — Просто ми обясниха, че са неприемливи, освен ако не съм омъжена.

Алекс направи гримаса, когато чу съдбовната дума, започваща с „о“ и желанието му леко намаля.

— Ако бях на твое място, не бих очаквал предложение за брак точно от мен — смърри я той нежно.

— Не съм! — отвърна рязко Ема, отдръпвайки се от него.

— Добре!

— Никога няма да се омъжа за вас.

— Това е много добре за теб, тъй като не си спомням да съм те молил за това.

Ема се разгневи.

— Нямахте да се омъжа за вас дори да бяхте последният мъж на земята! — Тя замълча за секунда, докато обмисляше това очевидно често употребявано клише. — Е, може би ако наистина бяхте последният мъж на земята... но само тогава!

Алекс реши, че обича нейния очевидно здрав разум.

— Но след като виждам много добре, че не сте такъв — продължи Ема, — което е повече от очевидно предвид факта, че долу има цяла бална зала, претъпкана с подходящи за женитба джентълмени... — Устните на Алекс се събраха в мрачна линия. — ... мисля, че трябва да напуснете стаята ми веднага.

— Не съм съгласен.

— Не ме интересува.

— Изглежда сме в задънена улица — каза Алекс провлечено. — Чудя се кой ще спечели.

— Нямам никакви съмнения относно резултата — заяви Ема смело. — Махайте се от стаята ми!

Алекс повдигна вежди при гнева на Ема. Видимото му безразличие само я вбеси още повече.

— Веднага! — избухна тя.

Алекс се изправи и изпъна сакото си.

— Ако има нещо, което да съм научил — коментира той хапливо, — то е никога да не споря с крещяща жена.

Ема веднага се намръщи.

— Аз не крещях. Никога не го правя.

— О, така ли?

— Едва повиших глас.

— За твое добро се надявам да не викаш — каза Алекс, — защото последното нещо, от което се нуждаем, е семейството ти да дотича тук. Особено сега, когато уточнихме липсата на желание да се омъжим един за друг.

— О, по дяволите — въздъхна Ема.

— Какъв език само — смъмри я Алекс и тогава осъзна, че звучи точно като сестра си.

— О, замълчете. Последното нещо, от което се нуждаем, е да ми четете лекция.

Ема скочи на крака и приглади виолетовите гънки на роклята си.

— Изглеждам ли достатъчно прилично? — попита тя, а в широко отворените ѝ очи се четеше нуждата от успокоение. — Не искам да излагам семейството си.

— Честно казано, изглеждаш сякаш току-що си била целувана. И то доста.

Ема изпъшка и се втурна към огледалото, за да проучи щетите. Алекс беше прав. Страните ѝ бяха зачервени, а от шнолата ѝ се бяха изплъзнали кичурчета коса, които се спускаха съблазнително около лицето ѝ.

— Е, поне не би трябвало да е особено трудно да си оправя косата. Мег абсолютно винаги се опитва да я подреди така, че да отговаря на най-новите модни тенденции, но аз най-накрая успях да я убедя, че така е по-семпла, по-удобна и ми отива повече.

— Не ми казвай, че всъщност имаш прислужница на име Мег.

— Да, все пак е трудно да мислиш творчески, когато току-що си ударил главата си.

Ема се бореше храбро да обуздае гъстата си коса.

— Позволи ми — измърка Алекс, докато се приближаваше зад нея.

Ема бе шокирана, когато той вдигна четката ѝ за коса и започна да разресва косата ѝ внимателно, подреждайки я над главата ѝ.

— Дори няма да питам откъде сте се научил да се справяте с женски фризури.

— Може би не трябва.

— Имал сте десетки любовници, сигурна съм.

— Ключокарствала си по мой адрес — обвини я той.

— Само малко — призна тя.

— Колко несправедливо от твоя страна. Аз дори не знаех истинското ти име.

Алекс грабна шнолата от пръстите на Ема и сръчно прихвана косата ѝ.

— Е, сега вече го знаете — отбеляза Ема, неспособна да измисли по-интересен отговор.

— Да, така е — отвърна Алекс по същата причина.

Двамата замълчаха и просто наблюдаваха другия колебливо. Накрая Ема наруши тишината.

— Но не трябва да се държите така, сякаш ме познавате. Не бих искала някой да си помисли нещо неприлично.

— Разбира се. Но можеш да бъдеш сигурна, че ще намеря начин да бъдем подходящо представени един на друг колкото е възможно по-скоро. И тогава ще ти е наистина трудно да ме избягваш.

— Не и поради липса на опити, сигурна съм — обидните думи се отрониха от устните ѝ преди Ема да успее да ги спре, но Алекс само се засмя леко.

— Ти си очарователно остроумна, скъпа моя Ема — главата му неочаквано се спусна надолу и той положи бърза целувка върху изненаданите устни на Ема. — Сега тръгвай, върни се на бала си. Няма да те последвам още най-малко четвърт час.

Ема се втурна към вратата, отвори я и се плъзна в коридора. Спря за кратко и мушна главата си обратно в спалнята.

— Обещавате ли?

Алекс се ухили.
— Обещавам.

ГЛАВА ШЕСТА

Ема изпусна въздишка на облекчение, щом затвори вратата на спалнята зад себе си. Въпреки че се бе запознала с херцог Ашбърн същия ден, тя знаеше инстинктивно, че е човек, който държи на думата си и няма да причини непоправим скандал като я последва веднага в балната зала. Той щеше да изпълни обещанието си и да изчака най-малко петнадесет минути преди да се появи. Ема се движеше мълчаливо през тъмните коридори в дома на братовчедите си, докато стигна на върха на стълбите, които водеха до ярко осветената бална зала. Тя се спря за момент, за да огледа обстановката. Леля Керълайн със сигурност беше надминала себе си този път. Наистина бе спираща дъха гледка.

Екзотични цветя в ярки цветове красяха бюфетите със закуски, които бяха подредени до стените на помещението. Стотици проблясващи почти бели свещи бяха разпръснати из цялата зала. Но най-поразителни бяха гостите. Галантни джентълмени и елегантни дами се носеха с лекота по подиума за танци в тон с мелодията, свирена от оркестъра, който Керълайн бе наела за вечерта. Дамите бяха особено пищни, техните бижута проблясваха дръзко на светлината на свещите, докато лъскавите им копринени и атлазени поли се носеха във въздуха.

Сякаш танцуващите двойки се движеха в унисон, като че бяха репетирали, превръщайки балната зала в калейдоскоп от блясък и цветове.

Ема се усмихваше на величествената гледка и не осъзнаваше, че самата тя бе забележително видение. Застанала на върха на стълбите, тя неволно даде шанс на цялата бална зала да поспре и да ѝ се полюбува. И те го направиха.

* * *

— Несъмнено съм влюбен — заяви Джон Милууд, един от приятелите на Нед от университета, с когото Ема бе танцувала по-рано същата вечер.

Нед се засмя от сърце. Сините му очи бяха също толкова светли, колкото тези на сестра му, макар косата му да бе тъмнокестенява с махагонов оттенък.

— Забрави, Джон. Никога няма да успееш да се справиш с нея. Освен това аз мислех, че си влюбен в сестра ми.

— Да, така де, все още съм, предполагам. Но има твърде много красиви жени под твоя покрив. Просто не е честно.

Нед се намръщи.

— Щеше да мислиш по друг начин, ако трябваше да се справяш с всички ухажори, които непрекъснато хлопат на вратата ни. Мислех си, че миналата година е зле, когато беше само заради Бел, но сега ще бъде ад, след като и Ема е тук.

Точно тогава двама от приятелите им се присъединиха към тях.

— Нед непременно трябва да ни запознаеш с братовчедка си — възкликна младият лорд Линфийлд. Неговият спътник, Найджъл Евърсли, кимна в съгласие.

— Опасявам се, че ще се наложи да отправите тази молба към майка ми. Отказах се да следя кой има желание да бъде представен на Ема.

— Тя е зашеметяваща, просто зашеметяваща — въздъхна Джон.

— Не зная колко още мога да понеса — простена Нед.

— Разбира се, ще сме доволни и ако просто се съ согласиш двамата със сестра ти да кажете няколко добри думи за нас — каза Найджъл нетърпеливо.

— Направих го миналата година — отвърна Нед. — Не ти беше от никаква полза, ако добре си спомняш.

— Пробвай да включиш и няколко похвални думи тогава — предложи Джордж Линфийлд.

— Вие тримата просто ще трябва да приемете, че последното нещо, което моите роднини от женски пол ще направят, е да ме послушат — каза Нед сухо. — Така или иначе нищо от това, което им казвам, не им влияе.

— Покорна жена, точно от това се нуждая — промърмори Джордж.

— Едва ли ще намериш такава в моето семейство — засмя се Нед.

— Къде изчезнаха покорните жени? Защо не мога да открия нито една? — Джордж продължи да оплаква съдбата си.

— Всичките са грозни и скучни — реши Джон. — О, Господи, ето я!

Естествено Ема бе забелязала своя братовчед и се бе насочила право към групата мъже.

— Здравей, Нед — поздрави меко тя, истинско видение във виолетов атлаз. — Добър вечер и на вас, Джон. Насладих се изключително много на танца ни по-рано.

Джон засия при тези любезни думи. След това Ема се обърна към двамата мъже, които не познаваше и с усмивка зачака Нед да ги представи.

Нед бързо се зае с тази чест.

— Ема, това е лорд Джордж Линфийлд и мистър Найджъл Евърсли. Учехме заедно в Оксфорд. Джордж, Найджъл, братовчедка ми, мис Ема Дънстър.

Двамата мъже се сблъскаха един в друг, докато се опитваха да поемат ръката ѝ. Ема не изглеждаше особено смутена, а по-скоро искрено развеселена.

— Извини ме, Линфийлд — каза Найджъл с дълбок глас, опитвайки се да изглежда по-възрастен от своите двадесет и една години. — Вярвам, че аз пръв се опитах да целуна ръката на мис Дънстър.

— Извини мен, Евърсли, но съм сигурен, че аз щях да го направя.

— Грещиш.

— Така ли? Мисля, че ти грещиш.

— В голяма грешка си, ако мислиш, че аз греша.

— За бога! — възкликна Ема. — Мисля, че леля Керълайн ме вика. Беше ми изключително приятно да се запозная и с двама ви.

След тези думи тя бързо се отдалечи, опитвайки се да намери леля си.

— О, брилянтно, Линфийлд, направо брилянтно — заяви саркастично Найджъл. — Развали всичко.

— Аз развалих всичко? Ако ти не се беше нахвърлил да сграбчиш ръката й...

— Ако ме извините — намеси се Нед елегантно. — Мисля, че майка ми вика и мен.

Той бързо се отдалечи и последва Ема, надявайки се поне тя да има някаква представа къде всъщност се намира лейди Керълайн.

* * *

В другия край на балната зала Бел танцуваше с Уилям Дънфорд. Бяха се запознали преди година и след няколко седмици на ухажване, през които осъзнаха, че не си подхождат в романтичен план, бързо станаха близки приятели.

— Надявам се, че братовчедка ти е бедна — засмя се той, наблюдавайки как Линфийлд и Евърсли се сблъскват, докато се опитват да се запознаят с Ема.

— Наистина ли? — попита Бел, развеселена. — Защо?

— Семейството ви ще бъде обсадено, както изглежда. Ако тя има пари, всеки зестрогонец в Англия ще потропа на вратата ви.

Младата жена се засмя.

— Не ми казвай, че и ти възнамеряваш да я ухажваш.

— Господи, не — възкликна Дънфорд с усмивка, а кафявите му очи проблеснаха при спомена за увлечението на Алекс по Ема. — Не, че тя не е изключително красива, разбира се.

— Също така е и много умна — Бел заяви многозначително.

— Представи си! — подразни я Дънфорд. — Наистина, Бел, никога не съм се съмнявал и за момент, че тя има също толкова остър ум, колкото и ти. Просто смятам, че ще е достатъчно ангажирана и без моето внимание.

— Какво имаш предвид?

— Абсолютно нищо, Бел — отвърна разсеяно той, докато оглеждаше балната зала в търсене на Алекс. — Абсолютно нищо. Между другото, споменах ли, че изглеждаш очарователно в синьо?

Бел се усмихна иронично.

— Колко жалко тогава, че нося зелено.

Междувременно Ема все още се опитваше да намери лейди Керълайн, когато Нед я настигна.

— Предполагам, че не знаеш къде е майка ми — каза Нед, взимайки две чаши лимонада от близката маса.

— Нямам идея — отвърна Ема. — Но ти благодаря за лимонадата. Умирам от жажда.

— Предполагам, че ако останем тук достатъчно дълго, тя ще ни намери. Мисля, че има още поне двеста души, с които иска да те запознае.

Ема се засмя.

— Без съмнение.

— Трябва да ти се извиня за сцената преди малко, Ема. Не мислех, че ще се държат толкова нелепо.

— За кого не си мислел, че ще се държи глупаво? — неочаквано Бел се появи от дясната страна на Нед, а Дънфорд я следваше по петите.

— Опасявам се, че представих Ема на Джордж Линфийлд и Найджъл Евърсли.

— О, Нед, как можа! Ще досаждат на бедната Ема месеци наред.

— Не се тревожи, Ема — успокоително каза Нед. — Те са наистина добри момчета, щом веднъж ги опознаеш. Просто си загубват ума, когато са близо до красива жена.

Ема се засмя дрезгаво.

— Наистина, Нед, мисля, че току-що ми направи комплимент. Това може би е първият.

— Глупости. Ако си спомняш, не можех да спра да хваля дясното ти кроше, когато счупи носа на онзи джебчия в Бостън.

Дънфорд реши, че не е имало никакъв смисъл да се тревожи за Ема, когато Алекс я последва в стаята ѝ. Но започна да се чуди дали приятелят му ще бъде в състояние да се справи с червенокосата американка. Той се обърна към Нед и каза:

— Блайдън, не си спомням да си ме представял на братовчедка си.

— О, наистина съжалявам, Дънфорд. Представям я цяла вечер. Трудно ми е да следя с кого съм я запознал.

— Ема, това е Уилям Дънфорд — прекъсна го Бел. — Той е мой скъп приятел. Дънфорд, сигурна съм, вече си разбрал, че това е

братовчедка ми, мис Ема Дънстър.

— Несъмнено — той взе ръката на Ема и любезно я приближи към устните си. — За мен е удоволствие най-накрая да се запозная с вас. Слушал съм толкова много за вас.

— Наистина ли? — попита Ема заинтригувано.

— Но аз не ти казах нищо — протестира Бел. Дънфорд се усмихна загадъчно и бе спасен от по-нататъшен разпит, когато гласът на лейди Керълайн ги прекъсна.

— Ема, скъпа — обади се тя. — Искам да те запозная с лейди Самъртън.

Четиримата се обърнаха, за да видят как Керълайн се приближава към тях заедно с пълничка дама, която носеше виолетова рокля и тюрбан в същия цвят. Ема си помисли, че прилича на гърне с гроздово сладко.

— Не се обръщай — прошепна Бел. — Това е една от онези малоумници, за които те предупреждавахме.

— Толкова съм щастлива да се запознаем — започна лейди Самъртън. — Вие направихте невероятен дебют в обществото. Не е имало подобен, откакто Бел направи своя миналата година.

Дундестата жена си пое дълбоко въздух, обърна се към лелята на Ема и продължи:

— Керълайн, сигурно си много горда. Това наистина е приемът на годината. Дори херцог Ашбърн ни удостои с присъствието си. Не мисля, че се е появявал на бал като този повече от година. Трябва да си много развълнувана!

— Да, да — промърмори Керълайн. — Чух, че се е отбил, но не съм го виждала.

— Съмнявам се, че си е тръгнал вече — каза Дънфорд с дяволита усмивка. — Всъщност съм сигурен, че планира да остане цялата вечер.

— Планира да ме измъчва, без съмнение — промърмори Ема под носа си.

— Каза ли нещо, скъпа? — поинтересува се Керълайн.

— Не, не, просто прочиствах гърлото си — отвърна тя бързо и се прокашля.

— Тогава бихте ли желали още една чаша лимонада? — гласът на Дънфорд бе загрижен, но от изражението му Ема заподозря, че е чул какво бе казала.

— Не, благодаря — отвърна тя и повдигна чашата в ръката си. — Все още имам.

Тя се усмихна на Дънфорд и отпи голяма глътка.

— Е — обяви лейди Самъртън, като че никой не бе проговарял от последния ѝ монолог, — сигурна съм, че дори Ашбърн не би посмял да си тръгне, без да поздрави домакинята. Най-вероятно ще е тук всеки момент. Не се съмнявам.

— Аз също — съгласи се Дънфорд, наблюдавайки Ема с блясък в очите.

Тя се усмихна едва-едва, чувствайки се ужасно неловко.

— Разбира се — продължи лейди Самъртън, — не съм сигурна, че трябва да го допускаш близо до племенницата си, Керълайн.

Тя се обърна към Ема, без да спре дори, за да си поеме дъх.

— Той има ужасна репутация. Ако цените своята, трябва да стоите настрана от него.

— Със сигурност ще се опитам — вметна весело Ема.

— Знаете ли какво чух? — попита задъхано пълната дама, без да се обръща конкретно към някого.

— Едва ли мога да си представя — отговори Нед.

— Подочух, че — лейди Самъртън замълча за момент, за да подсили напрежението и се наведе напред заговорнически — Ашбърн, хм, да кажем, че се е „сбогувал“ с оперната певица и най-накрая е решил да си потърси жена сред порядъчните дами. Мисля, че си търси съпруга.

Ема се задави с лимонадата си.

— Добре ли си, скъпа? — попита Керълайн. — Още ли те притеснява главоболието?

— Не, със сигурност не главата ме притеснява.

Лейди Самъртън продължи разказа си.

— Клариса Трент му е хвърлила око. Майка ѝ ми каза. И знаете ли какво?

Само Керълайн бе достатъчно внимателна и любезна, за да промърмори:

— Какво?

— Мисля, че има шанс да го хване.

— Мисля, че ще остане разочарована — предсказа Дънфорд.

— Все пак, тя каза, че се пази за някой херцог — каза Бел хапливо.

— Предпочитам да не говорим за нея — каза Нед.

— Ема, добре ли си? — попита я Керълайн. — Изглеждаш малко бледа.

Сред малката група настъпи неловко мълчание. Най-накрая лейди Самъртън, която никак не обичаше да оставя разговора да замре, изкоментира:

— Хмм, сигурна съм, че той ще се появи скоро, Керълайн. Така че спри да се притесняваш.

Дори и Керълайн със своите безупречни обноски не успя да не възроптае тихо.

— Не знаех, че съм притеснена.

— Какво каза, мила? — поинтересува се лейди Самъртън.

— Нищо, абсолютно нищо. — Керълайн отпрати към Ема многозначителен поглед. — Просто си прочиствах гърлото.

Ема се усмихна заговорнически.

— Може би трябва да ти донеса малко лимонада, скъпа лельо.

— Наистина не мисля, че ще бъде необходимо, скъпа племеннице.

— Е, сигурна съм, че скоро ще се появи — повтори за пореден път лейди Самъртън.

Ема пресметна, че е в балната зала от поне петнадесет минути и нещастно заключи, че дамата вероятно е права. Чудеше се как ще бъде в състояние да поддържа учтив разговор с човека, който току-що почти я бе прелъстил в спалнята ѝ. Най-накрая реши, че единственият изход е малодушието и се усмихна едва-едва.

— Всъщност, лельо Керълайн, чувствам се малко уморена. Може би малко свеж въздух ще ми се отрази добре.

Дънфорд скочи веднага, нетърпелив да провокира ревността на Алекс, като придружи Ема в градината.

— Ако желаете да отидете в градината, за мен ще бъде удоволствие да ви придружа, мис Дънстър.

— Ще ми бъде много трудно да се запозная с почетния гост, ако продължавате да обсебвате цялото ѝ внимание — прогърмя дълбок глас.

Ема едва успя да се сдържи да не се свие, а в същото време всички се обърнаха с лице към Алекс.

— Защо, Ваша светлост — избъбри лейди Самъртън, — ние тъкмо говорехме за вас.

— Нима? — попита Алекс лаконично, насочвайки смъртоносен поглед към глуповатата жена.

— Ъъм, да, така е — заекна тя.

Ема бе поразена от силното присъствие на този мъж. Високото му, атлетично телосложение сякаш доминираше в цялата бална зала. Нещо повече, сред тълпата се възцари мълчание и всеки от присъстващите наддаде врат, за да види всеизвестния херцог.

Ема трябваше да признае, че той определено си струваше гледката. Излъчваше груба сила, която бе едва овладяна от елегантните му черно-бели вечерни дрехи.

Непокорната му черна коса бе отказала да застане в общоприетите норми за мъжка прическа и един кичур падаше по характерен начин върху челото му. Но без съмнение пронизващите, зелени очи, му придаваха опасното излъчване. А точно сега тези зелени ириса се бяха втренчили право в Ема.

— Мис Дънстър, предполагам — каза той с кадифен глас, поемайки ръката ѝ.

— Как сте? — едва успя да каже тя.

Мълниеносна топлина се разля в нея, когато той повдигна дланта ѝ към устните си. И въпреки, че Ема бе прекарала само една нощ сред висшето общество на Лондон, знаеше, че устните му се задържаха прекалено дълго върху бледата кожа на китката ѝ.

— Всъщност, много добре, наистина, след като се запознах с вас.

Лейди Самъртън ахна. Веждите на Керълайн се изстреляха нагоре, а изражението ѝ беше повече от шокирано. Дънфорд се засмя. Нед и Бел открито се ококориха. Ема се чудеше дали се е изчервила до тъмночервено или само леко е поруменяла.

— Много сте мил — отвърна накрая тя.

— Ашбърн, това е може би първият път, в който чувам някой да те нарича мил — отбеляза сухо Дънфорд.

— Много мило, ъъ, любезно от ваша страна, да дойдете тази вечер, Ваша светлост — каза Керълайн.

— Наистина — добави Бел, без да има какво да каже, но чувствайки, въпреки това, че е необходимо.

— Вярвам, че сестра Ви е добре? — поинтересува се Керълайн.
— Бяхме особено разочаровани, когато ни изпрати извиненията си, че няма да може да присъства.

— Софи е много добре, благодаря ви. Малко се изплашихме този следобед, но вече всичко е наред.

— Изплашила се е? — Очите на лейди Самъртън се разшириха от интерес. — Какво имате предвид?

— Синът й Чарли бе почти прегазен от файтон. Щеше да бъде убит, ако една млада прислужница не се бе хвърлила на улицата и не го бе избутала от пътя.

Ема можеше да усети как очите на Бел се впиха в нея. Тя погледна нагоре, усърдно избягвайки погледа на братовчедка си.

— Слава богу, че не е пострадал — заяви Керълайн с очевидно съчувствие. — Вярвам, че прислужницата също е добре?

— О, да — отговори Алекс с усмивка. — Тя е прекрасна.

Ема реши, че таванът наистина е особено интригуващ.

— Валс ли чувам? — попита той невинно. — Лейди Керълайн, може ли, с ваше разрешение, да танцувам с племенницата ви?

Ема се намеси преди Керълайн да е отговорила.

— Мисля, че съм обещала следващия танц на друг.

Тя беше сигурна, че не е обещала танца на никого, но това бе най-доброто, което успя да измисли, предвид обстоятелствата. Погледна отчаяно към Нед за помощ.

Братовчед й безспорно нямаше желание да се противопоставя на властния херцог и бързо откри привлекателността на тавана, който бе пленил Ема само преди минути.

Алекс спря зеления си поглед върху нея.

— Глупости — каза той просто и след това се обърна към Керълайн. — Лейди Керълайн?

Керълайн кимна в знак на съгласие и Алекс взе ръката на Ема. Когато достигнаха центъра на подиума за танци, наведе глава, усмихна й се топло и каза:

— Почти толкова красива си в балната зала, колкото и в спалнята.

Тя се изчерви.

— Защо трябва да говорите подобни неща? Да не сте твърдо решен да съсипете репутацията ми още на дебютния ми бал?

Алекс повдигна вежди при вида на притеснението ѝ.

— Не искам да си придавам важност, но след като не съм те извлякъл от залата и прелъстил в градината, то по-скоро подобрявам репутацията ти. Не посещавам често подобни събития — обясни той.
— Хората ще искат да знаят защо съм толкова привлечен от теб.

Ема трябваше да признае, че е прав.

— Въпреки това не е нужно да ме смущавате така показно.

— Съжалявам — каза той просто.

Ема рязко вдигна поглед при мрачния му тон и остана смаяна от искреността, която видя в очите му.

— Благодаря — отвърна тя тихо. — Приемам извинението ви.

Очите ѝ останаха приковани в неговите още няколко секунди, но се почувства неудобно от интимната ласка на погледа му, затова бързо отмести глава, концентрирайки вниманието си върху шалчето му.

— Може би искаш да ми подариш усмивка — каза Алекс. — Или, ако не си в състояние да го направиш, то поне погледни към мен. Всички ни наблюдават.

Ема взе под внимание думите му и вдигна лице.

— Така е много по-добре. Знаеш ли, болезнено е да те държа в ръцете си, а да не мога да виждам очите ти.

Ема не знаеше какво да отвърне на тази забележка.

След няколко минути Алекс наруши мълчанието.

— Можеш да ме наричаш Алекс, ако искаш.

Ема възвърна част от духа си.

— Ваша светлост, ще свърши работа, сигурна съм.

— Предпочитам да използваш собственото ми име.

— Предпочитам да не го правя.

Алекс се радваше, че Ема отново проявява своя темперамент. Изглеждаше толкова отчаяна, когато започнаха валса.

— Ще изглеждаш ужасно глупаво с твоето „Ваша светлост“, след като аз ще те наричам Ема.

— Не съм ви дала разрешението си да използвате малкото ми име — напомни му тя.

— Наистина, Ема, не мисля, че ми е необходимо разрешение след всичко, което споделихме преди по-малко от половин час.

— Необходимо ли беше да ми напомняте? Бих предпочела да забравя.

— Наистина ли? Струва ми се, че се самозалъгваш.

— Позволявате си твърде много, Ваша светлост — каза Ема с тихо достойнство. — Вие не ме познавате изобщо.

— Но бих искал — усмивката на Алекс бе закачлива.

Ема се възхити как една обикновена усмивка успя да преобрази лицето му. Само преди миг той изглеждаше суров и безкомпромисен и с един-единствен поглед почти накара лейди Самъртън да избяга, треперейки от стаята. Сега, когато обичайният му цинизъм отсъстваше, той приличаше на малко момче, а очите му я окъпваха в топла зелена светлина.

Ема усети как всичките ѝ умствени способности се изпаряват, когато Алекс я придърпа по-близо до себе си.

— Мисля, че преднамерено се опитвате да ме омаете.

— Успявам ли?

Ема се взря в него за няколко секунди, преди да отговори сериозно:

— Да.

Ръцете му се стегнаха около дребничкото ѝ тяло.

— Исусе, не мога да повярвам, че ми каза това тук — каза той, а гласът му изведнъж преградна. — Прекалено откровена си.

Ема сведе поглед, неспособна да разбере какво я бе накарало да признае чувствата си така внезапно.

— Мислите, че съм прекалено откровена? — попита тя тихо. — Е, не съм приключила още. Запознахме се по възможно най-нетрадиционния начин, което вероятно е причината да можем да говорим помежду си така открито. Смятам, че сте добър човек, но и суров и мисля, че можете да ме нараните, без дори да имате подобно намерение. Ще остана в Лондон само за няколко кратки месеца и бих искала престоя при роднините ми да бъде възможно най-щастлив. Така че, моля ви, стойте далеч от мен.

— Не мисля, че мога.

— Моля ви.

Алекс бе удивен как само една-единствена нежна дума от устните на Ема можеше да го накара да се чувства като мерзавец.

Въпреки това той реши, че след прочувствената ѝ реч, тя не заслужава нищо друго, освен пълната му честност в замяна.

— Не мисля, че разбираш колко много те желая.

Ема веднага застина на място.

— Валсът приключи, Ваша светлост.

— Така да бъде.

Тя се освободи от ръцете му.

— Сбогом, Ваша светлост.

— До утре, Ема.

— Не мисля така.

С тези думи тя се изплъзна от прегръдката му и пъргаво се промъкна през тълпата, докато стигна до леля си.

Алекс остана на място, докато я наблюдаваше как се движи из балната зала, а ярката ѝ коса блестеше при играта на светлината от свещите. Абсолютната ѝ откровеност едновременно го караше да губи контрол и засилваше страстта му към нея. Той не разбираше напълно това, което изпитваше към нея, и тази липса на контрол над емоциите му го изкарваше извън нерви. С бърза крачка той се отдалечи решително от младите контета и нетърпеливите мамички, които изглежда имаха намерение да го заговорят. За щастие, бързо намери Дънфорд, който стоеше в края на балната зала и го наблюдаваше.

— Да се махаме оттук — каза той мрачно на приятеля си.

По дяволите, на нея просто щеше да ѝ се наложи да приеме, че не може да я остави на мира.

ГЛАВА СЕДМА

— Ема, толкова се радвам, че реши да ме вземеш със себе си — каза Бел развълнувано.

— Имам чувството, че ще съжалявам — отговори тя. Двете с братовчедка й пътуваха в каретата на Блайдън, за да върнат обещаните, които Софи бе пъкнала в ръцете на Ема в знак на благодарност предишния ден.

— Абсурд! — заяви Бел безцеремонно. — Освен това може да имаш нужда от мен. Представи си, че не знаеш какво да кажеш.

— Сигурна съм, че ще измисля нещо подходящо.

— А ако Софи не знае какво да каже?

— Това е малко вероятно — отвърна Ема кисело и погледна към обсипаните с диаманти и смарагди обеци в облечената й с ръкавица ръка.

— Жалко — намръщи се тя.

— Какво?

— Това са прекрасни обеци.

Каретата спря пред елегантната градска къща на Софи. Младите жени слязоха и бързо се изкачиха по каменните стъпала, водещи до входната врата. Ема почука решително. Само след секунда вратата се отвори и тя бе огледана от комично слабия и безочливо високомерен иконом на Софи. Трябваше да се отбележи, че икономите са далеч по-проницателни от работодателите си и Грейвс със сигурност не правеше изключение. Никой не можеше да влезе в дома на граф и графиня Уайлдинг преди той да го сметне за подходящ. Той погледна надолу към Ема и Бел с черните си, остри очи и просто каза:

— Да?

Бел предложи на мъжа картичката си:

— Приема ли лейди Уайлдинг? — попита тя рязко, с тон, отговарящ на надменния поглед на икономата.

— Може би.

Ема почти се засмя, когато видя стиснатата челюст на братовчедка си. Бел продължи упорито.

— Бихте ли й предали, че лейди Арабела Блайдън е тук и желае да я види?

Веждите на Грейвс се извиха леко.

— Освен ако зрението ми не ме лъже, което, между другото, никога досега не се е случвало, виждам двама души на прага.

Брадичката на Бел се повдигна леко, когато процеди през зъби.

— Това е моята братовчедка, мис Ема Дънстър.

— Разбира се — каза Грейвс любезно. — Позволете ми да ви покажа жълтия салон.

Той ги съпроводи до една от дневните на Софи, а стъпалата му се движеха безшумно по обюсоновия килим.

— О, Господи — промърмори Бел, веднага след като икономата се отдалечи достатъчно, за да не я чуе. — Сигурна съм, че съм идвала тук поне тридесет пъти, и той продължава да ме измъчва на прага.

— Очевидно е много предан на работодателите си. Може би трябва да се опиташ да го наемеш при себе си — засмя се Ема.

— Шегуваш ли се? Вероятно ще трябва да давам обяснения, за да вляза в собствения си дом.

— Бел, скъпа! — изписка Софи, носейки се през стаята в очарователна тъмнозелена сутрешна рокля, която бе в унисон с очите ѝ. Тя сякаш не забеляза стоящата тихо в ъгъла Ема, докато целуваше Бел по бузата.

— Толкова съжалявам, че не успях да присъствам на празненството ви. Чух, че е било грандиозно.

— Да, беше — потвърди Бел.

— Дори брат ми е присъствал — каза Софи скептично. — Това е нещо, което не се вижда всеки ден. Сега къде е вашата прекрасна братовчедка, за която слушах толкова много?

— Тя е точно зад вас.

Софи се обърна.

— Така се радвам да... О, боже!

Ема се усмихна смутено.

— Предполагам, че сте малко изненадана.

Софи отвори устата си, затвори я, след което отново я отвори, за да каже:

— О, боже мой!

— Е, може би сте много изненадана — поправи се Ема.

— О, боже мой!

Бел се приближи до Ема и прошепна:

— Не мислех, че е възможно, но Софи наистина не знае какво да каже.

— Това е мястото, където трябва да се включиш и да оправиш нещата — напомни ѝ Ема.

— Аз със сигурност не знам какво да кажа — ухили се Бел.

Софи пристъпи крачка напред.

— Но... вие... вчера...

Ема си пое дълбоко дъх.

— Боя се, че вчера взех назаем роклята на прислужницата ми.

— За какво? — Софи постепенно се върна към употребата на необикновено обширните ѝ вокални умения.

— Това всъщност е дълга история.

— Нима? — попита Бел.

Ема срязва братовчедка си с гневния си поглед.

— Добре, не точно дълга, по-скоро сложна.

— О? — попита Софи, а очите ѝ се отвориха с интерес. — Тогава определено искам да чуя всичко за нея.

— Всъщност дори не е толкова сложна — добави Бел.

Ема успя да сръчка отстрани досадната си братовчедка, докато набързо обясни как се бяха опитали да странят от приготовленията на лейди Керълайн за приема.

— Оставаше или кухнята, или подреждането на цветята — заключи тя.

— Несъмнено ужасна съдба — съгласи се Софи. — Все пак не мога да си представя какво е било мнението на Керълайн за вашето приключение.

— Работата е там, че... — заяви Ема многозначително — и аз не мога да си го представя.

Двете с Бел се обърнаха към Софи с нервни усмивки на лицата.

— О! — възкликна Софи и кимна отчетливо. — Разбирам. Е, със сигурност може да разчитате на моето мълчание. Това е най-малкото, което мога да направя, след като спаси живота на Чарли. Както казах, ще съм ти вечно задължена.

Ема бързо подаде на Софи зашеметяващите обици, покрити с диаманти и смарагди.

— При тези обстоятелства, вземайки предвид истинското ми положение и самоличност, не бих могла да приема тези обеци. Моля ви, вземете ги обратно. Така подходат на зелените ви очи.

Софи се просълзи.

— Но аз бих искала да ги притежавате. Те са само едно дребно украшение в сравнение с това, което направихте за моя син.

— Мисля, че Ема ще се чувства неудобно — каза Бел меко.

Софи местеше погледа си между двете братовчедки и накрая се спря върху Ема.

— Искам да ви дам нещо в знак на моята благодарност.

— Вашето приятелство ще бъде повече от достатъчно. — Гласът на Ема бе тих и дълбок, изпълнен с емоции, защото знаеше, че Софи ще се докаже като истинска и вярна приятелка въпреки невъзможния си брат.

Софи взе ръцете на Ема в своите.

— Това ще имате винаги — и тогава, сякаш думите ѝ не бяха достатъчно доказателство, тя внезапно пусна ръцете на Ема и я привлече в топлата си прегръдка. — О! Къде са ми маниерите? — възкликна внезапно Софи. — Моля ви, седнете — каза тя и се насочи към дивана в златист оттенък. Ема и Бел ѝ се усмигнаха и се настаниха удобно.

— Сега да преминем към наистина важните неща — заяви категорично Софи. — Ключи. Искам да чуя всичко за изминалата нощ.

— Беше невероятно! — възкликна Бел. — Казвам ви, ако мама искаше да покаже на висшето общество, че смята Ема за толкова скъпа, колкото дъщеря, то тя със сигурност успя. Представи я на абсолютно всички.

— Колко вълнуващо за теб — коментира Софи.

Ема промърмори своето съгласие.

— Но също така и изморително — добави Софи по-съчувствено.

— О, да — кимна Ема.

— И всички бяха там, абсолютно всички — продължи Бел. — С изключение на вас, разбира се. Както знаете дори брат ви се появи. Всички бяха изключително изненадани. Хората не спряха да говорят за това.

— Да, аз също бях малко изненадана — започна Софи. И тогава изведнъж си спомни, че брат ѝ бе с нея предишния ден и рязко обърна глава към лицето на Ема, възкликвайки: — О, Господи! Какво му каза? Какво каза той?

— Всъщност, мисля, че казах нещо като „Как сте?“.

— След това той целуна ръката ѝ два пъти по-дълго от благоприличното — добави Бел развълнувано. — А когато хората спряха да говорят за шокиращата му поява, не можах да спрат да коментират начина, по който разговаряше и танцуваше с Ема.

— Наистина, Бел — каза Ема сухо, — мисля, че той просто се закачаше с мен. Изглеждаше малко объркан и изненадан от моята истинска самоличност. Мога да си представя, че обича да чувства надмощие във всяка ситуация.

— Със сигурност — промърмори Софи. — Представете си какво е да си му роднина.

Ема намери *тази* перспектива за доста смущаваща.

— Във всеки случай той наистина не ми обърна толкова внимание. Не мисля, че е направил нещо неподходящо.

Бел изсумтя по възможно най-неженствения начин.

— Ема, лицето ти бе същият цвят като косата, когато танцува с него. Чувстваше се крайно смутена или ако не това, то поне беше изключително ядосана.

Ема сви рамене, предпочитайки да остави Софи и Бел да си направят собствени заключения.

— Сигурна съм, че сега, след като всичко се изясни, въпросът е приключен. Извинете ме за това, което ще кажа, Софи, но ако брат ви наистина оправдава репутацията си, която ми бе описана с мъчително детайлни подробности, то не мисля, че ще го срещам на много други светски събития.

— Жалко — каза Софи тихо и в очите ѝ заискри сватовнически блясък.

— Казахте ли нещо?

— О, нищо. Желаете ли чай? — попита бързо Софи, позвънявайки за прислужницата. Натякваше от години на Алекс да се задоми и в лицето на Ема Дънстър откри най-обещаващата възможност за успех. Ема бе поразително привлекателна, очевидно интелигентна и истински мила личност. И най-важното за всеки, който бе на път да се

свърже с Александър Риджли, херцог Ашбърн, тя бе много, много смела. Софи реши, че дори не може да мечтае за по-добра снаха. Острият език на Ема също ѝ служеше добре. Алекс се нуждаеше от жена, която няма да припка да изпълнява заповедите му всеки път, когато започнеше да се държи доминиращо, което трябваше да признае Софи, бе през по-голямата част от времето.

— Моля те, разкажи ми повече за бала — продължи Софи, нетърпелива да удължи посещението, след като вече бе решила, че тя и Ема скоро щяха да бъдат свързани. Прислужницата донесе чай и бисквити и Софи бързо се захвана със сервирането.

— Бях притисната до стената от лейди Самъртън — засмя се Ема.

Бел се присъедини към нея.

— Лейди Самъртън е единственият човек, който притежава уменията да притисне в ъгъла пет души едновременно.

— Колко глупава жена — отбеляза Софи. — Мисля, че е добронамерена, но говори прекалено много.

Ема и Бел отпразвиха поглед, имитиращ обвинение към Софи, очите, на която се отвори широко, след което тя се засмя.

— О, знам, че се доближавам до това, което тя прави, но обикновено поне съм интересна.

След тази реплика трите жени започнаха да се смеят.

Когато смехът им утихна, в уютното им трио се намеси много силен и ядосан мъжки глас.

— Исусе Христе, Грейвс, кълна се в Бога, че ще те обеса на тази закачалка, ако не ме оставиш да продължа.

— О, Господи — промърмори Софи. — Наистина трябва да направя забележка на Грейвс, но сърце не ми дава. Толкова обича да разпитва.

— Не, няма да дам визитната си картичка на иконома, който ме е приемал най-малко петстотин пъти. — Ема не мислеше, че е възможно, но гласът на Алекс действително изглеждаше по-силен. Софи изглеждаше малко смутена.

— Предполагам, че трябва да отида там, но така се забавлявам, когато Алекс се ядоса.

Ема побърза да се съгласи.

— Грейвс, ако ти е мил животът, ще се махнеш от пътя ми веднага. — Внезапно гласът на Алекс се превърна в опасно нисък тон.

Ема, Бел и Софи трепнаха, когато видяха как Грейвс почти прелетя през вратата на жълтия салон в стремежа си да избяга от гнева на Алекс. Когато Алекс влезе, гледаше през рамо, докато икономът бързо изчезваше и дори не забеляза, че Софи има гости.

— За бога, Соф, аз съм ти брат. Не мислиш ли, че трябва да отмениш атаката на кучето си?

— Той е малко загрижен сега, когато Оливър е далеч, както знаеш.

— Бих казал... — Най-накрая Алекс се обърна и забеляза, че в стаята има три жени. Той бързо плъзна очите си по двете гостенки, възползвайки се от удобната си позиция. Когато погледът му се спря върху Ема, тя вдигна чашата чай към устните си и отпи. — Гледай ти... — каза провлечено — какви добри приятелки сте станали.

И трите жени го пронизаха с поглед, изпълнен с раздражение. Алекс изглеждаше леко недоволен от общия им нелюбезен отговор на присъствието му.

— Алекс, не ставай досаден — заяви категорично Софи. — Забавлявам гостите си. Ако ще се държиш оскърбително, можеш да се върнеш по-късно.

— Какво посрещане — промърмори той, когато се строполи неелегантно върху стола срещу Ема и Бел.

— Отбих се, за да върна обещите на сестра ви, Ваша светлост — каза Ема.

— Мисля, че ти бях казал да престанеш да ме наричаш „Ваша светлост“, Ема.

Бел и Софи повдигнаха вежди при смелото използване на първото име на Ема.

— О, много добре — отвърна Ема. — Няма да ви наричам никак тогава.

Софи забеляза издйническото стискане на челюстта на брат си и някак успя да потуши това, което би било доста шумен смях.

— Чай, Алекс? — попита тя сладко.

— Аз не пия чай — отговори той рязко.

— Да, разбира се. Забравих, че мъжете като теб не посягат към такива глупави напитки като чая.

— Аз бих искала още една чаша — заяви Ема с усмивка.

— Не бих имала нищо против още малко — добави Бел.

Алекс се замисли кога жените по света се бяха обединили срещу него.

— Предполагам, че ще трябва да позвъня за друг чайник — реши Софи. — Желаете ли кафе, Алекс?

— Предпочитам уиски.

— Не мислиш ли, че е малко рано за това?

Алекс прехвърли поглед от сестра си към Ема и Бел. И трите се обърнаха към него с измамно спокойни изражения.

— Всъщност — отбеляза той, — не мисля, че изобщо някога е имало по-подходящо време за уиски.

— Както желаете.

Алекс стана и се насочи към шкафа, където сестра му държеше алкохола. Извади бутилка уиски и си наля щедро.

— Софи, дойдох да те информирам за истинската самоличност на нашата мистериозна *Мег*, но виждам, че тя вече ме е изпреварила в тази задача. — Той се загледа в Ема. — Чудя се, какво ли мисли братовчедка ви за вашата лудория.

— Братовчедка ѝ беше част от нейната лудория — обади се Бел.

Алекс се обърна към нея с намръщено изражение. Ема се възползва от отвличането на вниманието му и тайно го разглежда. Когато се облегна лениво на стената, поклащайки чашата с уискито си, изглеждаше необикновено едър и непоносимо мъжествен в деликатно украсения салон на Софи. Отлично скроените му дрехи едва удържаха суровата му, мъжка сила. Как, чудеше се тя, може един човек да провокира в нея едновременно такова желание и враждебност. Поне можеше да приеме, че става въпрос за желание. Със сигурност никога преди не бе чувствала нещо подобно на странните усещания, които той предизвикваше в корема ѝ, нито лудото пренебрежение на сърцето ѝ. Дори със самото си присъствие той замаиваше предателското ѝ тяло, изпълнено с объркани копнежи. Неговата дързост и властно отношение я вбесяваха и тя жадуваше той да разбере точно това, което мислеше за него.

За съжаление в момента го намираще за ужасно красив. Намръщи се и реши, че е по-добре да държи очите си върху Софи и

Бел. Братовчедка ѝ даде най-доброто от себе си, за да игнорира навъсеното изражение на Алекс, обърна се към сестра му и попита:

— Имате ли намерение да отсъствате от висшето общество, докато продължи пътуването на съпруга ви до Западните Индии, или ще ви видим довечера на бала у Саутбъри?

— Бях планирала да се оттегля в провинцията, но всъщност промених мнението си. Градският живот изведнъж обеща да бъде ужасно интересен този сезон. Макар да не мисля, че ще мога да излизам след още няколко месеца — усмихна се Софи срамежливо.

— О, Софи, вие сте...? — Бел изглежда сякаш не можеше да произнесе думата „бременна“ в компанията на мъж. Софи кимна енергично, а лицето ѝ сияеше от радост. — Толкова се радвам за вас! — продължи Бел. — Но ще ви е трудно, докато съпругът ви отсъства.

— Да, Оливър все още дори не знае, че е на път отново да стане баща. Написах му писмо, когато бях сигурна, но се съмнявам, че го е получил.

— Ако се почувствате самотна тук, трябва да ми обещаете, че заедно с Чарли ще дойдете при нас. Имаме много място у дома, а и ще е ужасно да сте напълно сама, докато очаквате появата на бебето.

— В случай че сте забравили, лейди Арабела, Софи има роднини, които да се грижат за нея — заяви Алекс повелително. — Ако тя ще се премести при някого, то ще е при мен.

Бел преглътна и каза смело.

— Може би тя ще желае женска компания.

— Сигурна съм, че Негова светлост може да ѝ осигури изобилие от женска компания — промърмори Ема. Тогава за нейно пълно унижение, тя осъзна, че е изрекла неприятната мисъл на глас.

Алекс бе изключително доволен от очевидната ѝ ревност, но все пак попита рязко.

— Ема, бихте ли разяснили този коментар?

— Ами, всъщност, мисля, че по-скоро не бих го направила — отвърна тя тихо.

Алекс изпита съжаление при вида на мъката и срама, които видя върху лицето ѝ и реши да остави въпроса.

— Ако Софи желае женска компания — заяви той, — то тя ще се премести при майка ни.

Софи също бе възхитена от ревностния коментар на Ема и вече обмисляше какъв цвят рокля ще облече на сватбата. Но не искаше Ема да се чувства неудобно, затова каза весело:

— Гостуване у мама вероятно ще повдигне духа ми през следващите няколко месеца. Предполагам, че ще се отправим към провинцията. Чистият въздух ще ми подейства извънредно добре, пък и Чарли я обожава. Кълна се, че се превръща в същински дивак, веднъж щом го изведем от града. Постоянно се катери по дърветата и аз винаги се страхувам за него, но Алекс ми каза, че трябва да внимавам и да не го разглезвам. Обаче...

— Софи, говориш несвързано — каза Алекс със снизходителен тон.

— Така е — въздъхна тя.

— Но — започна Ема смело, — беше изключително интересна. Аз правя същото по дърветата.

Трите жени се разсмяха на препратката към по-ранната забележка на Софи за лейди Самъртън, докато Алекс се оплака, че е изключен от шегата.

— О, Ема — въздъхна Софи с усмивка, — не бях ни най-малко интересна, но бе много мило от ваша страна да излъжете заради мен.

— Това изобщо не е проблем, уверявам ви.

— Ема, може би няма да е проблем да ни разкажете всичко за себе си — каза Алекс.

— Боже, това ще бъде досадно. Аз вече знам всичко за нея — каза Бел лукаво.

Ема се зачуди кога братовчедка ѝ бе станала толкова дръзка.

— Не желая да отегчавам братовчедка си.

— Сигурен съм, че не би възразила — подхвърли Алекс.

— С всички средства — каза Бел любезно. — Аз трябва да си поговоря със Софи. Искаше да ми покажеш новия си клавесин, нали?

— Така ли? О, да, разбира се. Ела с мен, той е в синия салон на горния етаж. — Софи бързо се изправи на крака и се отправи към вратата с Бел по петите. — Вие двамата ще си правите компания за малко сами, нали?

Ема не бе достатъчно ядосана, за да си пожелае погледът ѝ да може да убива, но в себе си се надяваше, че поне ще успее да предизвика кратка, но мъчителна болка.

— Ще се оправим. — Алекс определено сияеше.

— Браво — прошепна Софи на Бел.

— И аз това си помислих — отвърна тя.

— Хайде — каза Софи високо. — Нямам търпение да ти го покажа.

С това двойката се измъкна от стаята и се отправи към горния етаж.

— Трябва да ми напомниш да благодаря на братовчедка ти — провлече Алекс.

— Трябва да ми напомните да я удуша.

— Скъпа, наистина ли ти е толкова трудно да си сама в една стая с мен? Нямаше нищо против снощи.

Алекс прекоси салона и се настани върху канапето точно до Ема. Имаше ли ситуация, в която да не се чувства напълно спокоен? Вътрешностите ѝ се разбунтуваха, сякаш прекосяваше Атлантика, а той седеше до нея и се усмихваше, сякаш нямаше нито една грижа на света. Предизвикваше я неговата близост, реши тя. Случваха ѝ се странни неща, когато той бе наблизо. Време беше да го накара да се отмести.

— Хмм... — започна Ема колебливо и всички разумни мисли изхвърчаха през прозореца. — Не бих искала да звуча като пуританка...

— Тогава недей.

— Но наистина мисля, че не би трябвало да седите толкова близо до мен.

— О, Ема — въздъхна Алекс. — Нима вече са напълнили главата ти с правила и разпореждания. — Той притисна кичур от косата ѝ между пръстите си, неспособен да устои на огнения ѝ чар.

— Моля ви, спрете, Ваша светлост. Бел и Софи могат да се върнат всеки момент.

— Тези две конспираторки очевидно желаеха да ни оставят сами. И съм сигурен, че ще ни известят за завръщането си. Когато слизат по стълбите, повярвай ми, ще чуем кашлица, каквато не сме чували никога преди. Дори не бих се учудил ако я комбинират с писък или два.

Ема настръхна от гняв.

— Мразя да ме манипулират.

— Да, добре, аз също. Но ще направя изключение, когато манипулацията ме оставя насаме с теб.

Ема го прониза с острия си поглед.

— Винаги сте толкова въздържан. Нищо ли не ви дразни? Нещо, което да ви накара да крещите.

Алекс се засмя гръмко.

— Любов моя, ако ти кажа какво ме кара да крещя, ще избягаш от тази стая направо обратно към колониите.

Ема се изчерви силно. Въпреки невинността си разбра какво има предвид.

— Трябва ли винаги да извъртате думите ми. Толкова сте досаден.

Тя скръсти ръце на гърдите си и се завъртя, така че вече да не е с лице към него.

— Хайде сега, любов моя. Не ставай раздразнителна. Бъди честна със себе си. Смяташ ли, че не ти харесва да говориш с мен?

— Е, не, не съвсем.

— Не ти ли харесва да бъдеш с мен?

— Ами... не точно.

— Тогава какъв е нашият проблем?

— Ами... — започна бавно Ема, обръщайки се обратно към лицето му. — Аз не съм съвсем сигурна.

— Отлично — обяви Алекс щастливо, опирайки ръката си на канапето зад гърба ѝ. — Това урежда всичко. Ние нямаме проблеми.

— Точно *това* е проблемът — реши изведнъж Ема.

Алекс повдигна вежди въпросително.

Ема не бе разубедена.

— *Вие* решихте, че нямаме проблеми и *voilà*^[1] — няма такива. А ако аз мисля, че имаме?

— Но ти току-що каза, че нямаме никакви проблеми.

— Не съм казала такова нещо. Казах, че не съм сигурна какъв е проблемът. А сега знам. Това урежда всичко. Имаме проблем.

Ема отбеляза изявлението си, като се изправи от канапето и се премести на близкия стол.

— Какъв е проблемът?

Тя скръсти ръце.

— Вие сте твърде деспотичен.

— О, наистина ли?

— Наистина.

— Е, просто се случва така, че ти се нуждаеш от някой, който да те командва. Виж какво ти се случи, когато се остави на собствените си решения... намерих те в безсъзнание на улицата.

— Не мога да повярвам, че имате куража да ми кажете това. — Ядоса се Ема, изправи се и започна да крачи по пода. — Бях в безсъзнание на улицата, защото спасих живота на племенника ви. Предпочитате да бях оставила да го прегазят?

— Забрави за това — изръмжа Алекс, неспособен да повярва в собствената си глупост. — Лош пример.

— И още нещо, не се нуждая от някого, който да ме командва — заяви Ема категорично, водена от чиста ярост. — Напълно съм в състояние да се грижа за себе си. Това, от което се нуждаете вие, е силен ритник, който да ви напомни, че не сте Бог.

— Ема?

— О, замълчете. Не искам да разговарям повече с вас. Вероятно просто ще се смеете любезно и ще ме съблазнявате с поредния сексуален намек. Честно казано, не се нуждая от това в момента.

— Ема?

— Какво? — каза тя рязко, обръщайки се към него.

— Просто щях да отбележа, че не помня да съм имал подобен бурен спор с жена в рамките на двадесет и четири часа, след като съм я срещнал. — Алекс поглади брадичката си замислено, учуден от дълбочината на емоционалните реакции помежду им. — Всъщност не мисля, че съм спорил така с жена през целия си живот.

Ема изглеждаше далечна, когато му отговори.

— Да не се опитвате да ме обидите?

— Не — започна Алекс бавно, сякаш се опитваше да реши проблема в главата си, докато говори. — Не, нямам такова намерение. Всъщност, мисля, че ти направих комплимент.

Ема погледна към него. Изражението ѝ отразяваше объркването, което почувства. Той все още разтриваше челюстта си, а очите му се стесниха замислено. Изтече една дълга минута и Ема успя да различи богатата палитра от емоции, която премина по лицето му. От време на време започваше да казва нещо и спираше, сякаш предлагаше ново решение на себе си.

— Знаеш ли какво мисля, че означава това? — попита накрая той. Думите му бяха тихи и добре обмислени. — Мисля, че ще бъдем приятели.

— Какво?

— Това е една необикновена мисъл всъщност. Приятел с една жена.

— Не се престаравайте.

— Не, наистина го мисля. Помисли за минута, Ема. Ние непрекъснато се караме, но, честно казано, аз се забавлявах през последните двадесет и четири часа така, както не съм се забавлявал от години.

Ема просто се загледа в него, напълно неспособна да измисли подходящ отговор на такова изявление. Алекс продължи.

— Мисля, че те харесвам, мис Ема Дънстър. Разбира се, също така те желая. Това трябва да е съвсем очевидно за теб. Господ знае, че е болезнено очевидно за мен. Но аз наистина много те харесвам. Ти си чудесен човек.

— Чудесен човек? — приглушено попита тя.

— И съм на мнение, че ако се замислиш, ще осъзнаеш, че ти също ме харесваш. Кога за последен път се забавлява толкова много?

Ема отвори уста, но не можа да отговори. Алекс се усмихна многозначително.

— Харесваш ме. Знам, че е така.

Ема най-накрая се засмя, неспособна да повярва на дързостта му, но въпреки това му се възхищаваше.

— Да, предполагам, че е така.

Този път усмивката на Алекс бе ослепителна.

— Е, тогава предполагам, че сме приятели.

— Смятам, че да.

Ема не бе съвсем сигурна откъде се появи това примирие, но реши да не повдига въпроса. Въпреки личната си по-добра преценка, знаеше, че Алекс е прав — тя го харесваше. Той беше абсолютно скандален и доста властен, но тя просто не можеше да откаже неговата компания, дори когато прекарваха половината си време заедно във викове един към друг.

Точно в този момент чу Бел и Софи да слизат по стълбите към салона. Бел започна да кашля неудържимо, а Софи почти изляя.

— О! — Ема постави ръка върху устните си и започна да се смее. Алекс само поклати глава, а на лицето му се появи иронична усмивка.

— Е, любов моя — каза той, — предполагам, че сестра ми току-що си е спомнила, че не разполага с клавесин.

[1] ето (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

През следващите няколко седмици животът на Ема влезе в нещо като рутина, макар тя да бе доста вълнуваща и развлекателна. За една нощ се бе превърнала в най-търсения член на лондонското общество. Бързо се реши (от когото и да се решаваха тези неща), че макар червената ѝ коса да бе непростима, останалата част от нея със сигурност не беше, и така тя бе приветствана за красотата си, въпреки огнените къдрици. Някои от по-консервативните матрони я считаха за твърде самоуверена (особено с „тази червена коса“), но по-голямата част от обществото реши, че по-скоро харесват жени, които умеят да разговарят на теми, различни от панделки и фусты. И така Ема и Бел (която бе придобила подобна, макар и руса репутация предходната година) ходеха усмихнати от прием на прием, радващи се на извънредната си популярност. За Ема това време беше възхитителен антракт в живота ѝ, който със сигурност щеше да я отведе обратно при баща ѝ в Бостън, където тя, като единствено негово дете, в крайна сметка щеше да се опълчи на съвременните стандарти в корабостроенето и да поеме бизнеса.

Единственото усложнение, разбира се, бе херцог Ашбърн, който се появи след самоналоженото си изгнание и зае мястото си в обществото в пълния смисъл на думата. Никой нямаше съмнения относно причината за внезапната му поява.

— Със сигурност дебне Ема — промърмори веднъж лейди Керълайн.

На което неговата „плячка“ отговори ловко:

— Не съм сигурна дали той наистина ме харесва или просто обича да преследва жените.

Разбира се, това твърдение бе само половината от истината. По време на последните няколко седмици тя бе виждала Алекс почти всеки ден и приятелството между тях бе станало доста силно. Ема бе сигурна, че той наистина е загрижен за нея като човек и не се отнасяше към нея като към някакъв вид награда, която трябва да бъде спечелена.

Все пак приятелските им отношения често бяха изпълнени със сексуално напрежение и да, изглеждаше сякаш Алекс се наслаждава на преследването.

Беше бърз като лъв и обичаше да я изненадва. Веднъж Ема бе отишла на музикална вечер, на която той бе казал, че не планира да присъства. Тя стоеше безучастно до отворения прозорец, когато усети топла длан да хваща ръцете ѝ. Ема се беше дръпнала на разстояние, но ръката я държеше здраво и тогава чу познат шепот.

— Не прави сцени.

— Алекс? — тя хвърли поглед наоколо. Със сигурност някой бе забелязал една промъкваща се през прозореца ръка. Но присъстващите изглежда бяха заети със собствените си флиртове, за да забележат смутеното изражение на Ема. — Какво правиш тук? — прошепна тя бързо, задържайки любезната усмивка върху лицето си.

— Излез в градината — нареди той.

— Да не си полудял?

— Може би. Излез в градината.

Ема се прокле поне петдесет пъти заради глупостта си, измисли извинението, че роклята ѝ се е скъсала и се измъкна. Алекс я чакаше в градината, скрит сред дърветата.

— Какво правиш тук? — повтори тя, веднага след като го намери.

Той хвана ръката ѝ и я дръпна навътре в сенките.

— Реших, че ти липсвам — отговори той безсрамно.

— Със сигурност не си. — Ема се опита да издърпа ръката си назад, но той не я пусна.

— Хайде, разбира се, че съм. Няма проблем да го признаеш.

Ема измърмори под носа си нещо за арогантни аристократи, но един поглед към дяволитата му усмивка, бе достатъчен, за да признае пред себе си, че ѝ е липсвал.

— Аз липсвах ли ти? — контрира тя.

— Ти как мислиш?

Тя усети как самоувереността ѝ нараства.

— Мисля, че да.

Той погледна устните ѝ с такъв копнеж и напрежение, които убедиха Ема, че всеки момент ще я целуне. Гърлото ѝ пресъхна, устата ѝ се разтвори и тя усети как се накланя към него. Но всичко, което той

направи, бе да пусне ръката ѝ неочаквано. След това ѝ отправи нежна усмивка и прошепна:

— До утре, любов моя.

С едно мигване на очите той бе изчезнал.

Моменти като този стягаха сърцето на Ема в заплетен възел от объркване. Без значение колко нощи бе лежала, мислейки за него, тя не можеше да подреди чувствата си.

От една страна неговото властно отношение я провокираше да сложи край. Постоянно се опитваше да я командва, въпреки че, помисли си Ема самодоволно, трябва да е открил, че това не е проста задача. От друга страна се оказа доста удобен със самото си присъствие, защото ужасяваше ефективно повечето от нейните ухажори, което я правеше късметлийка, тъй като тя по начало не желаше такива. Винаги я търсеха по време на приемите, но тя умело успяваше да избегне всяко неудобно предложение за брак.

Нещата се усложниха, когато Ема откри, че Алекс е наистина забавен придружител и компания. Непрекъснато предизвикваше интелекта ѝ и въпреки че ѝ говореше за най-скандални неща, тя никога не се умори от присъствието му. Обаче лично си бе обещала, че той никога няма да чуе подобна висока оценка от устните ѝ — егото му със сигурност не се нуждаеше от подхранване. Но най-объркващи за Ема бяха физическите ѝ реакции към него. Само един негов поглед някак изпращаше трепетно очакване по цялото ѝ тяло. Очакване за какво — тя не бе сигурна, но предполагаше, че Алекс знае. Веднъж, когато довери чувствата си на Бел (която вече бе стигнала до „Хамлет“ в голямото си Шекспирово четене), тя каза, че единственият начин, по който би могла да опише реакциите ѝ към Алекс, беше това, че тя изпитва „повишено чувство за реалност“.

— Това е сълзливо и банално, знам — отбеляза Ема. — Но изглежда, че усещам всичко, когато той е наблизо. Ароматът на цветята е по-силен. Вкусът на лимонадата е по-сладък, на шампанското — по-силен. И е толкова трудно да не го гледаш, не мислиш ли? Това е заради зелените му очи, трябвало е да бъде котка. И тогава — дишането ми се затруднява, а кожата ми пламва.

Бел бе откровена.

— Мисля, че си влюбена.

— Със сигурност не съм! — протестира Ема ужасено.

— Може би ще е добре да го приемеш — препоръча Бел, практична както винаги. — В наши дни е рядкост да откриеш някого, когото да обичаш, още по-голяма рядкост е да разполагаш с достатъчно пари, за да имаш възможността да направиш нещо по въпроса. Повечето хора трябва да се оженят по семейни съображения, нали знаеш?

— Не ставай глупава. Аз със сигурност не искам да се омъжа за него. Ще бъде абсолютен ад да се живее с него. Можеш ли да си представиш? Той е непоносим, арогантен, властен...

— И те кара да пламтиш.

— Работата е там, че — каза Ема, игнорирайки коментара на братовчедка си — аз не искам да се омъжа за англичанин. А той не желае да се ожени изобщо.

Обаче липсата на интерес към брачните условия ни най-малко не попречи на херцог Ашбърн скандално да флиртува с Ема при всеки удобен повод. За да бъде честна, тя също вземаше участие във флирта, въпреки че трябваше да признае, че бе далеч по-неопитна от него. Споровете между Алекс и Ема се превърнаха в страхотно забавление за висшето общество и в книгите на най-елитните лондонски клубове започнаха да се появяват залози за това дали и кога двойката в крайна сметка ще се ожени.

Но ако някой от младите лордове, които участваха в тези облози, всъщност бе намерил време да попита Ема за ситуацията, тя лесно би могла да го информира, че със сигурност не се очакват сватбени камбани в скоро бъдеще. На първо място — тя не желаше да се омъжва. На второ — Алекс не искаше да се ожени. Но най-показателно от всичко бе, че той дори не се опита да я целуне след онази първа нощ, когато се промъкна в спалнята ѝ. Това обърка Ема най-много. Подозираше, че това е част от някакъв грандиозен план, защото тя бе почти сигурна, че той все още я желае. Дори сега го улавяше да я гледа с онзи огнен блясък в очите, който я караше да трепери. В такива моменти погледът му я изгаряше, оставяйки я замаяна и без дъх. След няколко секунди той се извъръщаше рязко и в следващия миг, когато Ема погледнеше лицето му, то бе студено, самоуверената маска се въръщаше обратно на мястото си.

* * *

Тези понякога приятелски, понякога напрегнати отношения се запазиха съвсем спокойни до нощта, когато се състоя балът на Линдуърти.

Ема изобщо не подозираше, че вечерта няма да премине както всяка друга. Тя бе особено развълнувана, че ще присъства на бала, защото Нед току-що се бе върнал след дълъг месец, прекаран в Амстердам с приятелите му от университета. Компанията му ѝ бе липсвала по време на неговото отсъствие. Цялото семейство Блайдън бе като енергична вихрушка, докато всеки се подготвяше за вечерта.

— Ема Дънстър! Ти ли взе перлените ми обеци? — Бел се бе появила внезапно на вратата на стаята ѝ, блестяща в рокля от леденосиня коприна с ниско изрязано деколте.

Ема, която седеше пред тоалетката си и се суетеше над косата си, игнорира въпроса на Бел и се протегна за кристалното шишенце с парфюм.

— Баща ти ще те убие, когато те види с тази рокля.

Бел дръпна деколтето нагоре.

— Не е по-лоша от твоята.

— Да, но забележи, че аз ще нося шал — усмихна се Ема безгрижно.

— Който със сигурност ще махнеш, щом пристигнем у Линдуърти.

— Със сигурност. — Ема постави няколко капки от парфюма от едната страна на шията си.

— Но аз нямам шал, който да подхожда на тази рокля. А ти?

— Само този, който нося. — Ема махна към шала с цвят на слонова кост, който бе увила около голите си рамене. Бледата материя блестеше върху зелената копринена рокля, която бе облякла за вечерта.

— Проклятие! — твърде шумно изруга Бел.

— Чух това! — извика лейди Керълайн от спалнята си в края на коридора.

— Кълна се, че ѝ трябва поне шест чифта уши, за да има толкова добър слух — изпъшка Бел.

— Това също го чух!

— На твое място щях да замълча преди наистина да съжаля за думите си — засмя се Ема.

— За тези обеци... — намръщи се Бел.

— Не разбирам, защо мислиш, че ще ги взема при условие, че имам напълно подходящ свой чифт обеци. Може би просто си ги загубила.

— Е, не знам къде са... — въздъхна Бел драматично.

— О, ето ви и вас — чу се гласът на Нед от дъното на коридора. Той надникна в стаята на Ема. — Изглеждате очарователно, както винаги. — Той разгледа сестра си малко по-отблизо. — Бел, сигурна ли си, че трябва да излезеш с тази рокля. Ако само протегна врата си... — той демонстрира как — мога да видя пъпа ти.

Устата на Бел се отвори ужасено.

— Не можеш! — изпищя тя, удряйки силно брат си по ръката.

— Е, може би не съвсем, но почти — ухили се Нед. — Освен това татко никога няма да ти позволи да излезеш от къщи облечена по този начин.

— Половината от дамите във висшето общество носят рокли като тази. Това е напълно приемлив стил.

— Може би за теб и мен — отвърна Нед. — Но не и за майка и татко.

Бел постави ръце на ханша си.

— Дойде тук поради някаква причина или просто с желанието да ме измъчваш?

— Всъщност се чудех, сигурни ли сте, че Клариса Трент няма да присъства на бала довечера?

— Ще си го получиш, ако тя се появи, ти, жалко подобие на брат — изсъска Бел. — Но можеш да си спокоен, аз съм напълно сигурна, че тя замина за провинцията за продължителен престой.

— Ема? — Нед искаше да е напълно убеден, че жестокото момиче, което му се присмя по-рано през сезона, няма да може да го нарани отново.

— Доколкото ми е известно, тя напусна Лондон — отговори Ема безцеремонно, докато изучаваше косата си в огледалото и се опитваше да реши дали харесва прическата, която ѝ бе направила Мег.

— Вероятно е заминала, за да ближе раните си — предположи Бел, сядайки върху леглото на братовчедка си.

— Какво имаш предвид? — попита Нед, прекрачи прага на стаята и се настани до сестра си.

— Страхувам се, че Клариса бе малко кисела, когато осъзна, че Ашбърн преследва Ема доста решително — усмихна се самодоволно Бел. — Тя се държа безсрамно като му се нахвърли по този начин и трябва да отбележа, че Негова светлост бе много любезен с нея, поне първоначално. Нетипично любезно, ако питате мен. Мисля, че се опитваше да впечатли Ема с добрите си маниери.

— Съмнявам се — заяви Ема сухо.

— Е, какво се случи? — попита Нед нетърпеливо.

— Това е хубавата част. — Бел се наведе напред и се усмихна ликуващо. — Преди около седмица тя цялата се притисна към него и, повярвай ми, роклята ѝ бе далеч по-изрязана от моята.

— И? — настоя Нед.

— Ашбърн просто ѝ хвърли един от онези студени погледи, с които е известен, и каза...

Ема я прекъсна, понижавайки гласа си в опит да имитира този на Алекс.

— Мис Трент, мога да видя пъпа ви.

Устата на Нед увисна.

— Не го е направил!

— Не, но ми се искаше — засмя се Ема гръмогласно, а Бел избухна в истеричен смях.

— Какво каза той наистина? — скара се Нед.

— Вярвам, че беше „Мис Трент, бихте ли слезли от мен“.

Нед изпадна в екстаз.

— И какво се случи тогава?

— За момент си помислих, че Клариса ще припадне — заяви Бел оживено. — Доста хора чуха забележката, а тя беше казала на всички, че ще успее да го хване. Което, разбира се, беше нелепо, защото за всички бе очевидно, че Ашбърн се интересува единствено от Ема. Както и да е, след като изгледа присъстващите с най-смъртоносния си гневен поглед, тя напусна балната зала и оттогава никой не я е виждал повече. Моето предположение е, че ще прекара месец в провинцията, преди да се върне, за да опита да забие ноктите си в херцог Стейнтън.

— Но той отдавна е прехвърлил шейсетте — възкликна Нед.

— И е овдовявал три пъти — добави Ема.

— Знаете колко жени са като Клариса — въздъхна Бел. — Втълпила си е идеята, че иска да стане херцогиня. Ашбърн очевидно бе най-добрият избор, тъй като все още е млад, но се съмнявам, че Клариса вече ще бъде претенциозна. Тя желае титла и я иска сега. Ако не получи херцог, помнете ми думата, тя ще се прехвърли на маркизите или графовете. Нед, тогава ти ще трябва да внимаваш.

— Но аз съм само виконт.

— Не бъди глупав. В крайна сметка един ден ще станеш граф и Клариса знае това.

— Е, можеш да бъдеш сигурна, че ще я избягвам усърдно сега, когато виждам каква е всъщност.

— Знаеш ли, Нед, мисля, че ми дължиш услуга — обяви Ема. — Може би все още щеше да копнееш за нея, ако не бях изпратила онази фалшива любовна бележка.

Нед се намръщи при мисълта, че дължи нещо на Ема.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, вероятно си права. Но не си въобразявай, че ще продължиш да се месиш в моите работи.

— О, дори не си мечтая за това — заяви Ема невинно.

Бел и Нед я погледнаха със съмнение.

— Сигурно вече приближава времето за тръгване — каза братовчедка им и се изправи.

Сякаш за да потвърди, лейди Керълайн влезе тържествено в стаята. Тя бе облечена в прекрасна среднощносиня рокля в унисон с поразително красивите ѝ сини очи, които бе предала на двете си деца. Кестенявата ѝ коса бе вдигната високо и тя със сигурност не изглеждаше достатъчно възрастна, за да бъде майка на две пораснали деца.

— Наистина трябва да тръгваме — съобщи тя. После завъртя бързо глава, за да огледа стаята, докато погледът ѝ не се спря върху дъщеря ѝ. — Арабела Блайдън! — възкликна тя ужасено. — Какво, за бога, си облякла? Не помня да съм ти разрешавала да носиш толкова изрязана рокля!

— Не ти ли харесва? — парира Бел слабо. — Мисля, че е доста представителна.

— Казах ѝ, че човек може да погледне до пъпа ѝ — каза провлечено Нед.

— Едуард! — сръза го Керълайн.

Ема го удари по рамото с чантичката си и му хвърли кръвнишки поглед.

Керълайн им хвърли бегъл поглед, преди да продължи с лекцията си.

— Не знам какво си си мислила. Тази рокля ще даде погрешна представа на мъжете.

— Мамо, всички носят рокли като тази.

— „Всички“ не включва дъщеря ми. Откъде взе това?

— Купихме я заедно с Ема от магазина на мадам Ламбърт.

Керълайн се обърна към племенницата си.

— Ема, ти трябва да знаеш по-добре.

— Всъщност — каза Ема честно — мисля, че Бел изглежда красива.

Очите на Керълайн се разшириха и тя побърза да се обърне към дъщеря си.

— Може да носиш роклята, когато се омъжиш.

— Мамо! — протестира Бел.

— Чудесно! — обиди се Керълайн. — Ще попитаме баща ти. Хенри!

И трите члена на по-младото поколение простенаха.

— Загубена съм — измърмори Бел.

— Да, скъпа. — Хенри Блайдън, графът на Уърт бавно влезе в стаята. Кафявата му коса бе щедро набраздена от сребристи нишки, но той все още пазеше изражението на еlegantност и непринуденост, с които бе спечелил сърцето на Керълайн четвърт век по-рано. Той се усмихна с любов на съпругата си, която погледна многозначително към дъщеря им. — Бел — каза графът простичко, — ти си гола.

— О, добре! Ще сменя роклята. — Бел напусна гневно стаята.

— Боже, това изобщо не беше трудно, нали? — усмихна се Хенри на жена си. — Ще ви чакам на долния етаж.

Керълайн завъртя очи и го последва.

— Може ли да ви придружа, скъпа Ема — засмя се Нед, предлагайки й ръката си.

— Разбира се, мили Едуард.

Двамата последваха по-възрастната двойка надолу по стълбите. Бел се оказа достатъчно бърза при смяната на роклята и в рамките на петнайсет минути семейството бе на път към дома на Линдуърти.

Когато пристигнаха, Бел, чиято рокля сега бе от розова коприна, дръпна Ема настрана.

— Добре би било да си доста далеч от майка ми и баща ми, когато свалиш този шал — посъветва я тя.

— Нима не го знам — Ема изчака Хенри и Керълайн да се изгубят сред тълпата, след това се обърна към Нед и с престорено високомерен тон заяви: — Сега можеш да вземеш шала ми, Едуард.

— О, но вие знаете, че аз просто умирам да ви служа — отговори Нед любезно.

Той умело свали шала на Ема и го подаде на един от прислужниците на Линдуърти.

— Ема, осъзнаваш ли, че твоята рокля е също толкова дълбоко изрязана, колкото и тази на Бел? — попита той предпазливо.

— Разбира се. Купихме ги по едно и също време. Можеш ли да погледнеш надолу до пъпа ми? — попита тя смело.

— Страх ме е да опитам. Ашбърн може да излезе от сенките и да извие врата ми.

— Не ставай глупав. О, виж! Това е Джон Милууд. Хайде да го поздравим.

Ема, Нед и Бел тръгнаха по посока на Джон и скоро се сляха с тълпата.

* * *

Алекс пристигна скоро след това и както обикновено, се прокле наум, че се подлага на мъчението да присъства на поредния голям лондонски бал. Допускаше това само защото знаеше, че тук ще открие Ема. Надяваше се, че ще успее да я отведе настрана, за да се наслади на компанията ѝ, без стотици други любопитни наблюдатели.

За съжаление Ема винаги бе заобиколена от обожатели, което започваше да става дяволски дразнещо. Всеки ден се кълнеше, че ще преустанови това нелепо поведение да търси компанията ѝ и всеки ден откриваше, че желае да я види... да усети уханието ѝ, да я докосне... и, разбира се, обличаше черното си вечерно облекло и излизаше, за да се включи в безкрайния цикъл от приеми.

Най-трудно му бе да спази проклетото, глупаво решение дори да не се опитва да я целуне. След като виждаше Ема почти всяка вечер през последните няколко месеца бе непоносимо мъчително да държи ръцете си далеч от нея. Точно когато си мислеше, че е научил наизуст всяко движение на устните ѝ, тя го изненадваше с нова усмивка, която го изпълваше с желание да я сграбчи и целува до припадък. Будеше се посред нощ, знаейки, че я е сънувал, защото тялото му бе твърдо и горещо, изпълнено с копнеж.

И никоя друга жена не можеше да потуши тази болка. Отдавна бе спрял посещенията при любовницата си, която учтиво го информира, че ще си намери друг покровител. Алекс само въздъхна с облекчение, доволен, че се е отървал от разхода.

Първоначално бе решил да запази тази физическа дистанция между него и Ема, защото искаше да ѝ даде време да се научи да му вярва. Когато най-накрая правеха любов — а те със сигурност щяха, питаше се дали Ема осъзнава неизбежността на това — той искаше да бъде перфектно. Копнееше тя да дойде при него, защото желаше единствено него, защото също като него се събуждаше по средата на нощта, влажна от желание.

Просто се надяваше това да стане скоро, защото усещаше как бавно полудява.

— Ашбърн!

Алекс се обърна и забеляза Дънфорд, който си проправяше път през тълпата.

— Здравей Дънфорд, радвам се да те видя тази вечер. Срещал ли си Ема?

— Господи, станал си доста целенасочен в последно време.

— Съжалявам — усмихна се Алекс с нетипично за него смущение.

— Недей — махна с ръка Дънфорд на извинението.

— Но виждал ли си я?

— За бога, Ашбърн, кога най-сетне ще се ожениш за младата жена и ще се избавиш от тази мъка. Направи я своя херцогиня и ще можеш да я виждаш по двадесет и четири часа на ден.

— Наистина Дънфорд, едва ли ще се стигне до там. — Алекс отхвърли идеята за сватба с поклащане на главата си. — Знаеш какво мисля за брака.

Дънфорд повдигна вежди.

— В един момент ще трябва да се ожениш, знаеш го, ако искаш да получиш наследник. Баща ти ще се обърне в гроба, ако титлата излезе от семейството.

Алекс трепна.

— Е, поне имам Чарли. Може и да не е Риджли, но със сигурност е толкова близо до баща ми, колкото би било всяко мое дете.

— Ема също все някога ще трябва да се омъжи. И може да не е за теб.

Алекс бе шокиран от нажежената до бяло болка от ревност, която се стрелна през него, при мисълта, че Ема ще лежи в ръцете на друг мъж. Но решен да запази спокойния си израз, той просто каза:

— Ще се занимавам с това, когато се случи.

Дънфорд поклати глава, убеден, че приятелят му отрича очевидното. Ако Алекс не бе влюбен в Ема, то той със сигурност бе обсебен от нея, което висшето общество намираше за още по-добра причина за брак.

— Видях Ема преди няколко минути — каза той накрая. — Беше заобиколена от мъже.

Алекс изръмжа.

— За бога, човече, тя винаги е заобиколена от мъже. Възползвай се от това — засмя се Дънфорд. — Трябва да си благодарен, че повечето се ужасяват от теб. Поне половината от тълпата се разпръсква само при споменаването на името ти.

— Е, това е благословия.

— Ако не се лъжа, тя е там — Дънфорд посочи към далечния край на залата, — до масата за лимонада.

Алекс кимна рязко към приятеля си и му се усмихна слабо.

— Както винаги за мен беше удоволствие, Дънфорд.

Той се обърна на пети и започна да си проправя път през тълпата. Докато се промъкваше до мястото, където се надяваше, че ще намери Ема, непрекъснато бе спиран от мъже и жени, изгарящи от желание влиятелния херцог Ашбърн да ги удостои с вниманието си. Алекс разубеди част от тях с всеизвестния си леден поглед, кимна на други, размени няколко думи с една двойка и само изръмжа на нещастника, който се осмели да го хване, когато окончателно завършваше пътуването си.

Не беше в добро настроение. Докато най-накрая не видя Ема. Пламтящата ѝ коса винаги я правеше лесна за откриване. Разбира се тя и Бел бяха заобиколени от глутница млади мъже, чийто единствен проблем в живота изглежда бе решението на коя братовчедка да признаят вечната си любов.

Гледката на почитателите на Ема не подобри настроението му. Премести се малко по-близо. Изглеждаше очарователно, но той очакваше това. Винаги му изглеждаше очарователна. Косата ѝ бе събрана и вдигната високо, а няколко кичури бяха оставени да обграждат деликатното ѝ лице. Виолетовите ѝ очи блестяха оживено на светлината на свещите.

Тя отметна глава назад и се засмя на някаква шега, позволявайки на Алекс безпрепятствено да огледа дългата, бледа шия, кадифените ѝ рамене и неприкрития намек за... Алекс се намръщи. Той определено можеше да види нещо повече от неприкрит намек за гърдите ѝ.

Разбира се, роклята не бе неприлична. Ема притежаваше твърде висок вкус, за да прояви вулгарност. Но ако той можеше да види достатъчно от голямото деколте, дявол да го вземе, това означаваше, че всеки друг мъж в балната зала също можеше да го види.

Сега настроението на Алекс се влоши безвъзвратно.

Той избута тълпата, заобикаляща Ема и Бел.

— Здравей, Ема — каза рязко.

— Алекс! — възкликна тя и очите ѝ блеснаха с искрен възторг.

Той застана до нея, без да обръща внимание на компанията ѝ.

— Вярвам, че си запазила този танц за мен — обяви той, взе ръката ѝ и я поведе малко енергично към подиума за танци.

— Алекс, наистина трябва да престанеш да бъдеш толкова властен — скара му се Ема добронамерено.

— А, валс — отбеляза Алекс и оркестъра започна да свири. — Какво щастие.

Той я потопи в прегръдките си и двамата започнаха да се носят бавно из залата.

Ема се замисли за миг защо Алекс е в такова странно настроение, но бързо отхвърли тези грижи, предпочитайки да се наслади на възхитителната топлина, която можеше да открие само в неговите ръце. Едната му длан почиваше леко върху бедрото ѝ, но горещината от това докосване, ѝ създаде усещането, че е жигосана.

Другата държеше нейната собствена и Ема бе убедена, че хиляди, мънички светкавици се стрелкаха от ръката право към сърцето ѝ. Тя затвори очи и от гърлото ѝ се отрони несъзнателно мек, мяукащ звук. Ема бе изцяло и напълно доволна.

Алекс чу тихия звук и погледна към нея. Лицето ѝ бе леко обърнато към неговото, очите ѝ — затворени, изглеждаше сякаш току-що са правили любов. Тялото на Алекс реагира мигновено. Всичките му мускули се стегнаха, усети как болезнено се втвърдява. Изстена. Очите на Ема бързо се отвориха.

— Каза ли нещо?

— Нищо, което мога да ти кажа по средата на претъпкана бална зала — промърмори Алекс, насочвайки я към френските прозорци, които ги изведоха в градината на Линдуърти.

— Ооо, колко интригуващо.

— Иска ми се да знаеш точно колко — отвърна Алекс и въздъхна.

— Какво каза? — На фона на претъпканата бална зала Ема не бе способна да разбере думите му.

— Нищо — отговори Алекс, повишавайки глас, но думата излезе по-рязко, отколкото бе искал.

— Какво не ти е наред тази вечер? Държиш се невъзпитано.

Преди Алекс да успее да отговори, оркестърът завърши валса и двамата се поклониха един на друг.

Когато приключиха със социалните тънкости, Ема повтори въпроса си към него, този път с по-взискателен тон.

— Алекс? За бога, какво става?

— Наистина ли искаш да знаеш какво става? — попита Алекс остро. — Искаш ли?

Ема кимна колебливо, не особено сигурна, че това е най-добрият начин за действие.

— За бога, Ема, всеки мъж в тази зала те гледа влюбено. — Той буквално я дърпаше към френските прозорци.

— Алекс, казваш ми това всяка вечер.

— Този път го мисля — изсъска той. — Гърдите ти буквално преливат от тази рокля.

— Алекс, правиш сцена. — Ема се дръпна назад. Той спря да я тегли, но въпреки това продължи към градината с по-умерени темпове.

— Не виждам защо си толкова ядосан. Поне половината жени тук на възраст под трийсет години носят рокли, които разкриват много повече от моята.

— Не ми пука за другите жени, по дяволите. Не искам да развяваш прелестите си, така че целият свят да ги види.

— Развявам прелестите си? Звучиш сякаш говориш за лека жена. Не ме обиждай — предупреди тя, а гласът ѝ стана неестествен.

— Не ме предизвиквай, Ема. Въвлече ме в това безсмислено преследване за почти цели два проклетни месеца и вече съм на границата на търпението си. — Той я дръпна зад обширен жив плет, който ги скри от балната зала.

— Не се опитвай да хвърляш вината за това върху мен. Ти си този, който е прекалено чувствителен към стила на роклята ми.

Изведнъж Алекс се протегна и сграбчи раменете ѝ, придърпвайки я по-близо.

— По дяволите, Ема, ти си моя. Време е да разбереш това.

Тя го гледаше втрещено. Въпреки че действията му през предишните седмици със сигурност демонстрираха собственическия му характер, това беше първият път, когато признаваше чувствата си. Зелените му очи пламтяха от гняв и желание, но имаше и нещо друго в тях. Отчаяние.

Изведнъж Ема се почувства много неловко.

— Алекс, не мисля, че осъзнаваш какво говориш.

— О, боже, искаше ми се да не знам! — Внезапно Алекс я притисна към себе си, силните му ръце потънаха в огнената ѝ коса.

Ема ахна, когато почувства стаената сила в тялото му. Той я държа така — лице в лице, в продължение на няколко дълги минути. Дишането му бе затруднено и неравномерно, сякаш бе загубил някаква вътрешна борба.

— О, Ема, само ако знаеше какво ми причиняваш — каза накрая с неравен глас. След това устните му се снишиха с няколко инча и покриха нейните.

Първото докосване бе непоносимо сладко и Ема можеше да усети как тялото му трепери, сякаш се бореше да овладее страстта си. Устните му погалиха меко нейните, докато чакаше да му отговори. Ема не можа да устои и ръцете ѝ се увиха около врата му. Това беше цялото насърчение, от което се нуждаеше Алекс и ръцете му веднага се

преместиха надолу по гърба ѝ, за да я притиснат още по-плътно към него.

— Чаках толкова дълго, за да те държа по този начин — прошепна той до устните ѝ.

Ема бе изгубена в морето от новооткрита страст.

— Аз... аз, мисля, че ми харесва — каза тя свенливо, вплитайки пръстите си в гъстата му черна коса.

Алекс изръмжа ниско — звук на чисто мъжко задоволство.

— Знаех, че ще бъде съвършено. Знаех, че ще ми отговориш — произнесе думите, докато целуваше брадичката ѝ, след което спусна устните си надолу по шията ѝ.

Ема наведе глава назад. Не разбираше всички тези нови чувства, но все още не искаше да ги спре, макар да знаеше, че трябва.

— О, Алекс — простена тя и се притисна към него.

Той бързо се възползва от мекия звук, който се изплъзна от устните ѝ и плени устата ѝ със своята още веднъж. Езикът му се стрелна дълбоко в нея и я погали. Интимното му докосване ѝ достави такова удоволствие, че Ема се учуди на способността си все още да стои изправена. Дори не си бе помисляла, че е възможно да изпитва такива усещания. Предишната им целувка, която бяха споделили тайно в стаята ѝ, определено не можеше да се сравни с тази. Онази първа целувка бе вълнуваща, защото тя не познаваше Алекс. Но сега не беше така. Познаваше го добре и това превърна интимността в много по-вълнуваща. Знаеше само, че иска да се доближи до него колкото може повече. Желаше да го докосва така, както той нея. Колебливо тя погали с езика си горната му устна. За нейна радост отговорът на Алекс бе незабавен. Дрезгаво изстена името ѝ, придърпа я бързо, така че тя се окажа интимно притисната към възбудената му мъжественост.

Ема се стресна от доказателството за необузданото му желание и осъзнаването за неговата настойчивост разруши мъглата, предизвикана от страстта. Изведнъж почувства, че се озовава в ситуация, с която вероятно не би могла да се справи.

— Алекс? — каза тя тихо.

Алекс взе въпроса ѝ за друг стон на желание.

— О, да, Ема, да — отговори той. Устните му се отправиха към меката част на ухото ѝ, която той засмука нежно, а едната от ръцете му покри гърдите ѝ. Всичко, което направи, я накара да се чувства ужасно

хубаво, и единственото, което успя да стори Ема, бе да произнесе името му отново, този път малко по-настойчиво.

— Какво, скъпа? — попита той. Залюля лицето ѝ в ръцете си, докато се готвеше да опустоши отново устните ѝ със своите.

— Мисля, че е време да спрем — каза Ема разтреперана.

Алекс бе отчаян. Знаеше, че е права, но тялото му пулсираше и жадуваше за освобождение. Но не можеше да прави любов с нея по средата на градината на Линдуърти. Бавно я освободи и се извърна. Постави ръце на хълбоците си, докато се бореше да възвърне самоконтрола си.

— Алекс? Ядосан ли си ми?

Той не помръдна.

— Не — каза бавно, дишането му бе все още затруднено. — Само на себе си.

Ема докосна рамото му утешително.

— Не се обвинявай. Вината е толкова твоя, колкото и моя. Можех да те спра по всяко време.

Алекс се обърна с лице към нея.

— Можеше ли? — Усмивката му бе иронична и не достигна до очите му. Пое си дълбоко дъх още веднъж. — Е, Ема, нали осъзнаваш, че това променя нещата.

Ема кимна, мислейки си, че думите му не са за подценяване, след като ги казва. Все пак, просто се чудеше по какъв начин точно ще се променят нещата.

— Може би трябва да се промъкнеш до стаята за освежаване, преди да се върнеш в балната зала. Косата ти е в безпорядък — посъветва я Алекс, страхувайки се, че ще изгуби контрол отново, ако си позволи да говори за друго, освен за най-обикновени неща. — Бил съм тук преди. Ако отидеш зад ъгъла, ще откриеш страничен вход, който води до главния коридор. Оттам би трябвало без проблеми да откриеш стаята за освежаване.

Ема инстинктивно посегна към главата си и бързо я опипа, за да провери щетите.

— Добре. Ако се върнеш сега, аз ще оправя прическата си и няма да се появя още петнайсет минути. — Гласът ѝ звучеше притихнал, неестествен. — Това трябва да спре клюките.

— Изглежда, че си създадохме навик да организираме завръщането си в балните зали.

Тя му се усмихна леко, преди да се обърне и да избяга зад ъгъла.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Ема се промъкваше край дома на Линдуърти и си мърмореше под носа през цялото време.

— Това беше най-глупавото нещо, което можех да направя. Да го оставя да ме отведе в безлюдната градина. Трябваше да се досетя, че ще се случи нещо подобно.

Ема направи пауза и неохотно призна пред себе си, че определено се бе насладила на целувката на Алекс.

— Добре, хареса ми — промърмори тя. — Но докъде ме доведе? Бродя наоколо като крадец с надеждата да открия врата, която може дори да не съществува. Пантофките ми се намокриха, вероятно скъсах подгъва на роклята си върху розовия храст, а той дори не прояви най-малко желание да се ожени за мен.

Ема замръзна. Мили боже, какво каза току-що? Слава богу, че разговаряше със себе си. Потръпна и сви устни.

— Избий си тази мисъл от главата, Ема Елизабет Дънстър — заповяда си тя, промъквайки се покрай ъгъла към задната част на къщата. Тя не искаше наистина да се омъжи за Алекс, нали? Това беше невъзможно. Винаги бе имала намерение да се върне в Бостън и да поеме компанията на баща си. Когато се омъжеше, щеше да е за някое мило американско момче, което би било щастливо да управлява компанията заедно с нея.

Но какво щеше да стане, ако никога не откриеше мило американско момче. И би ли си струвало това откритие, когато имаше далеч по-невероятен британец — точно тук и точно сега.

Ема въздъхна, когато споменът за Алекс и няколкото откраднати мига изпълниха съзнанието ѝ. Реши, че е крайно време да се вразуми. Съществуваше ли наистина добра причина, поради която тя трябваше дори да обмисля идеята да се омъжи за Александър Едуард Риджли, „ох, толкова възвишения“ херцог Ашбърн?

Е, имаше една — целуваше се превъзходно.

Освен това!

Добре тогава... той никога не ѝ говореше снизходително. Толкова много мъже от висшето общество разговаряха с жените, сякаш са по-низш вид, чийто мозък не би ги разбрал напълно. Алекс винаги я третираше, сякаш бе интелигентна, колкото него.

Каквато всъщност тя беше, съгласи се безмълвно Ема и кимна с глава.

Също така тя се чувстваше много удобно в негово присъствие. Когато бяха заедно, никога не усещаше нужда да крие истинската си личност под прозрачен лист от хитрост и измама. Изглежда я харесваше такава, каквато бе.

Освен това притежаваше възхитително чувство за хумор, което удивително приличаше на нейното. Със сигурност му харесваше да я дразни безмилостно, но никога не бе злонамерен и понасяше шеги толкова добре, колкото и когато сам ги правеше. Животът с Алекс със сигурност не би бил скучен.

И, разбира се... целуваше се превъзходно!

Ема изпъшка, когато буквално се строполи през страничната врата. Щеше да отдели повече размисъл върху този въпрос.

* * *

В същото време Алекс се промъкна обратно в балната зала през френските врати и направи всичко възможно да общува любезно с един куп хора, които обикновено не представляваха интерес за него. Но бе готов да се появи хладен и спокоен, в случай че някой бе забелязал доста прибързаното им оттегляне с Ема в градината.

Той тъкмо приключваше разговора си за наскоро закупен жребец с лорд Аштън, негов приятел от Уайтс, когато съгледа Софи и майка си в другия край на балната зала.

— Извини ме — каза той спокойно. — Виждам, че майка ми и сестра ми са пристигнали. Трябва да отида да ги поздравя. — Алекс кимна на своя приятел и си проправи път през тълпата към семейството си.

Юджиния Риджли, вдовстващата херцогиня Ашбърн не бе внушителна фигура. Всъщност тя не би била такава, дори ако се опита. Зелените ѝ очи блестяха топло, а устните ѝ винаги изобразяваха

усмивка. Съпътстваха я приятелско поведение и сдържано чувство за хумор, които я превръщаха в един от най-обичните членове на висшето общество от години. Родена като дъщеря на граф, тя се бе издигнала до титлата херцогиня, след като се бе омъжила за бащата на Алекс и Софи, но никога не беше развила чувство на снобизъм, което бе толкова характерно за по-голямата част от обществото. Очите ѝ грейнаха, когато забеляза сина си да прекосява балната зала в нейна посока.

— Здравей, майко — каза Алекс нежно и се наведе, за да я целуне по бузата.

— О, Алекс — отвърна Юджиния нежно. — Какво удоволствие е да присъствам на тържеството и всъщност да видя лицето ти. — Тя протегна бузата си и покорно изчака целувката му.

Лесно бе да се види откъде Алекс е наследил отровния си език.

— Винаги е удоволствие, майко.

— Знам, че е, скъпи. Сега къде е това прекрасно момиче, което те извади от скривалището ти.

Тя проточи шията си, търсейки познатата червена коса на Ема.

— Всъщност не съм я виждал, откакто танцувах с нея преди половин час.

— Видях я да излиза в градината — отбеляза Софи многозначително.

Алекс я прониза с бурния си поглед.

— Мислех, че планираш да се оттеглиш от обществото.

Софи сияеше, докато пригладяше с ръце все още изисканата си фигура.

— Вече съм в четвъртия месец и все още не ми личи. Това не е ли късмет?

— За теб може би. Що се отнася до мен, с притаен дъх очаквам деня, в който ще се надуеш като малка телица.

— Ти, звяр такъв! — Софи стъпи с всичка сила върху крака му.

Алекс се усмихна дяволито.

— Ах, моя сладка глупава сестричке.

— Е, жалко, че Ема не е тук — каза Юджиния като открито игнорира разправията на децата си. — Толкова се забавлявам в нейната компания. Кога каза, че ще я попиташ дали ще се омъжи за теб, Алекс?

— Не съм.

— Хмм, бих могла да се закълна, че спомена нещо пред мен за това.

— Това е бил злият ми брат близък — заяви Алекс.

Юджиния реши да игнорира сарказма му.

— Наистина, скъпи, ще си пълен идиот, ако я оставиш да си отиде.

— Вече си ми го споменавала.

— Аз все още съм твоя майка, нали знаеш.

— Повярвай ми, знам.

— Трябва да ме слушаш. Знам кое е най-добро за теб.

Алекс се усмихна.

— Вярвам в това, че *ти мислиш*, че знаеш кое е най-добро за мен.

— Толкова си труден — намръщи се Юджиния.

Софи, която бе необичайно мълчалива, внезапно се обади:

— Мисля, че трябва да го оставиш на мира, мамо.

— Благодаря — каза Алекс искрено.

— В края на краищата не мисля, че тя ще приеме, дори да я попита.

Алекс настръхна.

— Разбира се, че ще... — той се усмихна мило на сестра си. — Опитваш се да ме предизвикаш.

— Да, предполагам. Очаква се от сестрите да правят това, знаеш.

— Не действа.

— Наистина? По-скоро мисля, че действа прекрасно. Челюстта ти се стегна по великолепен начин, когато казах, че не те иска.

— Ах, обожавам семейството си — въздъхна Алекс.

— Усмихни се, скъпи — предложи вдовицата и самата тя го направи. — Ние двете сме по-добри роднини от много други. Вярвай ми.

— Вярвам ти — каза Алекс и се наведе надолу, за да я дари с друга любяща целувка по бузата.

— О, виж — възкликна внезапно вдовицата, сочейки към подиума. — Приятелят ти Дънфорд танцува с Бел Блайдън. Може би трябва да поискаш следващия танц с нея. Тя е сладко момиче и не бих искала да се разстрои, ако я изоставят за следващия танц.

Алекс фиксира майка си подозрително.

— Лейди Арабела рядко страда от липса на почитатели.

— Да, добре, хмм, винаги има първи път, а аз така мразя да виждам чувствата ѝ наранени.

— Опитваш се да се отървеш от мен, нали, майко?

— Да, а ти го правиш изключително трудно.

Алекс въздъхна и се приготви да покани Бел на танц.

— Моля те, опитай се да не планираш поражението ми в мое отсъствие.

Когато Алекс бе на безопасно разстояние, Юджиния се обърна към дъщеря си.

— Софи, трябва да действаме решително.

— Напълно съм съгласна — отговори тя. — Само че не съм сигурна какъв решаващ ход трябва да предприемем.

— Размислих достатъчно над този въпрос.

— Сигурна съм, че си — прошепна Софи, а устните ѝ намекнаха за усмивка.

Юджиния я прониза с острия си поглед, но игнорира изказването ѝ.

— Стигнах до заключението, че това, от което имаме нужда, е един уикенд в провинцията.

— Какво ще направиш? Ще насилиш Алекс да те придружи в Уестънбърт и ще го измъчваш, докато се съгласи да предложи на Ема?

— Глупости. Ще поканим Блайдън да се присъединят към нас. И, разбира се, ще настояваме да доведат очарователната си племенница.

— Това е блестящо! — възкликна Софи.

— А там ще се постарам да ги оставяме сами при всеки удобен случай.

— Точно така. Ще ги насърчим да отидат на пикник заедно или да яздят в гората, такива неща. — Софи замълча за миг и присви устни замислено. — Но Алекс ще прозре.

— Разбира се.

— Но не мисля, че ще има значение. Толкова е увлечен по нея, че би направил всичко, за да останат насаме, дори това да означава да участва в твоя не особено умел план.

— Може би той просто ще поеме инициативата и ще я компрометира. — Юджиния плесна радостно с ръце при тази възможност.

— Майко! — възкликна Софи. — Не мога да повярвам, че каза това. Дори не вярвам, че си го помисли.

Юджиния въздъхна уморено.

— При моите напреднали години имам все по-малка нужда от всякакъв вид скрупули. Освен това по някакъв елегантен начин Алекс е човек на честта.

— Да, разбира се. Той е само на двадесет и девет. Предполагам, че *все още* са му останали някакви скрупули.

Зелените очи на херцогинята се присвиха.

— Шегуваш ли се с мен?

— Абсолютно.

— Хмм. Надявам се, че се забавляваш.

Софи кимна ентузиазирано.

— Това, което се опитвам да кажа, е — продължи Юджиния, — че ако се случи и Алекс компрометира мис Дънстър по някакъв начин...

— Искаш да кажеш, я очарова — прекъсна я Софи.

— Наречи го както искаш, но ако това събитие се случи, съм в разгара на страстта, трябва да се съ согласиш, че след това той ще се почувства длъжен да се ожени за нея.

— Това не е ли драстичен начин да видиш сина си женен — попита Софи като все още не можеше да повярва, че обсъжда толкова деликатни въпроси с майка си. — А какво ще кажеш за Ема? Тя може би няма да бъде точно развълнувана от възможността да бъде компрометирана, нали знаеш.

— Харесваш ли Ема? — Юджиния погледна дъщеря си право в очите.

— Да, разбира се.

— Искаш ли Алекс да се ожени за нея?

— Разбира се, че да. Ще се радвам, ако Ема ми стане снаха.

— Можеш ли да намериш по-подходяща жена, която да направи брат ти щастлив?

— Не, не наистина.

Юджиния сви рамене.

— Целта оправдава средствата, мила моя, целта оправдава средствата.

— Не мога да повярвам какъв стратег си станала — каза приглушено Софи. — И освен това не можеш да си сигурна, че той ще я компрометира.

Изражението на херцогинята бе самодоволно.

— Със сигурност ще се опита.

— Майко!

— Ще опита. Сигурна съм. Познавам развратника, когато го видя, дори ако той е собственият ми син. Особено, ако той е собственият ми син. — Юджиния се обърна към дъщеря си с разбираща усмивка. — Той много прилича на баща ви, нали знаеш.

— Майко!

Усмивката ѝ се разшири, когато се изгуби в спомените си.

— Алекс се роди само седем месеца след нашата сватба. Баща ти беше свършен любовник.

Софи плесна с ръка челото си.

— Не казвай нито дума повече, майко! Наистина не искам да знам нищо за интимния живот на родителите ми — въздъхна дълбоко.

— Всъщност предпочитам да мисля и за двама ви като за напълно целомъдрени хора.

— Ако бяхме толкова непорочни, мила моя — засмя се Юджиния и безцеремонно сръчка с пръст дъщеря си, — *теб* нямаше да те има, за да говориш за това.

— Все пак предпочитам да не слушам такива неща — изчерви се Софи.

Юджиния потупа успокоително дъщеря си по рамото.

— Щом ще те накара да се чувстваш по-добре, мила моя.

— Така е, повярвай ми. Просто не мога да повярвам, че ми каза това.

Херцогинята се усмихна и поклати глава.

— Опасявам се, че приличието се отправи по пътя на скрупулите ми. — С тези думи тя се залута в тълпата, за да потърси лейди Керълайн.

* * *

Междувременно Бел и Дънфорд си прекарваха прекрасно, докато танцуваха валс и се носеха из балната зала. Този танц все още бе нов и някои го считаха за скандален, но Бел и Дънфорд по-скоро се забавляваха и при това не само защото той дразнеше по-консервативните членове на обществото. Любовта им към танца произтичаше най-вече от факта, че валсът позволяваше на двойката действително да поддържа разговор, без да се налага непрестанно единия или другия да обръща гръб на партньора си. Възползваха се от тази възможност и разгорещено обсъждаха една опера, която и двамата бяха гледали наскоро, когато Дънфорд внезапно смени темата.

— Знаеш, че е влюбен в братовчедка ти, нали?

Бел бе смятана за една от най-грациозните танцьорки сред обществото, но този път тя не просто пропусна стъпка, а цели три.

— Той ли ти каза това? — попита тя и зяпна от изненада.

Дънфорд трябваше да я влечи, за да я върне в ритъма на танца.

— Е, не с толкова много думи — призна той. — Но аз познавам Ашбърн от десет години и, повярвай ми, той никога преди не е бил толкова оглупял по някоя жена.

— Не бих нарекла влюбването глупост.

— Арабела, скъпа, не е в това въпросът и ти го знаеш. — Дънфорд замълча за момент, тъй като се усмихна невинно на Алекс, който току-що бе забелязал в другия край на балната зала. Обръщайки се към Бел, той добави: — Истината е, че е абсолютно луд по братовчедка ти, но се страхувам, че е крайно категоричен в решението си да не се жени, докато не наближи четиридесетте, и няма да направи нищо по въпроса.

— Но защо е толкова безусловно настроен против това да се ожени сега?

— Когато Ашбърн за първи път се появи в обществото, той вече бе наследил титлата си и освен това беше безумно богат.

— И доста красив.

Дънфорд се усмихна шеговито.

— Беше истинска лудост. Всяка неомъжена дама от елита и малка част от омъжените му бе хвърлила око.

— Предполагам, че е намирал вниманието за ласкателно — предположи Бел.

— Всъщност точно обратното. Ашбърн не е сляп, както знаеш. Беше мъчително ясно, че повечето жени, които му се умилкваха, бяха по-заинтересовани да станат богати херцогини, отколкото да опознаят истинския Алекс. Всичко това напълно го изключи от светския живот. Замина да се бие на полуострова и не мисля, че желанието му да отиде се дължеше изцяло на патриотичен плам. Той няма особено високо мнение за голяма част от жените. — Дънфорд направи пауза и погледна Бел право в очите. — Дори ти трябва да признаеш, че повечето дами от висшето общество се държат наистина доста нелепо.

— Разбира се, но Ема не е такава и той го знае. Мислех, че ще се радва да открие някоя като нея.

— Това би било разумно, нали? — Музиката спря и Дънфорд взе ръката на Бел, повеждайки я към края на подиума. — Но някъде по пътя това недоверие към жените прерасна в решението да избягва женитбата, колкото е възможно по-дълго, макар да предполагам, че напълно е забравил, защо се е настроил против брака в началото.

— И това ако не е най-глупавото нещо, което някога съм чувала.

Преди Дънфорд да успее да отговори, те чуха дълбок глас да се смее.

— Чувал съм доста глупави неща през живота си, Бел. Силно любопитен съм да чуя най-глупавото.

Тя погледна ужасено нагоре към Алекс, който стоеше пред нея, за да я покани на танц.

— Ъмм... — импровизира тя прибързано. — Дънфорд изглежда мисли, че хмм, в оперите трябва да се пее по-малко.

— Така ли, нима?

— Да. Смята, че трябва да се говори повече. — Бел погледна към Алекс с надежда. Не бе повярвал на нито една дума, която бе казала, и тя го знаеше. Все пак не мислеше, че е чул как го обсъждат, за което бе несравнимо благодарна. Неспособна да се сети за друго, което да каже, тя дари Алекс с лека усмивка.

— Майка ми нареди да ви покания на танц, Бел — каза Алекс откровено, усмихна се и игнорира очевидното ѝ смущение.

— Господи! — отговори тя. — Нямах представа, че популярността ми е толкова ниска, че мъжете са принудени от майките си да ме канят на танц.

— Не е нужно да се притесняваш. Майка ми просто се опитваше да се отърве от мен, така че двете със сестра ми да могат да уредят живота ми без моята намеса.

— Представям си как планират брака ти — предположи Дънфорд.

— Без съмнение.

— С Ема.

— Без съмнение.

— Може би ще бъде добре просто да я попиташ.

— Не затаявай дъх. — Алекс взе ръката на Бел и се подготви да я изведе на дансинга. — В крайна сметка аз не съм от женещия се тип.

— Е — отбеляза рязко Бел, — тя също.

* * *

По това време в страничния коридор Ема се приземи на пода подобно на лишено от благородство кълбо безпорядък. Някой бе оставил вратата към помещението отворена, но не и свещи, които да го осветяват. В резултат на това тя не видя вратата, докато не мина направо през нея. Дори не се опита да потисне стона си, когато бавно се изправяше на крака, докато извиваше врата си и протягаше крайниците си, за да премахне болката в ставите. Разсеяно масажираше наранения си гръб, докато мечтаеше Линдуърти да бяха помислили за килим в преддверието.

— Знаеш ли — промърмори тя, продължавайки разговора със себе си, който бе започнала в градината, — това ясно показва, че Александър Риджли е опасен за здравето ти и трябва да се стремиш да стоиш далеч от него.

— С удоволствие ще се съглася.

Ема се обърна шокирано и се сблъска с елегантно облечен мъж с пясъчни коси в края на двайсетте си години. Веднага го разпозна — Антъни Удсайд, виконт Бентън.

Ема изстена вътрешно. Бе го срещнала през първите седмици на сезона и още в първия миг от познанството им не го хареса. Повече от година преследваше Бел и не я оставяше на мира, въпреки очевидното ѝ старание да го отбягва.

Ема бе направила всичко по силите си, за да избегне по-нататъшни срещи с него, но често нямаше как да се измъкне от учтива покана за танц. Нямаше нищо открито неприятно в него — притежаваше възпитани маниери и бе очевидно интелигентен. Негативното ѝ отношение към него се дължеше на далеч по-неуловими аспекти от характера му. Тонът му, начинът, по който я гледаше, или това как накланяше глава, докато я изучаваше в балната зала — всичко това накара Ема да се чувства изключително неловко в присъствието му. Той бе странен човек, видимо се държеше учтиво с нея, но в същото време и малко пренебрежително, което се дължеше на факта, че е американка и не притежава титла. На всичкото отгоре мнението на Алекс за него бе изключително ниско.

Естествено Ема не се зарадва да го види изправен пред нея в коридора на Линдуърти.

— Добър вечер, милорд. — Каза тя учтиво, опитвайки се да подмине очевидния факт, че е съвсем сама с него, далеч от приема и току-що буквално се бе строполила през вратата.

Молеше се да е пропуснал гледката, в която бе просната на пода, но един поглед към язвителната му усмивка ѝ подсказа, че няма този късмет.

— Надявам се, че не сте пострадали при падането.

Ема бе изключително раздразнена, когато забеляза, че той говори на гърдите ѝ. Почувства се крайно неловко и пожела да дръпне роклята си, но не би доставила удоволствие на противния виконт, като му покаже, че е разстроена.

— Благодаря ви за загрижеността, милорд — каза тя през зъби. — Уверявам ви, че съм напълно добре. Все пак, бихте ли ме извинили, трябва да се връщам на приема. Семейството ми ще ме търси. — Ема се приготви да си тръгне, но той бързо я сграбчи за ръката. Хватката му не бе болезнена, нито жестока, но Удсайд я държеше здраво и с този жест ѝ показа, че няма намерение да я пусне скоро.

— Скъпа, мис Дънстър — каза той спокойно. Коприненият му глас противоречеше на желязната му хватка. — Точно в този момент съм силно заинтригуван от причината за присъствието ви в безлюдния коридор.

Ема не отговори.

Удсайд леко увеличи натиска върху ръката ѝ.

— Без остър отговор? Мис Дънстър, къде отиде прословутата ви духовитост?

— Остроумието ми е запазено за приятелите ми — отговори тя ледено.

— И семейството ви?

Ема премигна, несигурна какво да отговори на този коментар.

— Госпожице Дънстър, имам чувството, че скоро с вас ще се окажем по-близки от приятели.

Пусна ръката ѝ и я хвана през кръста.

— Ако си мислите, че ще благоволя...

Виконтът рязко се изсмя на горещата решителност в гласа ѝ.

— Наистина, мис Дънстър не се ласкайте. Съгласен съм, че сте привлекателна, но ви липсва възпитанието, което изисквам от една жена.

Ема отстъпи крачка назад, чудейки се дали той говори за нея или за кон.

— Аз съм Удсайд. Може и да си падаме по американки с ярки коси, но със сигурност не се женим за тях.

Свободната ръка на Ема замахна към лицето му, но той блокира удара, преди да го улучи.

— Хайде, мис Дънстър, не е във ваша полза да ми се противопоставяте. В края на краищата, след като се ожения за братовчедка ви, лесно мога да ѝ забраня да общува с вас.

Ема се изсмя в лицето му.

— Мислите, че Бел ще се омъжи за вас? Тя дори не понася да танцува с вас.

Удсайд стегна хватката върху китките ѝ, докато Ема не трепна от болка. Страданието ѝ го задоволи и бледите му очи заблестяха опасно в слабата светлина на коридора. Ема повдигна упорито брадичка и той внезапно я пусна, принуждавайки я да отстъпи няколко крачки назад.

— Мила моя, не бива да си губите времето с Ашбърн. Той никога няма да се ожени за такава като вас. — С тези думи той се засмя, поклони се леко и изчезна в мрака.

Ема разтри наранените си китки, леко смутена от последвалия сблъсък. Но осъзнаваше, че не може да остане цяла нощ в коридора, затова започна да отваря вратите една по една, докато се опитваше да открие стаята за освежаване. След пет неуспешни опита я намери,

вмъкна се вътре и затвори тежката врата след себе си. Една свещ догаряше във вътрешността на фенера и осветяваше слабо малкото помещение. Когато видя в огледалото нанесените щети, простена отчаяно. Прическата ѝ бе напълно съсипана. Не ѝ отне много време да реши, че не притежава необходимите умения, за да я поправи, така че издърпа фуркетите и ги постави на тоалетката. Сметна, че Линдуърти могат да мислят каквото пожелаят, когато открият купчинката на следващия ден. Вдигна инкрустираната със смарагди брошка, която първоначално придържаше прическата на мястото ѝ и я постави така, че позволи на огненочервените кичури да се накъдрят меко около лицето ѝ.

— Това трябва да свърши работа — въздъхна Ема. — Надявам се, че никой няма да забележи промяната. Така или иначе през повечето време я нося по този начин.

Набързо разгледа роклята си и установи, че като се изключат няколкото стръка трева, полепнали по подгъва на полата, не бяха нанесени трайни щети. Ема ги издърпа внимателно и също ги постави върху тоалетката. На следващия ден цялата мистерия около фуркетите и стръкчетата трева щеше да забавлява Линдуърти. Младата жена се утеши с мисълта, че ще направи живота на домакините си малко по-интересен. Провери внимателно подгъва за още странни стръкчета, но накрая се отказа, тъй като сметна, че ако все пак е пропуснала някое, то ще се слее с цвета на зелената ѝ рокля. Най-важното от всичко бе никой да не заподозре къде е била. Нямахше да бъде толкова ужасно, ако се пуснеш слух, че е била насаме с Алекс. Но не би могла да понесе, ако някой разбереше за случилото се с Удсайд. Още не можеше да повярва, че той наистина си мислеше, че Бел ще се омъжи за него. Това вероятно бе имал предвид, когато ѝ каза, че някой ден ще бъдат повече от приятели.

Ема потрепери от отвращение и се опита да изхвърли неприятния виконт от ума си. Сложи ръка върху дръжката на вратата и пое дълбоко дъх, за да възвърне хладнокръвието си.

Пантофките ѝ безспорно бяха мокри, но не можеше да направи нищо по въпроса, затова просто излезе отново в коридора с надеждата, че ще се придвижи по обратния път без допълнителни злополуки.

Когато се върна до шумната бална зала, надникна вътре и неспокойно се зае да оглежда лицата на присъстващите, докато

погледът ѝ попадна върху Бел.

Ема никога не бе чувствала по-голямо облекчение. Един повнимателен поглед ѝ показва, че компания на братовчедка ѝ правеха Алекс и Дънфорд, затова тя се примири с факта, че няма да успее да разговаря с нея насаме. След около тридесет секунди, през които усърдно правеше причудливи жестове с ръцете си, молейки се никой друг да не я забележи, най-накрая успя да улови погледа на Бел, която веднага се спусна към нея, а двамата мъже я последваха по петите.

— Къде беше? — попита Бел. — Търсих те навсякъде.

— Бях заета с друго — отбеляза Ема сухо и очите ѝ се спряха многозначително върху лицето на Алекс. Бел не пропусна мъчливата размяна и от своя страна също се обърна към Ашбърн с ръце на кръста.

— Мили боже — каза провлечено Дънфорд. — Чувствам се изключително щастлив, че това свирепо мръщене не е насочено към мен.

— Не се мръщя — защити се Ема и прониза Дънфорд с поглед, който бе опасно близо до намръщването. — Просто го погледнах остро. Във всеки случай всичко приключи, а и не е нещо важно.

В същото време Алекс изучаваше лицето ѝ и си мислеше, че в действителност е много важно и това далеч не бе краят.

— Въпросът е, че... — каза Ема и се обърна към Бел, като насочи коментара си директно към нея. — Промених мнението си и не желая да споря с чичо Хенри и леля Керълайн за роклята.

Да не споменавахме Алекс.

— Добра идея — съгласи се Бел.

Ема се обърна към Алекс и Дънфорд.

— Ако вие двамата отидете да донесете шала ми, ще ви бъда много благодарна.

— Не виждам защо са нужни двама възрастни мъже, за да донесат само един шал — размишляваше Дънфорд.

— Дънфорд! — заяви Бел решително. — Моля ви, просто отидете.

Той промърмори нещо за враждебни блондинки, но покорно прекоси балната зала, за да донесе шала на Ема. А след солидно количество от фини намеци и откровено заяждане, Алекс бе убеден да се присъедини към него. Двамата се върнаха точно навреме, защото

само секунди след като Ема обви плата около бледите си рамене, лейди Керълайн внезапно се появи с широка усмивка, която подмладяваше чертите ѝ.

— Имам чудесна новина — каза тя, обръщайки се към двете млади жени. — Юджиния покани всички ни в Уестънбърт за кратка ваканция. — Тя наклони леко главата си, за да може да погледне към Алекс. — Не е ли прекрасно?

— Прекрасно наистина — отговори той с тънка усмивка, неспособен да реши дали иска да благодари на майка си или да я удуши.

Керълайн се обърна бързо към Бел и Ема.

— Хенри има главоболие и се опасявам, че трябва да поднесем извиненията си незабавно. — Тя погледна към Алекс и Дънфорд. — Ужасно съжалявам, но съм сигурна, че разбирате...

Преди двамата мъже да успеят да отговорят, Керълайн бързо отведе дъщеря си и племенницата си и в рамките на няколко минути цялото семейство Блайдън се разположи в каретата си на път за дома.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Докато седеше в луксозната карета, Ема започна да премисля изминалите няколко минути и реши, че леля ѝ се държи малко странно — тя със сигурност никога досега не беше ставала свидетел на такова прибързано отстъпление от балната зала. Опасяваше се, обаче, че странното поведение на Керълайн може да се дължи на това, че е видяла Ема да изчезва в градината с Алекс. Младата жена мъдро реши да не споменава нищо и се облегна назад в очакване някой друг да започне разговор.

Бел скоро наруши мълчанието.

— Не мога да повярвам, че вдовстващата херцогиня ни покани в провинцията така неочаквано. Е, всъщност, може би мога — каза тя и многозначително погледна към братовчедка си.

Ема също така красноречиво отклони поглед от Бел.

— Сигурна съм, че всички ще прекараме чудесно — заяви Керълайн решително. — Юджиния силно се надяваше да прекара повече време с вас двете — добави тя, посочвайки дъщеря си и племенницата си.

— Сигурен съм, че иска — каза провлечено Нед и намигна на Ема.

Беше повече от очевидно, че всички знаеха истинската причина за тази малка ваканция.

— Освен това съпругът на Софи ѝ липсва ужасно много — добави Керълайн. — Двете с Юджиния мислим, че тя ще се радва на малко женска компания, особено сега, когато бебето е на път. — Веднага след като каза това, тя се обърна към сина си, тъй като не желаше да даде възможност на никого да изтъкне, че бебето на Софи няма да се появи поне през следващите пет месеца. А и, както бе ясно за всички, състоянието на младата майка нямаше нищо общо с мотивите на Юджиния. — Ти също си поканен. Ще дойдеш ли, Нед?

— Едва ли — отвърна Нед с лукава усмивка. — Не бих пропуснал възможността да се отдам на разврат, докато родителите ми

ги няма.

Керълайн изглеждаше шокирана от коментара му.

Нед само се засмя.

— Доста е трудно човек да си създаде репутация на женкар в присъствието на майка си.

— Нед, ако искаш да се забавляваш по този начин, ще имаш предостатъчно време след като завършиш училище и се преместиш в ергенското си жилище.

— Сега е по-подходящ момент.

— И какво точно ще правиш докато ни няма... — попита нетърпеливо Бел.

Той се наведе напред, а в очите му се появи дяволит блясък.

— Неца, за които ти дори не трябва да си помисляш.

— Наистина? Какво...

— Не е ли прекрасно — прекъсна ги Керълайн с висок глас, решена да промени хода на разговора, — че имаме възможност да се оттеглим в провинцията за известно време със семейство Риджли, където, без строгия надзор на Лондон, можем да се отпуснем до известна степен и да се отдадем на почивка. — Каретата спря пред къщата Блайдън и с помощта на съпруга си тя слезе и избърза по предните стълби към фойето.

Ема не загуби време и настигна леля си.

— Не мисли, че не знам какво правиш — прошепна тя.

Керълайн спря за миг.

— Разбира се, че знаеш какво правя — тя потупа племенницата си по бузата. — Точно както и аз знам, какво правиш ти. — Ема остана с отворена уста и погледна към леля си смутено. — Беше благоразумно от твоя страна, скъпа моя, да сложиш отново шала си. — С тези думи тя тръгна нагоре по стълбите и се насочи към спалнята си.

* * *

Следващият уикенд семействата Блайдън и Риджли потеглиха за провинцията и за огромно разочарование на Алекс той не успя да уреди двамата с Ема да пътуват до Уестънбърт в самостоятелна карета. Не успя да уреди дори да са в една и съща карета. Колкото и много

Юджиния да копнееше за някакво компрометиращо събитие (което, надяваше се тя, щеше да доведе до незабавна венчавка), дори тя не можеше да си позволи да направи нещо, което би предизвикало подобна развръзка в движещо се превозно средство.

Ето защо Алекс бе раздразнен и не особено добродушен, когато се качи в каретата на Блайдън заедно с Хенри, Керълайн и майка си, която обяви, че младите хора трябва да имат собствена карета, за да могат да се забавляват без присъствието на скучни по-възрастни роднини.

— Младите! — възкликна Алекс. — За бога, майко, Софи очаква второто си дете! — след това промърмори нещо, което Юджиния не можа да разбере напълно, макар да беше почти сигурна, че чу думата „отегчително“.

— Добре — продължи Юджиния. — Смея да кажа, че няма да бъдем само старци. Помолих Чарли да пътува с нас.

В този момент малкото момче скочи в ръцете на вуйчо си, настоявайки да упражняват игрите на карти по време на пътуването.

Ема, чиито чувства се колебаеха между тайната надежда да пътува само с Алекс и желанието да се изрита заради подобни мисли, все пак бе доволна от перспективата да прекара три или четири часа в разговори и клюки с Бел и Софи. Първо обсъдиха всички млади неомъжени дами от обществото, оживено анализираха характерите им и когато приключиха с тази задача се захванаха с дискутирането на неженените мъже. В онзи момент вече бяха изминали малко повече от половината път до крайната цел на пътуването си, така че решиха да се насочат към по-пикантната тема за омъжените дами и женените джентълмени. Бяха започнали да обсъждат някои важни матрони, когато Софи най-накрая обяви, че приближават Уестънбърт. Ема беше повече от облекчена. В интерес на истината клюките ѝ бяха на привършване.

Алекс ѝ бе казал, че е прекарал по-голяма част от детството си в Уестънбърт, фамиленото имение на семейството му, и Ема беше крайно любопитна да види мястото, където е израснал. Така че, когато каретата зави зад ъгъла и мина през главната порта на имението, Ема не можа да се сдържи и протегна врат, за да огледа възможно най-голяма част от пейзажа. Каретата обаче не бе открита и тя трябваше да

се примири с това, че се налага да притиска лице в прозореца, за да вижда по-добре.

— За бога, Ема, някой би помислил, че никога преди не си виждала дърво — обади се Бел.

Ема незабавно седна обратно на подплатената седалка, засрамена от своето любопитство.

— Ами, аз наистина обичам провинцията, както знаеш, и след три месеца, прекарани в Лондон, се чувствам така, сякаш наистина не съм виждала дърво през живота си.

Софи се засмя тихо.

— Уверявам те, че тук в Уестънбърт имаме достатъчно дървета. Такива, които стават за катерене при това. Има и доста живописен поток, за който Алекс ме увери, че е пълен с пъстърва, макар да не си спомням никога да е носил вкъщи за вечеря.

* * *

Точно тогава екипажът намали ход и спря, а облечен в ливрея лакей побърза да отвори вратичката. Ема бе последна докато слизаха, затова не успя да види Уестънбърт, докато не излезе от вътрешността на каретата. Не беше разочарована. Имението бе старо и величествено и извика в съзнанието ѝ думата „огромно“. Построено през шестнадесети век по време на управлението на Елизабет I, етажите му бяха конструирани във формата на буквата „Е“ в чест на кралицата. Предната част на къщата, която гледаше на север, бе основата на това „Е“, с три крила, издадени назад. Редиците високи, тесни и искрящо чисти прозорци запълваха фасадата и Ема предположи, че сградата трябва да е най-малко четири или пететажна. Когато се приближи, тя успя да разгледа по-внимателно някои от изящните орнаменти от архитектурата на имението. Всеки прозорец и врата бяха оброчени от изящни каменни резби, които свидетелстваха за часове усърдна работа от отдавна починали майстори. Ема беше възхитена от елегантността и достойнството на фамилия дом на Ашбърн.

— Софи — въздъхна тя благоверно, — не мога да повярвам, че наистина си израснала тук. Аз се чувствам като принцеса само като стоя пред него.

Софи се усмихна.

— Предполагам, че човек свиква с нещата, с които е израснал. Но ти трябва да видиш останалото. Задните дворове са просто прекрасни.

— Надявах се Алекс да ѝ покаже останалото — Софи, Ема и Бел се обърнаха, за да видят Юджиния, която приближаваше към тях. На няколко метра разстояние Хенри помагаше на жена си да слезе от каретата, а Алекс се боричкаше с Чарли.

— О, много бих се радвала да видя повече — възкликна Ема. — Наистина обичам да съм в провинцията, а и времето е прекрасно. — И наистина боговете се усмихваха на Англия в този ден. Небето бе кристално синьо, осеяно с пухкави облаци и ярката слънчевата светлина топлеше лицето на Ема.

— Алекс! — извика Юджиния. — Ако успееш да развиеш Чарли от врата си, бих се радвала да покажеш на Ема малко от околността.

Ема се обърна към Бел, докато Алекс се опитваше да се освободи от здравата хватка на Чарли.

— Защо не се присъединиш към нас, Бел?

— О, не — отговори братовчедка и прекалено бързо. — Наистина не мога. По грешка съм взела два броя от „Хенри IV“, Част II от библиотеката тази сутрин. — Тя вдигна двата тома, подвързани в червена кожа, които бе взела със себе си в каретата в случай, че Софи и Ема решат да подремнат. — Нуждая се от копие на „Хенри IV“, Част I незабавно и Софи ми обеща, че мога да я заема от библиотеката тук. Не знам защо имаме две копия от втора част в къщи... — Думите ѝ постепенно заглъхнаха.

— Наистина не мога да си представя защо — каза Ема, напълно наясно, че всички са планирали този момент.

— Не мога да чета част II преди част I — допълни Бел. — Това е като да прочета последните страници от романа, преди да го започна.

— Да не споменаваме как това ще обърка азбучния ти ред на четене — вмъкна Ема не без малка доза сарказъм.

— Дори не бях помислила за това — възкликна Бел. — Сега е още по-важно да я намеря.

— Не се усъмнявай в провидението — посъветва я Алекс и хвана ръката на Ема. Чарли продължаваше да се влачи зад него. — Защо не се преоблечеш за езда и после ще те разведе наоколо. Ще разгледаме

околността сега, докато слънцето грее, а къщата ще ти покажа довечера.

Чарли незабавно се промуши между двойката и започна да подскача нагоре-надолу.

— Може ли да дойда и аз? Моля, моля, моля! Може ли да дойда? — изчурулика той.

— Не този път, скъпи — бързо се намеси Софи. — Мисля, че трябва да провериш как е Клеопатра. Мисис Гуд ми каза, че съвсем скоро ще си има котенца. Вероятно още този уикенд.

Възможността за котенца се оказа далеч по-вълнуваща от езда през близките полета с Алекс и Ема и Чарли бързо извика:

— Блестящо! — и се спусна към кухнята, където златисто-черната котка бе направила своя дом в непосредствена близост до една от пещите.

* * *

За по-малко от двадесет минути Ема бе настанена в просторна стая в западното крило. Преоблече се в моден тъмносин костюм за езда и бързо се върна към предната част на къщата, където Алекс вече я чакаше. Когато Ема пристигна, той стоеше пред стълбите, зареял поглед към далечните тревисти хълмове.

Тя мълчаливо изучаваше рязко изсечения му профил, мислейки си, че никога досега не бе изглеждал толкова красив, колкото в момента, с майсторски скроеното тъмнозелено сако и бежови бричове. Чувствата ѝ бяха в безпорядък след страстната им целувка отпреди няколко нощи и само докато го гледаше как се взира с решителен поглед в далечината, емоциите ѝ отново забушуваха. Ема въздъхна леко, чудейки се дали някога ще възвърне вътрешния си баланс около този сложен мъж.

Алекс чу въздишката ѝ и се обърна рязко към нея. Изражението му все още бе толкова сериозно, че Ема внезапно се почувства неудобно. Усмиввайки се срамежливо, тя приглади синята пола на роклята си. Отвори уста, но не можа да се сети какво да каже. През последните няколко месеца двамата с Алекс бяха установили удобна, приятелска връзка и постоянно се закачаха един друг сякаш бяха

приятели от детинство. Но Алекс бе прав. Целувките в градината на Линдуърти промениха приятелството им и тя се чувстваше почти толкова неудобно, колкото при първата им среща.

— Надявам се, че стаята ти харесва? — попита внезапно Алекс.

Ема бързо го погледна в лицето. Неудобната тишина бе нарушена и макар да ѝ липсваше чувството за интимност, което откриваше в настоящия му поглед, тя приветства пробуждането на присъщото си остроумие.

— Разбира се. Домът ти е прекрасен. Въпреки че — каза тя и се засмя, — кълна се, никога няма да свикна с размера на фойето. Цялата ни къща в Бостън може да се побере в него. Почти ще пасне на височина, но е възможно да счупи полилеите. — Ема погледна нагоре към кристалните полилеи, които висяха от тавана на около четиридесет-петдесет фута над нея. — Как се чисти подобно нещо?

Алекс ѝ се усмихна и я хвана за ръка.

— Много внимателно, предполагам. — Той кимна към конюшните, двамата слязоха по стълбите и се запътиха натам. — Помислих си, че мога да ти покажа повече от Уестънбърт, докато яздим — каза Алекс, — защото имението е доста голямо за разходка.

Ема се усмихна с нетърпение.

— Не съм яздила от векове — въздъхна тя.

Алекс я погледна с недоверие.

— Стига, Ема, непрестанно те виждам в Хайд Парк върху онази кротка бяла кобила на братовчедка ти.

Ема завъртя очи.

— Господи, не може да наричаш това езда. Човек едва може да поязди в тръс в онзи препълнен парк, да не говорим пък за галоп. Освен това, дори и да мога, хората ще приказват за скандалното ми поведение в продължение на седмици. Човек би помислил, че нямат по-интересни неща, за които да говорят, нали?

Алекс присви очи и погледна надолу към нея.

— Защо имам чувството, че вече не говорим за хипотетична ситуация?

— Възможно е да съм яздила кобилата си през парка със скорост, която някой би могъл да определи като „главоломна“ — призна Ема, а лицето и беше самото възмущение на невинността.

Той се засмя.

— И хората говориха за това в продължение на седмици... — Щом тя кимна, той се замисли. — Чудя се защо не съм разбрал.

Този път Ема се разсмя.

— Страхувам се, че никой не е достатъчно смел да спомене името ми в твое присъствие, какво остава да злослови по мой адрес. — Тя се освободи от хватката му и се отправи към конюшните като вдигна полите си, за да може да се движи по-бързо. Обърна се с лице към него и извика. — Това е наистина прекрасно! Никога няма да разбереш всички шокиращи неща, които съм вършила и така ще мога да се наслаждавам на ангелска репутация в твоите очи.

Алекс ускори крачка.

— Ангелска не е точно думата, която ми идва на ум.

— Нима? — Тя продължи да върви назад, хвърляйки по един поглед зад себе си, за да е сигурна, че няма да се спъне в някой корен.

— Палавница е доста по-подходящо.

— Но „ангелска“ е прилагателно, а „палавница“ е съществително, не можеш да използваш едното на мястото на другото.

— Господ да ме пази от образовани жени — измърмори Алекс.

Ема спря за секунда и размаха пръст срещу него.

— Чух това, гад такава.

— Не мога да повярвам, че току-що ме нарече гад.

— Само аз съм достатъчно смела, за да го направя.

— Вярно е — отговори Алекс сприваво.

— Освен това — каза Ема и продължи да върви заднешком към конюшните, — образованите жени са много по-интересни от необразованите.

— Продължава да ми повтаря една образована жена.

Ема оплези език.

— На твое място бих спрял — посъветва я Алекс.

Тя се усмихна лукаво.

— Мислиш си, че не съм достоен противник?

— Съвсем не — каза той най-спокойно. — Имам предвид, че трябва да спреш да вървиш. На път си да паднеш в коритото за вода.

Ема извика и скочи напред. Бързо се обърна и видя, че Алекс не се шегуваше с нея. Току-що се бе спасила от накисване.

— Водата не изглежда особено чиста — каза тя, сбръчквайки нос.

— И миризмата не е никак приятна.

— Добре — започна тя. — Предполагам, че сега трябва да ти благодаря.

— Това би било едно възхитително разнообразие — каза той с усмивка.

Тя не му обърна внимание.

— Струва ми се, че отгук нататък трябва да внимавам къде стъпвам.

— Може би ще ми позволиш да те придружа?

Тя се усмихна лъчезарно.

— Разбира се.

Ема хвана Алекс под ръка, докато извървяха краткото разстояние до конюшните. Когато пристигнаха, бяха посрещнати от коняря, който водеше два коня.

— Мисис Гуд изпрати храна за пикник, Ваша светлост. Оставих я ето там на пейката. — Конярят подаде юздите на Алекс.

— Отлично — отвърна Алекс. — Благодаря, че приготви конете за толкова кратко време.

Конярят засия.

— Не беше проблем, Ваша светлост, никакъв проблем — каза той, пристъпвайки от крак на крак.

Алекс изведе конете навън.

— Ето, любов моя — каза той, подавайки юздите на буйната червеникавокафява кобила на Ема.

— О, прекрасна е — въздъхна Ема и погали лъскавата грива на кобилата. — Как се казва?

— Далила.

— Това е насърчително — измърмори тя. — Предполагам, че твоя се казва Самсон^[1].

— Не, за бога! — отвърна Алекс. — Това може да се окаже доста опасно.

Ема го погледна подозрително, чудейки се дали той не говори за нещо по-различно от конете, и реши да не казва нищо повече.

Алекс бързо взе храната, която икономката му бе сложила в една торба за тях, а после те възседнаха конете и потеглиха.

* * *

Първоначално яздиха в тръст и се движеха бавно, тъй като Ема жадно поглъщаше всяка картина от пейзажа. Уестънбърт имаше плодородни земи с богати зелени хълмове, обсипани с бледорозови и бели диви цветя. Въпреки че доста голяма част от имението бе отделена за посеви в продължение на няколко века, широките полета, които непосредствено заобикаляха къщата, бяха оставени незасяти, така че семейството можеше да се наслаждава на всички предимства на провинцията в относително уединение. Поляната, през която яздеха, не бе много залесена, макар че имаше няколко големи дъба, за които Ема бе убедена, че бяха идеални за катерене. Усмиввайки се със задоволство, тя пое дълбоко дъх от свежия селски въздух.

Алекс се усмихна на звучната ѝ въздишка.

— Тук е различно, нали?

— Ммм? — Ема бе твърде доволна, за да формулира цяло изречение.

— Въздухът. По-чист е. Почти вкусен.

Тя кимна.

— Имам чувството, че с всяко вдишване се пречиствам и отмивам лондонската мръсотия от себе си. Не мисля, че осъзнавах колко много ми липсва провинцията, докато не дойдохме тук.

— И аз се чувствам по същия начин всеки път, когато успея да избягам от града — съгласи се Алекс с усмивка, — но след няколкоседмичен престой откривам, че съм отегчен почти до състояние на сълзи.

— Може би — каза смело Ема — не си имал подходяща компания.

Алекс се обърна към нея и спря коня си, докато я наблюдаваше внимателно. Ема също спря коня си и отвърна на погледа му. След няколко дълги мига Алекс най-после наруши тишината.

— Може би — каза той толкова тихо, че Ема едва го чу. Той откъсна поглед от нея и погледна право напред, поставяйки ръка над очите си, за да се предпази от слънцето. — Виждаш ли онова дърво отпред? — попита той. — Горе на хълма?

— Това с цветчетата в прасковен цвят?

Алекс кимна отсечено.

— Да. Ще се надпреварваме дотам. Дори ще ти дам преднина, тъй като си в капана на това зловещо изобретение, което наричат дамско седло.

Ема не каза нито дума. Нито пък изчака Алекс да извика „начало“. Просто потегли с невиждана скорост. Когато стигна до финалната линия (или по-точно — финалното дърво) малко преди Алекс, тя се смееше от удоволствие заради победата в тази надпревара и от възхитителното чувство на пълна свобода, което я изпълваше. Косата ѝ се бе разпиляла и тя я разпусна изцяло, когато несъзнателно тръсна глава. Огнените къдрици се спуснаха ефирно по гърба ѝ.

Алекс се пребори с порива да се остави да бъде завладян от съблазнителните ѝ движения.

— Можеше да изчакаш надбягването да започне — каза той със снизходителна усмивка.

— Да, но тогава навярно нямаше да спечеля.

— Смисълът на надбягването с коне е в това да победи най-добрият ездач.

— Смисълът на надбягването с коне — повтори Ема — е в това да победи най-находчивият ездач.

— Виждам, че няма да спечеля този спор.

Ема се усмихна невинно.

— Спорим ли?

Алекс прочисти гърлото си.

— Виждам, че няма да спечеля тази дискусия.

— Може ли някой въобще да спечели дискусия.

— Дори и да може — каза той, повишавайки тон, — аз със сигурност не го правя.

— Много си проникателен.

— Много си упорита.

— Баща ми се оплаква от това двадесет години.

— Предлагам да спрем, за да похапнем — каза Алекс, слезе бързо и взе чантата с обяда, която коняря му бе дал.

— Между другото — каза Ема, когато Алекс се протегна и я свали от седлото, — така и не ми каза какво е името на коня ти.

— Цицерон — усмихна ѝ се Алекс, докато разстилаше яркото одеяло на земята.

— Цицерон? — Ема погледна към него с недоверие. — Нямах представа, че си любител на латинския.

— Мразя го — Алекс се намръщи при спомена за адските уроци по латински от учителите в детството му, а след това в Итън и Оксфорд. Той седна на одеялото и започна да вади храна от чантата. — Ненавиждам го.

— Тогава защо си нарекъл коня си на латински оратор? — засмя се Ема, повдигна полите си малко над глезените и седна изискано на одеялото срещу Алекс.

Той се усмихна момчешки и ѝ подаде една ябълка.

— Наистина не знам. Просто ми хареса как звучи.

— О... Е, това е причина добра, колкото всяка друга, предполагам. Самата аз също не бях голяма почитателка на латинския. Не е като да можеш да говориш с някого на него, освен с малцина духовници, предполагам.

Докато Ема въртеше ябълката между дланите си, Алекс се протегна към торбата и извади бутилка вино с две елегантни чаши, увити в парче мек плат, който ги предпазваше от счупване. Когато погледна отново към нея, тя се бе наклонила напред и изучаваше малко розово цвете. Той се втренчи в Ема и въздъхна, мислейки си, че не би могъл да си представи по-приятен начин да прекара следобеда от това да язди безцелно около Уестънбърт с нея.

Това го притесни. Не му харесваше факта, че щастието и душевното му спокойствие бавно започваха да зависят от очарователната, червенокоса жена, стояща срещу него. Когато тя слезе по стълбите по-рано този следобед изглеждаше толкова красива, че той не можеше да помръдне. И беше сигурен, че тя усеща същото привличане. Можеше да го види в очите ѝ. Ема не знаеше как да скрие чувствата си.

Но трябваше да признае пред себе си, че не бе просто привлечен от нея. Той я харесваше. Притежаваше остър като бръснач ум и бе добре образована — ако не и по-добре от голяма част от мъжете, които той познаваше, и за разлика от повечето хора от обществото, тя знаеше как да се пошегува, без да засегне някого междуременно. Приятелите и семейството му не спираха да му повтарят, че трябва да я грабне и да се ожени за нея преди някой друг да го е изпреварил или тя да се върне в Бостън.

Но той напълно и категорично не желаше да се жени.

И все пак, щеше да се побърка, ако не правеше любов с нея скоро.

Алекс погледна към Ема отново. Тя още изследваше дивото цвете и сви устни, докато го обръщаше, за да го разгледа от другата страна. Дали наистина си струваше да пожертва свободата си заради нея? Струваше ли си изобщо някой?

Той прокара пръсти през гъстата си коса. Напоследък го обхващаше нещо като отчаяние, ако не я виждаше поне веднъж на ден.

Изведнъж Ема погледна нагоре, а виолетовите ѝ очи грееха от възторг.

— Алекс? — повика го тя. В ръката си държеше цветето, което изучаваше.

Той въздъхна, когато срещна погледа ѝ. Чудеше се дали тя ще възрази, ако я повали на одеялото и разкъса дрехите ѝ.

— Вглеждал ли си се някога в някое от тези цветя? — попита тя. — Имам предвид наистина да го погледнеш? Толкова са пленителни.

Тя изглеждаше трогателно невинна. Дори повече от обичайното. Алекс въздъхна отново. *Вероятно* щеше да възрази.

[1] Според легендата той притежавал невероятна сила, която вдъхвала страх у враговете му, наричани филистимци. След като не успели да го победят в сражение, те подкупили любимата на Самсон — Далила, за да научат тайната на силата му, която се криела в дългите му коси, сплетени в седем плитки. Далила приспала на коленете си Самсон и повикала човек, който го подстригал. Така Самсон загубил мощта си и попаднал в ръцете на филистимците. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ема веднага забеляза хищния блясък в очите на Алекс и се стегна в очакване на атаката му.

Е, „стегна“ може би не бе най-точната дума, бързо реши тя, разпознавайки издйническите пеперуди в стомаха си и ускоряването на дъха си. С едва чута въздишка се прокле за слабостта си към този мъж. Тя погледна нагоре към красивото лице, което вече й бе болезнено познато. Зелените очи на Алекс блестяха с обещание за нещо, което тя не разбираше напълно, но все пак жадуваше за него. Ема преглътна конвулсивно и намокри устните си, изгубена в изумрудения му поглед. Неспокойна, тя ухапа долната си устна и сведе виолетовите си очи. Ако трябваше да е честна със себе си (а тя се опитваше отчаяно да бъде, въпреки трудността на тази задача) наистина се налагаше да признае, че не беше никак „стегната“. Всъщност тръпнеше от нетърпение в очакване на следващия му ход.

Но това нямаше никакво значение, защото Алекс не я „атакува“ и скоро стана ясно, че дори няма подобни намерения. Когато Ема се обърна, той не се пресегна, за да докосне брадичката й и да вдигне очите й обратно към неговите. Не направи никакви опити да я придърпа в обятията си. Вместо това се обърна към забравената бутилка вино в дясната си ръка и се съсредоточи в отварянето й. Ема прибра един огненочервен кичур зад ухото си и въздъхна отново, чудейки се колко дълго двамата с Алекс ще поддържат това състояние на постоянно напрежение. Нямаше ни най-малка представа как да реши проблема, нито можеше да предположи какви ще бъдат последствията от него, но чувстваше, че някой трябва да направи нещо, при това скоро. Тя погледна към Алекс, който тъкмо издърпваше тапата от бутилката със замах.

— Имаш ли нужда от помощ за нещо? — запита учтиво тя, мъмрейки се на ум заради липсата на кураж да каже нещо смело.

Тапата се измъкна от бутилката със силен пукот. Алекс погледна към Ема, която седеше тихо на одеялото, а тъмните й поли се вееха

около краката ѝ.

— Предполагам, че може да разопаковаш обяда — отговори той и вдигна чантата с храната. Ръцете им се докоснаха за кратко, докато ѝ я подаваше и Ема усети тръпки по цялата си длан. Почти неволно тя дръпна ръка назад, изненадана от силата на реакцията си от такова мимолетно докосване. Бързо вдигна очите си към лицето му, но Алекс отвърна поглед от нея също толкова бързо и Ема можеше да се закълне, че го бе видяла да се усмихва срамежливо, преди да се заеме със задачата да налее виното. Мили боже, сигурно си беше изгубила ума, щом смяташе, че Алекс би изпитал нещо, наподобяващо свенливост.

През това време той се чудеше как ще удържи ръцете си далеч от нея, ако си позволеше да я погледне за повече от секунда.

— Разкажи ми за детството си — каза бързо Алекс, тъй като гореше от желание да фокусира разговора върху нещо.

— Моето детство? — Ема взе чашата с вино, която ѝ подаде. — Какво искаш да знаеш?

— Всичко — отвърна Алекс, облегна се лениво назад и се подпря на лакти.

— Аз съм на двадесет години — напомни му тя с весели пламъчета в очите. — Това е прекалено много време, за да го обходим за един следобед.

— Разкажи ми за най-лошото нещо, което някога си правила.

— Най-лошото? — Ема се опита да изглежда обидена, но не успя да потисне кикота, който се надигна в нея. — Със сигурност не смяташ, че съм била непослушно дете, нали?

— Разбира се, че не — меко отвърна Алекс и отпи от виното си, преди да постави чашата на равно място върху земята. По лицето му се плъзна дяволита усмивка. — Предполагам, че си била пакостница.

Ема се разсмя силно и постави чашата си до неговата.

— Е, ако не друго, то поне със сигурност *изглеждах* като такава. — Тя завъртя кичур коса около пръстите си. — Ако мислиш, че косата ми е ярка сега, трябваше да ме видиш, когато бях на десет. Изглеждах като морков!

Алекс се усмихна на мисълта за миниатюрната Ема, тичаща около къщата си в Бостън.

— А имах и толкова много лунички — продължи тя.

— Все още имаш няколко около носа — не се стърпя да отбележи Алекс и си помисли, че би искал да целуне всяка една от тях.

— Много неучтиво от твоя страна е да го изтъкнеш — засмя се Ема, — но се опасявам, че съм се примирила с факта, че никога няма да се освободя напълно от тези ужасни петънца.

— Аз ги намирам за доста привлекателни.

Ема погледна настрана, малко стресната от ласкавия му комплимент.

— Ооо... Е, благодаря ти.

— Но ти все още не си отговорила на въпроса ми.

Ема погледна отново към него с объркано изражение на лицето.

— За най-лошото нещо, което си направила като дете — напомни й Алекс.

— О... — каза тя, опитвайки се да заобиколи въпроса. — Ами, доста е ужасно.

— Нямам търпение да го чуя.

— Не, имам предвид, че е наистина ужасно.

— Така само ме правиш още по-любопитен, любов моя — каза Алекс и върху загорялото му лице затрептя усмивка.

— Няма как да избегна да ти разкажа за това, нали?

— Аз съм единственият тук, който знае обратния път за вкъщи. — Момчешката му усмивка каза на Ема, че той е сигурен, че я е хванал на тясно.

— О, добре — въздъхна тя, признавайки поражението си. — Случи се, когато бях на тринадесет. Знаеш, че баща ми притежава корабна компания, нали?

Алекс кимна в отговор.

— Ами, аз съм единственото му дете и наистина обичам морето, а съм и доста добра с цифрите. Както и да е, винаги съм планирала да поема бизнеса му рано или късно...

— Няма много жени, които да управляват големи корабни компании — тихо отбеляза Алекс.

— Няма нито една, доколкото аз знам — продължи Ема. — Но това не ме интересува... имам предвид не ме интересува. Понякога трябва да бъдем необикновени, за да изпълним мечтите си. А и кой би могъл да управлява компанията по-добре от мен? Аз я познавам най-

добре от всички, като изключим баща ми, разбира се — погледна го предизвикателно тя.

— Била си на тринадесет... — каза Алекс и я погледна отстъпчиво, напомняйки й да се върне на историята.

— О, добре. Е, аз реших, че баща ми отделя прекалено много време, за да ми покаже такелажа. Бях посещавала офиса в Бостън безброй пъти и дори ме оставяше да дам своите предложения, когато трябваше да вземе някое важно решение. Не знам дали някога се е вслушвал в моите съвети — замислено каза Ема, — но поне винаги ме оставяше да се изкажа. Проверях и книгата му, за да съм сигурна, че чиновниците му не са допуснали никакви грешки.

— Проверявала си книгата му на тринадесет? — скептично попита Алекс.

— Казах ти, доста съм добра в математиката — отбранително каза тя. — Знам, че за повечето мъже е трудно да повярват в това, че една жена може да се справя с числата, но аз мога. Намерих доста грешки. Дори хванах един чиновник, който мамеше баща ми.

— Не се безпокой, скъпа — подсмихна се Алекс. — Научих се да не се изненадвам от скритите ти таланти.

— Тогава реших, че е време да опозная живота на кораб. Баща ми винаги казваше, че не може да управляваш успешно корабна компания, ако не знаеш нищо за корабоплаването.

Той простена.

— Не съм сигурен, че искам да чуя какво следва.

— В такъв случай няма да довърша историята — обнадеедено каза Ема.

— Шегувах се — отвърна той заплашително и повдигна вежда предизвикателно, а изумрудените му очи приковаха нейните.

— Накратко — продължи Ема. — Скрих се на един от нашите кораби.

Алекс усети как в него се надигна безразсъден гняв.

— Да не си полудяла? — избухна той. — Знаеш ли какво е било възможно да ти се случи? Моряците могат да са напълно безскрупулни. Особено, когато не са виждали жена от месеци! — добави страховито той.

— Наистина, Алекс, аз бях само на тринадесет.

— Възрастта ти навярно нямаше да е от значение за повечето от тях.

Ема нервно смачка част от тъмносинята материя на костюма си в ръка, чувствайки се малко неудобно от силната му реакция.

— Уверявам те, Алекс, минах през всичко това с баща ми вече безброй пъти. Не се нуждая от още едно мъмрене и от теб. Не биваше въобще да ти разказвам за това.

Алекс въздъхна, напълно наясно, че е прекалил. Протегна се напред, нежно освободи ръката на Ема от полите ѝ и я поднесе към устните си в жест на разкаяние.

— Съжалявам, любов моя — каза той внимателно. — Просто ми прилява, като си представя, че по невнимание си се поставила в опасна ситуация, дори това да е било преди седем години.

Сърцето на Ема подскочи от ласкавия тон и загрижеността му за нея.

— Не бива да се тревожиш — увери го тя. — Всичко се нареди накрая, а и аз не бях толкова безразсъдна, колкото може да те подведе да мислиш тази история.

Алекс продължаваше да гали ръката ѝ с палец.

— Нима?

— Не се качих просто на някакъв стар кораб — каза Ема, опитвайки се да не обръща внимание на топлото чувство, което изгаряше ръката ѝ. — Един от капитаните ни е много близък приятел. Той ми е като чичо. Никога не бих се качила на друг кораб, освен в този на капитан Картрайт. Знаех, че ще отплават в осем сутринта, така че се измъкнах от къщи в нощта преди...

— Какво? — извика Алекс и хватката около ръката ѝ се затегна. — Скитала си из Бостън сама по среднощ? Ти, малка глупачке!

— О, стига. Не беше по среднощ. Просто така ми изглеждаше, защото бях твърде притеснена, за да заспя. Вероятно е било около пет сутринта. Слънцето вече бе започнало да изгрява. Освен това — укори го тя, — ти ми обеща да не ме мъмриш повече.

— Не съм правил подобно нещо.

— Е, в такъв случай би трябвало да го направиш — отвърна предизвикателно Ема, издърпа ръката си от неговата и се протегна за чашата с вино.

— Добре — примири се Алекс, обърна се на една страна и подпря глава на рамото си. — Обещавам да не те прекъсвам.

— Добре — отвърна Ема и отпи от виното си.

— Но не обещавам, че ще се въздържа от това да ти се накарам, след като приключиш с историята.

Ема го погледна раздразнително.

— Нито пък ще ти гарантирам, че няма да те накарам да ми обещаеш повече никога да не се захващаш с подобни нелепи неща за в бъдеще.

— Моля те, имай поне малко вяра в здравия ми разум — Ема завъртя очи. — Сега едва ли ще се промъкна на някой кораб.

— Да, но само Бог знае какво друго си способна да направиш — измърмори Алекс.

— Може ли да довърша?

— Моля те, направи го.

— Добре, измъкнах се от къщи рано сутринта, а това не беше много лесно, защото стаята ми е на втория етаж.

Алекс изстена.

— За щастие, аз съм много добра в катеренето по дървета — продължи многозначително Ема. — Трябваше да скоча от прозореца и да хвана клона на дъба пред къщата, да стигна до стъблото и оттам до земята. — Погледна към Алекс, за да види дали няма да я прекъсне отново. Но той съвсем целенасочено запази мълчание.

— След като веднъж слязох на земята — продължи Ема, — не беше много трудно да намеря пътя до пристанището, а след това и до кораба.

— Баща ти не откри ли, че те няма? — поиска да узнае Алекс.

— О, бях подготвила всичко — безцеремонно отвърна Ема. — Той винаги тръгваше за кантората си много рано сутрин. Никога не е имал навик да ме нагледа, преди да тръгне. Страхуваше се да не ме събуди. Аз спя много леко — обясни тя, а виолетовите ѝ очи бяха сериозни.

Алекс се усмихна, мислейки, че би искал да открие това сам.

— Ами прислугата? — попита той. — Със сигурност някой от тях е щял да забележи отсъствието ти.

— Ние не живеем в такова голямо имение като вашето — каза Ема и му се усмихна меко. — Баща ми и аз не държим много прислуга.

Мери, нашата прислужница, обикновено идва да ме събуди в седем и половина...

— Варварски час — измърмори Алекс.

Ема сви устни и го погледна с лек упрек.

— В Бостън също така не спазваме и влудяващото ви градско разписание.

— Колко провинциално — сухо отвърна той, само за да я вбеси.

Почти проработи. Тя започна да му се заканва с пръст, но спря на средата на движението с ръка във въздуха.

— Като се замисля — каза тя бавно, присвивайки очи, — няма да благоволя да обсъждам тази тема с теб.

— Съсипан съм — отвърна Алекс и се протегна, за да сграбчи ръката ѝ. С едно бързо движение я притегли към себе си. Ема извика леко, когато се приземи до него, а краката ѝ се оплетоха в полите.

— Алекс! — изпищя тя и се опита да освободи краката си от тежката материя. — Какво правиш?

Той пусна ръката ѝ и се пресегна, за да погали нежната линия на лицето ѝ.

— Просто искам да се приближа достатъчно, за да мога да те подуша.

— Какво? — попита тя с дрезгав глас.

— Всеки има свой специален аромат — обясни меко той и палецът му премина по плътните ѝ устни. — Твоят е особено сладък.

Ема нервно прочисти гърло.

— Не искаш ли да чуеш края на историята? — попита пресипнало тя и успя да се пребори с Алекс, за да седне, въпреки че той не бе много склонен да я остави да се отдалечи от него.

— Разбира се. — Ръката му се премести към ухото ѝ и той хвана нежно меката му част между палеца и показалеца си.

— Ъмм... — прочисти гърло тя — докъде бях стигнала?

Ема премигна бързо няколко пъти, осъзнавайки, че Алекс бе успял да я превърне в пълна глупачка.

— Обясняваше ми защо прислужницата ви не е забелязала, че те няма — напомни ѝ той, чудейки се дали пърхащите ѝ мигли са толкова меки, колкото изглеждаха.

— Ах! — каза Ема и преглътна с усилие. — Тя е забелязала, че ме няма, разбира се, в седем и половина, когато обикновено идваше да

ме събужда, но аз знаех, че докато успеят да намерят баща ми и той стигне до пристанището, вече ще сме излезли в открито море.

— И какво се случи? — подтикна я Алекс. Пръстите му оставиха ухото ѝ и се преместиха надолу, за да погалят шията ѝ.

Ема вдигна поглед към очите му и бе хипнотизирана от неприкритата страст, която видя в тях.

— Какво се случи, кога? — попита тя безизразно. Всяка мисъл излетя от ума ѝ.

Алекс се подсмихна, доволен от реакцията ѝ на ласките му.

— Какво се случи, когато баща ти е разбрал, че те няма?

Ема намокри устни и бързо сведе поглед към брадичката му, която, реши тя, е доста по-малко смущаваща, отколкото да гледа директно в яркозелените му очи.

— Ами — започна колебливо тя, опитвайки да възвърне спокойствието си, — в действителност нямаше какво да направи. Вече ни нямаше. Проблемите започнаха, когато се показах на капитан Картрайт по залез-слънце същата вечер. Помислих си, че ще избухне от гняв.

— Какво направи той?

— Заклучи ме в каютата си и обърна кораба.

— Благоразумен човек — отбеляза Алекс. — Трябва да му изпратя благодарствено писмо.

— Той не ми даде никаква храна.

— Хубаво — категорично каза Алекс. — Не си заслужавала.

— Бях доста гладна — сериозно каза Ема, опитвайки се да игнорира топлината, идваща от тила ѝ, където почиваше ръката на Алекс. — Не се бях хранила близо двадесет и четири часа, когато ме заключи, а и минаха още осем или девет, преди да се приберем вкъщи.

— Трябвало е да те набие.

— Баща ми се погрижи за това — отвърна Ема намусено. — През следващата седмица задните ми части бяха червени, колкото косата ми.

Алекс се бори дълго и упорито, за да устои на изкушението да спусне ръка по гърба ѝ и да притисне тази част на тялото ѝ, за която тя говореше. Погледна я крадешком, за да провери дали Ема има представа, какви мисли му се въртят в главата. Тя гледаше през дясното си рамо. Очите ѝ бяха съсредоточени някъде в хоризонта, а на

устните ѝ трептеше усмивка, вероятно предизвикана от спомена. Изведнъж, сякаш усетила погледа му, тя се обърна и ярката ѝ коса, понесена от бриза, се развя около лицето ѝ. Нежната усмивка остана на устните ѝ, но Алекс забеляза как в очите ѝ се промъкна предпазливост. Той въздъхна. Тя не бе глупава.

По дяволите, сигурно за това я харесваше толкова.

Ема се възползва от кратката замисленост на Алекс, за да се отдръпне в другия край на одеялото, където първоначално седеше, използвайки глада като извинение.

— Умирам от глад! — заяви тя. — Чудя се какво ли е приготвила за нас мисис Гуд. — След тези думи тя започна да тършува из храната.

— Надявам се да не е някое от новородените котенца на Клеопатра — отбеляза Алекс.

Ема направи физиономия.

— Невъзможен си — каза тя и извади блюдо от печено пиле, след което въздъхна тъжно. — Искаше ми се да не беше слагала пиле.

— Защо? — попита Алекс, докато сядаше и се протягаше за бутчето. — Не го ли обичаш? — усмихна ѝ се порочно и отхапа от месото.

По лицето на Ема се изписа безпокойство.

— Просто е толкова трудно да се яде, както подобава на една дама.

— Тогава не го прави като дама. Няма да кажа на никого.

Ема се колебаеше.

— Не знам. Леля Керълайн положи толкова усилия, за да подобри маниерите ми. Ще е ужасно да разваля всичко постигнато досега с един пикник.

— За бога, Ема. Използвай пръстите си и се наслади на храната.

— Наистина ли? Няма да се върнеш при семействата ни и да обявиш, че не съм се държала като благопристойна английска дама, нали?

— Ема, давал ли съм ти някога повод да мислиш, че искам от теб да се държиш като благопристойна английска дама?

— Добре — предаде се тя, откъсна другото бутче и изискано отхапа малко парче от него. Алекс едва се удържа да не се разсмее, докато тя дъвчеше миниатюрното залче. — Сега е твой ред — каза тя, повдигайки вежди очаквателно.

Алекс го направи по-добре от нея като вдигна само дясната си вежда в израз на пълна самоувереност.

— Мразя хората, които умеят да правят това — измърмори тя под носа си.

— Хмм?

— Нищо. — Ема отхапа още една миниатюрна хапка от пилето. — Просто сега е твой ред да ми разкажеш за най-лошото нещо, което си направил като дете.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че като дете бях пример за подражание?

— Не — отвърна Ема безцеремонно.

— Тогава ще повярваш ли, че бях толкова ужасен, че ще ми бъде трудно да се спра на определена случка?

— Това е по-вероятно.

— Защо не сключим сделка? — предложи Алекс, наклони се напред и подпря лакти на коленете си. — Какво ще кажеш за история, която най-много може да засрами един зрял мъж?

— Това вече е любопитно — каза Ема възторжено и напълно забрави за решението си да се държи подобаващо като ухапа пилето и откъсна едно хубаво парче.

— Бях на две или три години — започна Алекс.

— Един момент — прекъсна го Ема. — Искаш да ми кажеш, че се чувстваш неудобно от нещо, което ти се е случило, когато си бил двегодишен? Това е най-абсурдното твърдение, което някога съм чувала. Хората не би трябвало да се срамуват от неща, които са правила като бебета.

— Ще ми позволиш ли да доразкажа историята си? — попита Алекс и наклони глава.

— Разбира се — отвърна тя великодушно, размахвайки пилешкото бутче.

— Бях на две или три години.

— Вече каза това — напомни му Ема с пълна уста.

Алекс я погледна раздражено и продължи.

— Сестрата на майка ми ми беше подарила куче — играчка за Коледа. Носех го навсякъде с мен.

— Как се казваше?

Той изглеждаше смутен.

— Гуги — отвърна и погледна към Ема, която храбро се опитваше да заглуши смеха си. Тя бързо се усмихна широко. — Както и да е — продължи Алекс. — Играех си с Гуги толкова много, че в крайна сметка се разпадна и аз бях съкрушен. Или поне така ми е казвала майка ми — бързо допълни той. — Аз не помня нищо от това.

Ема си представи малко чернокосо, зеленооко момче, плачецо за любимата си играчка и реши, че тази представа бе прекалено очарователна, за да се съсредоточи върху нея без риск да се влюби мигновено.

— И какво се случи? — попита тя, тръсвайки глава, за да прогони опасните мисли.

— Майка ми ме е съжалила и напълнила отново кучето, използвайки старите си чорапи. И всички щяхме да си живеем щастливо, обаче — каза Алекс и се усмихна накриво — аз съм продължил да тормозя бедното животно и съм успял да го скъсам отново. Този път майка ми не е успяла да го поправи.

— И? — подтикна го Ема.

— И от тук историята започва да става неудобна.

— О, боже.

— Очевидно не съм бил в състояние да понеса раздялата с Гуги, дори когато смъртта му е била напълно окончателна, и след като не съм можел да влача кучето с мен съм решил, че пълнежът ще свърши същата работа. — Алекс спря за момент и прокара ръка през разбърканата си от вятъра косата. — Както си спомняш — каза той лениво — майка ми бе така добра да напълни кучето с чорапи. Така че през следващите няколко месеца съм скитал из коридорите на Уестънбърт, влачейки дамски чорапи навсякъде с мен.

Ема се засмя развеселено.

— Не мисля, че това е срамно. Според мен е очарователно.

Алекс вдигна очи и я погледна с фалшива строгост.

— Даваш ли си сметка, че имам репутация, която трябва да поддържам?

— О, повярвай ми, добре съм запозната с репутацията ти — отвърна Ема, а очите ѝ блестяха от веселие.

Алекс се наведе напред в опит да изглежда заплашително.

— Поверявам ти най-мрачната си тайна. Какво мислиш ще стане, ако се разчуе, че херцог Ашбърн е прекарал годините, оформящи

характера му, сред дамски чорапи?

— Хайде, хайде. Не си бил сред дамски чорапи, ти си ги обичал. Сега, като се замисля за това — Ема направи пауза, а по лицето ѝ се плъзна широка усмивка, — мисля, че е напълно нормално. Със сигурност се интересувах доста от дамските чорапи и сега.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина, Алекс — подразни го Ема. — Носи ти се слава сред дамите, нали знаеш.

— Която бързо губя заради теб — измърмори той.

Ема не чу коментара му и продължи:

— Повече от две дузини жени ме предупредиха за теб.

— Искан ми се някой да ме бе предупредил за теб — въздъхна той.

— Какво? — попита сепнато Ема.

Алекс се наведе напред. Зелените му очи бяха сериозни.

— Мисля, че сега ще те целуна.

— Та... така ли? — заекна Ема, почувствала, че я напуска всякаква самоувереност и присъствие на духа.

Алекс се вторачи в нея. Ярката ѝ коса, която вятърът бе разбъркал, сега обгръщаше лицето ѝ в чаровен безпорядък. Виолетовите ѝ очи бяха широко отворени и светеха сияйно, докато гледаше как той се приближава. Тя навлажни нервно устни в пълно неведение за собствената си съблазън.

— Ема — дрезгаво каза той, — мисля, че трябва да те целуна. Разбираш ли това?

Ема кимна неуверено, едва разбирайки думите му. Чувстваше се така сякаш бе обхваната от пламъци, възпламенени от пулсиращата топлина, която идваше от силното му тяло.

Очите на Алекс се спряха върху чувствената ѝ уста. Последната му ясна мисъл бе, че нищо друго, освен природно бедствие не би могло да му попречи да я целуне. Много бавно той докосна устните ѝ със своите.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ема стоеше като хипнотизирана и не бе способна да откъсне очи от лицето на Алекс, докато устата му се приближаваше към нейната. Докосването бе мимолетно, но я остави без дъх и тя едва можеше да помръдне.

Алекс вдигна глава и я погледна. Очите ѝ все още бяха широко отворени и сезираха в него втренчено, сякаш го виждаше за пръв път.

— Ема? — каза той и докосна брадичката ѝ с пръсти.

Тя продължаваше да го наблюдава, докато той оглеждаше лицето ѝ със зелените си очи. Ема едва устоя на порива да се протегне и да отметне разбърканите къдрици върху челото му.

Алекс я гледаше с такава нежност, мислеше си тя и всичко, което желаше в момента, бе да се сгуши в топлите му обятия и да остане в тях завинаги. Знаеше, че той не я обича и че няма намерение да се ожени за нея. Но също така знаеше, че го е грижа за нея и че я иска много силно. И Господ да ѝ е на помощ, тя го искаше също толкова силно. Бе прекарала месеци в опити да се убеди, че няма нищо необикновено в странните нови чувства, които присъствието му извикваше у нея. Алекс бе казал, че трябва да я целуне. Беше крайно време да бъде честна със себе си. Тя също трябваше да го целуне.

Той усети момента, в който колебанието ѝ отстъпи място на желанието. Погледът ѝ се смекчи, езикът ѝ се стрелна навън, за да навлажни устните ѝ. Преди да я целуне отново, тя го спря и постави ръце върху страните му, а след това прошепна името му с дрезгав глас.

Алекс завъртя бавно глава и целуна дланта ѝ.

— Какво има, любов моя?

Гласът на Ема бе пресипнал от вълнение.

— Ще ми обещаеш ли да спреш, когато... трябва да спрем?

Алекс я погледна съсредоточено и се запита дали тя има представа какво иска от него.

— Аз... аз нямам много опит в тези неща, Алекс. — Ема преглътна, опитвайки се да събере кураж да продължи. — Искам да те

целуна. Мисля, че го искам повече от каквото и да било друго през живота ми. Но е възможно да не разбере кога трябва да спрем или... как да те спра. Моля те да ми дадеш честната си дума, че ще спреш, преди да направим нещо непоправимо.

В този момент Алекс знаеше, че е негова. Знаеше, че може да я люби точно тук, на това одеяло и тя няма да направи нищо, за да го спре. Но той също така знаеше, че умът ѝ не желаше това, за което тялото ѝ така очевидно копнееше. Алекс погледна към порумениялото ѝ лице и осъзна, че няма начин да се примири със себе си, ако предаде доверието ѝ.

— Давам ти думата си — тихо каза той.

— О, Алекс — изстена тя и обви ръце около врата му, докато той се навеждаше отново над нея.

— Само ако знаеше колко дълго чакам този миг — прошепна той и постави горещи целувки по цялото ѝ лице, а след това и надолу по шията ѝ.

— М-мисля, че знам много добре — отвърна Ема с треперещ глас, предизвикан от яростната атака на желанието му. Прокара пръсти през гъстата му коса и отчаяно го придърпа по-близо до себе си, докато той бавно я полагаше да легне по гръб.

Нещо дълбоко в нея ѝ подсказваше, че това е точният мъж и тя не можеше да се пребори с копнежа да бъде възможно най-близо до него. Без да се замисли, тя притисна тялото си плътно в неговото.

За Алекс невинното ѝ движение бе като факла, която разпали искрата, тлееща в него от месеци.

— Господи, Ема — изстена той. — Знаеш ли какво правиш? — Алекс погледна към нея. Потъмнелите ѝ очи пламтяха с новооткрита страст и доверие. Губейки се в тези виолетови езера, Алекс изстена отново. — Виждам, че нямаш никаква представа.

Ема не разбра неясния му коментар.

— Н-нещо не е наред ли? — запита тя, притеснена, че заради липсата си на опит е направила нещо, което не му е харесало.

Алекс се наведе и целуна клепачите ѝ.

— Повярвай ми, любов моя, нищо не се е объркало. — Той се подсмихна, когато видя облекчението, изписано на лицето ѝ. Сърцето му се стопли при мисълта, че тя се безпокои дали му е доставила удоволствие. — Удава ти се много лесно. — Алекс се чудеше как, за

бога, ще успее да спре, както обеща на Ема, но не каза това на глас, тъй като се опасяваше да не развали чувствената магия на усамотения им пикник.

Лицето ѝ пламна от удоволствие при комплимента му.

— Просто искам да... Ооо! — Тя не можа да довърши и изстена високо, когато ръката на Алекс премина по корема ѝ и се спря върху гърдите ѝ. Топлината от докосването му бе толкова силна, че тя бе изненадана как не я изгори дори през костюма ѝ за езда. Изненадана от смелата му милувка Ема отвори стреснато очи.

Усмивката на Алекс излъчваше неподправено мъжко задоволство.

— Това ти харесва, нали, любов моя? — Той усети през плата на дрехата ѝ как зърното ѝ се втвърди до малка пъпка и стисна леко нежната плът, докато наблюдаваше как Ема потръпва от удоволствие. Мислено прокле редицата миниатюрни копчета, които се спускаха надолу по гърба на роклята, заради които беше почти невъзможно да съблече дрехата от раменете ѝ. Алекс се примири с дрезгава въздишка, че няма да може да спусне поглед върху пълните гърди и тъмните зърна, които се оказаха толкова чувствителни. Тази пречка, обаче, вероятно беше за добро, като се имаше предвид обещанието, което ѝ бе дал само преди няколко минути.

— О, Алекс — тихо изстена Ема. — Това е толкова странно. — Тя издаде още един стон, когато ръката му се промъкна под полата ѝ и погали стегнатите ѝ гладки крака. Изблик на наслада се стрелна през нея, премина нагоре по бедрата ѝ и стигна до самата ѝ сърцевина. Тя въздъхна, отдавайки му се изцяло. — И толкова приятно.

Ласката на Алекс продължи, докато ръката му не стигна до чувствителното място, където крайт на чорапите срещаше бледата ѝ нежна плът и Ема почти подскочи от одеялото от силната енергия, която сякаш се излъчваше от пръстите му. И тогава, макар тя да не можеше да си представи, че това се случва, той продължи още по-нагоре.

— Алекс? — попита тя задъхано. — Какво... какво? Сигурен ли си? Не знам.

Алекс я накара да замълчи с нежна целувка.

— Шшт, мила моя. Обещавам ти, че няма — той се усмихна кисело на мелодраматичните си думи — да те прельстя тук, върху това

одеяло. Когато се любим, ще бъде съвършено, без колебания и недоразумения помежду ни. — Той продължи да обсипва с нежни целувки лицето ѝ, за да успокои страховете ѝ, когато плъзна ръка под долната ѝ риза и започна да дразни нежните къдрици предпазващи женствеността ѝ. Останала без дъх Ема се изпъна срещу него, докато двадесет години на добро възпитание минаха през ума ѝ и ѝ напомниха, че не би трябвало да бъде в това положение. Тя сложи ръка на гърдите му и колебливо се опита да го отблъсне.

— Почакай, Алекс, не съм сигурна...

— В какво не си сигурна, скъпа?

Гласът ѝ трепереше от опасение.

— В теб, в това, във всичко.

— Не си сигурна в мен? — попита той и се опита да я подразни, за да я успокои. — Да не би да ми казваш, че предпочиташ да си тук с някой друг?

— Не! — извика тя. — Не е това, просто...

— Какво?

— Не знам! — Разумът и благоприличието ѝ повеляваха да стане и да избяга, но не можеше да отхвърли вълнуващите усещания, които я заливаха при всяко негово докосване. И въпреки че вътрешната ѝ борба се усилваше, тя се отпусна в ръцете му, а тялото ѝ жадуваше за онова, което толкова много плашеше съзнанието ѝ.

— Не се тревожи, любов моя — прошепна Алекс, успокоен от нейното неохотно съгласие. — Ще спазя клетвата, която ти дадох. — Той пое дълбоко дъх, мъчейки се да обуздае собствения си копнеж. Болезненото му желание стана очевидно, когато твърдата му мъжественост нарасна и опъна бричовете му. — Просто искам... нуждая се да бъда в теб по някакъв начин. Не мога да го обясня. Просто трябва да те почувствам точно сега.

С тези думи той плъзна един пръст в нея. Тя бе топла и влажна — точно каквато знаеше, че ще бъде. Толкова тясна и стегната. Той усети изблик на гордост, осъзнавайки, че е първият мъж, който я докосва по този интимен начин. Трепереше от желание, а мъжествеността му умоляваше да заеме мястото на пръстите му.

Възхитителни вълни на удоволствие преминаха през тялото на Ема и тя се напрегна в очакване на нещо, което не разбираше, но знаеше, че ще се случи.

— Алекс! — изплака тя. — Моля те, помогни ми. Не мога да понеса повече.

— О, можеш, любов моя — докато пръстът на Алекс продължаваше да я гали толкова интимно, палецът му намери чувствителното място, скрито зад нежните ѝ къдрици.

— О, Господи, Алекс!

Всяка малка частица желание, която преминаваше през тялото ѝ, се съсредоточи в една чувствителна точка в долната част на корема ѝ и Ема започна да трепери конвулсивно, докато светът просто не се разби на малки парченца, а тя остана да лежи отпаднала и изтощена върху мекото вълнено одеяло.

Алекс внимателно извади пръста си и легна до нея, подпирайки се на лакътя си.

— Шшт... — прошепна той, за да я успокои.

Докато милваше косата ѝ, Алекс се огледа наоколо и се опита да обуздае желанието, което го изгаряше, защото знаеше, че няма да се наслади на същото удоволствие като нея. Въпреки това бе усетил неоспоримо чувство на задоволство, доставяйки наслада на Ема. И макар че Алекс винаги бе крайно загрижен и отдаден любовник, това беше първият път, в който неговите нужди отстъпиха на заден план пред нечии други.

— О, боже! — възкликна Ема, веднага щом възвърна способността си да говори.

— О, боже, наистина — подсмихна се Алекс и прокара показалец по изящната линия на челюстта ѝ. — Как се чувстваш?

— Чувствам се... не знам как се чувствам. — Ема затвори очи за момент, напълно отпусната. Тя се усмихна леко, отвори очи и съсредоточи поглед в мъжа пред нея. — Ти знаеш повече за тези неща от мен. Кажете ми как се чувствам?

Алекс се засмя високо.

— Чувстваш се великолепно, сладка моя. Абсолютно великолепно.

— Да, предполагам, че е така — въздъхна Ема и се притисна в него. — Макар, че не бях прекалено... буйна, нали?

Той прикри усмивката си.

— Не, скъпа, не беше прекалено буйна. Беше просто перфектна.

— Благодаря ти — каза тя, сгушвайки лице към него. — Не бях сигурна какво трябва да правя. — Искаше да го погледне и да види изражението му, но по лицето ѝ пропълзя едва доловима руменина от притеснение.

— Не се притеснявай. Планирам да ти осигуря изобилие от практика.

— Какво? — Ема седна бързо, внезапно изпитала силна нужда да приглади полите си. Думите на Алекс светкавично я върнаха в реалността. — Алекс, знаеш, че не можем да правим това през цялото време.

— Защо не?

— Просто не можем. Има прекалено много хора, които ще бъдат наранени. Прекалено много хора, които очакват от мен да бъда по-добър човек.

— Що се отнася до *мен*, не се сецам за нещо, което да те направи по-добър човек.

— Преднамерено се държиш глупаво. Аз просто... — лицето на Ема внезапно загуби цвета си. — Не мога да повярвам, какво направих току-що — каза тя, шокирана от скандалното си поведение. Откраднатата целувка бе едно нещо, но това... Господи, тя позволи, не, умолява Алекс да я докосва по най-интимен начин.

Той изстена, когато видя съмнението и самообвинението по лицето на Ема. Тялото му пулсираше от болка и, честно казано, нямаше сили да се занимава с внезапния ѝ пристъп на женска чувствителност.

— Не обвинявам теб — бързо каза Ема, — а себе си. Изгубих контрол.

Нищо друго не можеше да го накара да се почувства по-зле. Тя бе толкова наивна. Нямаше идея на какъв чувствен натиск я бе подложил. Колко типично за неговата смела любима да поеме отговорност за това, което бяха споделили заедно. Но въпреки вината, която бе започнала да превзема ума му, Алекс не се чувстваше особено великодушен. Тялото му още молеше за освобождение и опъваше нервите му.

— Ема — гласът му бе равен и овладян, — ще кажа това само веднъж. Не съжалявай за този следобед. Беше прекрасно и естествено, а ти бе всичко, за което някога съм мечтал. Ако продължаваш да се

обвиняваш, само ще се почувстваш по-зле. И ако мислиш, че не трябва никога повече да споделим душите си както направихме днес, просто ще трябва да приемеш, че вероятно няма да оставя нещата така.

* * *

На връщане яздиха мълчаливо. Ема се чувстваше раздвоена. От една страна, не можеше да спре да си припомня пламенното им преживяване. От друга, искаше да се набие с пръчка веднага щом се приберат вкъщи. Животът, реши тя, ставаше твърде объркващ.

Алекс също не бе склонен да подхване разговор. Почувства се така като че ли ще изгуби контрол над тялото си, а фактът, че аромата на Ема сякаш беше навсякъде, не му помагаше. Беше по дрехите му, ръцете му и просто се носеше във въздуха. Още от самото начало знаеше, че няма да намери удовлетворение, но мислеше, че доставянето на удоволствие на Ема ще му бъде достатъчно. И наистина бе — докато тя не започна да се съмнява в себе си, омаловажавайки случилото се със срама, който почувства.

Трябваше да вземе важни решения за живота си, реши той, при това скоро. Не бе сигурен колко още можеше да понесе.

Но докато се върнат обратно в Уестънбърт, Ема бе напълно объркана. Когато влязоха в подобното на пещера фоайе, тя измърмори нещо несвързано на Алекс и хукна нагоре по дългото, извито стълбище със скорост, която не бе вярвала, че притежава.

Алекс остана с краткотрайното видение от тъмносин муселин и пламтяща коса, което бързо изчезна от погледа му. Той въздъхна уморено. Почти му се искаше просто да признае пред себе си, че се е отнесъл лошо с нея. Тогава поне можеше да се опита да поправи грешките си. Но истината бе, че терзанията на Ема идваха от чувството ѝ за вина и навярно тя трябваше да ги превъзмогне сама. С обезсърчен стон Алекс прокара ръка през косата си, завъртя се на пети и се насочи към покоите си с мисълта, че трябва да накара камериера си да му подготви студена баня.

* * *

Когато Ема стигна до стаята си, все още се движеше с такава бързина, че почти прелетя през прага и се хвърли на леглото. Затова, предположи миг по-късно тя, бе изненадана, когато осъзна, че Бел лежи там, сгусена тихо с книга на Шекспир.

— По дяволите, Бел — сопна се Ема, разтривайки рамото си на мястото, където се бе ударило в бедрото на братовчедка ѝ. — Не можеш ли да четеш в твоята стая?

Бел я погледна с невинните си сини очи.

— Тук светлината е по-добра.

— За бога, Бел. Опитай се да бъдеш по-изобретателна с извиненията си. Стаята ти е точно до моята и гледат в една посока.

— Ще повярваш ли, че леглото ти е по-удобно от моето?

Ема изглеждаше готова да избухне.

— Добре де, добре — изстреля Бел и бързо стана от леглото. — Признавам си. Исках да чуя веднага за ездата ви с Ашбърн.

— Беше хубаво. Доволна ли си?

— Не — отвърна Бел разпалено. — Това съм аз, Бел, помниш ли? Очаква се да ми казваш всичко.

Нещо в примамаващия тон на Бел трогна Ема и тя усети по бузата ѝ да се стича гореща сълза.

— Не съм сигурна, че искам да говоря точно сега.

Бел хвърли един поглед на покрусеното изражение на Ема, остави книгата, а след това с характерния ѝ здрав разум се сети да затвори вратата на спалнята.

— О, боже, Ема. Какво се случи? Той... Ти...

Ема подсмръкна и избърса една сълза.

— Той прелъсти ли те?

— Мразя тази дума — отвърна Ема. — Казвала ли съм ти някога, че мразя тази дума?

— Направи ли го?

— Не, не го направи. За каква жена ме мислиш?

— Влюбена, предполагам. Чувала съм, че мъжете могат да са страшно убедителни, когато си влюбена в тях.

— Е, аз не съм влюбена — отвърна предизвикателно Ема.

— Не си ли?

Не зная! Извика съзнанието на Ема. Но на глас не каза нищо.

— Виждам, че поне го обмисляш — продължи Бел. — Предполагам, че това е добро начало. Не е нужно да ти казвам, колко щастливи ще бъдем всички, ако вие двамата решите да се ожените.

— Зная, повярвай ми.

— Не можеш да ни виниш. Толкова обичаме да си с нас. Особено аз — печално каза Бел. — Много е тежко, когато най-добрата ти приятелка е толкова далеч.

Последната забележка на Бел дойде в повече на Ема и тя избухна в сълзи. Хълцаше шумно и намокри възглавницата за секунди.

— О, скъпа. — Бел бързо се върна при леглото и започна да милва косата на братовчедка си. Ема не беше от типа жени, които избухват в плач от нищо. Бел знаеше, че се е случило нещо сериозно. — Съжалявам — успокоително каза тя. — Не исках да те притискам. Всички знаем, че ти ще вземеш крайното решение.

Ема не отговори, но сълзите продължаваха да се изливат от очите ѝ. Обърна се на една страна и дишането ѝ се учести, а сълзите ѝ се плъзгаха по носа и капеха по възглавницата.

— Може да се почувстваш по-добре, ако говориш за това — отбеляза Бел. — Защо не дойдеш при тоалетката, за да срещаш косата ти. Изглежда вятърът я е заплел.

Ема стана и бавно премина през стаята като през цялото време потриваше неблагоприятно нос с ръка. Просна се на плюшения стол, който беше в комплект с тоалетната масичка, и започна да изучава отражението си в огледалото. Изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха кървясали и подпухнали, носът ѝ бе червен, а косата ѝ разпръсната на всички посоки. Тя пое дълбоко въздух, за да възвърне равновесието си и мислено се възхити на аристократките, които дори знаеха как да плачат с финес. Сълза или две, деликатно подсмърчане — нищо общо със сърцераздирателните ридания, които бяха разтърсили нея, карайки я да се чувства като изцедена емоционална развалина.

Тя се обърна към Бел с още едно силно подсмърчане.

— Знаеш ли какво? Преди бях различна.

— Какво имаш предвид? — Бел вдигна гребена.

— Имам предвид, и ме поправи, ако греша, че имах репутацията на изключителна жена. Не искам да се хваля, но беше така.

Бел кимна, опитвайки се да скрие усмивката си.

— Не се усмихвах предвзето — продължи с малко повече ентузиазъм Ема. — Не водех глупави разговори. Имах бърз ум. Хората клюкарстваха за него. — Тя погледна към Бел за потвърждение.

Братовчедка ѝ продължи да кима съчувствено, но очевидно ѝ бе все по-трудно да сдържа усмивката си. Започна да прокарва гребена внимателно през косата на Ема.

— Имах вяра в себе си.

— Сега нямаш ли?

Ема въздъхна и се отпусна в стола.

— Не знам. Бях решителна относно действията си. Сега никога не знам какво да правя. Постоянно съм обърквана, а когато най-накрая взема решение за нещо, по-късно съжалявам.

— Мислиш ли, че цялото това объркване може да има нещо общо с Ашбърн?

— Разбира се, че има нещо общо с Алекс! Той е виновен за всичко. Обърна целия ми живот наопаки!

— Но не си влюбена в него — обяви тихо Бел.

Ема стисна устни.

Бел пробва друга тактика.

— Как се чувстваш, когато си с него?

— Пълна лудост е. В един момент се шегуваме като стари приятели, а в следващия гърлото ми се стяга и се чувствам като непохватно дванадесетгодишно хлапе.

— Не знаеш какво да кажеш? — предположи Бел.

— Не точно. По-скоро имам чувството, че забравям как се говори!

— Хмм — Бел продължаваше да разплита обърканата коса на братовчедка си. — Звучи очарователно. Аз никога не съм се чувствала по този начин около някой мъж досега — спря се замислено тя. — Въпреки че нямам търпение да препрочета „Ромео и Жулиета“, когато най-после стигна до буквата „Р“.

Ема направи гримаса.

— Моля те, спомни си, че те са сполетени от доста злочеста съдба. Предпочитам да не правиш сравнения.

— Съжалявам.

Може и да бе от напрегнатите ѝ емоции, но Ема не мислеше, че Бел прозвуча много разкаяно.

— Ето — каза тя. — Лявата страна е готова — а след това започна да сресва и другата. — Защо не ми разкажеш за този следобед? Нещо трябва да се е случило, за да си в това състояние.

Ема се ядоса на издайническата руменина, която плъзна по страните ѝ.

— В действителност нищо не се случи. Просто отидохме да пояздим. Околността е прекрасна.

Бел издърпа рязко гребена през косата на Ема.

— Ауу! — проплака Ема. — Какво правиш? Ще остана без коса, докато приключиш.

— Говорехме за този следобед — подтикна я Бел със сладък глас.

— Дай ми гребена! — сопна ѝ се Ема. Бел заби противното си оръжие в ярката ѝ коса и го дръпна леко, демонстрирайки ѝ мъчението, което тепърва предстоеше. — Добре — предаде се Ема. — Спряхме да си направим пикник.

— И?

— И си прекарахме чудесно. Споделяхме си истории от детството ни.

— И?

— И той ме целуна! Доволна ли си?

— Трябва да е направил нещо повече от това да те целуне — предположи Бел. — Целувала си Алекс преди и не си плакала като сега.

— Добре де, може и да е направил нещо малко повече от това да ме целуне. — На Ема и се искаше точно сега да не стои пред огледалото, където бе принудена да гледа как кожата ѝ бавно порозовява, докато не стана червена като косата ѝ.

— Но не те прелъсти? — Бел изглеждаше разстроена.

— Бел, да не би да си разочарована, че този следобед не загубих добродетелта си?

— Не, разбира се — бързо отвърна тя. — Въпреки че, признавам си, бях любопитна относно „акта“ и всичко останало, а не мога да накарам майка ми да ми разкаже нещо по въпроса.

— Няма да разбереш повече и от мен. Аз съм точно толкова невинна, колкото и ти.

— Не толкова, предполагам. Може и да съм наивна, но дори аз знам, че има доста неща между целувката и самия „акт“.

Да се твърди, че Ема остана без думи след това твърдение, бе прекалено слабо казано.

— Нали? — настоя Бел.

— Ъъ, ами, да — запъна се Ема. — Да, има.

Бел продължи упорито.

— Правилно ли е да кажем, че сте правили нещо между целуването и самия „акт“?

— Ще престанеш ли да го наричаш „акт“?! — избухна Ема. — Правиш го да изглежда толкова долно.

— Как предпочиташ да го наричам?

— Предпочитам да не го наричаш никак. — Очите на Ема се присвиха заплашително. — Това започна да става извънредно лично.

Бел не можеше да бъде спряна.

— Така ли беше?

— Осъзнаваш ли, че нямаш срам?

— Никакъв — каза Бел безочливо и дръпна гребена.

Ема изстена и едва потисна едно проклятие.

— Добре — намуси се тя. С тази скорост Бел щеше да изскубе всичката ѝ коса, докато станеше време за вечеря. — Да — изпъшка тя. — Да, да, да! Доволна ли си?

Бел незабавно спря да я разресва и седна в стола срещу Ема.

— О, боже — въздъхна тя.

— Може ли да спреш да ме зяпаш, сякаш изведнъж съм пропаднала?

Бел премигна.

— Какво? О, съжалявам. Само че това... О, боже.

— За бога, Бел. Ще ми се да престанеш с това. Не е нищо важно — *Нима?* Запита себе си. *Тogaвa, зaщo изплaкa сърцeтo си пpeз пocлeднитe нaкoлкo минyти?* Ема бързо потисна вътрешния си глас. Може би леко преувеличаваше. В края на краищата, не е като да бе (проклета да е тази дума) прелъстена. А и, призна на себе си с печална усмивка, не можеше да се отрече, че изпита удоволствие.

Бел също преценяваше внимателно ситуацията със своя прагматичен ум. Това бяха наистина важни новини. Лично тя бе категорична, че предстоеше брак между братовчедка ѝ и херцог Ашбърн. Незначително провинение преди самата сватба лесно можеше

да се пропусне. Но това не означаваше, че Бел не бе страшно любопитна за случилото се.

— Кажи ми само едно нещо, Ема — помоли я тя. — Как беше?

— О, Бел — въздъхна Ема и отказа да се прави на обидена заради накърнената си моминска добродетел. — Беше великолепно!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Въпреки твърдата непоколебимост на Ема да остави женската стеснителност зад гърба си, в мига, в който очите ѝ се спряха върху Алекс, тя се превърна в заекваща глупачка.

Вечерта започна доста невинно. След като Бел успя да измъкне от Ема всички детайли за пикника, които може, двете решиха да се преоблекат за вечерята. Бел, обаче, беше значително по-заинтересована от избирането на тоалет за братовчедка си, отколкото за себе си, настоявайки тя да носи тъмновиолетова рокля, която да подчертава необикновените ѝ очи.

— Това е същият цвят, който носеше, когато направи дебюта си — обясни Бел. — Алекс беше *напълно* погълнат от теб.

— Съмнявам се, че е запомнил цвета на роклята ми — беше всичко, което Ема отговори.

Независимо от това тя позволи да бъде придумана и облече лилава коприна, надявайки се, че дръзкия цвят може да укрепи смелостта ѝ. Бел се спря на рокля със светлопрасковен цвят, която отиваше на нежнорозовия ѝ тен. Когато и двете приключиха с обличането, Ема се пожертва на олтара на фризьорката и позволи на Мег да се суети над косите ѝ, без да показва дори най-слабо недоволство. След не особено нежните грижи на Бел по-рано, Мег ѝ се стори като същинска богиня.

Докато седеше там, гледайки в огледалото как Мег прокарва четката за коса през лъскавите ѝ къдрици, тя имаше достатъчно време да обмисли положението си. Обичаше ли Алекс? Бел като че ли мислеше именно така. Но как би могла да го обича, след като това означаваше да се откаже от мечтата на живота си да ръководи „Дънстър Шипинг“? Част от нея искаше да обърне гръб на предпазливостта и да сграбчи дори най-малкото късче щастие, което би могла да открие с Алекс. Но Ема знаеше много добре, че ако си позволи да го обича дори малко, нямаше да бъде способна да спре и да не го обикне с цялото си сърце, с всяка пора на съществуването си. А бе

истински ужасена от перспективата да бъде погълната напълно от тази любов.

Както беше споделила с Бел преди по-малко от половин час, тя се променяше в негово присъствие. Един-единствен нежен поглед от Алекс сякаш пропъждаше всяка разумна мисъл от главата ѝ и тя трябваше да се напругне, за да говори с него, макар от устните ѝ да излизаха само несвързани фрази. Ако се омъжеше за Алекс, със сигурност трябваше да се прости завинаги и окончателно с говоренето на цели смислени изречения. Мислите ѝ я наведоха към друга чувствителна тема. Той можеше дори да не я помоли да се омъжи за него. Алекс имаше ужасяващата склонност към крайна упоритост и Ема не можеше да си го представи да се пречупи под натиска на семейството и да я помоли за ръката ѝ, освен ако сам не бе готов за това. А какво щеше да стане, ако реши да я попита? Дали щеше да му даде положителен отговор? Ема прехапа долната си устна, докато обмисляше ситуацията.

Може би. Вероятно. Тя изпусна дълбока въздишка. *Определено.* Какво можеше да стори? „Дънстър Шипинг“ трябваше да оцелее без нея, защото тя не мислеше, че ще може да живее без Алекс.

Но бракът с него не беше гаранция за щастие. Малко бракове измежду представителите на висшето общество бяха основани на чувства и Ема знаеше, че женитбата по любов никога не е била сред най-високите цели на Алекс. Беше много вероятно той да стигне до решението да я помоли за ръката ѝ, воден единствено от привличане и страст. Тя можеше да си го представи съвсем ясно как седи в кабинета си, с крак, подпрян на бюрото, докато обмисля положението си и решава да се ожени за нея само защото вероятно няма да се появи нищо по-добро. Какъв щеше да бъде животът ѝ, ако се омъжи за човек, който не я обича? Би ли ѝ било достатъчно просто да е близо до него или щеше да губи по малка част от душата си ден след ден, докато от нея остане единствено трошлива черупка? Но, господ да ѝ е на помощ, тя не мислеше, че има друга алтернатива, защото беше започнала да осъзнава, че възможността да бъде щастлива далеч от Алекс, бе наистина много нищожна. Ема допусна, че всяка една частица от него, която можеше да получи, би била по-добре от нищо, защото истината бе, че тя го обичаше.

Обичаше го безнадеждно и беше ужасена от това, че може би няма да е способна да го накара да ѝ отвърне със същото. Да стои до него по време на вечеря, изведнъж ѝ се видя най-страшната перспектива.

Тя беше сравнително добра в намирането на извинения да остане в стаята си. Откри разхлабена нишка на роклята си, която трябваше да бъде поправена, а и бе убедена, че започват да се появяват нови лунички по кожата ѝ след престоя на открито. Мег бе незабавно изпратена да заеме малко пудра от лейди Керълайн. Ема почти успя да развие остро главоболие, когато Бел загуби търпение окончателно и насила я избута през вратата, а след това и надолу по стълбите.

* * *

Когато Ема и Бел пристигнаха, Алекс вече беше в салона и се облягаше небрежно на перваза на прозореца, докато разсеяно разклащаше чаша с уиски. В момента, в който Ема мина през вратата, той ѝ хвърли развеселен поглед, изследвайки всяка една от чертите ѝ много внимателно. Тя даде всичко от себе си, за да изглежда безразлична, но имаше ужасното чувство, че се е провалила напълно.

— Добър вечер, Ваша светлост — изтърси рязко тя и болезнено осъзна, че звучи като блееща овца. Не беше сигурна, но ѝ се стори, че дочу братовчедка си да изпуска лека въздишка.

Алекс кимна за поздрав към Бел, която стратегически се разположи на дивана, откъдето се предлагаше отлична гледка към цялата стая. След като Бел му се усмихна радостно в отговор, той съсредоточи вниманието си към Ема.

— Надявам се, че сте прекарали един прекрасен следобед след завръщането ни — каза той учтиво.

— Беше много хубав, благодаря ви — отговори Ема механично и вкопчи пръсти в облегалката на бледожълтия стол със смъртоносна хватка. Бел наблюдаваше размяната на реплики с нескрит интерес, а главата ѝ се местеше безсрамно напред-назад между Ема и Алекс.

— Чувствам се така, сякаш съм на сцената — измърмори Ема под носа си.

— Моля? — поинтересува се Алекс любезно.

— Каза ли нещо? — попита Бел едновременно с него.

Ема се усмихна измъчено и поклати глава. Напрежението в залата беше наистина достатъчно плътно, за да може да се реже.

— Мисля, че ще си взема още едно уиски — каза Алекс.

— Имам чувството, че може би ще се нуждаете от него — заяви Бел с невинна усмивка.

— Малка нахалница. — Алекс прекоси залата спокойно и си наля още едно питие. Когато се насочи обратно към мястото си до прозореца, той премина много близо до Ема, докосна я и прошепна в ухото ѝ:

— Не се опитвай да унищожиш покъщнината, скъпа моя. Това е един от любимите столове на майка ми.

Ема незабавно пусна облегалката и буквално прелетя покрай една декоративна масичка в бързината си да заеме мястото до Бел. Когато вдигна очи отново, Алекс се усмихваше широко. Тя, от друга страна, не се усмихваше изобщо.

За щастие Софи избра точно този момент да се появи тържествено в стаята.

— Здравейте, всички — каза весело тя, оглеждайки набързо залата. — Виждам, че майка не е пристигнала още. Хмм, каква изненада! Бих си помислила, че тя ще е най-нетърпелива да се осведоми относно ездата ви този следобед.

— Аз също бих си го помислил — каза сухо Алекс.

Софи нямаше отговор на тази забележка, затова избяга в другия край на стаята и седна върху бледожълтия стол, който Ема преди миг бе опитала да повреди. Ема отпусна рамене, тъй като хапливият коментар на Алекс я бе огорчил.

— Клеопатра роди котенцата си — обяви Софи с усмивка. — А Чарли беше толкова развълнуван, че не говори за нищо друго цяла вечер. За нещастие сега настоява да ми задава всякакви, хм... *деликатни* въпроси, на които не се чувствам напълно подготвена да отговарям и да обсъждам с шестгодишно момче — въздъхна тя тъжно. — Искане ми се Оливър да се завърне у дома скоро.

— Уверена съм, че Алекс ще бъде способен да ви помогне, относно частта с деликатните въпроси — каза раздражено Ема и съжали за думите си в мига, в който излетяха от устата ѝ.

Бел издаде странен звук, наполовина смях, наполовина сумтене, а след това започна да кашля.

Ема едва устоя на непреодолимо силния порив да я тупне звучно по гърба.

Алекс продължаваше да стои облегнат на перваза с неразгадаемо изражение и на Ема ѝ се прииска да го наругае, задето изглеждаше така опустошително красив, без дори да се старее. Той сякаш бе съсредоточил цялото си внимание върху перфектно поддържаните си нокти.

Истината, обаче, беше друга, а именно, че Алекс се чувстваше уплашен до смърт, че ще избухне в смях, ако си позволеше да погледне към Ема. Знаеше, че тя никога не би му простила това. Имаше нещо толкова комично очарователно в нея, докато седеше там на дивана и кипеше от ярост.

Той предчувстваше, че няма нещо, което да я раздразни повече от това да го вижда как проявява пълен контрол върху себе си, докато нейните собствени емоции бяха съвсем открити. Не беше жесток, просто предпочиташе да я вижда гневна, отколкото нещастна и с чувство за вина, каквато беше този следобед. Алекс изтърси една невидима прашинка от жилетката си и си открадна бърз поглед към Ема. Не беше сигурен, но му се стори, че я видя да си поема дълбоко дъх, а след това да издиша бавно. Той не успя да се сдържи.

— Вярвам, че престоят ви в Уестънбърт до този момент е бил приятен, Ема.

Той със сигурност щеше да прекара година в ада заради този коментар, но цената си струваше.

— Беше добър — процеди тя кратко, отказвайки да го погледне.

— Просто добър? — каза той, а лицето му представляваше перфектната маска на загриженост. — В такъв случай не сме си свършили работата, както трябва. Какво друго можем да направим, за да ви забавляваме?

— Убедена съм, че *вие* няма какво да направите — каза тя остро.

Устата на Бел увисна.

— Това не може да е вярно — отвърна Алекс. — Просто ще трябва да опитвам по-усърдно. Защо не отидем да поюздим отново утре следобед? Има толкова много неща, които все още не съм ви показал.

Той си помисли, че Бел ще падне от дивана.

— Не е необходимо, Ваша светлост — каза Ема твърдо.

— Но...

— Казах, че не е необходимо! — избухна тя. После осъзна, че всички я гледат странно и добави. — Имам лека хрема. — Тя подсмръкна леко, за да демонстрира, но, разбира се, звучеше съвсем здрава. Усмивайки се слабо, Ема сложи ръце в скута си, твърдо решена да не казва нищо повече.

Софи наруши тишината.

— Бел — каза тя неловко, — защо не вземеш едно от котенцата заедно с теб? Нямам представа какво ще правя с повечето от тях.

— Съмнявам се, че майка ми ще разреши — отвърна тя. — Последната ни котка беше истинско бедствие. Имаше доста голям проблем с бълхите.

— Аз мисля, че котенцата ни не са живели достатъчно, за да хванат бълхи — размишляваше Софи.

— Въпреки това съм сигурна, че майка ми ще бъде доста непоколебима по този въпрос.

— За какво ще бъда непоколебима? — попита високо Керълайн от вратата.

— Софи се опитва да ни убеди да вземем вкъщи едно от котенцата на Клеопатра — обясни Бел.

— За бога, не! — отвърна категорично Керълайн. — Може и да имаш едно в провинцията, но никога отново в Лондон! — Тя влезе в стаята, кимна за поздрав към Алекс и след това седна близо до Ема, Бел и Софи. Хенри, който я беше последвал на долния етаж, хвърли един поглед върху колекцията от жени в ъгъла и се насочи право към Алекс.

— Уиски? — попита Алекс, вдигайки чашата си.

— Нещо против сам да си наляя? — отвърна приветливо Хенри и вдигна ръка, за да спре Алекс, който понечи да отиде. Той бързо прекоси стаята, сипа си питие и се върна при него. — Имам чувството, че ще се нуждаем от тях тази вечер — отбеляза Хенри.

— Странно, но *точно* същото нещо каза и дъщеря ви преди по-малко от пет минути.

— Как беше ездата ти този следобед, скъпа моя? — попита Керълайн Ема достатъчно високо, за да бъде чута от всички.

— Беше много приятна, благодаря ти.

Алекс си помисли, че нейният отговор бе наистина много вял.

— Аз прекарах великолепно — измърмори той.

— Сигурна съм, че е така — каза Ема по-скоро на себе си, опитвайки се да забрави, че именно тя беше тази, която стенеше от удоволствие, а не Алекс.

— Каза ли нещо, скъпа моя? — попита Керълайн внимателно.

— Не, не съм. Аз просто... тъх... си прочиствах гърлото.

— Изглежда правите това доста често. — Алекс не можа да устои на очевидното смущение на Ема, затова прекоси стаята и зае мястото до Керълайн. Хенри последва примера му. — Или поне го правите в мое присъствие.

Ема го погледна така свирепо, че Софи не се сдържа и промърмори тихо „О, Господи!“. Алекс отпи от уискито си спокойно, изглеждайки напълно незасегнат от яростта ѝ. Кое то, разбира се, само допринесе за усилването на гнева ѝ. В същия миг Алекс се ухили.

— Е... — заяви Керълайн, само за да наруши мълчанието. За нейно огромно съжаление обаче всички незабавно се втренчиха в нея и поради тази причина тя се принуди да каже още нещо. — Разкажи ни повече за следобеда си, скъпа Ема. — Изглежда това беше популярна тема за разговор.

— Ами всъщност... — подхвана Ема, а раздразнението ѝ започна да взема връх над нея.

Кракът на Бел се вряза в пищяла ѝ. Ема преглътна болезнено, усмихна се слабо и отговори.

— Беше наистина прекрасен, благодаря ти.

Тишината надвисна над стаята отново и този път никой, дори Керълайн, не беше достатъчно смел, за да я наруши.

Ема заби поглед в скута си, пръстите ѝ безцелно подръпваха полите ѝ. Тя можеше да почувства очите на Алекс върху себе си и колкото и да опитваше не успя да събере смелост да срещне погледа му. Докато седеше в гробната тишина, тя трябваше да признае, че този, на когото всъщност беше ядосана, е тя, а не Алекс.

Тя знаеше, че е силно привлечена от него. Но да признае този факт на един джентълмен, някак изглеждаше в пълно противоречие с всеки принцип от нейното възпитание, а на нея ѝ беше трудно да обърне гръб на повелите на морала, които баща ѝ, леля ѝ и чичо ѝ ѝ бяха внушавали през годините.

Положението, в което се намираше, беше пълна бъркотия. Желаше го толкова отчаяно, а знаеше, че не бива да бъде с него. Можеше да оправдае копнежа си с факта, че го обичаше, но тя някак трябваше да намери сила и да спре да действа според този копнеж.

Всичко щеше да бъде различно, ако той изпитваше поне малка част от любовта, която тя хранеше към него. Или, помисли си унило Ема, ако той просто ѝ предложеше. Брак с Алекс без взаимна любов беше за предпочитане пред това да го няма изобщо. Тя се загледа в него. Той се бе върнал към заниманието си да изследва ноктите на пръстите си и изобщо не изглеждаше като мъж, който се кани да предложи брак на някоя дама. Ема преглътна и се отпусна още повече в дивана.

* * *

— Боже мой! Сякаш тук има погребение! Да не би всички да сте изгубили способността си да говорите? — Юджиния стоеше на прага на гостната, облечена в елегантна рокля от зелена коприна.

— Всъщност, майко, мисля, че всеки от тук присъстващите е малко уплашен да отвори неговата или *нейната* уста.

Алекс се усмихна широко на майка си, когато се надигна, за да я дари с една нежна целувка по бузата.

Юджиния погледна сина си укорително.

— Не си се държал зле с нашите гости, нали?

— Само с мен — изчурулика смело Ема, което накара леля ѝ да я стрелне с неодобрителен поглед.

Алекс се подсмихна, възхитен от хапливата забележка на Ема.

— Вероятно бих могъл да ви придружа на вечеря, мис Дънстър — каза той любезно, отиде до нея и ѝ предложи ръката си.

— Разбира се — измърмори Ема. Какво друго можеше да направи при такава любопитна група от наблюдатели. Усмихвайки се сладко на своята публика, тя стана и се опита да направи крачка към вратата, но желязната хватка на Алекс я прикова на място.

— Вярвам, че ще бъдем последни — заяви Алекс, твърде очевидно.

— Ако никой от вас не възразява — побърза да добави Ема, чувствайки как страните ѝ порозовяват.

— О, не, *изобщо* не възразяваме — възкликна Юджиния и буквално повлече дъщеря си навън.

За няколко секунди стаята се беше опразнила.

— Никога недей да правиш това отново! — избухна Ема и се дръпна силно от хватката му.

— Да правя какво? — попита той невинно.

— Вярвам, че престоят ви е бил приятен, Ема — имитираше го тя, наподобявайки тона му перфектно.

— О, хайде сега, Ема. Не може да ми се сърдиш заради малката шега.

— Но тя е за моя сметка. Аз бях унижена.

— Не бъди толкова ядосана, любов моя. Знаеш, че само те дразнех.

— Не зная нищо подобно. На мен ми се струваше, че ти просто си отмъщаваше, защото не получи това, което искаше, този следобед.

Неспособен да понесе отчаяния ѝ поглед, Алекс я хвана за раменете и я притегли към себе си.

— О, скъпа, съжалявам — промълви той. — Никога не съм имал намерение да те карам да се чувстваш по този начин. Повярвай ми, този следобед получих точно това, което желяех.

— Но...

— Замълчи. — Той постави показалеца си върху устните ѝ. — Всичко, което исках, беше да те направя щастлива, а успех единствено да те натъжа. Дразнех те преди малко, защото ако не мога да те видя щастлива, то ядосана е най-малкото по-добре, отколкото тъжна.

— Е, аз предпочитам да не прибъгваш до такива методи отново — смотолехи тя в гърдите му.

Алекс я целуна по челото.

— Обещавам. Сега, след това... — той търсеше нова тема за разговор. — Виждала ли си някога стая да се изпразва толкова бързо? Изглежда не съм единственият, който желяе уединена среща помежду ни. Готов съм да се обзаложа, че майка ми стигна в трапезарията за по-малко от десет секунди.

— Със сигурност не съм виждала леля ми да се движи толкова бързо — отвърна Ема с колеблива усмивка. — И си помислих, че чичо

Хенри ще грабне Бел за косата.

— Странно, но аз си мислих, че той е над тези работи.

— Трябва да се шегуваш. Леля Керълайн може да бъде доста застрашителна, когато е разгневена. Той не би искал да я провокира по никакъв начин. Прекалено много държи на спокойното си съществуване. Освен това всички те са твърде загрижени да ме видят задомена. Не, че — каза Ема бързо — ние... аз имам някакви планове да се установявам скоро. Имам бизнес, за който трябва да се погрижа в Бостън, както знаеш. — Тя усети прималяващо чувство в стомаха си, още докато изричаше думите. Не беше ли решила, че Алекс е много по-важен за нея от „Дънстър Шипинг“. — Не бива да позволяваш да се чувстваш притиснат, нали знаеш.

Алекс погледна надолу към нея със странно изражение на лицето.

— Макар че ми е трудно да си представя как някой може да те принуди да направиш нещо — продължи Ема, изглеждайки малко нещастна.

Алекс се усмихна криво, чудейки се колко натиск всъщност ще е необходим точно в този момент, за да го накарат да се ожени.

— По-добре ли се чувстваш — попита той простичко.

Ема държеше очите си сведени.

— Станах за посмешище, нали?

— За кое по-точно говориш?

Тя се изчерви при неговото очевидно споменаване за избухливото ѝ държание преди малко.

— Всъщност, имах предвид силното ми смущение този следобед. — Тя направи пауза и се насили да погледне в очите му. — Мисля, че преувеличих — каза тихо. — Съжалявам. Надявам се, че не съм те разстроила.

Тя погледна нагоре към него. Виолетовите ѝ очи бяха изпълнени с доверие. В този момент нещо в Алекс трепна. Не можеше да повярва, че тя се извиняваше на *него* заради стеснението си относно случилото се между тях този следобед. Благовъзпитаните млади дами бяха учени, че всякакъв вид интимност преди брака е равносилна на вечно падение, и сега, когато Алекс не се чувстваше така, сякаш тялото му ще избухне, той беше наистина впечатлен, че Ема не е легнала болна за цяла седмица.

— Напълно нормално е да се чувстваш объркана от ново изживяване — промълви той, чувствайки, че трябва да каже нещо, което да я успокои.

— Благодаря ти за разбирането — отвърна Ема и на лицето ѝ се появи колеблива усмивка. — Въпреки това си мисля, че ще бъде разумно да се въздържаме занапред. — Когато Алекс повдигна вежда, тя обясни. — Наистина ми е трудно да опиша колко ужасно се почувствах този следобед.

— Виновна?

— Да, а също и объркана. — Ема се обърна и безцелно се загледа в малкия часовник, който лежеше върху една декоративна масичка. Беше горда от себе си, че е така честна с Алекс, но пък от друга страна, един толкова откровен разговор бе до известна степен смущаващ.

— Искане ми се да не се чувстваше по този начин.

— И на мен — отговори Ема, все още обърната към часовника. — Но се страхувам, че не мога да контролирам емоциите си достатъчно добре и занапред ще се опитам да избягвам състоянието на смущение, в което бях по-рано днес.

— Ема? — и когато тя не отговори, Алекс повтори по-силно. — Ема?

Тя се обърна бързо и лъскавата ѝ коса се надипли около лицето ѝ на меки къдрици.

Алекс обхвана с пръсти брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, така че да може да се вгледа в меките виолетови дълбини на очите ѝ.

— Ще продължавам да се опитвам да те целуна, нали знаеш?

— Знам.

Той се наклони по-близо.

— При всеки удобен случай.

— Знам.

Устните му почти докосваха нейните.

— Ще го направя още сега.

Ема простена тихо, уловена в чувствения капан на гласа му.

— Знам.

— Ще се опиташ ли да ме спреш? — прошепна той срещу устните ѝ.

— Не. — Тихият ѝ отговор се изгуби в устните на Алекс, които се спуснаха към нейните. От тях се излъчваше примамлива горещина и

Ема просто затвори очи, изгубена в омайната топлина на този миг.

Алекс болезнено осъзнаваше, че двамата с Ема имаха няколко скъпоценни минути заедно. Той наистина нямаше да се учуди, ако майка му нахлуеше в гостната и обявеше Ема за компрометирана при вида на една-единствена целувка и изискаше от него да се ожени за нея на секундата.

Той се откъсна от нея неохотно и си пое дълбоко дъх.

— Това ще бъде един дълъг уикенд — измърмори, все още държейки брадичката ѝ с пръсти.

— Да, знам — каза Ема с много странен глас.

Лъчезарна усмивка озари лицето на Алекс, докато той я оглеждаше. Изглеждаше замаяна, а очите ѝ бяха вперени в една точка вляво от лакътя му.

— Много бих искал да узная какво точно минава през ума ти в този момент — каза нежно Алекс и отметна кичур коса от челото ѝ.

Ема разтърси леко глава, опитвайки се да фокусира погледа си.

— Какво? — Тя примигна няколко пъти. — Обещавах ли да не се смееш?

— Не обещавам нищо подобно.

Ема примигна още няколко пъти срещу неочаквания отговор и след това го погледна в лицето. Той ѝ се усмихваше по доста снизходителен начин, а зелените му очи блестяха с топлото обещание за любов.

— Е, предполагам, че бих могла да ти кажа все пак... — каза тя тихо. — Мислех си, че... ами, това, което се чудех...

— Да?

— Всъщност се чудех как, за бога, да се задържа на краката си, когато ме целуна преди малко. — Една срамежлива усмивка докосна лицето на Ема и тя погледна надолу, където кракът ѝ беше начертал полукръгове върху килима. — Почувствах се така, сякаш се разтапям.

Алекс усети нещо непознато да потрепва вътре в него и нямаше начин да пренебрегне успокоителната топлина, която незабавно се разля по тялото му. Той се наведе и веднага впи устни в нейните.

— Не можеш да си представиш колко съм щастлив да чуя това.

Ема продължаваше да движи обувия си в пантофка крак по килима, абсурдно доволна от думите му и неспособна да удържи широката усмивка, която се появи на лицето ѝ.

— Вероятно би могъл да вземеш ръката ми и да ме съпроводиш на вечеря.

— Мисля, че мога да го уредя.

Когато Ема и Алекс пристигнаха в трапезарията, семействата им вече се бяха настанили около дългата дъбова маса. Тъй като компанията им наброяваше само седем души, Юджиния, предпочитайки добрият разговор пред формалностите, бе решила да настани всички в предната част на масата, оставяйки другия край празен.

— Позволих си свободата да седна на почетното място на масата — обяви Юджиния. — Знам, че етикетът изисква ти да седиш тук, Алекс, но сме се събрали неофициално и аз допускам, че ще накърня гордостта си, ако отстъпя мястото си на моя син.

Алекс повдигна вежда, докато държеше стола на Ема. Стрелна майка си с поглед, който ясно показваше, че не вярва на нито една нейна дума.

— Освен това аз, разбира се, си помислих, че ти и Ема бихте желали да седите близо един до друг.

— Както обикновено, ти си много проникателна, майко.

Усмивката на Юджиния не трепна дори за миг. Тя се обърна към Ема, пренебрегвайки безцеремонно сина си.

— Хубаво ли прекара този следобед, скъпа моя? Керълайн ми каза, че обичаш да яздиш.

Ема се усмихна снизходително, докато седнаше между Бел и празното място, което беше запазено за Алекс. Юджиния беше третият човек тази вечер, който и задаваше този въпрос. Четвъртият, ако броеше Бел, която беше малко по-директна.

— Прекарах чудесно, благодаря ви. Алекс беше много любезен придружител.

Бел започна да кашля. Ема я стрелна с унищожителен поглед и я ритна силно под масата.

— Наистина ли — промълви Юджиния, заинтригувана от сцената, която се разиграваше под масата. — И колко точно „любезен“ беше той?

Този път кракът на Софи се заби звучно в пиццала на майка ѝ.

— Бях извънредно любезен, майко — каза той с тон, който слагаше край на цялата тема.

Само след миг Керълайн изскимтя леко, когато Хенри я ритна по пиццяла.

— Хенри! — извика тихо тя. — Какво, за бога, те накара да направиш това?

— В действителност, скъпа — прошепна той, поглеждайки нежно в очите ѝ. — Имах чувството, че изпускам веселбата.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Ема откри, че любовта има още един симптом: не можеше да яде. Или по-скоро не можеше да яде в присъствието на Алекс.

Тя изглежда нямаше подобен проблем, когато той не беше в стаята.

Когато слезе долу за закуска, Софи, Юджиния и Бел вече се бяха нахранили. Ема бе ужасно гладна и седна, готова да погълне това, което изглеждаше като много вкусен омлет. Тогава Алекс се появи. И стомахът на Ема започна да пърха толкова бързо, колкото крилата на колибри. Не можеше да погълне дори хапка.

— Омлетът не ти ли харесва? — попита Юджиния.

— Не съм много гладна — отговори бързо Ема, — но е много вкусен, благодаря ви.

Алекс, който стратегически се позиционира точно до нея, се приведе напред и прошепна:

— Дори не мога да си представя откъде би могла да знаеш, след като не си опитала и хапка от него.

Тя се усмихна едва доловимо и пъкна пълна вилица в устата си. Имаше вкус на дървени стърготини. Тя погледна към Юджиния.

— Бих желала само чаша чай.

* * *

Около обяд Ема си помисли, че е напълно възможно да умре от глад. Алекс трябваше да се погрижи за някаква работа, свързана с имението, затова тя и Бел прекараха сутринта, изучавайки къщата. Когато пристигнаха в трапезарията, сърцето ѝ посърна, след като разбра, че той не е там.

Стомахът ѝ, от друга страна, ликуваше.

Тя набързо опустоши блюдото от печена пуйка и картофи, ужасена, че той може да пристигне всеки момент. След като довърши обилната порция от грах и аспержи, реши да попита Юджиния къде е той.

— Е, аз се надявах да се присъедини към нас — отговори майка му, — но той трябваше да отиде на северозападния край на имението, за да установи щетите от дъждовната буря миналата седмица.

— Много ли е далеч? — попита Ема. Вероятно би могла да се присъедини към него.

— Около час езда, мисля.

— Разбирам. — Тя не беше съзнавала досега, че земите на Алекс са толкова обширни. — Е, в такъв случай аз просто ще си взема няколко от тези прекрасни целувки.

Ема реши с въздишка, че вероятно отсъствието му бе за добро.

Ако прекарваше до нея всяка минута от престоя ѝ тук (което мислеше, че беше неговото първоначално намерение), тя най-вероятно щеше да издъхне от глад, докато дойде време да се върне в Лондон със семейството си. Но не можеше да отрича факта, че въпреки безпокойството, което ѝ причиняваше Алекс, копнееше за компанията му всеки миг, когато него го нямаше. Тя отиде да поязди в околността, но не се забавляваше, защото Алекс не беше там да се надбягва с нея до ябълковото дърво, което беше открила на няколко мили източно от Уестънбърт. Освен това не беше наоколо да я дразни, когато тя сръчно изкачи дървото или за да направи комплимент на мерника ѝ, когато хвърли една от ябълките във въздуха, уцели тънко клонче и така свали още поне пет на земята.

Когато се завърна, тя даде плодовете на Чарли и той беше толкова щастлив от представата за плодова пита със свежи ябълки, че почувства непреодолимо желание да се изкачи и слезе по стълбите шест пъти. Неговата жизнерадост беше заразителна, но просто не можеше да повдигне настроението ѝ като една от усмивките на Алекс.

Ема се съмняваше, че някой изобщо би могъл.

От друга страна, имаше късмет, че бе изяла една от ябълките, когато се беше настанила високо на дървото, защото определено не яде нищо по-късно на вечеря.

Не видя Алекс и на следващата сутрин. Хенри имаше важна среща с адвоката си този следобед, за която обяви, че не може да

пропусне и затова цялото семейство тръгна съвсем рано сутринта. Алекс, уморен от неговите обиколки предишния ден и не подозиращ за плановете на Блайдън да отпътуват рано, спа до много късно и изпусна Ема.

Тя само въздъхна тъжно при отсъствието му и се подкрепи с обилна закуска.

Юджиния и Софи вече бяха планирали да останат в Уестънбърт до средата на седмицата, а Алекс бе решил, че не може да си тръгне при наличието на толкова щети, нанесени от бурята, за които трябваше да се погрижи, затова Ема и семейството ѝ потеглиха с каретата към Лондон.

Когато вече бяха на път, Бел отвори своя Шекспир, Хенри извади няколко бизнес книжа, а Керълайн заспа. Ема се втренчи през прозореца, примирявайки се с пътуване, лишено от интелигентен разговор.

Но не беше разочарована.

* * *

Когато пристигнаха в градската къща в Лондон, Ема въздъхна облекчено и се зарече на следващото дълго пътуване да си вземе книга. Тя се отправи уморено по стълбите към стаята си. Целият уикенд беше емоционално изтощителен, между интимния ѝ сблъсък с Алекс, страховитото ѝ разкритие, че е влюбена в него и невъзможността ѝ да го види след това.

Неравният път обратно към Лондон не помогна. Не ѝ беше дошло на ум колко уморена бе всъщност, докато не грохна върху леглото си, осъзнавайки, че няма да стане най-малко седмица... Или докато някой не почука на вратата ѝ десет секунди по-късно.

— Здравей, Ема — Нед отвори вратата и мушна главата си в стаята, преди тя да има възможност да отговори. — Добре ли прекара уикенда? — След нейното вяло кимване той продължи. — Отлично! Изглеждаш доста освежена.

Ема, която лежеше по корем, с лява буза, притисната в леглото, и ръка, извита над главата в някак неестествен ъгъл, вдигна очи скептично и осъзна, че той не бе ни най-малко саркастичен.

Изглеждаше доста разсеян и тя се съмняваше, че всъщност я е огледал добре.

— А ти добре ли прекара уикенда? — поинтересува се тя. — Предполагам, че си се насладил на краткия си период на свобода.

С мудна походка Нед влезе в стаята, затвори вратата и се облегна на писалището на Ема.

— Нека просто кажем, че прекарах един *интересен* уикенд.

— О, боже.

— Защо първо не ми разкажеш за твоя?

Ема сви рамене, насили се да се изправи в седнало положение и облегна гърба си върху планината от възглавнички, които бяха подпрени на дъската на леглото ѝ.

— Беше точно такъв, какъвто предполагаш.

— Един куп хора, които се опитват да те омъжат?

Включително и аз самата, помисли си тя.

— Именно. Но въпреки това успях да си прекарам добре. Хубаво е да се махнеш от града. Толкова е пренаселено тук.

— Добре, добре. — Нед започна да пристъпва на пети. Ема имаше впечатлението, че той не обърна никакво внимание на това, което каза тя.

— Нещо не е наред ли, Нед?

Той си пое дълбоко дъх.

— Е, би могло да се каже.

Той отиде до прозореца и зарея поглед навън, след миг се обърна и я погледна, скръсти ръце, след това ги пусна свободно около тялото си и накрая започна да крачи нервно из стаята.

— Ще трябва да се упражняваш повече — отбеляза саркастично Ема.

Нед може и да я беше чул, но със сигурност не я слушаше.

— Нищо не се е объркало *сериозно*. Имам предвид, че не е нещо, което да не може да бъде оправено, ако напрегна ума си да измисля как. Разбира се, умът ми не струва особено много, както знаеш.

Ема повдигна вежди.

— Не, не и в материален смисъл.

— Не е като някой да е умрял или нещо такова. — Нед пъхна ръце в джобовете си и измърмори. — Поне не още.

Ема се надяваше, че го е разбрала погрешно.

— Работата е там, Ема, че имам нужда от съвета ти. И може би от помощта ти. Ти си един от най-умните хора, които познавам. Бел обаче също е умна. Не мога да се сравнявам с нея, когато става въпрос за литература и... колко езика всъщност говори тя? Три? Мисля, че освен това може да чете и на още няколко. Не е толкова добра в математиката, но е с остър ум, такава си е моята сестричка. Но е дяволски практична. Точно преди месец тя... — Нед спря, отърси раменете си рязко и погледна Ема с покрусено изражение. — Боже мой, Ема. Дори не мога да си спомня първоначалната си мисъл. Знам, че не дойдох тук да обсъждам сестра си. Какво казвах? — Той рухна върху стола.

Ема прехапа устна. Главата на Нед висеше отпуснато върху облегалката на стола. Положението изглеждаше наистина зловещо.

— Ъъм, мисля, че имаше нещо, за което ти беше нужен съветът ми.

— О, вярно — Нед направи гримаса. — Забърках се в голяма каша.

— Наистина?

— Играх на карти.

Ема изпъшка и затвори очи.

— Почакай малко, Ема — протестира Нед. — Последното нещо, от което имам нужда сега, е лекция за покварата от картите.

— Нямахте да ти изнасям такава. Просто, когато изявлението „Играх на карти“ е предшествано от „Забърках се в голяма каша“, това обикновено означава, че някой дължи на другото голямо количество пари.

Нед не каза нищо, той просто си седеше там и изглеждаше съсипан.

— Колко? — попита Ема и набързо изчисли мислено спестяванията си. Напоследък не беше харчила много от издръжката си. Вероятно щеше да бъде способна да помогне на братовчед си.

— Ами... една определена сума.

Нед стана и погледна отново през прозореца.

— Колко точно определена е тази сума.

— Крайно определена — отговори той загадъчно.

— За колко конкретно говорим? — избухна Ема.

— Десет хиляди лири.

— Какво?! — изкрещя тя и скочи от леглото. — Да не си обезумял? Да не си се побъркал? — Тя започна да крачи напред-назад и да кърши нервно ръце. — Какво си мислеше, че правиш?

— Не знам — изстена Нед.

— О, забравих, че ти не си с всичкия си. Как мога да очаквам от теб да мислиш?

— Не ми оказваш особена подкрепа в този така критичен за мен момент.

— Подкрепа?! Подкрепа?! — Ема го стрелна със смразяващ поглед. — Подкрепата не е това, от което се нуждаеш точно сега. Или поне не и от емоционален тип. Не мога да повярвам. — Тя се отпусна отново върху леглото. — Просто не мога да повярвам. Какво, за бога, ще правим сега?

Нед въздъхна облекчено, когато чу, че тя включва и себе си в това число.

— Какво се случи?

— Играех с група приятели в Уайтс. Антъни Удсайд се присъедини към нас.

Ема потрепери от отвращение. Не беше виждала виконт Бентън от тяхната странна среща на бала у Линдуърти, но със сигурност и не гореше от желание да го види. Техният смущаващо напрегнат разговор я беше оставил крайно неспокойна и леко оскърбена. Тя не бе разказала на Алекс за случилото се. Не мислеше, че има причина да го тревожи. Но въпреки това Ема все още не можеше да се отърси от чувството, че Удсайд има зли намерения — намерения, които засягаха семейството ѝ. Сега изглежда предчувствието ѝ се бе сбъднало.

— Беше неучтиво да не го попитаме дали ще се присъедини към нас — продължи Нед. — Предполагаше се, че ще бъде приятелска игра. Съвсем неофициална. Всички бяхме пийнали по няколко питиета.

— Всички, освен Удсайд, предполагам.

Нед изпъшка и заби юмрук в стената.

— Вероятно си права. Следващото нещо, което си спомням, е, че залозите бяха излезли извън контрол и аз не можех да се оттегля.

— И изведнъж се оказа обеднял с десет хиляди лири.

— О, Господи, Ема, какво ще правя?

— Не зная — каза тя искрено.

— Работата е там, Ема, че той играеше нечестно. Видях го да мами. — Нед прокара ръка през косата си и гледката на болезненото изражение, изписано върху лицето му, сви сърцето й.

— Защо не каза нищо? Как можа просто да си седиш там и да му позволиш да обере всичките ти пари?

— О, Ема — въздъхна Нед, отпусна се назад в стола и зарови глава в ръцете си. — Може да съм мъж на честта, но не съм глупав. Удсайд е един от най-добрите стрелци в Англия. Щях да съм напълно луд, за да кажа нещо, което може да го провокира да ме предизвика на дуел.

— Убеден ли си, че щеше да го направи?

Нед й хвърли поглед, който ясно й казваше, че е много повече от убеден.

— И ти трябва да приемеш? Не можеш ли просто да му обърнеш гръб и да си отидеш?

— Ема, това е въпрос на чест. Няма да мога да си покажа лицето никъде, ако обвиня някого, че играе нечестно и после не се изправя срещу последствията.

— Знаеш ли, всъщност намирам тази работа с мъжката чест за прекалена. Наречи ме практична, но мисля, че животът на някого е за предпочитане пред честта му. Поне що се отнася до игрите на карти.

— Съгласен съм, но няма какво да направя по въпроса. Фактът е, че аз дължа на Удсайд десет хиляди лири.

— Колко време имаш, за да събереш парите?

— Обикновено трябва да му ги дам веднага, но понеже сумата е голяма, той ми каза, че разполагам с две седмици.

— Толкова много? — запита Ема саркастично.

— Мисля, че ми даде допълнително време, защото му харесва да чувства, че има власт над мен.

— Вероятно си прав.

Нед преглътна конвулсивно, ръцете му сграбчиха облегалките на столовете.

— Каза ми, че ще забрави за целия въпрос, ако уредя среща между него и Бел.

Ема почувства как я изпепелява нажежен до бяло яростен пламък.

— Ще го убия! От всички противни желания... — изкрещя ядно тя, забърза към писалището и започна да отваря шкафчетата. — Имаш ли пистолет? — попита тя вбесено, тършувайки из принадлежностите си и разпръсквайки книжа върху пода. — Всичко, което имам, е този нож за отваряне на писма. — Внезапно една ужасна мисъл се вряза в съзнанието ѝ и тя се обърна към Нед с мъртвешки бледо лице. — Ти не си... не си се съгласил, нали?

— За бога, Ема! — избухна Нед. — За какъв ме мислиш?

— Съжалявам, Нед. Знам, че не би могъл... Просто съм толкова разстроена.

— Няма да търгувам невинността на сестра си заради хазартен дълг — отговори той.

— Знам — въздъхна Ема и прокара пръста си по жалкия малък кинжал. — Остър е.

— Няма да ходиш никъде с този нож. Така или иначе няма да успееш да нанесеш особени щети с него.

Тя върна ножа обратно на мястото му и се отпусна на края на леглото.

— На никого не съм казвала досега, но имах спречкване с Удсайд миналата седмица.

— Така ли? Какво се случи?

— Всичко беше много странно. Наговори ми всякакви обиди заради това, че съм американка и нямам титла.

— Кучи син! — закани се Нед, свивайки юмруци.

— Това не е всичко обаче. Каза ми още, че възнамерява да се ожени за Бел.

— Какво?

— Кълна се в Господ — кимна Ема, за да подчертае думите си. — И мисля, че той наистина го вярваше.

— Ти какво му каза?

— Присмях му се. Макар че вероятно не биваше да го правя. Но мисълта за Бел и това копеле беше направо абсурдна.

— Трябва да внимаваме с него, Ема. Той е обсебен от Бел и това е достатъчно сериозен проблем, но сега, след като и ти си го обидила, ще жадува за отмъщение.

Ема му хвърли несигурен поглед.

— Какво би могъл да направи? Освен да прибере твоите десет хиляди лири, разбира се.

Нед изстена.

— Откъде, за бога, ще се сдобия с тях, Ема?

— Ако успеем да погасим този дълг, Удсайд няма да има нищо, с което да оказва натиск върху Бел. Трябва да измислим план.

— Знам.

— Ами родителите ти?

Нед подпря глава върху една от ръцете си и я погледна измъчено.

— О, Ема. Не искам да ги моля за парите. И без това се чувствам толкова засрамен от себе си... не искам и те да се срамуват от мен. Но така или иначе средствата на татко са вложени. Той неотдавна направи голяма инвестиция в една плантация в Цейлон. Не мисля, че ще се справи с такава голяма сума в брой за толкова кратко време.

Ема прехапа долната си устна, несигурна какво да каже.

— Сам се забърках в тази каша. Длъжен съм да се измъкна.

— С малко помощ от братовчедка ти.

Нед се усмихна вяло на Ема.

— С малко помощ от братовчедка ми — повтори той.

— Може би е по-добре, че чичо Хенри и леля Керълайн не могат да помогнат — каза Ема. — Те ще бъдат много разочаровани от това.

— Знам, знам — въздъхна Нед и се изправи решително. Той отиде до прозореца и проследи с поглед движението по оживената улица.

— Много жалко, че това не се случи след шест месеца — каза Ема замислено.

— Какво ще стане след шест месеца?

— Тогава е двадесет и първият ми рожден ден. Семейството на майка ми ми остави известна сума... Не знам дали някога съм ти споменавала. Натрупва лихва от доста време и предполагам, че парите са достатъчно, за да покрият дълга ти. Но са под попечителство и аз не мога да ги докосна преди моя двадесет и първи рожден ден. Или освен ако не... — думите на Ема заседнаха в гърлото ѝ.

— Освен ако ти не какво?

— Ако не се омъжа — каза тя тихо.

— Не допускам, че Ашбърн ти е предложил този уикенд — каза Нед с полушеговит тон.

— Не — каза Ема тъжно.

— Няма значение, така или иначе. Ще отнеме месеци, за да вземеш парите от Америка.

— Всъщност са тук в Лондон. Майка ми беше родена в Америка, но баба и дядо са емигрирали от Англия. Дядо ми никога не се е доверявал достатъчно на колониалните банки и държеше по-голямата част от капитала си тук. Предполагам, че майка ми и баща ми така и не са видели причина да преместят парите, макар че Щатите са независими.

— Е, безполезно е дори да мислим за това. Никой банкер няма да ти отпусне парите по-рано.

— Освен ако не се омъжа — отговори Ема тихо и сърцето ѝ започна да бие по-бързо.

Нед я погледна озадачено.

— Какво каза, Ема?

— Колко трудно ще е да се вземе специално разрешително?

— Не много, предполагам, ако познаваш подходящите хора.

— Смея да предполагам, че Алекс познава всички подходящи хора — коментира Ема, навлажнявайки устни. — Не мислиш ли?

— Току-що ми каза, че Ашбърн не ти е предложил този уикенд.

— Така е — съгласи се Ема и склочи ръце. — Но това не означава, че аз не мога да предложа на него.

Очите на Нед се ококориха учудено.

— Аз, тъъ, предполагам, че би могла — каза той внимателно. — Никога не съм чувал това да се е случвало на практика, но не допускам, че е невъзможно да се направи.

— Мислиш, че съм глупачка, нали? — попита Ема с равен глас.

— Не, не, не, разбира се, че не мисля така — отговори той бързо. — Ашбърн ще е глупак, ако откаже. Кое то той няма да направи, сигурен съм. Просто може да бъде малко изненадан.

— Много изненадан.

— Дяволски изненадан — потвърди Нед, кимайки с глава.

Ема изстена.

— О, боже. Изчервявам се само като си мисля за това.

Нед барабанеше с пръсти по стената и обмисляше плана.

— Но сигурна ли си, че това ще проработи, Ема? Как, за бога, ще му предложиш, ще получиш съгласието му, ще се омъжиш и ще си

вземеш парите — и всичко това само за две седмици.

Лицето ѝ посърна.

— Не бих могла, предполагам. Но мисля, че банката ще отпусне парите ми веднъж, след като узнаят, че съм сгодена за херцог Ашбърн. Алекс е влиятелен мъж, както знаеш.

— Знам.

— Сигурна съм, че едно съобщение в Таймс ще направи необходимото. Почти същото е, като да си женен. Един джентълмен никога не би отхвърлил дама, след като годежът им е обявен на хартия. А bankerите дори не биха си помислили, че е възможно някой да остави херцог.

— Но какво ще стане, ако откажат да ти дадат парите по-рано? Bankerите могат да бъдат доста непреклонни относно правилата.

— Тогава ще трябва да направя бърза сватба. Не мисля, че Алекс би имал нещо против. — Тя стисна плата на завивката в ръка. Очите ѝ бяха съсредоточени върху пръстите ѝ, докато говореше на братовчед си. — Надявам се да имам смелостта да го направя — каза тя тихо.

Нед незабавно се премести до нея и сложи ръката си върху рамото ѝ.

— Ема — каза той спокойно и леко я притисна, — не е необходимо да правиш това заради мен. Ще разреши този проблем някак. Ще отида при лихвар, ако трябва. Ще бъда в незавидно положение за няколко месеца, година може би. Но бракът продължава цял живот. Не мога да искам от теб да жертваш щастието си по този начин.

— Но, може би... — прошепна Ема — може би просто няма да жертвам щастието си. — Тя погледна внимателно към братовчед си. Виолетовите ѝ очи блестяха от вълнение. — Разбираш ли? Може би това е единственият шанс да бъда щастлива.

— Но, Ема, сигурна ли си, че можеш да го направиш? След като Алекс не те е помолил да се омъжиш за него, какво те кара да мислиш, че той ще приеме твоето предложение.

— Не зная — въздъхна Ема. — Предполагам, че просто ще трябва да го накарам да ме приеме, нали?

* * *

По същото време в Уестънбърт, Алекс лежеше в гореща вана, от която се вдигаше пара. Той се чувстваше така, сякаш през последните няколко дни бе яздил до ада и обратно и всеки мускул го болеше от преумора.

Беше дяволски ядосан заради проклетата буря, която наводни половината от имението му, събори шест дървета и окупира вниманието му през целия съботен ден. За съжаление единственото време, в което бе способен да види Ема, беше на закуска и вечеря, а тя беше прекарала по-голямата част от това време, ровейки в храната си и избягвайки да го погледне в очите.

Тя се притесняваше, това е всичко. Алекс можеше да разбере.

Но това, което не можеше да разбере, бе защо и той се притесняваше. Е, предполагаше, че се е справил по-добре в прикриването му, отколкото Ема, но беше почти десет години по-възрастен от нея и със сигурност имаше далеч по-богат опит с противоположния пол. Налагаше се той да бъде малко по-сдържан. Но въпреки че успяваше да се държи сравнително нормално, не би могъл да отрече онова опияняващо усещане за очакване, което чувстваше всеки път, когато тя влезеше в стаята. Нито можеше да пренебрегне колко разочарован се почувства, когато стана тази сутрин и откри, че тя вече си е заминала.

Алекс въздъхна и се отпусна малко по-навътре във ваната. Трябваше да проумее точно какво чувства към Ема. И веднъж, след като направи това, трябваше да разбере какво иска да стори по въпроса.

Брак? Идеята беше започнала да изглежда все по-привлекателна. Винаги бе планирал да отложи брака чак до към края на трийсетте си години. Тогава той би могъл да направи това, което всички очакваха от него — да се ожени за някакво момиче без характер и скоро след това да я пренебрегне. Е, не чак толкова скоро. Съществуваше и проблемът с осигуряването на наследник. Но веднъж, след като се погрижи за това, той ще може да забрави за нейното съществуване. Не се нуждаеше от съпруга, която да се изпречва на пътя му. Но всъщност истината беше, че той искаше Ема да се изпречва на пътя му. Той обърна гръб на принципите си, за да я допусне в живота си. Представата за Ема като негова съпруга пропъждаше всичките му предишни схващания за брака. По тялото му се разля гореща вълна при

мисълта да се събужда до нея сутрин, без да се налага да се промъква наоколо само за да имат миг усамотение. Не изглеждаше много смислено да си търси съпруга, която би могъл успешно да игнорира, когато можеше да има такава, която не би желал да отхвърля.

И, разбира се, тук беше и въпросът за създаването на наследник. Процесът вече не изглеждаше така досадно скучен, ако в него бе замесена Ема. И за първи път той се улови, че гледа към бъдещето и се опитва да си представи тези наследници, за които майка му продължаваше да му натяква. Малко момченце с морковеночервена коса. Не, малко момиченце с морковеночервена коса... точно това искаше той. Дребничко малко момиченце с морковеночервена коса и големи виолетови очи, което да се хвърли в прегръдките му и да изкрещи „Папа!“, когато влезе в стаята.

След това той да я сложи в леглото, да грабне майка ѝ, да сложи и нея в леглото и да се заеме със създаването на малко момченце с морковеночервена коса и големи виолетови очи.

Исусе, звучеше така, сякаш вече бе направил своя избор.

Луд ли беше? Беше ли готов да захвърли кроени близо десетилетие планове заради дребно червенокосо американско момиче?

Алекс въздъхна отново и излезе от ваната. Водата се стичаше на тънки струйки по жилестото му тяло. Той грабна кърпата, която камериерът му беше оставил прилежно сгъната върху стола до ваната, изсуши се набързо и отиде до дрешника, за да извади оттам халата си. Той се загърна с него и се строполи върху леглото.

Беше напълно сигурен, че Ема ще го приеме, ако я помоли да се омъжи за него. Алекс знаеше, че баща ѝ много ѝ липсва и че винаги е възнамерявала да се върне в Америка, но той можеше да се съобрази с това. Нямаше причина да не посещават Бостън всяка година. Всъщност останалата част от семейството ѝ беше тук, в Лондон, и той знаеше колко силно желяеха тя да остане. Алекс наистина не искаше съпруга, която да се омъжи за него под натиска на семейството си, но въпреки това прецени, че не бива да отказва нещо, което му се предлага.

Щеше да има достатъчно време, за да убеди Ема, че го обича.

Алекс се изправи в леглото светкавично. Искаше ли той Ема да го обича? Това можеше да се окаже малко повече, отколкото му бе възможно да понесе. Ако някой те обичаше... някой толкова мил и

добър, тогава... тогава ти носиш отговорността да не разбиеш сърцето му. И макар той да нямаше намерение да нарани Ема, знаеше, че би могъл да я засегне дори само като не отвърне на любовта ѝ.

Разбира се, той вероятно би могъл да я обикне.

Но от друга страна, беше възможно тя самата да не го обикне по начало. Ема всъщност не го беше казала. Той не би могъл да отвърне на любовта на някого, ако този някой не го обича от своя страна. Той можеше обаче да я обикне първи. А това означаваше, че трябва да я накара да отвърне на любовта му. Но въпросът беше спорен така или иначе, защото Алекс все още не беше решил дали да я обича. Или беше?

Алекс скочи от леглото и започна да крачи напред-назад из стаята си. Беше ли решил да я обича? Не знаеше. И нещо повече, дали един мъж всъщност решаваше да обича жена или това се случва като един вид постепенно осмисляне, докато един ден излезеш от ваната и осъзнаеш, че ще я обичаш с години, за толкова дълго, че дори няма да си сигурен кога е започнало всичко и това, че всъщност през цялото време си се борил с неизбежното, защото ти е станало навик да осуетяваш намеренията на майка си и сестра си.

Мили боже, той беше влюбен в Ема! Сега какво трябваше да направи? О, добре, би могъл да я попита дали ще се омъжи за него, а тя най-вероятно щеше да каже да, но той не смяташе, че това ще да бъде достатъчно. Алекс не искаше тя да се омъжи за него само защото го харесва; той искаше да се омъжи за него, защото го обича. Обича го толкова силно, че не може да понесе мисълта да живее без него, защото той бе започнал бавно да осъзнава, че всъщност точно това изпитваше към нея.

Може би трябваше да опипа почвата преди наистина да ѝ предложи... да се опита да разбере какво чувства към него. Нямаше причина да бърза с предложението си. Сега, когато беше обмислил въпроса за женитбата, той беше неудържимо нетърпелив да я обвърже законно със себе си до живот, но въпреки това предполагаше, че няколко дни забавяне нямаше да бъдат от голямо значение. Освен това, ако станеше очевидно, че тя няма да отвърне на чувствата му, можеше и да не пожелае да ѝ предложи.

Кого се опитваше да заблуди? Разбира се, че щеше да ѝ предложи! Дори и самият Наполеон не би могъл да го спре. Но

наистина нямаше нищо лошо да почака малко... поне заради собственото си душевно спокойствие. Все пак не заминаваше скоро за Америка. А и никой друг нямаше да ѝ предложи през това време. Алекс беше напълно сигурен в това, щеше да се погрижи лично. Малко мъже бяха достатъчно смели да я поканят на танц два пъти за една вечер, а какво остава да помоят за ръката ѝ. Алекс беше изявил претенциите си към нея. И дойде време да претендира за тези претенции.

Петък беше идеалният ден. В сряда имаше някакъв прием, на който се предполагаше, че трябва да присъства. Не си спомняше точно къде, но секретарят му в Лондон трябваше да го е записал някъде, а и Ема със сигурност щеше да присъства. Тогава би могъл да поговори с нея и да се опита да отгатне чувствата ѝ. В четвъртък майка му даваше малко вечерно парти. Имаше добър шанс да остане насаме с нея. Майка му със сигурност щеше да даде най-доброто от себе си и да му предостави всяка удобна възможност, за да го направи. В петък сутринта щеше да избере годежен пръстен от семейните скъпоценности и после да препусне към къщата на Блайдън, за да ѝ предложи и да приключи с това.

С изключение на факта, че всъщност нямаше да е приключил с нищо, помисли си с усмивка Алекс. С това щеше да постави началото на всичко.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

О, боже, какво си мислеше тя? Във вторник следобед Ема стоеше на стълбите пред ергенското жилище на Алекс — елегантна градска къща, която се намираше само на пет пресечки от дома на Блайдън на Гросвенър Скуеър. То не беше много голямо — Алекс не обичаше да приема гости и Ема предположи, че той планира да се премести във фамилната къща, когато се ожени. Което тя се надяваше да стане съвсем скоро.

Ема вдигна ръката си към месинговото чукче и рязко се обърна назад.

— Няма ли да тръгваш вече? — изсъска тя.

Нед се размотаваше на няколко крачки от стълбището. Той сви рамене.

— Някой трябва да те изпрати до вкъщи.

— Алекс може да ме изпрати.

— А ако каже не?

— Нед Блайдън, това е най-жестокото нещо, което някога си казвал — изгърси Ема и се почувства така, сякаш сърцето ѝ падна в стомаха.

— Той няма да каже не — измърмори тя и добави по-скоро на себе си. — Поне така си мисля.

— Какво?

— Тръгвай!

Нед започна да отстъпва назад.

— Тръгвам, тръгвам.

Ема проследи с поглед Нед, който се скри зад ъгъла, и след това се обърна отново към месинговото чукче, което прие застрашителни размери пред очите ѝ. Пое си дълбоко дъх, вдигна чукчето и го остави да падне с кълтящ звук. Шумът беше прекалено силен за нейните вече изтощени сетива и тя отскочи нервно назад, удряйки петата си в ръба на стъпалото. Ема изскимтя от болка и размаха буйно ръце, докато се

опитваше да запази равновесие. Тя отчаяно сграбчи парапета и се наклони напред в странен ъгъл.

И това беше позата, в която я откри икономът, когато отвори вратата и погледна надолу към нея по невероятно озадачен начин.

— О, здравейте — изчурулика Ема и се усмихна слабо, докато се изправяше толкова бързо, колкото можеше. — Негова светлост приема ли днес?

Икономът не отговори веднага, вместо това я огледа от горе до долу в мълчалива преценка. Тя беше аристократка, това беше сигурно, но бе нечувано за дама с добър произход да посещава без придружител дома на неженен джентълмен. Той се колебаеше дали да ѝ позволи да влезе, когато Ема внезапно го погледна с тези огромни виолетови очи и той бе загубен. Затваряйки клепачи за миг, той измени на добрата си преценка и каза:

— Няма ли да влезете? — Икономът я въведе в малка приемна, разположена точно до антрето. — Ще проверя дали Негова светлост е на разположение.

Икономът се отправи тежко нагоре по стълбите, докато намери Алекс в работния му кабинет на втория етаж.

— Какво има, Смитърс? — попита Алекс отсъстващо, едва вдигайки поглед от документите, които изучаваше.

— Има една млада дама без придружител, която иска да ви види, Ваша светлост.

Алекс остави документите на бюрото си, стрелна икономата с остър поглед и след това отговори.

— Не познавам млади дами, които биха ме потърсили в дома ми без придружител.

Той отново взе документите и ги прелисти енергично.

— Както желаете, Ваша светлост. — Смитърс се обърна да си върви, но спря малко преди да затвори вратата. — Убеден ли сте, Ваша светлост?

Алекс отново остави документите долу и погледна към икономата си с раздражено изражение.

— Да съм убеден в какво, Смитърс?

— Убеден ли сте, че не познавате точно тази млада дама? Тя беше доста, хм, настойчива, Ваша светлост.

Алекс реши да отстъпи пред икономата си.

— Как изглежда тя, Смитърс?

— Доста дребничка, а косата ѝ е с много ярък цвят.

— Какво? — възкликна Алекс и се изправи толкова рязко, че удари силно коляното си в бюрото.

Бръчките около очите на иконома се смекчиха леко.

— И има най-големите виолетови очи, които съм виждал, откакто мисис Смитърс се спомина преди седем години.

— За бога, Смитърс, защо не ми каза!

Алекс се втурна навън от стаята и почти прелетя надолу по стълбите. Смитърс го последва с доста по-спокойна походка.

— Не предполагам, че сте заинтересован от цвета на очите на покойната ми съпруга — каза той меко, усмихвайки се широко, както преди седем години.

— Ема! — възкликна Алекс, когато прекрачи прага на стаята. — Какво, за бога, правиш тук? Нещо не е наред ли? Семейството ти знае ли, че си тук?

Ема облиза устните си нервно, преди да отговори.

— Не, не знаят. С изключение на Нед. Той ме доведе.

— Братовчед ти е позволил да дойдеш тук без придружител? Да не се е побъркал?

— Не, макар той да смята, че аз съм — призна Ема с малко тъжен глас. Алекс не изглеждаше обезумял от радост да я види. Тя се изправи бързо. — Мога да си тръгна, ако моментът не е подходящ.

— Не! — извика силно Алекс, прекоси стаята и затвори вратата. — Моля те, остани. Просто съм много изненадан да те видя тук.

— Знам, че това е крайно нередно — започна Ема, без да има никаква идея как да повдигне темата за брак, — но исках да говоря с теб насаме, а ти знаеш колко е трудно да получиш няколко уединени мига в Лондон.

Алекс повдигна вежда. Знаеше много добре.

— Нед ми каза, че си се върнал вчера следобед. Каза, че те е видял миналата нощ в Уайтс.

Алекс се чудеше дали Нед ѝ е казал също, че беше прекарал почти час, разпитвайки го за Ема.

Тя се изправи внезапно, прекалено неспокойна, за да седи. След това започна да крачи и нервно задъвка долната си устна.

— Правиш това много често — изтъкна Алекс със снизходителна усмивка.

Тя се завъртя бързо.

— Какво?

— Хапеш си долната устна. Намирам го за доста привлекателно.

— О! Благодаря ти.

Алекс прекоси стаята и я хвана за раменете.

— Ема — каза той с нисък глас, гледайки много дълбоко в очите ѝ, — моля те, кажи ми какво не е наред. Очевидно си много разстроена заради нещо.

Дъхът секна в гърлото ѝ, докато се взираше в наситенозелените очи на Алекс. С глава, наклонена по този начин, тя се почувства така, сякаш той можеше да проникне с поглед в най-скритите кътчета на душата ѝ. Ема преглътна конвулсивно, борейки се срещу порива да притисне тялото си към неговото и просто да се сгуши в ръцете му. Тя можеше да почувства топлината, която се излъчваше от него, и отчаяно копнееше да стане част от тази топлина.

Алекс можеше да види как виолетовите ѝ очи започнаха да горят от желание и му костваше всяка частица от волята, която притежаваше, за да не се наклони напред и да плени устните ѝ със своите. Той нямаше идея как да я накара да се почувства по-добре, но беше напълно убеден, че това, от което тя не се нуждаеше, бе още една интимна среща с него.

Ема не знаеше колко дълго бе останала в това състояние, преди да си спомни да си поеме дъх, но накрая тя издиша и каза:

— Трябва да говоря с теб за нещо, а не мога да мисля ясно, когато стоиш толкова близо до мен.

Алекс прие това за добър знак.

— Разбира се — каза той загрижено, пусна ръцете ѝ и се придвижи до дивана, където тя седеше няколко минути по-рано. Потърквайки брадичката си, той започна да обмисля положението. Алекс планираше да предложи на Ема в петък, но този момент можеше да бъде също толкова подходящ, както и всеки друг. Тя трябваше да има някакви нежни чувства към него, в противен случай никога не би се осмелила да дойде сама в градската му къща. А и освен това тук той имаше по-голяма възможност да я целува до припадък, след като тя каже „да“ — което той се надяваше, че ще се случи — отколкото в

дома на братовчедите ѝ, където беше планирал да ѝ предложи. Той просто щеше да почака, докато му каже това, което я притеснява толкова много, и след това щеше да я попита. Това щеше да бъде един прекрасен момент.

Ема се суетеше около дивана и след миг седна, настанявайки се на ръба.

— Алекс — каза тя и се наведе напред, — трябва да те попитам нещо, но се страхувам, че ще кажеш „не“.

Алекс седна на стола, разположен в съседство с дивана. Той също се приведе напред, така че лицето му не беше много далеч от нейното.

— Никога няма да узнаеш, ако не ме попиташ.

— Още по-уплашена съм, че може да кажеш „да“.

Алекс беше заинтригуван, но не каза нищо. Ема си пое дълбоко дъх, преглътна и изправи раменете си. Тя знаеше, че няма да е лесно, но никога не си бе и представяла колко ужасно ще се почувства, докато се опитва да изкаже думите.

— Алекс... — каза тя рязко, но гласът ѝ прозвуча прекалено високо. Преглъщайки отново, тя се застави да говори малко по-тихо. — Алекс — повтори отново, — нуждая се... това, което искам... не, не. — Тя погледна към него с големите си светли очи. — Това е много трудно за мен.

— Забелязах — каза той утешително. Алекс помисли, че тя е на косъм да разкъса носната кърпичка, която стискаше между пръстите си.

— Алекс, бих искала да те помоля за ръката ти. — Думите излязоха от устата ѝ много бързо и Ема рязко издиша, без дори да усети, че беше задържала дъха си.

Той примигна, но освен клепачите по тялото му не помръдна и мускул. Ема го погледна несигурно.

— Алекс?

— Нима току-що ме попита дали ще се ожения за теб?

Тя започна да извива гънките на тъмнозелената си пола в ръце, без да има достатъчно смелост да го погледне в очите.

— Да.

— И аз така си помислих. — Алекс рязко се облегна назад, доста зашеметен от изявлението ѝ.

Той тъкмо успя да се убеди, че това е моментът да помоли за ръката ѝ, а тя го беше направила преди него. Слаб глас в задната част на главата му казваше, че това беше хубаво нещо, че ако тя действително го моли да се ожени за нея, най-вероятно щеше да каже „да“, когато той най-накрая успееше да ѝ зададе същия въпрос. Но един още по-настойчив глас в предната част на главата му казваше, че това беше напълно нередно, че тя някак го лишаваше от нещо, което той желаше отчаяно. Дявол да го вземе, Алекс очакваше с нетърпение да ѝ предложи. Не бе спрял да репетира от два дни. Не успяваше да заспи през нощта, защото не можеше да спре да разиграва различни сценарии в съзнанието си. Дори сериозно се замисли дали да не падне на колене. Вместо това сега Алекс стоеше отпуснато върху стола, който на всичкото отгоре не беше достатъчно голям за него, докато Ема се беше разположила толкова несигурно на ръба на дивана, че той се страхуваше да не падне.

— Ема, сигурна ли, че знаеш какво правиш? — каза накрая той.

Тя въздъхна тъжно. Това не беше много положителен отговор.

— Това, което искам да кажа, е — продължи Алекс, — че обикновено мъжът е този, който предлага брак на жената.

— Просто не можех да чакам, докато ти ме попиташ — каза Ема някак смутено. — Ако... ако решиш ме попиташ.

— Нямах да ти се наложи да чакаш много дълго — промърмори Алекс под носа си.

Ема очевидно не го чу, защото изглеждаше не по-малко разтревожена, отколкото по-рано.

— Проблемът е, че аз трябва да се омъжа за теб доста бързо.

Алекс си помисли, че това е наистина един изключително загадъчен коментар, след като те не са извършили акта, който обикновено изисква една жена да се омъжи за мъж така внезапно.

— Това е доста необикновено — каза той и поклати глава.

— Осъзнавам това — каза тя набързо, — но ти често казваш, че аз съм една необикновена жена.

— Всъщност досега не съм чувал жена да предлага на мъж — отвърна Алекс, подбирайки думите си внимателно. — Не мисля, че е незаконно, но това просто не се прави.

Ема завъртя очи. Беше започнала да разбира какво се случваше тук. Тя беше засегнала безмерната мъжка гордост на Алекс. При

нормални обстоятелства дори би се забавлявала с това, но щастието на целия ѝ живот бе заложено на карта. Алекс седеше там и чувстваше съжаление, защото тя му бе отнела нещо като присъщо мъжко право и той едва ли дори за миг бе помислил колко много кураж трябваше да има, за да дойде до дома му сама и да го помоли да се ожени за нея. Не точно това я бяха възпитавали да прави. „Методи за предлагане на брак“ определено не бяха вместени между латинския и уроците по пиано. Въпреки всичко тя реши, че един от тях трябваше да се покаже като възрастен в този случай и това можеше да бъде тя.

— Наистина, Алекс — каза тя със сладка усмивка. — Трябва да се чувстваш поласкан. Рядкост е мъж да има жена, която е толкова зашеметена от него, че да противоречи на условностите и го моли да се ожени за нея.

Алекс премигна.

— Щях да те попитам в петък — каза той с леко сприхав тон. — Дори репетирах какво да кажа.

— Така ли? — възкликна радостно Ема. — Наистина? О, Алекс, толкова съм щастлива! — Неспособна да се сдържи, тя скочи от дивана и коленичи пред него, вземайки ръцете му в своите.

Той сведе поглед към нея. Изражението му все още бе леко детинско.

— Бях много развълнуван относно предложението. Никога преди не съм правил такова нещо, както знаеш. И сега не се стигна до него.

Ема се усмихна сияйно, притискайки ръцете му.

— Все още можеш да го направиш. Обещавам, че ще кажа „да“.

Алекс въздъхна и след това внезапно погледна много сериозно в очите ѝ.

— Не се държах много любезно, нали?

— Не — призна тя, — но наистина не ме интересува. Просто съм толкова щастлива, че искаш да се ожениш за мен.

— Все още не съм казал „да“, нали знаеш?

Ема се навъси.

— Но ще го направя, предполагам, ако се приложи подходящо насърчение.

— И какво трябва да бъде *то*, Ваша светлост?

Алекс завъртя невинно очи към тавана.

— О, ами не знам. Целувка ще бъде доста добре като за начало.

Ема се наведе напред, подпирайки ръцете си на облегалките на стола.

— Ще трябва да ми съдействаш — прошепна тя, чувствайки се необикновено дръзка сега, когато бе приел предложението ѝ.

Алекс се наведе и ръцете му покриха нейните.

— С всички средства.

Той спря внезапно. Устните му бяха болезнено близо до нейните.

— О, Алекс — въздъхна Ема и повдигна устните си с оставащия половин инч, който ги делеше от неговите. Все така нежно тя притискаше устните си към неговите, възхитена от мисълта, че това бе първата целувка, която тя започваше. Затова си мислеше, че именно поради тази причина е най-сладката от всички досега.

— Много съм доволен, че се досетих да затворя вратата — каза Алекс и зарови глава във врата ѝ. — Макар че... — думите му заглъхнаха, когато той неохотно отвърна главата си от Ема и изви врат така, че да се обърне с лице към вратата на салона.

— Смитърс! — изкрещя той рязко. — Разкарай ухото си от вратата! Чу всичко, което искаше да чуеш! Сега изчезвай!

— Веднага, сър — гласеше приглушеният отговор.

Ема не можеше да не се засмее, когато чу отдалечаващите се стъпки да изчезват надолу по коридора, а след това и нагоре по стълбите.

— От години се опитва да ме накара да се ожена — обясни Алекс. — Сега докъде бяхме стигнали?

Тя му се усмихна съблазнително.

— Мисля, че тъкмо щяхме да се преместим върху дивана.

Алекс простена. Надяваше се, че Ема нямаше планове за дълъг годеж. Той се надигна от стола си, издърпа я на краката ѝ и я постави върху дивана.

— О, скъпа — прошепна той, докато сядаше до нея. — Толкова много ми липсваше.

— Но нали се видяхме за последно преди три дни.

— Това не означава, че не си ми липсвала.

— Ти също ми липсваше — каза срамежливо Ема. — Когато не се докарвах до състояние на лудост от нерви заради идването ми тук днес.

— Много съм щастлив, че го направи. — Алекс притисна устни в нейните и този път задълбочи целувката с езика си, прокарвайки го по гладката линия на зъбите ѝ. Когато от гърлото ѝ се отрони тиха въздишка, той се възползва от мига и я притисна по-силно към себе си, пиейки от нея, вкусвайки сладостта ѝ.

— Толкова съм доволна, че бракът продължава цял живот — каза тихо Ема срещу устните му, — защото не мисля, че някога ще се наситя на целувките ти. — Тя се извърна леко и постави ръка върху страната му. — Караш ме да се чувствам толкова красива.

— Ти си красива.

— Много мило от твоя страна, че го казваш, но червената коса е безнадеждно демодне, а и освен това е невъзможно човек да изглежда толкова прекрасно, колкото аз се чувствам в този момент.

Алекс погледна нежно в лицето ѝ. Нейната светла, красива кожа беше порозовяла от желание, а очите ѝ се бяха разширили и блестяха, обрамчени от най-дългите мигли, които някога бе виждал.

А устните ѝ, мили боже, те никога не бяха изглеждали толкова розови досега, нито толкова пълни.

— Тогава трябва да се чувстваш много прекрасно, Ема. Защото никога не съм виждал нещо толкова изящно в живота ми, колкото си ти в този миг.

Ема почувства как по тялото ѝ се разля гореща вълна.

— О, Алекс, моля те, целуни ме отново.

— С удоволствие, любов моя. — Той обхвана с ръце лицето ѝ и го приближи към своето. Ема се предаде охотно на ласките му и езикът му незабавно се потопи в устата ѝ, милвайки нежната ѝ плът. Ема срамежливо последва примера му, любопитна да го изследва по същия начин. Алекс си помисли, че колебливите ѝ милувки ще го довършат. Цялото му същество копнееше за още. Той я дръпна страстно към себе си и притисна тялото ѝ по доста интимен начин към своето, докато ръцете му бродеха неконтролируемо по женствените ѝ извивки.

Ема стенеше от наслада, едва способна да повярва на тръпнещата вълна от удоволствие, която премина през тялото ѝ. И тогава, когато си мислеше, че не би могла да понесе повече, Алекс постави ръката си върху гърдите ѝ и ги обхвана нежно. Тя се почувства така, сякаш огън я бе изпепелил през плата на роклята, изгаряйки кожата ѝ и жигосвайки я като негова бъдеща съпруга. Ема бавно

губеше контрол — всичко, за което можеше да мисли, беше да е колкото може по-близо до него и да го докосва навсякъде.

Точно когато тя беше на ръба да се погуби напълно, Алекс се отдръпна от нея неохотно... много неохотно.

— Скъпа — каза той, призовавайки толкова воля, колкото дори не си бе представял, че притежава, — ще спра сега, докато не сме стигнали до момент, в който не бих могъл да го направя. Разбираш ли?

Тя кимна трепетно.

— Искам нашата брачна нощ да бъде перфектна. В този бъдещ момент ти ще ми принадлежиш по всеки възможен начин.

— И ти ще принадлежиш на мен — прошепна Ема.

Той я дари с нежна целувка.

— Да, ще ти принадлежа. Ще бъде най-красивият момент от живота ни, обещавам ти това, и поради тази причина не искам да го разваля по някакъв начин. Сега, ако не възразяваш, мисля, че бих искал да обгърна ръце около теб и да те подържа за миг преди да те изпратя обратно вкъщи.

Ема кимна отново, неспособна да намери думи, с които да изрази емоциите, преминаващи през нея в този миг. Тя никога не си беше представяла, че е възможно една жена да се почувства така съвършено преизпълнена с наслада, както тя преди малко. Смътно осъзна, че той все още не ѝ бе казал, че я обича, но и тя също, а и така или иначе това не намаляваше чувствата ѝ към него. Освен това тя можеше да усети любовта му, да я почувства, почти да я докосне. През последните няколко месеца бе започнала да опознава Алекс много добре. Той не би я държал по този начин, ако не я обичаше поне малко. И в крайна сметка, тя знаеше, че той ще каже думите. Може би тя самата трябваше да събере куража да му ги каже първа. Колко трудно би могло да бъде това? Вече го помоли да се ожени за нея. Нищо не можеше да е по-страшно от това, а тя бе преминала през него просто чудесно. Но Ема трябваше да отложи разговора за любов. В този момент беше доволна само да лежи в прегръдките му. Тя бе намерила своя дом в тях.

След няколко минути Алекс осъзна, че трябва да заведе Ема вкъщи. Тя бе казала, че Нед я е придружил до входната му врата... Той дори не искаше да предполага какво бе направила, за да убеди братовчед си да я доведе тук. Въпреки това знаеше, че Нед щеше да дойде за нея, ако остане прекалено дълго, а ако това се случеше,

цялото семейство Блайдън можеше да се присъедини. А тогава адът щеше да се отприщи. Всички щяха да се успокоят, разбира се, веднъж, след като бъдат информирани за предстоящата им сватба, но Алекс си помисли, че това няма да бъде много благоприятно начало на съвместния им живот.

И така с огромно съжаление той побутна рамото на Ема.

— Събуди се, любов моя. Опасявам се, че се налага да те заведа у дома.

— Ще ми се да не го правиш.

— Повярвай ми и на мен ми се иска да не го правя, но последното нещо, което желаем, е цялото ти семейство да нахлуе тук при нас.

Ема се прозя и бавно се измъкна от ръцете на Алекс.

— Презирам реалността.

Алекс се засмя.

— Как ти звучи следващата седмица?

— Как ми звучи следващата седмица за какво?

— Сватбата ни, глупаче.

— *Следващата седмица?* Да не си полудял?

— Очевидно.

— Алекс, няма начин да успея да планирам сватба до следващата седмица. — В момента, в който изрече думите, Ема си спомни, че целият замисъл на нейното предложение беше именно в това, че се налагаше да се омъжи веднага.

Но Алекс вече бе отстъпил.

— Две седмици тогава.

— Добре — каза тя бавно. — Леля Керълайн ще получи пристъп на истерия. Тя би желала пищна сватба, сигурна съм.

— Ти искаш ли пищна сватба?

Ема му се усмихна.

— Наистина за мен няма значение — въздъхна тя. Всичко, което желаше, бе Алекс. Макар че сега, когато се замислеше за това, винаги бе мечтала за красива рокля с дълъг шлейф, който да се носи плавно между пейките в черквата — по пътеката, която щеше да я отведе към бъдещето ѝ.

— Седмица, броено от събота — каза тя бързо, надявайки се, че ще успее да намери шивачка, която да се съгласи да работи при такова

ограничено време.

— Много добре. Ще настоявам да спазиш датата.

Ема се засмя леко.

— Моля те, направи го.

Алекс все още размишляваше върху странния ѝ коментар за това, че трябва да се омъжи за него бързо. Каквато и да бе причината, вероятно бе нещо наистина неотложно, за да я накара да се противопостави на всички обществени условности и да му предложи брак.

— Ема — каза той и докосна брадичката ѝ леко с пръсти, — имам един въпрос към теб.

— Да?

— Какво, за бога, те подтикна да ми предложиш брак?

— Какво ме *подтикна*? Е, всъщност всичко звучи доста глупаво, а аз бих могла просто да убия Нед заради това, въпреки че трябва да призная колко съм доволна, че накрая всичко се получи така добре. Не бих могла да бъда по-щастлива. — Ема погледна към Алекс и го дари със смутена усмивка. — Нуждая се от пари, всъщност, а не мога да използвам... — Тя спря рязко, изплашена от промяната, която внезапно настъпи у Алекс. Цялото му тяло се скова и напрегна, сякаш бе готов за битка, а лицето му беше като издялано от гранит — твърдо и непреклонно. Ема пристъпи назад, защото се почувства сякаш физически отблъсната от намръщеното му изражение. — Алекс? — каза тя колебливо. — Нещо не е наред ли?

Той усети как го обзема изпепеляващ гняв и се чувстваше неспособен дори да говори. Яростта блъскаше в ума му и замъгляваше разсъдъка му.

Нуждая се от пари, нуждая се от пари, нуждая се от пари. Думите на Ема отекваха болезнено в главата му, а стените около сърцето му, които тя току-що бе разбила на парченца, започнаха да се изграждат наново.

Как можа да бъде такъв глупак? Той си мислеше, че най-накрая бе намерил жена, която да се интересува от него не заради материалните удобства и престижа, които вървяха заедно с името му. И наистина мислеше, че е влюбен в нея. Какъв идиот! Накрая тя доказа, че е същата като другите. Не можеше да повярва, че наистина се разкри пред него и му призна, че всичко, което желае, са пари. Това,

предположи той, бе точка в нейна полза. Все пак не беше подла като всички останали.

Алекс се вираше студено в нея, очите му бяха два къса смарагдовозелен лед.

— Махай се — каза той остро, буквално плюейки думите.

Ема почувства как всичката кръв се отцеди от лицето ѝ и за момент си помисли, че може да припадне.

— Какво? — попита тя, неспособна да повярва, че го е разбрала правилно.

— Чу ме. Искам да си вървиш.

— Но за какво... — едва успя да изрече.

— Можеш да смяташ всяко споразумение, до което стигнахме тук днес, за невалидно. — Гласът му бе леден. Той сграбчи ръката ѝ и я забута към вратата.

Ема почувства как в очите ѝ се събират горещи сълзи и с мъка се бореше да ги задържи, за да не се стекат по бузите ѝ, докато Алекс я изблъскваше от стаята.

— Алекс, моля те... — изплака тя, когато пристъпиха в антрето. — Какво не е наред? Какво се е случило? Моля те, кажи ми! Моля те!

Алекс я завъртя с лице към него и я погледна твърдо в очите.

— Ти, алчна малка кучко.

Ема се почувства така, сякаш я удариха.

— О, боже мой — прошепна тя, вече неспособна да контролира сълзите, които се стичаха свободно от очите ѝ.

— Чакай отвън — каза той грубо и я бутна на предното стъпало. — Ще повикам карета, за да те откара у вас. — Той се завъртя на пети и се върна вътре. След това рязко се обърна. — Никога повече не се връщай.

Докато стоеше на стълбите, Ема се чудеше дали не е умряла. Тя избърса сълзите от лицето си и пое голяма глътка въздух, опитвайки се да възвърне равновесието си. Трябваше да се махне оттук. Последното нещо, което искаше, бе да се върне къщи с каретата му. Ема дръпна шала върху главата си, за да скрие светлата си коса и забърза надолу по стълбите, а след това и по улицата.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Самотната разходка до вкъщи даде на Ема достатъчно време да обмисли зле протеклия разговор с Алекс. Не ѝ отне много време да се досети какво точно се бе случило. Бел ѝ беше разказала за първия щурм на Алекс във висшето общество и Ема знаеше, че той все още е преследван безмилостно заради титлата и богатството си. Тя също така знаеше, че Алекс ненавижда жените, които го искаха поради тези причини.

Ема осъзна, че когато я бе попитал какво я е подтикнало да му предложи, тя беше отговорила на въпроса му съвсем неправилно. На практика първата дума, излязла от устата ѝ, беше „пари“. Но той я бе попитал какво я е *подтикнало*, а не защо иска да се ожени за него, помисли си ядно тя. Ако ѝ беше задал въпроса по този начин, Ема най-вероятно щеше да преглътне гордостта си и да му признае, че го обича, молейки се той да отвърне на чувствата ѝ.

Но само защото тя разбираше Алекс и осъзнаваше защо е реагирал така, не означаваше, че му прощава тази несправедливост. Той не трябваше да прибързва със заключенията си за нея. Ема смяташе, че двамата с Алекс са изградили доста по-сериозни взаимоотношения и мислеше, че той ѝ е приятел, а не поредният обожател. А като неин приятел той трябваше да ѝ вярва достатъчно и да я попита какво е имала предвид, когато каза, че се нуждае от пари. Ако го беше грижа за нея, щеше да разбере, че може би има нещо повече от алчност в историята ѝ. Той трябваше да ѝ даде шанс да му обясни неприятната ситуация, в която Нед я забърка.

Ема си пое дълбоко дъх в опит да преглътне сълзите, които заплашваха да се стекат по страните ѝ. Ако Алекс не ѝ вярваше като на приятел, тя не виждаше как щеше да ѝ има доверие, когато се ожени за нея. И това най-вероятно означаваше, че той в действителност никога не я бе обичал.

Потънала в мисли, Ема бързо зави и зад последния ъгъл, който я отведе в квартала, където се намираше домът на семейство Блайдън.

Тя не се съмняваше в това, че Алекс ще дойде на себе си и ще осъзнае какво се бе случило. Той беше също толкова упорит като нея, но скоро щеше да проумее, че начинът, по който си представяше Ема, като една долна алчна жена, която цели да се издигне в обществото, изобщо не беше правилен, предвид здравето приятелство, което споделяха вече почти два месеца.

Алекс най-вероятно щеше да ѝ се извини, но тя не мислеше, че ще е способна да му прости това недоверие. Двамата можеха да бъдат много щастливи заедно и да имат един прекрасен брак. Е, помисли си тя разярено, той провали шансовете си за щастие.

Но за нещастие провали и нейните.

Ето защо, докато Ема се изкачваше по стълбите и се промъкваше през входната врата на дома си, единственото, което можеше да направи, бе да сдържа сълзите си, докато се озова в стаята си.

С бързо движение тя заключи вратата и се хвърли върху леглото, където притисна възглавницата към себе си и заплака с тежки, болезнени ридания, които се откъсваха от душата ѝ и разтърсваха цялото ѝ тяло.

Не беше наясно колко шум вдига, нито забеляза колебливите почуквания на вратата първо от Нед, след това от Бел и накрая от Керълайн. Част от сърцето ѝ беше изтръгнато този следобед и тя го оплакваше. Никога повече нямаше да се довери на преценката си, що се отнася до мъжете. А най-неприятната част от всичко беше, че тя все още го обичаше. Алекс я беше предал, а тя продължаваше да го обича. И не мислеше, че някога щеше да спре.

Ема се чувстваше толкова наранена. Баща ѝ беше казал, че времето лекува всички рани, но тя се питаше дали годините, които ѝ предстоеше да изживее до края на живота си, щяха да заличат пулсиращата болка в сърцето ѝ. Алекс я беше наранил много дълбоко.

Докато сълзите на Ема бавно утихваха, към тъгата, болката и обидата, които разкъсваха тялото ѝ, се присъедини нова емоция. Гняв. Чист, неподправен гняв. Как смееше да се държи с нея толкова коравосърдечно. Ако той не можеше да вярва на нея, жената, с която се предполагаше, че ще прекара живота си, значи беше по-студенокръвен, зъл и циничен, отколкото някой някога бе мислил. Що се отнасяше до нея, той спокойно можеше да прекара остатъка от живота си сам, с коравото си малко сърчице.

Тя беше бясна. А когато най-после отвори вратата и Нед влетя в стаята, очите ѝ бяха все още зачервени и кървясали, но не плачеше. Беше разгневена.

— Какво по дяволите става?! — избухна Нед и бързо затвори вратата след себе си. — Добре ли си? — Той я сграбчи за раменете, изучавайки задълбочено чертите на лицето ѝ. — Той нарани ли те?

Ема извърна поглед. Загрижеността на Нед за нейното благосъстояние разпръсна голяма част от взривоопасния гняв, който я беше завладял.

— Не физически, ако това имаш предвид.

— Той каза не, нали? — предположи Нед. — Какъв идиот! Всеки глупак би забелязал, че е луд по теб.

— Тогава предполагам, че той е най-големият глупак от всички — опита се да се пошегува тя, — защото със сигурност не го е забелязал. — Тя прекоси стаята и погледна тъжно през прозореца. След минута се обърна към братовчед си. — Аз наистина съжалявам, Нед, знам колко отчаяно се нуждаеше от тези пари. Не мисля, че сега ще мога да ги получа. — Тя леко се подсмихна. — Освен ако не се ожениш за мен, разбира се.

Нед се вторачи в нея изумено.

— Въпреки това не смятам, че си подходяме — продължи тя кисело. — Откровено казано, мисля, че ако се опиташ да ме целунеш, ще се изсмея. Не вярвам да се получи. Много съжалявам.

— За бога, Ема! — избухна Нед — Не ме интересуват парите! Не съм бедняк. Ще намеря начин да си ги набавя. — Той се приближи до нея и я притисна в прегръдката си по братски. — Загрижен съм за теб. Това копеле те нарани, нали?

Ема кимна, чувствайки се малко по-добре сега, когато Нед я държеше. Една прегръдка вършеше чудеса за разбитото сърце.

— Всъщност единственото нещо в момента, което ме крепи да не се разплача, е, че съм му бясна. И освен това — добави тя смутено — плаках прекалено много и мисля, че се обезводних.

— Би ли желала чаша вода?

— Всъщност, мисля, че да.

— Само минутка да повикам прислугата. — Нед помогна на Ема да отиде до леглото, където тя седна, и после прекоси стаята, за да отвори вратата.

Бел падна вътре.

— О, за бога, Бел — избухна Нед. — Да не би да подслушваше?

Сестра му се изправи от пода с цялото достойнство, което притежаваше и което не беше много, предвид това, че беше паднала по корем.

— А ти какво очакваше — настоя тя с раздразнен глас. — С Ема се спотайвате наоколо през последните няколко дни и очевидно замисляте нещо, а нито един от двамата ви нямаше доблестта да ме включи. — Тя изсумтя срещу Ема и Нед и постави ръце върху хълбоците си. — Не ви ли дойде на ум, поне на един от вас, че може би бих искала да знам какво става. Аз не съм глупава, както предполагам знаете. Може и да съм способна да помогна — тя подсмръкна пренебрежително. — Или поне щях да се забавлявам, докато опитвам.

Ема се вторачи в нея безучастно по време на кратката ѝ тирада.

— Не е имало никакъв заговор — отговори накрая тя.

— И всъщност това изобщо не ти влиза в работата — каза Нед сърдито.

— Глупости — отвърна Бел. — Ако беше само твоя работа, нямаше да ме засяга. Ако беше само на Ема, пак нямаше да ме засяга. Но когато е и на двамата ви, значи е и моя работа.

— Логиката ти е невероятна — изкоментира сухо Нед.

— Аз почти забравих за какво говорехме — добави Ема.

— И така — каза Бел драматично, леко развълнувана. — Днес, когато се прибрах от парка, заварих единствената си братовчедка да си изплаква очите зад затворена врата и след като се опитах да я успокоя, моят брат ме спря и каза: „Остави я на мира, ти дори не знаеш какво я е разстроило. Изчезни“.

Ема се обърна към Нед и повдигна сериозно вежди.

— Ти действително ли ѝ каза да изчезне? Това е напълно ужасно, Нед.

— Е, може и да съм го казал — отвърна той отбранително. — Ако си спомняш, ти звучеше така, сякаш умираше. Бях наистина доста разтревожен.

Ема се изправи, обърна се към Бел и я хвана за ръцете.

— Съжалявам, ако си се почувствала изоставена, Бел. Това със сигурност не е било нашето намерение. Просто Нед имаше проблем, аз

имах решението и всичко се случи толкова бързо, че забравихме да те включим.

— И аз съжалявам, че направих такава сцена — отговори Бел смутено. — Но сега наистина трябва да ми кажете какво става.

— За кое от двете — попита Ема. — За проблема или решението.

— И двете.

— За да обобща нещата, ще кажа просто, че помолих Алекс да се ожени за мен.

Бел падна на леглото и почти завлече Ема с нея.

— Каквооо?!

— И копелето ѝ е отказало — добави вбесено Нед.

— Той какво? Не, не го е направил!

— Да, направи го — каза Ема с мрачно кимване.

Бел я погледна невярващо.

— Но защо?

— Всъщност това е доста лично. — Ема се изправи нервно и после бързо добави. — И не съм казала на Нед нищо за това.

— Но защо? Не можеше ли да изчакаш той да ти предложи? Така се прави по принцип, нали знаеш? Сигурна съм, че той щеше да го направи рано или късно.

— Нямах достатъчно време.

— Какво, за бога, искаш да кажеш? Ти не си стара мома, Ема!

— Ето тук се намесвам аз — обади се Нед. — Опасявам се, че Ема направи тази жертва за мое добро.

Бел се обърна и погледна към Ема със скептичен поглед.

— Направила си го заради Нед?

— Както и да е — Нед продължи целенасочено да игнорира подигравките на сестра си. — Забърках се в голяма каша. Имам хазартен дълг...

— Колко? — попита Бел без заобикалки.

— Десет хиляди лири.

— Какво?! — изпищя тя.

— Такава беше и моята реакция — измърмори Ема.

— Ти си побъркан!

— Виж, Бел, вече минах през всичко това с Ема — въздъхна Нед. — Достатъчно е да кажа, че Удсайд мамеше.

— О не, не и виконт Бентън — простена Бел. — Този човек е противен.

— Той е дори по-лош, отколкото си мислиш — добави Ема. — Предложил е на Нед размяна. Дълговете за теб.

— За мен? О, не, нямаш предвид...

— Всъщност аз мисля, че той иска да се ожени за теб и най-вероятно смята, че единственият начин да те накара да се съгласиш, е като те компрометира.

Бел потръпна.

— Изведнъж се почувствах ужасно омърсена. Мисля, че имам нужда от баня.

— Аз притежавам малко пари, които семейството на моята майка ми остави — обясни Ема. — Мислех си, че мога да ги дам на Нед, за да не се налага да казва на родителите ви за това, но не ми е позволено да получа тези пари, докато не се омъжа.

— О, боже! — задъха се Бел. — Какво по дяволите ще правим сега?

— Не мисля, че имам особено голям избор — каза Нед. — Трябва да намеря някой, който да ми вземе парите.

— Освен ако... — каза замислено Ема.

— Освен ако какво? — попита Нед остро. — Последният път, когато каза „освен ако“, реши да предложиш на Ашбърн и единственото, което успя да получиш, беше разбито сърце.

Споменаването на наранените чувства на Ема я накара да пророни една сълза, но тя бързо се овладя.

— Ти си идиот! — изсъска Бел и ритна брат си в пицъла.

— Съжалявам, Ема — извини се той веднага.

— Не биваше да казвам това. Наистина не исках да прозвучи така.

— Всичко е наред — каза Ема с тих глас и сведе глава към рамото си, защото не искаше да поглежда към братовчед си, преди да си възвърне самообладанието. — Докато говоря с вас двамата, всичко е съвсем... бих казала нормално. Почти бях забравила какво е да се чувствам тъжна. Ти просто ми го напомни, това е всичко.

— Съжалявам — повтори Нед.

— Недей. Сигурна съм, че ще се сетя да бъда тъжна стотици пъти, преди да заспя тази вечер. И съм убедена, че ще си припомня

какво е гняв стотици пъти повече. Но макар и само засега, вие двамата можете да ми помогнете да забравя.

— Добре — каза Бел бързо и се върна на предишния им разговор. — Ти каза „освен ако“... Мисля, че си измислила план.

Ема остана загледана още няколко секунди през прозореца, преди да проговори.

— О, да, точно така! Ето това мисля, че трябва да направим. — Бел и Нед се наведоха напред в очакване. — Смятам, че трябва да откраднем разписката на Нед.

— Какво?! — попитаха изумено двамата й братовчеди в един глас.

— Ако Удсайд няма разписката, той не може да си вземе дължимото. А и няма начин да убеди никого, че Нед не се е разплатил, ако няма разписката, за да го докаже. Това е прекрасен план.

— Може и да стане — каза замислено Нед. — Кога искаш да го направим?

— По-добре да започнем веднага. Нямаме много време, а и не знаем колко пъти ще се наложи да търсим, докато я намерим.

— Как, за бога, можете да сте сигурни, че той няма да е вкъщи, за да я откраднете? — попита Бел. — Не мисля, че излиза всяка вечер. Със сигурност не знам достатъчно за навиците му, за да предвидя кога ще напусне дома си, ако реши да го направи.

Ема погледна братовчедка си право в очите.

— Това — каза тя решително — е мястото, където ти се включваш.

Бел видимо се отдръпна.

— Не ми харесва как прозвуча това.

— О, за бога, Бел, няма да те карам да проституираш. Всичко, което трябва да направиш, е да изпратиш на Удсайд мъничка флиртаджийска бележка, в която да му пишеш, че си нетърпелива да го видиш в... — Ема прехапа устни и погледна към тавана, докато прехвърляше наум датите с приемите, на които бе канена да присъства. — На бала у лейди Мотрам утре вечер. Вече знаем, че той е напълно заслепен от теб. Няма никакво съмнение, че ще бъде нетърпелив да се срещнете там. Трябва само да измислиш как да го забавляваш за няколко часа, докато ние се опитаме да вземем разписката.

— И как по-точно предлагате да го направя? Той вероятно ще си помисли, че Нед е готов да жертва моята добродетел за десетте хиляди лири.

— Още по-добре — каза Ема и кимна. — Той определено няма да си тръгне от бала, докато не му я дадеш.

— Просто не му позволявай да те извежда в градината — посъветва я Нед.

— Или на терасата — добави Ема. — Те са слабо осветени. Чувала съм доста неща, които са се случвали там.

— Какво се предполага, че трябва да отговарям, когато хората започнат да разпитват за вас двамата — попита Бел. — А те ще го направят, както знаете. Не мисля, че съм ходила често сама на балове през сезона.

— Ти няма да бъдеш сама — отговори Ема. — Сигурна съм, че майка ти и баща ти ще те придружат.

— Е, трябва да кажа, че това несъмнено е успокоително. — Сарказмът струеше от всяка нейна дума. — Не мислите ли, че ще бъдат поне малко обезпокоени от това, че прекарвам толкова време с човек, когото презирам.

— Бел, ти си интелигентна жена — отвърна Нед. — Сигурен съм, че ще измислиш нещо.

— Никой няма да се поинтересува за отсъствието на Нед — добави Ема. — Той е мъж, знаеш, и им е позволено да правят каквото си пожелаят. А що се отнася до мен, е, просто кажи, че не съм се чувствала добре. Моето падение с Алекс най-вероятно до тогава ще се е разчуло и всички ще очакват от мен да съм напълно съкрушена.

— Това ще бъде най-ужасната, противна, гнусна задача, с която някога съм се заемала — изпъшка Бел. Тя изглеждаше така, сякаш току-що е изпила чаша вкиснато мляко.

— Но ще го направиш — попита Ема с надежда.

— Естествено.

* * *

Алекс прекара вторник вечерта в компанията на бутилка уиски.

В един момент от алкохолното си вцепенение той започна да се удивлява от забележителния актьорски талант на Ема. Тя трябваше да е много добра, щом успя да го заблуждава в продължение на цели два месеца. Алекс беше толкова убеден, че я познава истински, така, както познаваше Дънфорд, Софи и майка си. Тя беше станала неразделна част от живота му до такава степен, че той често можеше да предвиди какво ще каже още преди да го е изрекла. И все пак Ема постоянно го изненадваше. Кой би предположил, че под тези светли коси се крие толкова хитро и пресметливо създание? Или пък че тя е най-бързата по катерене на дървета на Британските острови (това той не беше виждал лично, но Бел и Нед се кълняха, че е истина). Вероятно жена, която можеше да се катери по дърветата, да си закача сама стръвта на въдицата (и за това само беше чувал) и да дели големи числа с невероятна лекота, не би могла да бъде алчна кучка, както той я беше нарекъл по-рано този следобед.

Но когато я попита защо иска да се омъжи за него, тя направо му бе отговорила „нуждая се от пари“.

От друга страна, никоя жена, която преследва единствено богатство, не признава на мъжа, за когото ще се омъжи, че иска само парите му.

Но тя го направи, каза, че има нужда от пари. Това беше неопровержимо.

Все пак налице беше и неоспоримият малък факт, че Ема имаше много пари и то собствени. Алекс бе запознат с компанията на баща ѝ, която беше доста доходна. В интерес на истината тя не се нуждаеше от неговото богатство. Ако той не беше така побеснял след изявлението ѝ този следобед, можеше и да си спомни този факт. Нещо от цялата ситуация нямаше смисъл, но Алекс беше твърде подпийнал, за да разбере какво.

Той заспа в кабинета си.

В сряда сутринта страдаше от ужасен махмурлук. Алекс се завлачи нагоре по стълбите и падна в леглото като мъртъв. Между пулсиращата болка в слепоочието и опасното гадене, предизвикано от разстроения му стомах, Алекс започна да се пита дали не се е получило някакво недоразумение. Несъмнено имаше повече логика действията на Ема през последните два месеца да са с по-голяма тежест, отколкото бързо направения коментар вчера. А ако това беше

вярно, тогава той бе един безподобен идиот. Но от друга страна, коментарът на Ема, че има нужда от пари, потвърждаваше всички становища за жените, които си беше изградил през последните десет години. Със сигурност изминалото десетилетие имаше преднина пред двата месеца, откакто я познаваше.

Алекс простена мъчително. Главата му все още беше доста замъглена от алкохола, за да взема такова важно решение, а и откровено казано се страхуваше, че няма да се харесва много, когато осъзнае какво точно се е случило миналия следобед.

Той се наруга, задето беше такъв страхливец и отново се унесе. Така беше по-лесно, отколкото да стои буден и да мисли за нея.

Когато най-после се събуди по някое време следобед, причината не беше камериерът му, който внимателно го подтикваше да стане, нито слънчевите лъчи, които струяха от прозореца му. Не, той беше брутално събуден от Дънфорд, който умело си проправи път край Смитърс и мина направо през камериера на Алекс. Бедният човек оттегли наранената си чувствителност в кухнята, където се зае с приготвянето на силен чай.

— Събуди се, Ашбърн! — крещеше той, докато разклащаше с всичка сила раменете на Алекс. — В името на Бога, човече, не мисля, че имаме време за губене!

Алекс отвори очи насила. Исусе, чувстваше се така, сякаш някой беше сложил червен восък на клепачите му.

— Какво правиш в спалнята ми?

Дънфорд се отдръпна от силната миризма на застоял алкохол, която го лъхна от дъха на Алекс.

— Боже мили, Ашбърн, ти воняш! Какво си правил снощи? Погълнал си винарска изба?

— Не си спомням да съм те канил в спалнята си — каза Алекс с раздражен глас.

Дънфорд сбръчка нос.

— Вонята, която идва от теб, е направо удивителна!

— Всъщност аз не помня *изобщо* да съм те канил в спалнята си.

— Не се ласкай толкова, има много други спални, които бих предпочел да превзема. Както и да е, тук съм, защото имаме проблем. И се налага да вземем спешни мерки.

Алекс го стрелна с отегчен поглед и стана от леглото. Прекоси помещението и стигна до умивалника, където предишната вечер бе оставен съд с вода. Той наплиска лицето си и примигна няколко пъти, докато ледената вода започна да възстановява дейността на мозъка му.

— За какво говориш, Дънфорд?

— В дома на Блайдън става нещо. Нещо много странно и смятам, че трябва да се намесим.

Алекс затвори очи за миг.

— Страхувам се, че ще трябва да продължиш сам. Не мисля, че вече съм желан в техния дом.

Дънфорд повдигна въпросително вежди.

— С Ема имахме спор — обясни простиичко Алекс.

— Разбирам.

Алекс много се съмняваше, че разбира.

— Може би е само недоразумение — промърмори той. — И ако се окаже така, аз може би ще съм най-големият глупак, който някога се е раждал на тази земя.

Дънфорд реши да не коментира.

Алекс погледна приятеля си напрегнато. Те се познаваха от години и той много ценеше мнението на Дънфорд.

— Каква е твоята преценка за Ема? Ти прекара доста време с нея, откакто тя пристигна в Англия. Какво наистина мислиш за нея?

— Мисля, че ще си пълен идиот, ако не се ожениш за нея.

— Смяташ ли, че тя би се омъжила за пари?

— За бога, Ашбърн, тя има цяло състояние. Не ѝ е притрябвало да се омъжва за пари.

Алекс усети възела в него да се отпуска, когато студеният цинизъм, който носеше в себе си години наред, започна да се стопява.

— Но не мислиш ли, че може просто да е много алчна — попита той с отчаяние. — Някои жени никога не са напълно задоволени.

Дънфорд се вгледа в очите на Алекс. Топлият му поглед не трепна, докато изричаше думите.

— Мислиш ли, че е алчна, Ашбърн? Или те е страх да поемеш риска?

Алекс се отпусна тежко върху стола. Лицето му беше портрет на жалко отчаяние.

— Вече не зная нищо — каза уморено той и подпря челото си с ръка.

Дънфорд отиде до прозореца и се загледа към оживените лондонски улици. Той леко въздъхна, тъй като беше наясно с объркването на своя приятел и знаеше, че Алекс има нужда да запази последните парченца от гордостта си цели. Дънфорд задържа погледа си върху един висок дъб от другата страна на улицата и каза:

— Познавам те поне от десетилетие, Ашбърн, и през всичките тези години рядко съм си позволявал да ти дам съвет. Но сега ще го направя. — Той спря за момент, докато се опитваше да намери подходящите думи. — Ти прекара последните десет години от живота си, примирен със съдбата за брак, който ако не нещастен, то поне ще бъде незадоволителен. После срещна Ема и изведнъж възможността за щастлив брак стана реална, но ти си станал толкова недоверчив спрямо жените, че единственото, което можеш да направиш, е да търсиш причина, поради която от Ема не би излязла добра съпруга. И аз смятам, че това е така, защото ти отлично знаеш, че ако поемеш риска с нея и не бъдеш щастлив, ще бъде много по-болезнено за теб от всеки брак по сметка, който можеш да си представиш.

Алекс затвори очи. Не беше свикнал чувствата му да бъдат така подробно разглеждани.

— Но има едно нещо, което забравяш — продължи тихо Дънфорд. — Ако поемеш този риск да се обвържеш с Ема и всичко между вас потръгне така, както би искал, ще бъдеш толкова щастлив, колкото не си и сънувал. А аз имам чувството, че тя си струва риска.

Алекс преглътна мъчително, стана от стола и застана до прозореца при Дънфорд.

— Не е лесно да слушаш анализ на собствената си душа — каза сериозно. — Но ти благодаря.

На устните на Дънфорд затрептя лека усмивка.

— Не мисля, че тя ще иска да ме види — продължи Алекс мрачно. — Наистина оплесках нещата. Щетите може би са непоправими.

Приятелят му наклони глава на една страна.

— Глупости. Нищо не е непоправимо, освен това тя може и да няма избор.

Алекс повдигна вежда.

— Подозирам, че двете с Бел са се забъркали в някакви неприятности — обясни Дънфорд. — Затова дойдох тук.

— Какво е станало? — попита бързо Алекс с нотка на паника в гласа.

— Не съм много сигурен, но когато тази сутрин се отбих в дома им да посетя Бел и я чаках да слезе, дочух как тя дава инструкции на един лакей да достави някакво писмо на виконт Бентън колкото се може по-бързо.

— Удсайд! — възкликна Алекс. — Защо, за бога, ще иска да се свърже с това копеле?

— Нямам никаква представа. Всъщност съм почти убеден, че тя напълно ненавижда този човек. Гледа я похотливо повече от година. Няколко пъти ме е молила да ѝ помогна да избяга от него. Защо мислиш, че танцувам с нея толкова често?

Алекс захвапа върха на палеца си, докато се опитваше да намери някакво логично обяснение на това поведение.

— Нещо не е наред — каза той мрачно.

— Знам. И става още по-лошо. Точно когато Бел щеше да влезе в салона, където я чаках, Ема се втурна към нея и не мисля, че първоначално ме видя, защото хвана Бел за ръката и напрегнато ѝ прошепна: „Изпрати ли го? Убеди ли се, че Малой знае колко е важно да му каже, че е спешно? Няма да се получи, ако не се срещнете у лейди Мотрам“.

— Какво стана после?

— Ема забеляза моето присъствие. Изчерви се леко и започна да заеква. Не мисля, че някога съм я виждал толкова объркана и неспособна да говори. Следващото нещо, което знам, е, че тя тичаше нагоре по стълбите.

— Попита ли Бел за това?

— Опитах се, но тя ми разказа някаква нелепа история за това как двете планирали да се пошегуват с Нед. Предполагам, че се е надявала да не съм чул нарежданията, които даде на прислужника за Удсайд.

— Трябва да направим нещо — решително каза Алекс. — Удсайд няма скрупули. Каквото и да са замислили, доста са се надценили. Заемат се с нещо, с което не могат да се справят.

— Ние всъщност не можем да ги спрем, ако не знаем какво става.

Алекс сложи ръце на хълбоците си.

— Трябва да ги спрем довечера.

— Именно. — Дънфорд се съгласи с рязко кимване.

— У лейди Мотрам.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Как изглеждам? — Ема се появи пред Нед цялата облечена в черно. Беше сложила чифт тъмни бричове, които той бе носил като четиринадесетгодишен.

Нед я погледна, но не каза нищо.

— Мога ли да мина за момче — продължи Ема. — Ще си вдигна косата и ще я сложа под шапка, разбира се.

Нед преглътна.

— О, Ема, работата е там, че... ами, не... ти изобщо не изглеждаш като момче.

— Наистина ли? — въздъхна тя. — Проклятие! А бях толкова щастлива, че намерих бричове, които да ми стават. Макар че са ми малко големи в талията. — Тя издърпа колана, за да демонстрира. — Всичко по-малко от това щеше да стои прекалено прилепнало на бедрата ми. Очевидно бричовете просто не са направени така, че да пасват на женското тяло.

— Сигурно има много добра причина за това — промърмори Нед, отбелязвайки неблагоприятния начин, по който стояха бричовете на женската ѝ фигура. — Добре, че съм ти братовчед — добави той. — Не бих искал никой друг да те вижда облечена така.

— Не бъди такъв моралист. Откровено казано, намирам тези бричове за извънредно удобни. Цяло чудо е, че жените по цял свят не са започнали да се бунтуват. Ако искаш да узнаеш защо толкова много дами припадат, тогава опитай да се пристегнеш с корсет и ще разбереш.

— И още нещо, Ема... ти трябва да, въъ, това е... — несвързаните думи на Нед заглъхнаха и когато Ема го погледна в лицето забеляза, че изглеждаше някак измъчено.

— Трябва да направя какво?

— Вероятно би искала да... въм... ами да стегнеш своите... — Той посочи неопределено с ръка областта на гърдите ѝ. Двамата

обикновено си говореха доста директно, но Нед не се чувстваше способен да коментира интимните части на нейното тяло.

— Разбирам — каза тя внимателно. — Хмм, може би си прав. Ако почакаш само за момент... — Тя се втурна навън от стаята и се върна около пет минути по-късно. Гърдите ѝ изглеждаха по същия начин.

— Съжалявам — каза тя простичко. — Беше твърде неудобно. Просто ще трябва да облека по-провиснало сако.

Нед мислеше, че е най-добре да се въздържа от повече коментари по темата и грабна едно от старите си палта.

— Трябва да тръгваме — каза той. — Пробвай това. Мисля, че няма да се влачи по земята.

Наистина не се влачеше, но беше в опасна близост до нея. Ема изучаваше замислено костюма си.

— Приличам на бездомник, който отива на погребение.

Двамата заговорници се измъкнаха в коридора и се отпавиха към задното стълбище.

— Бъди внимателен с третото стъпало — прошепна Ема. — Скърца. Трябва да се доближиш до стената.

Нед я изгледа накриво.

— Често ли се измъкваш по тези стълби?

Ема си припомни за деня, в който двете с братовчедка ѝ се промъкнаха по задните стълби, облечени като прислужници. Това беше денят, в който срещна Алекс.

— Бел ми каза за това — промърмори тя.

Следвайки съвета на Бел, те се придвижиха безшумно надолу по стълбите. Минаха на пръсти през безлюдната кухня и се измъкнаха през страничната врата, която ги отведе право в кадифената тъма на нощта.

* * *

Приемът у лейди Мотрам бе вече в разгара си, когато Алекс и Дънфорд минаха през вратата на балната зала и двамата безупречно облечени в строго вечерни костюми.

— Виждаш ли ги? — попита Алекс с пресипнал глас и използва предимството на високия си ръст, за да огледа добре присъстващите.

— Не — отвърна Дънфорд с протегнат врат.

— Ема не е тук — заяви Алекс.

— Какво искаш да кажеш? Тя *трябва* да е тук.

— Не е. Мога да забележа косата ѝ на миля оттук.

— Чакай! — изведнъж възкликна Дънфорд. — Виждам Бел.

Алекс проследи погледа на Дънфорд и видя русата коса на Бел. Тя беше обградена от обичайните си обожатели.

— Удсайд се е надвесил целият над нея.

Дънфорд сви вежди.

— И тя не прави нищо, за да му попречи. Последвай ме. — Той мина решително през тълпата, разбутвайки всички около себе си. Алекс го последва по петите.

— Бел — възкликна Дънфорд приятелски, когато стигна до нея, — изглеждаш по-прекрасна от всякога.

Той се наведе и целуна ръката ѝ. Бел го погледна с голямо недоверие.

— И виконт Бентън! — Дънфорд потупа мъжа по гърба. — Не съм ви виждал цяла вечност. Тъкмо се канех да ви попитам за жилетката, която носите. Възхитен съм от нея? Къде си я ушихте?

След като вниманието на Удсайд беше ангажирано, Алекс се съсредоточи изцяло върху Бел.

— Лейди Арабела — каза той рязко и се освободи от останалите ѝ ухажори с един унищожителен поглед, — трябва да поговоря с вас насаме.

— Нямам за какво да говоря с вас — отговори тя и вирна брадичка.

Алекс се обърна към Дънфорд и Удсайд.

— Бихте ли имали нещо против да открадна лейди Арабела за миг? Обещавам да я върна веднага. — Той намигна на Дънфорд. — Знам колко държи на вас и не бих искал да ви лишавам от компанията ѝ за много дълго — добави той и се усмихна опасно на Бел, след това я хвана за китката и на практика я издърпа отвън на балкона. — Къде е братовчедка ти?

— Не страда по теб вкъщи, ако това те тревожи. — Бел преглътна конвулсивно. Веднага разбра, че е казала прекалено много

на Алекс.

Той разпозна вината в очите ѝ.

— Къде е тя? В опасност ли е? Само Господ знае в какви неприятности може да се забърка, ако няма някой, който да я наглежда. — Алекс нямаше логично обяснение за свиващия стомаха му страх, който премина през него, но по някакъв начин усещаше, че Ема се е забъркала в нещо опасно. А също така знаеше, че нямаше никакъв начин той да стои отстрани и да гледа как тя се излага на риск.

— Ема е напълно способна да се грижи сама за себе си, без каквато и да е помощ от ваша страна. Освен това, не ми беше известно, че тя ви засяга по някакъв начин.

— Не си играйте с мен, милейди — предупреди Алекс. — Къде е Ема?

— Вижте сега, Ваша светлост — отвърна заядливо Бел. — Вие се държите отвратително. Не знам какво сте ѝ казали, но трябва да е било ужасно, защото тя дори не иска да говори за него. Ходи из къщата с най-мрачното изражение, което някога съм виждала и от време на време просто се заглежда някъде с празен поглед и започва да плаче. Надявам се да сте доволен — изрече ядно. — Всичко, което можем да направим, е да я разсейваме, за да не мисли за свинята, която я ухажваше! За щастие имаме... — тя замълча внезапно.

— За щастие имате какво? — попита Алекс. — Какво става тази вечер и защо Ема не е тук?

— Нима казах „свиня“? — попита Бел безцеремонно, наклони глава и забарабани с пръсти по брадичката си. — Имах предвид паразит! — изсъска тя. — Сега оставете мен и Ема на мира.

Тя дръпна ръката си от него, втурна се в балната зала и отиде право към Дънфорд и Удсайд.

— Толкова съжалявам за грубото поведение на Ашбърн — каза тя мило и се усмихна на сините очи на Удсайд. — Разпитваше ме за братовчедка ми. Той я преследва, предполагам знаете.

Удсайд я изгледа проникателно.

— Бях останал с впечатлението, че тя отговаря на чувствата му.

— Вече не. Всъщност точно заради това тя си остана вкъщи тази вечер. Все още е разстроена заради цялата тази работа. Но нека не говорим повече за Ема. Бих желала да науча нещо повече за вас, милорд. Нед ми е говорил толкова много за вас.

В очите на Удсайд се появи хищнически блясък, когато започна сам да се убеждава, че Нед е избрал да предложи сестра си в замяна на десетте хиляди лири.

— Сигурен съм, че е така — промърмори той.

Дънфорд потисна една въздишка, когато видя Алекс да се запътва гневно към тях.

— Удсайд, ще имате ли нещо против да ви открадна лейди Арабела за един валс? Знам, че Ашбърн току-що ви я отне, но аз наистина трябва също да говоря с нея.

— Не искам да танцувам, Дънфорд — възпротиви се тя.

— Мисля, че искаш — каза той с кадифен глас и я поведе направо към центъра на залата.

Удсайд въздъхна раздразнено, докато наблюдаваше как плячката му за пореден път се отдалечава от него. Той тъкмо възнамеряваше да отиде да си вземе нещо за пиене, когато Алекс се появи от лявата му страна.

— Съжалявам за станалото — каза той със свита усмивка. — Сигурен съм, че с нетърпение чакате да прекарате вечерта с лейди Арабела. Тя е много очарователна.

Удсайд го погледна подозрително.

— Какво толкова има да й казва, че е така дяволски важно?

Алекс преглътна отвращението си към мъжа и се усмихна любезно.

— Всъщност, Удсайд, вината е изцяло моя. Наясно сте, че ухажвам братовчедката на Арабела, нали?

По лицето на Удсайд премина заговорническа усмивка. Той всъщност никога не бе вярвал, че влиятелният херцог Ашбърн ще се ожени за някакво нищожество от колониите, което не притежава титла. И точно поради тази причина не изпитваше нужда да говори за Ема с подобаващото за една дама уважение.

— Американската женичка ли? Тя изглежда като истинско удоволствие, но аз никога не съм си и помислял, че човек като вас би имал интерес към жена от колониите.

Алекс се бореше с желанието да откъсне езика на мъжа.

— Имаме малък спор. И виждате ли, тя не ми говори.

— Изпратете й цветя — каза му Удсайд поверително. — Или бижута, освен ако не смятате, че това ще се стори на семейството й

прекалено дръзко. Винаги върши работа. — Той махна едно невидимо влакно от ръкава си. — Жените са толкова лесни за манипулиране.

Алекс се замисли колко ли допълнителни усилия ще са необходими, за да премахне и белите дробове на проклетника заедно с езика.

— Убедих Дънфорд да ми помогне и да поговори с Бел, защото аз очевидно не успях откън на терасата. Той ще се опита да я убеди, че е желателно тя да склони Ема да говори с мен, за да си изясним различията.

Удсайд кимна.

— Мъдър подход. Ако се получи, ще ви струва доста по-евтино от гривна.

Алекс се усмихна през зъби.

— Още една причина да се надяваме, че усилията му ще се увенчаят с успех.

* * *

Обаче не се получи така.

Дънфорд опита всяка възможна тактика, за да придума Бел да издаде къде е Ема, но тя остана непоклатима. Накрая той реши да я изнудва с единствено нещо, което му остана. Прочиствайки няколко пъти гърло, той погледна надолу към сините ѝ очи и каза:

— Бел, ако веднага не ми кажеш къде точно се намира Ема, ще направя такава сцена, че ще ти бъдат нужни години, за да я преживееш.

Бел погледна към него презрително.

— На средата на претъпкана бална зала сме, какво, за бога, можеш да направиш?

— Да те целуна.

— О, моля те — отвърна тя пренебрежително.

— Ще използвам езика си — добави той много бавно и отчетливо.

Бел ахна от дързостта му.

— Ти не би... ти дори не си привлечен от мен! Казвал си ми го преди. По няколко повода.

— Няма значение.

— Но това ще ме съсипе.

— Точно в момента, Бел, изобщо не ме интересува.

Тя хвърли един поглед към опасните му кафяви очи и разбра, че много го е подценила. Под безгрижната си фасада той имаше желязна воля и я беше спипал на тясно.

— Нямам никакъв шанс, нали?

— Никакъв.

Бел въздъхна. Чувстваше се напълно отчаяна. Но въпреки това се чудеше дали просто не бе възможно Дънфорд и Ашбърн все пак да помогнат на Ема и Нед в плана им.

— Нямам цяла нощ, Бел.

— Е, добре — отстъпи накрая тя. — Ема и Нед са в къщата на Удсайд. Нед има хазартен дълг към него и двамата отидоха да откраднат разписката.

— Какво?! От всички проклети неща, които могат да направят...

— Става въпрос за много пари — каза тя решително.

— Брат ти трябва да се научи да плаща дълговете си като джентълмен. Или поне да залага толкова, колкото може да плати.

— Удсайд го е измамил! Това е единственият честен начин.

Дънфорд остана шокиран.

— Предполагам, че твоята роля във всичко това е да отвличаш вниманието на нищо неподозиращия Удсайд, докато твоите роднини му ровят в личните вещи?

Бел кимна и направи реверанс, когато валсът завърши.

Дънфорд я хвана за ръката и я отведе при Ашбърн и Удсайд.

— Внимавай как ще се справиш със задачата си, мила моя — промърмори той в ухото ѝ. — Смея да предполагам, че двамата с виконта имате различни представи за това, какво означава забавление.

— А, Удсайд, ето ви и вас — възкликна той и постави ръката на Бел в тази на другия мъж. — Връщам лейди Арабела на грижите ви. През цялото време не спря да говори за вас.

Той кимна към Бел и на устните му се прокрадна зловеща усмивка.

— Страхувам се, че ние с Ашбърн трябва да тръгваме — продължи Дънфорд. — Вярвам, че вие двамата ще прекарате една превъзходна вечер.

— Сигурен съм, че ще бъде така — каза Удсайд с нисък глас. — Надявам се да мога да покажа на лейди Арабела градините. Тези на лейди Мотрам имат славата на най-добрите.

Бел направи гримаса и веднага я прикри с кашлица.

— Всъщност се опасявам, че съм настинала и не мисля, че е добра идея да излизам на нощния влажен въздух.

Алекс и Дънфорд им кимнаха и се насочиха към вратата.

— Тя ми каза всичко — прошепна той. — Ще ти разкажа, когато се качим в каретата.

* * *

Файтонът, който Нед и Ема бяха наели за пътуването си до градската къща на Удсайд, спря на две пресечки от крайната им цел. Те не желяеха тропотът на конските копита да извести леко спящите слуги, че са пристигнали гости. Нед плати на файтонджията, а Ема през цялото време държеше устата си затворена, защото не искаше женският ѝ глас да провали маскарада им. Те се запътиха тихомълком надолу по улицата към дома на Удсайд. Виконтът беше наел скромна градска къща и този факт накара Ема да се почувства доволна. Една по-голяма и представителна сграда би им отнела твърде много време, за да я претърсят, а и със сигурност щеше да има цяла флота от надзираващи слуги.

В относително неголямото жилище на Удсайд бе малко вероятно да има много прислуга.

— Мисля, че е по-добре да заобиколим от другата страна — прошепна Нед. — Трябва да проверим дали случайно някой от прозорците не е оставен отворен. Нощта е сравнително гореща.

Ема кимна и последва братовчед си в тясната уличка. Придвижиха се плътно до оградата и се оказа, че имаха късмет. Удсайд беше оставил последния прозорец леко откренат, вероятно за да влиза чист въздух в стаята.

— Твърде е високо — каза Нед и се намръщи.

— Трябва просто да ме повдигнеш нагоре.

— А аз как ще вляза?

— Предполагам, че няма как — отговори Ема с нервна усмивка.
— Освен ако не намериш опора в стената.

— Това не ми харесва...

Ема също не гореше от желание да отиде сама, но знаеше, че братовчед ѝ няма да я пусне, ако разбере, че е неспокойна.

— Ще трябва да ми дадеш сигнал, ако някой дойде.

— Какво ще кажеш за кашлица?

След като Ема кимна, той преплете здраво длани и ги подложи на крака ѝ.

— Изглежда това е кабинетът му! — прошепна тя развълнувано, когато стигна до нивото на прозореца. — И вратата е затворена, така че няма да ми се налага да се притеснявам от възможността някой слуга да влезе.

— Сега ще те изтласкам — каза Нед. — Опитай се да сложиш единия си крак върху перваза на прозореца. Ако го направиш, ще ти е по-лесно да влезеш вътре.

Когато Нед я побутна нагоре, Ема стисна зъби и използва всичките си сили, за да се набере и да преметне крак през перваза на отворения прозорец. След като направи това вече беше лесно да премести и останалата част на тялото си в кабинета на Удсайд. Тя се приземи леко върху килима и мислено благослови меките подметки на обувките си.

— Време беше катеренето ми по дърветата да послужи за нещо полезно — прошепна на себе си тя.

През отворения прозорец се процеждаше лъч светлина, но дори когато очите на Ема свикнаха с тъмнината, тя разбра, че не вижда достатъчно добре, за да успее да проведе своето търсене. Бръкна в джоба на палтото, извади свещта, която бе взела със себе си и я запали. С помощта на светлината, тя огледа внимателно стаята. Накрая очите ѝ попаднаха върху пролуката под вратата, която водеше към салона.

Всеки минаващ наблизо слуга лесно можеше да забележи светлината на свещта, която се процеждаше отдолу. Ема бързо свали палтото си и го натъпка под процепа.

— Добре — прошепна тя. — Ако бях измамник и крадец, който се опитва да изиграе и обере един младеж, къде бих сложил разписката му? — Бюрото изглеждаше най-логичното място, откъдето да започне търсенето. Все пак Удсайд едва ли бе очаквал домът му да бъде

претърсван от Нед и Ема, затова вероятно не се бе старал особено да скрие въпросния документ. Ема отвори първото чекмедже. Няколко пера, листове за писане, но нищо, което да ѝ напомня за бележката, която Нед ѝ бе описал. Ема се прехвърли на другото чекмедже. Отново нямаше късмет. Дръпна и третото, но то беше заключено. Сърцето ѝ започна да бие силно и тя притича до прозореца.

— Нед — прошепна тя.

— Какво?

— Едно от чекмеджетата на бюрото е заключено!

— Пробвай с фуркет. Повечето от тези стари бюра нямат здрави ключалки.

— Много добре — Ема отново се върна при бюрото, където махна шапката си и извади един фуркет от косата си. Тя прехапа долната си устна и завъртя фуркета в ключалката. Нищо. Опита още няколко пъти. Пак нищо. Накрая изгледа свирепо заключеното чекмедже и промърмори:

— Ти, глупава малка ключалко! Нямам никаква представа какво правя и ти го знаеш, нали? — и тогава ключалката се отвори, а Ема се усмихна широко. — Видя ли, не беше толкова трудно. — Тя прерови съдържанието на шкафа. Там имаше няколко документа, нещо, което приличаше на договор за наем на къщата, малко пари, но нищо, наподобяващо разписката. Ема набързо подреди документите и затвори шкафа, след което се увери, че е добре заключен.

Тя отново отиде до прозореца.

— Не беше там! — извика шепнешком.

— Продължавай да търсиш — отвърна братовчед ѝ.

С въздишка тя се обърна към лавицата с книги, която се намиреше на стената до вратата. Предположи, че е възможно Удсайд да е пхнал разписката в някоя от тях. Слава богу, че не беше цяла библиотека. Ема набързо прецени, че книгите не наброяват повече от тридесет-четиридесет и няма да ѝ отнеме много време, за да ги прегледа. Тя се качи на малко столче и започна от най-горния рафт, който изглежда съдържаше цялата колекция от творби на Шекспир. Хмм, помисли си тя развеселено, изглежда двамата с Бел все пак имаха нещо общо.

* * *

Каретата на Алекс спря пред къщата на Дънфорд, след като се беше клатушкала с бясна скорост по лондонските улици. Удсайд живееше точно на три пресечки разстояние, затова двамата мъже решиха да оставят екипажа там и да не будят излишно подозрение.

— Ще я удуша — процеди Алекс. С дългите си крака той бързо успя да стигне до другия край на улицата.

Дънфорд погледна бясната физиономия на приятеля си и реши, че той наистина може и да го направи.

След няколко минути те бяха пред къщата на Удсайд.

— Не забелязвам никакви следи от влизане с взлом — прошепна Алекс, докато оглеждаше сградата.

— Мисля, че има алея от задната страна на къщата — отвърна Дънфорд. — Хайде!

Двамата мъже се придвижиха безшумно покрай къщата, спряха рязко, когато стигнаха до ъгъла и надникнаха зад него. Мъжка фигура стоеше обърната към сградата и гледаше тревожно към прозореца.

— Намери ли го вече — чуха го те да казва тихо.

Алекс и Дънфорд се отдръпнаха назад.

— Нашият скъп приятел лорд Едуард — прошепна иронично Дънфорд.

— С който ще се заема, точно след като приключи с братовчедка му — промърмори заплашително Алекс.

— Чакай тук — промълви Дънфорд и се изстреля светкавично напред. Преди Алекс да разбере какво става, той вече затискаше устата на Нед с ръка. Ашбърн бързо се присъедини към тях.

— Ема вътре ли е? — настоятелно попита той.

Нед кимна. Сините му очи издаваха силна изненада и лек страх.

— Какво, по дяволите, те накара да стоиш тук, докато тя е вътре?!

Дънфорд осъзна, че все още държи устата на Нед запушена и той няма как да отговори. Предвид създадите се обстоятелства, Едуард беше доста благодарен за това, понеже не знаеше какво да каже. Той се питаше същото нещо през последните десет минути и се чувстваше

като пълен глупак, задето чакаше отвън, докато Ема тършува из къщата. Алекс продължи безмилостния си разпит.

— Тя търси разписката, нали? Как, по дяволите, си мислиш, че ще успее да открие листче хартия в тази къща?

Дънфорд и този път не махна ръката си от устата на Нед, затова младият мъж направи единственото нещо, което можеше, за да се освободи.

Облиза ръката на Дънфорд.

Последният отскочи назад, напълно погнусен, и трескаво започна да трие ръката в палтото си. След секунда обаче размисли и започна да я бърше в палтото на Нед.

— Не мога да отговарям на въпросите му, когато ръката ти е на устата ми.

— Е — настоя Алекс.

— Не знам, предполагам, че сме се надявали да извадим късмет. Всичко това е нейна идея.

— Сигурен съм, че е така — Алекс не се съмняваше, че тя бе нагласила целия този фарс. Трябваше да я държи изкъсо, когато се оженят. — Но ти така или иначе не биваше да се съгласяваш с нея.

Нед го изглежда снизходително.

— Някога опитвал ли си да я спреш, когато си е наумила нещо? Ако не я бях придружил, щеше да дойде тук сама.

— Влизам — обяви решително Алекс.

— Аз не мисля, че това е добра идея — колебливо отбеляза Нед.

Ашбърн го изглежда смразяващо.

— До този момент си доказал, че преценката ти не става за нищо.

Нед погледна виновно и отстъпи назад.

— Дънфорд, ще ми помогнеш ли да се кача?

* * *

Междувременно в кабинета на Удсайд Ема беше приключила с претърсването на книгите и почти бе на път да се откаже нацяло от изследването си. Изглежда въпреки всичко щеше да се наложи да претърсва и останалата част от къщата. Тя не се почувства много

въодушевена от тази възможност. Тъкмо се канеше да се покаже на прозореца и да обясни това на Нед, когато си спомни за фуркета, която бе оставила върху бюрото. Тя със сигурност не желаше да оставя никакви следи. Всъщност нямаше голямо значение. Когато Удсайд разбереше, че чека го няма, веднага щеше да се досети кой го е взел, той не беше глупав. Все пак бе успял да измами Нед с десет хиляди лири. Ема предположи, че трябва да е доста изобретателен, за да направи такова нещо. Въпреки това, не искаше да оставя доказателства, които той можеше да предаде на властите. Затова отиде до бюрото и се протегна за фуркета. Точно тогава видя кутийката за енфие.

Намираше се върху бюрото и беше богато орнаментирана. Ема предположи, че най-вероятно бе внесена от Азия.

— О, моля те, Боже, моля те, Боже, моля те, Боже... — припяваше монотонно тя и съвсем забрави за фуркета.

Ема беше затворила очи, докато се молеше като малко дете, после си пое дълбоко дъх и ги отвори. Малък лист хартия, сгънат няколко пъти, лежеше на дъното на кутията. Ема забрави да диша и го разгъна нетърпеливо.

„Аз, Едуард Уилям Блайдън, виконт Бъруик, обещавам да платя на Антъни Удсайд сумата от десет хиляди лири.“

По-надолу тя видя подписа на Нед. Това бе момент на невероятно облекчение, в който тя усети силните удари на сърцето си.

— Благодаря ти, Боже — дишайки тежко, тя грабна внимателно капака на кутийката и я постави точно, както беше.

— Нед — повика го тя тихо, — намер... — Тя се завъртя точно в момента, в който Алекс се приземи с лекота върху килима. — Ти! — отстъпи тя шокирано.

Устата на Алекс беше в права линия.

— Ти, скъпа моя лейди, имаш много да обясняваш.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Ема зяпна от изненада.

— Както и да е — продължи Алекс, — не мисля, че тук е най-подходящото място за това. Взе ли проклетата разписка?

— Всъщност — отговори тя дяволито — я взех! — И размаха листа пред лицето му.

— В такъв случай се надявам да ме извиниш като те хвърля обратно през прозореца. — Алекс хвана здраво ръцете на Ема и я задържа през стаята.

— Почакай! — извика тя. — Палтото ми! Натърках го под отвора на вратата. Трябва да си взема и свещта!

Тя притича през стаята, вдигна палтото си и бързо го навлече.

— Звяр — промърмори.

Алекс ядосано взе свещта от бюрото и духна пламъка, но не и преди да ѝ хвърли един смъртоносен поглед.

— Тръгвам, тръгвам — каза тя и се спусна към прозореца.

Ема очевидно не беше достатъчно бърза, защото той я повдигна и я пусна навън, където тя падна направо в ръцете на чакащия долу Дънфорд.

— Ти също ли си тук? — раздразнено попита тя.

— Ако бях на твоето място, щях да съм благодарен за присъствието ми. Ашбърн всеки момент ще избухне.

Ема не се съмняваше. Тя обърна лице към Нед.

— Какво става? Защо те са тук?

Братовчед ѝ само сви рамене.

— Вече можеш да я пуснеш на земята, Дънфорд. — Алекс скочи от прозореца. — Свещта ти — каза той и я тикна в ръцете на Ема, която веднага я прибра в джоба си. — Да се махаме от тук.

— Не трябва ли да оставим прозореца така, както беше? — предположи Ема.

С невероятно търпение Алекс се обърна отново към къщата.

— Дънфорд, ще ми подложиш ли ръце, за да го достигна?

Приятелят му склучи ръце, а Алекс стъпи върху тях, протегна се и затвори прозореца.

— Всъщност — проговори Ема, точно когато той отново скочи на земята, — не беше изцяло затворен, а леко открянат, приблизително три инча.

Алекс си пое дълбоко въздух. Ема преглътна, виждайки как мускулите на лицето му се стегнаха. Той остана невъзмутим, както винаги и се обърна отново към своя приятел.

— Дънфорд?

Последният отново склучи ръцете си и повдигна Алекс нагоре, който откряна прозореца с няколко инча.

— Така добре ли е? — попита той с най-опасно тихия и премерен глас, който Ема някога беше чувала.

Тя все още му беше бясна.

— Беше отворен още малко — каза тя недоволно.

Алекс го издърпа с още един инч.

— Малко по-малко — настоя тя.

Той го дръпна обратно.

— Как е сега?

— Може би малко... ауу! — Тя разтри ребрата си там, където Нед я беше сръгал. — Сигурна съм, че така е добре — каза тя накрая и погледна студено братовчед си. — О, взех ти разписката — каза тя и я подаде на Нед. — За малко щях да забравя да ти кажа. Това е, нали?

Той разтвори листа и изпусна една облекчена въздишка, докато четеше.

— Нямам думи, с които да ти опиша колко съм ти благодарен, Ема.

— О, няма защо, Нед. Всъщност аз доста се забавлявах.

— На мен, от друга страна, изобщо не ми беше забавно — отвърна Алекс много бавно. Той едва успяваше да сдържа яростта си, която заплашваше да избухне с всичка сила върху Ема. Беше полудял от притеснение. Направо ужасен. Това бяха най-дългите осем часа в живота му, откакто Дънфорд му беше казал, че Ема и Бел са измислили някакъв странен план, докато най-накрая пристигна на бала у лейди Мотрам с намерението да я открие. Осем безкрайно дълги часа, през които крачеше нервно из стаята, прокараваше пръсти през косата си и се чудеше къде, за бога, е тя и дали не е в опасност. Беше един

мъчителен следобед и той почти умря от чувството за вина, което го измъчваше, заради начина, по който се бе отнесъл с нея предишния ден. И когато накрая разбра, че тя планира да проникне в дома на Удсайд, на него му се прииска да забие юмрука си в стената. Осем часа на безумна енергия, парализиращ страх и скован от нерви, празен стомах изобщо не се отразяваха добре на един мъж и нейното изявление, че се е забавлявала, определено не подейства успокояващо на нервите му.

Ема инстинктивно отстъпи назад, когато видя тъмните пламъци в очите на Алекс.

— Може ли вече да тръгваме или трябва да те метна през рамо — попита той с убийствено хладнокръвие.

Ема преглътна нервно смеха си, тъй като добре осъзнаваше, че кикотенето ще е ужасно неуместно, а най-вероятно и опасно за здравето ѝ.

— Това... това няма да бъде необходимо — заекна тя.

Алекс обърна ледения си поглед към Нед.

— Вярвам, че ще можеш да се прибереш сам.

Нед кимна.

— Ами Ема? Ще ѝ е нужен ескорт.

Алекс плъзна ръката си в нейната и я привлече към себе си.

— Аз ще се погрижа. Двамата с братовчедка ти трябва да обсъдим някои неща.

— Вероятно можем да оставим това за утре — каза Ема набързо и опита да се измъкне от хватката на Алекс.

Той я притисна още по-здраво.

— Не, не мисля, че можем. — Алекс кимна на Нед и закрачи по улицата толкова бързо, че Ема трябваше да подтичва след него. Дънфорд ги последва на дискретно разстояние.

— Необходимо ли е да ме *влачиш*! — възкликна тя. Краката ѝ едва докосваха земята.

— Ако си умна, ще си държиш устата затворена през следващите няколко минути.

— Ами, краката ми не са дълги, колкото твоите — нелюбезно отбеляза тя. — Не мога да се движа толкова бързо.

Алекс спря рязко. Ема беше набрала инерция и се блъсна в него.

— Сега пък какво има? — отсече тя.

— Все още мога да те метна на рамо — предупреди я той мрачно.

Тя му хвърли един убийствен поглед.

— Изобщо не се и опитвай, ти, малък, мръсен гризач!

Алекс издиша бавно, стискайки и отпускаяйки юмруци в отчаян опит да не изпусне нервите си.

— Тръгвай напред — каза той свирепо и отново я задърпа надолу по улицата.

— Къде всъщност ме водиш? В случай, че не си се досетил, аз живея в обратната посока.

— Отиваме в дома на Дънфорд. Той е на няколко пресечки оттук. Оттам ще вземем карета.

— Добре, защото очаквам веднага да ме върнеш у дома — подсмръкна тя. — Поведението ти тази вечер беше ужасно.

Алекс отново се закова на място, а Ема повторно се блъсна в него.

— *Опитваш* се да ме вбесиш ли?

Тя вирна нос.

— Наистина не ме интересуват чувствата ви, Ваша светлост.

Алекс се сви като от удар, когато тя го назова с титлата му. Той посочи с пръст към нея сякаш се канеше да започне да декламира реч. Лицето му се изкриви, а челюстта му се стегна сякаш се бореше с думите. Накрая отпусна треперещата си ръка.

Явно все пак му бе останало някакво чувство за приличие, щом не я раздруса здраво напред улицата. Да не говорим, че Дънфорд се размотаваше на няколко метра зад тях.

— Не спирай да вървиш — отсече той кратко и продължи към къщата на приятеля си.

* * *

Няколко минути по-късно бяха на стълбите пред входната врата на малката и спретната градска къща на Дънфорд. Ема издърпа дланта си от хватката на Алекс, склучи ръце и го погледна убийствено.

Дънфорд пристигна около петнадесет секунди след тях, хвърли един поглед на вбесената двойка и заяви:

— Ще се обадя за каретата. — Той хукна нагоре по стълбите като вземаше по две стъпала наведнъж. Когато стигна на върха на стълбището, се обърна и рече. — Вие, двамата, защо не ме почакате в дневната? Възможно е някой от гостите на бала да мине оттук на връщане, а аз съм сигурен, че не желаете да ви видят да стоите заедно наскреж улицата. Особено с, ъм, твоето облекло, Ема.

Тя тръгна нагоре по стълбите.

— Аз със сигурност не искам да се забъркам в някой скандал, който би могъл да ме хване в капана на брака с това чудовище!

Алекс не каза нищо, просто изкачи стълбите, като вървеше точно зад нея. Когато и двамата се озоваха на безопасно място в дневната на Дънфорд, Ема го погледна крадешком. Мускулите на лицето му все още потрепваха и тя можеше ясно да различи напрежението по врата и челюстта му.

Алекс определено беше вбесен. Може би дори бе по-ядосан, отколкото самата тя. Но Ема не можеше да разбере защо него изобщо го интересуваше. Той ѝ беше показал своите презрителни чувства толкова ясно предишния следобед, че появяването му в кабинета на Удсайд, вероятно за да я спаси от някоя зла участ, бе наистина доста озадачаващо.

— Каретата е готова — обяви Дънфорд тихо, когато се върна в дневната няколко минути по-късно, с ръце склучени зад гърба.

Алекс отново сграбчи ръката на Ема. Преди да тръгне, той се обърна към Дънфорд.

— Благодаря ти за помощта.

— Ще се отбиеш ли утре?

— Може и да не съм приключил с нея до утре.

Преди тя да успее да го попита за това зловещо изказване, той я издърпа през вратата, а после и надолу по стълбите. След това безцеремонно я натика в каретата, отиде при кочияша, на когото даде нарежданията си и се върна отзад при Ема.

Тя скръсти ръце многозначително и се дръпна в ъгъла на тапицираната седалка, без да обели и дума повече.

Докато мълчеше упорито, тя се питаше за какво му беше на Алекс да се бърка в нейните работи, да се опитва да контролира живота ѝ, а накрая да я захвърли като ненужна вещь. Тя си пое дълбоко дъх, стисна устни и се загледа през прозореца. След минута или две,

без да ги брои, осъзна, че няма да може да сдържа гнева си повече и избухна.

— Ти, самонадеяна гад такава! Не мога да повярвам, че се държа по този начин!

— Гризач, чудовище, гад и всичко това само за една вечер! — саркастично отбеляза Алекс. — Това трябва да е един от добрите ми дни.

— Естествено — Ема отново се загледа през прозореца. — Какво, за бога? — изведнъж изпищя тя и се обърна към Алекс. — Току-що подминахме дома ми! Къде отиваме?

— В моя дом.

— Това е още един пример за безочливата ти арогантност — избухна Ема. — Какво право имаш да ме отвличаш от дома ми?

— Ако си спомниш, не те отвлякох от дома ти. Отвлякох те от дома на Удсайд и, повярвай ми, много по-добре за теб е да си в моите лапи, отколкото в неговите.

— Настоявам да обърнеш тази карета в обратната посока и да ме заведеш вкъщи.

— Наистина не виждам да имаш някаква дума по въпроса, Ема.

Тя се дръпна назад.

— Заплашваш ли ме?

Алекс се наведе напред, така че носовете им почти се докоснаха.

— Да.

Точно в този момент каретата спря. Алекс скочи на земята и когато Ема не се помръдна от мястото си, той се наведе напред, издърпа я навън и я преметна през рамо.

— Повече няма да се нуждаем от вас — каза той на кочияша.

Ема го удряше и сумтеше (тя все още имаше достатъчно здрав разум в главата си, за да осъзнае, че пищенето щеше да доведе до множество зрители, огромен скандал и вероятно до една жалка сватба). Алекс се изкачи по стълбите, влезе във фойето и ритна с крак вратата, която се затвори със страховит трясък.

— Ще ме свалиш ли долу? — накрая попита Ема.

— Не още — Алекс се зае с изкачването на следващата редица от стъпала.

— Къде ме водиш? — разгневено попита тя, докато се опитваше да извърти главата си така, че да разбере къде се намира.

— Някъде, където можем да поговорим.

— Където можем да говорим или където ти можеш да ми четеш лекции?

— Играете си с търпението ми, милейди.

— Наистина ли? — попита язвително Ема. — Надявах се вече да съм го довършила.

Алекс мина бързо през коридора, ритна вратата към спалнята си и стовари Ема пред огромното балдахинено легло. Тя веднага се втурна като обезумяла към изхода, но той умело я хвана и отново я тръшна върху постелята. След това прекоси стаята и заключи вратата с шумно щракване.

— Защо ти...?

Той хвърли ключа през прозореца.

— Да не си полудял? — Ема се спусна към прозореца и се опита да прецени разстоянието до земята.

— Няма да успееш, без да се нараниш — парира я Алекс. — Сега, мила моя, ще бъдеш принудена да ме изслушаш въпреки волята си, а повярвай ми, аз имам да ти казвам много неща!

— Добре! — отвърна Ема. — Защото аз също имам да ти кажа някои неща!

— Ема — каза той с опасно спокоен глас, — точно сега би трябвало да си уплашена.

— Хубаво! — отвърна тя и скръсти ръце. — Говори.

Алекс внимателно я погледна. Тя не изглеждаше ни най-малко разкаяна, но той й беше толкова разгневен, че започна своята тирада така или иначе.

— Преди всичко...

— Имаш ли нещо против да си сваля палтото? — прекъсна го Ема безцеремонно. — Изглежда ще бъда твоя гостенка за известно време.

— Разбира се.

Ема свали палтото си пренебрежително и го остави на близкия стол.

— С какво, по дяволите, си се облякла? — извика Алекс.

Ема погледна надолу към бричовите си.

— За бога, Алекс. Нямахме как да обикалям наоколо с вечерна рокля.

Очите му се спуснаха надолу по стегнатата ѝ фигура, всяка извивка, на която беше неприлично подчертана от бричовете. Мускулите на Алекс се стегнаха, а гневът му допълнително се разпали от пламенния отговор на тялото му към нея.

— Току-що ми даде още един повод да ти викам — отсече той. — Не мога да повярвам, че братовчед ти е позволил да излезеш от къщата, облечена по този начин!

— О, нима — саркастично попита Ема. — Не каза нищо в кабинета на Удсайд. Тогава палтото не беше върху мен — напомни му тя.

— Не бях забелязал — отвърна той. — Беше тъмно.

Ема сви рамене.

— Би ли продължил сега с лекцията си? Имах наистина дълъг ден.

Алекс си пое дълбоко въздух. Беше сигурен, че тя се опитва умишлено да го провокира. Можеше да ѝ го признае. Ема имаше пълното право да му бъде бясна предвид държанието му предишния ден. Но това не извиняваше безобразното ѝ пренебрежение към нейното собствено благоденствие тази вечер.

— Имаш ли някаква идея на каква опасност се изложи тази нощ? — попита той, опитвайки се да задържи тона си равен.

— Имашме много добър план — отвърна Ема, — който очевидно проработи.

— О, нима? Кажете ми тогава за този ваш план. Какво планирахте да направите, ако Удсайд се бе върнал вкъщи и бе установил с изненада, че тършувате в кабинета му?

— Бел отвлича вниманието му на бала у лейди Мотрам. Тя обеща да не позволи той да си тръгне преди полунощ.

— Ами ако тя се провалеше? Твоята братовчедка не е достатъчно силна, за да възпре един голям мъж.

— О, използвай главата си — сопна се Ема. — Удсайд се върти около нея в продължение на година. Той никога няма да напусне бала, докато тя продължава да флиртува с него.

— Не можеш да си сигурна в това. Възможно е той да се почувства зле и да си тръгне.

— Това се нарича пресметнат риск, Ваша светлост. Всеки ден се сблъскваме с такива в живота си.

— По дяволите, Ема! — избухна Алекс и прокара ръка през косата си. — От всички безразсъдни проклетни неща, които можеше да направиш, това е най-глупавото! Ако Удсайд те беше хванал, можеше да те прати в затвора! Или още по-лошо! — добави той недвусмислено.

— Трябваше да поема риска. Нед беше в беда и се нуждаеше от помощ. Аз не предавам хората, които обичам — отвърна рязко тя.

Точно в този момент нещо в Алекс се пречупи. Той я хвана за раменете и я разтърси силно, стискайки я така, сякаш животът му зависеше от това.

— Имаш ли някаква представа колко бях притеснен за теб?! Имаш ли?

Ема преглътна и затвори очи в опит да задържи сълзите, които бяха текли по страните ѝ в продължение на почти цял един ден. Трябваше да се съвземе. Не биваше да му позволи да я види как плаче.

Алекс спря да я разтърсва, но ръцете му останаха върху нея и Ема скоро откри, че неговото докосване е странно успокояващо. Топлината сякаш проникваше през ризата ѝ и малка част от нея закопня да се хвърли в прегръдката му и да усети как силните му ръце я прегръщат. Но по-голямата част от нея все още се чувстваше наранена заради бруталното му отношение от предишния ден. Липсата му на доверие в нея я нараняваше прекалено дълбоко.

— Не бях наясно, че въобще ви интересува, Ваша светлост.

— Е, грижа ме е — каза той разярено, отвърна се от нея и удари силно с ръце бюрото си. — Грижа ме е, по дяволите! Днес за малко не се побърках, защото знаех, че си се забъркала в някаква абсурдна интрига, а аз няма да съм там, за да те спра.

— Как разбра? — попита Ема и приседна на ръба на леглото.

— Дънфорд е дочул разговора ви с Бел по-рано този следобед — каза Алекс отсечено. — Чул те е да казваш колко наложително било Бел да се срещне с Удсайд тази вечер на бала у лейди Мотрам. Предвид това, че познаваме характера на виконт Бентън, и двамата бяхме ужасени.

— Бях останала с впечатлението, че ще си много доволен да ме оставиш на вълците.

— Вчера направих грешка — отвърна Алекс с дрезгав глас, все още обърнат с гръб към нея. — Съжалявам.

Ема изненадано разтвори очи от неочакваното му признание. Той беше много горд мъж и тя не можеше да си представи, че това извинение бе излязло лесно от него. Докато стоеше наклонен към бюрото, всяка частица от тялото му излъчваше силно напрежение и болка. Тя знаеше, че не му е никак лесно. Вината, която изпитваше заради поведението си, най-вероятно го измъчваше. Съчувстваше му — не можеше да го преодолее, дори и да се опитваше, защото го обичаше прекалено много. Но тези дълбоки чувства не можаха да заличат нейната болка.

— Приемам извинението — отвърна тя с тихо достойнство.

Алекс се обърна към нея, а в очите му се четяха едновременно надежда и съмнение.

— Но това не означава, че ще забравя — каза тъжно тя. — Няма да е възможно отношенията ни да бъдат отново такива, каквито бяха...

— Ема, ако си имала нужда от пари за Нед, просто трябваше да ме попиташ.

— Какво предполагаш, че можех да направя, Алекс? Да дойда при теб и да те помоля за заем от десет хиляди лири?

— Щях да ти ги дам.

— Сигурна съм, че щеше да го направиш, но аз нямаше да се почувствам добре от това, а не мисля, че и Нед също. Навярно изглежда глупаво, при положение че аз самата притежавам повече от достатъчно пари. Имам наследство дори тук в Лондон. То е под попечителство до навършването на двадесет и първата ми годишнина... — Тя преглътна нервно, отвърна поглед и започна да изучава средновековния гоблен, който висеше на стената. — Или докато не се омъжа.

— Разбирам.

— Не те помолих да се ожениш за мен само заради парите — избухна Ема, неспособна да се обърне с лице към него и да срещне погледа на изумрудените му очи. — Мисля, че те ми дадох основание да те помоля, но не бяха причината да го направя. Това беше просто извинение, предполагам. Исках те толкова отчаяно, а се чувствах в безизходица. Един мъж може да подбере и реши за коя иска да се ожени, но жената трябва да си стои кротко у дома и да чака търпеливо, докато ѝ предложат. Аз се страхувах, че ти никога няма да дойдеш и да ме помолиш за ръката ми.

Алекс въздъхна. Ако тя беше изчакала само три дни повече, цялата тази лудост щеше да бъде предотвратена.

— Парите бяха просто извинение — продължи безнадеждно Ема. — Предполагам, съм си мислела, че ако имам достатъчно неотложна причина, тогава няма да ми се налага да се подчинявам на порядките и ще мога сама да те помоля, вместо да чакам ти да го направиш. Не мисля, че щях да имам куража да ти предложа, ако не бе така належащо да се сдобия с пари заради Нед.

Алекс отиде до леглото и седна до нея. Взе едната ѝ ръка и я задържа в своята.

— Можеш ли да разбереш, защо реагирах по този начин? — попита той и помилва дланта ѝ с палец. — През всичките тези години бях преследван от алчни жени заради титлата ми. Когато каза, че се нуждаеш от пари — не знам какво се случи. Просто загубих ума си.

— Не разбирам как можа да си помислиш това за мен. — Ема вдигна наранения си поглед към него. — *Не ме ли познаваш?*

Алекс погледна настрана, неспособен да намери думи, с които да изрази разкаянието, което чувстваше.

Тишината изглеждаше безкрайна, докато Ема накрая не я наруши.

— Трябваше да ми се довериш.

— Знам и съжалявам.

— Не мога да разбера как стигна до това погрешно заключение — каза тя с глас, натезал от мъка. — Ти дори не се опита да помислиш, просто реши, че съм една обикновена проститутка и ме изгони от къщата си. Даже не ми поиска обяснение.

Алекс не можеше да срещне погледа ѝ. Ема избърса сълзите, които заплашваха да потекат по страните ѝ.

— Смятах, че ме познаваш достатъчно добре, за да си наясно, че не съм „малка алчна кучка“.

Той трепна, когато тя хвърли по него собствените му жестоки думи, изречени в гнева му.

— Знам, че сгреших, Ема. Повярвай ми, не ми отне много време, за да осъзная колко сгреших спрямо теб.

— Не знам... чувствам се ужасно от факта, че ми нямаш доверие.

— Но аз ти имам доверие. Наистина.

Ема се усмихна тъжно.

— Казваш, че е така и аз съм уверена, че действително вярваш в това. Но не мога да съм сигурна, че няма да си направиш същия извод отново някой ден. Ти си прекарал десет години в омраза към жените. Не е лесно да се пренебрегне цяло десетилетие на толкова силно чувство.

— Аз не мразя жените, Ема.

— Омраза, недоверие — почти едно и също е.

— Признавам, че нямам високо мнение за повечето от дамите във висшето общество — отвърна Алекс и стисна ръката ѝ по-силно. — Не познавах много извън кръга на собственото ми семейство, които да уважавам. Но ти промени това. Ти разби всички предубеждения, които имах относно жените.

Ема навлажни устни, докато си припомняше грозната сцена в салона му.

— Очевидно не съм.

— За бога, Ема, дай ми шанс! — избухна ненадейно Алекс и скочи на крака. — Права си! Постъпих като истински задник, защото не се доверих на инстинктите си. Знаех, че ти си всичко, което искам от една жена, но ме беше страх да си го призная. Доволна ли си? — Той прекоси стаята като си поемаше дълбоко въздух. С ръце на хълбоците Алекс застана и се вторачи в същия гоблен, който Ема наблюдаваше преди малко. Той не се обърна към нея, когато най-сетне проговори. — Сега и ти постъпваш като мен. Нямах ми достатъчно доверие, за да повярваш, че аз наистина научих нещо от вчерашната случка.

— О, Алекс — прошепна Ема и скри лице в ръцете си. — Толкова съм объркана. Мисля, че не съм наясно със себе си от момента, в който те срещнах.

— Ти ли си объркана? — попита Алекс и се обърна към нея с крива усмивка. — Ти преобърна целия ми живот с главата надолу! Имаш ли идея на колко проклетни балове ходих през последните два месеца? — Тя го погледна с празен поглед. — На повече отколкото съм бил за последните десет години! Изобщо не харесвам приемите на висшето общество! Мразя ги! Но отидох на повечето от тях — и то с удоволствие — само за да съм близо до теб.

Ема го погледна, примигвайки с насълзените си очи.

— Искаше ми се да знаех какво да направя — каза тъжно тя. — Можеш ли... можеш ли просто... — тя стисна устни, докато се опитваше да изрече думите. — Можеш ли да ме прегърнеш? Само за малко?

Алекс вдигна глава, когато чу молбата ѝ. Сърцето му започна да бие учестено, докато прекосяваше стаята. Той седна до нея и я притегли към себе си, а устните му я целунаха по бузата точно до ухото ѝ.

Ема затвори очи, отпусната в уютната и утешителна прегръдка на ръцете му. Когато намери сили да проговори, гласът ѝ беше слаб и дрезгав.

— Мисля, че ако продължиш да ме прегръщаш по този начин, може и да успея да забравя колко много ме заболя от думите ти.

Алекс я прегърна още по-плътно.

— Толкова съжалявам, Ема — прошепна той. — Толкова много съжалявам.

Тя кимна и позволи на сълзите, които съдържаше цяла вечер да се стекат по бузите ѝ.

— Знам. И аз съжалявам, че те притесних тази нощ. Не се извинявам за това, което направих — смутено добави тя и подсмръкна, — но наистина съжалявам, че си се разтревожил.

Алекс я притисна към себе си.

— О, Господи, Ема — каза пресипнало той. — Моля те, никога повече не ме подлагай на това.

— Няма или поне ще се опитам да не го правя.

Алекс се отдръпна от нея, така че да вижда лицето ѝ.

— Накарах те да плачеш — прошепна той и докосна страните ѝ. — Толкова съжалявам.

В неговата топла прегръдка тя даде воля на всичките си сълзи, които задържаше в себе си през последните два дни и които храбро се опитваше да скрие от очите на своето семейство. Когато и последната сълза бе изплакана, тя почувства как душата ѝ се освобождава и напрежението бавно я напуска. В този миг тя се унесе и Алекс я положи в огромното си легло. С доволна усмивка на лицето той събу обувките ѝ, издърпа завивката до брадичката ѝ и я целуна за лека нощ.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Няколко часа по-късно Ема бавно отвори очи и започна постепенно да идва на себе си. Тя пое дълбоко дъх и докато се прозяваше, примигна няколко пъти, за да свикне с тъмнината. Във въздуха се носеше слаба миризма на мускус. Тя усети приятния аромат и през ума ѝ мина мисълта, че не използва подобно ухание в своята спалня. Вдъхвайки дълбоко омаята на този опияняващ мирис, Ема се прозина отново и затвори очи, докато извърташе тялото си на другата страна. Когато се намести, изпусна една слаба въздишка и леко отвори очи.

Тогава осъзна, че се намира на няколко сантиметра от лицето на Алекс и се ококори шокирано. Внезапно се досети, че тежкия предмет, праметнат през бедрата ѝ, всъщност е неговият крак. Тя притаи дъх, стресната от интимността помежду им.

— О, боже — въздъхна Ема, опитвайки се да стои съвсем неподвижно, за да не събуди заспалия до нея мъж. Тя наистина нямаше никакъв опит в подобен род ситуации. От друга страна сърцето ѝ биеше толкова бързо, че просто беше невъзможно да заспи отново.

Обикновено в такъв момент би било уместно да започне да крещи. Или може би да припадне. Тогава се замисли какво би направила една порядъчна дама в подобно положение. Но порядъчните дами не би трябвало да изпаднат в подобни ситуации. Това, така или иначе, беше без значение, защото тя не виждаше как крясъците щяха да ѝ помогнат в този случай. Усилието ѝ да припадне щеше да е още по-глупаво, тъй като не можеше да постигне нищо, докато е в безсъзнание, а когато се свестеше щеше да е в същото положение както сега. Освен това, кисело си помисли Ема, нямаше да успее чак толкова добре да изимитира припадък без сериозен удар по главата.

Тя предположи, че ще избухне огромен скандал, освен ако Алекс и семейството ѝ не бъдат крайно дискретни. Всъщност имаше голяма вероятност чичо Хенри и леля Керълайн все още да не бяха открили отсъствието ѝ. През последните дни бяха доста загрижени за нея,

защото изглеждаше много разстроена и уморена. Бяха ѝ казали да си почива и тя бе сигурна, че нямаше да я безпокоят, когато се върнат от бала на лейди Мотрам. Нед щеше да узнае, разбира се, и Бел също, защото щеше да измъкне информацията от брат си в минутата, в която той пристъпеше прага на дома им.

Всичко щеше да бъде наред, стига да успееше да се прибере вкъщи преди изгрев-слънце и преди прислугата да се е захванала с ежедневните си задължения. Братовчед ѝ вероятно беше оставил входната врата отключена заради нея. Тя се усмихна криво. Бел и Нед сигурно я чакаха в салона и се редуваха на смени, за да наблюдават прозореца в очакване на нейното завръщане. За нищо на света не биха пропуснали историята, с която Ема щеше да оправдае продължителното си отсъствие.

Тя извърна глава, за да хвърли поглед на часовника, който беше разположен върху нощното шкафче на Алекс. Беше четири без петнадесет сутринта. Хенри, Керълайн и Бел сигурно се бяха върнали от лейди Мотрам преди няколко часа. Тя все още разполагаше с време. Всъщност нямаше значение дали ще си тръгне сега или след половин час. Каквито и неприятности да си беше навлякла, те вече се бяха случили.

За да бъде честна, Ема трябваше да признае, че предпочиташе да лежи в голямото легло и да изучава лицето на Алекс. Струваше ѝ се толкова млад, докато спеше. Тъмните му мигли изглеждаха греховно дълги, когато почиваха върху страните му. Ема не за първи път си пожела да има подобни мигли, които да украсяват и собствените ѝ очи. Косата му беше разбъркана от съня, а устните му леко се разтваряха, когато си поемаше въздух.

Алекс беше извадил голата си ръка над одеялото и Ема можеше да огледа горната половина на гърдите му. Тя никога не го беше виждала без риза и изпита желание да разбере какво е чувството да прокара ръка по плътта му. Погледът ѝ се спусна по кожата му дотам, където започваше завивката. Той определено беше свалил ризата си, но дали беше махнал и панталоните си. Ема затаи дъх. Господи, дали не беше гол!

Кракът, който беше праметнат върху бедрата ѝ, изведнъж ѝ се стори странен. Ема прехапа долната си устна, докато се опитваше да се измъкне изпод него, без да го събуди. Алекс измърмори нещо насън и

се отмести. Завъртя се върху нея и тя се намери още по-плътно притисната от крака му. Изглежда имаше само един-единствен начин да разбере дали е гол. Поемайки си дълбоко въздух, тя пъкна ръката си под завивката и я плъзна надолу, докато не напипа меките къдрави косъмчета на коляното му. Ема незабавно издърпа ръката си. Той определено не носеше бричове.

Алекс не носеше риза и панталони. Оставаше само едно място, където трябваше да е облечен, за да предпази нейното благоприличие. Тя преглътна. Не, определено нямаше да плъзне ръката си под завивката и да го докосне точно *там*. Тя дори не беше сигурна какво да очаква!

Опита друга тактика. Много бавно и предпазливо повдигна завивката като внимаваше да не събуди Алекс. След като беше вдигнала одеялото достатъчно, тя надзърна под него, но не видя нищо друго, освен сенки. Призовавайки всичкия си кураж, тя пъкна глава отдолу като в същото време придържаше плата достатъчно високо, за да може слабата лунна светлина, която озаряваше стаята, да проникне вътре. Въпреки това продължаваше да бъде прекалено тъмно, за да успее да види нещо. Ема направи гримаса и се отказа примирено. Ако продължаваше да пъха главата си под завивката, най-вероятно щеше да се удари в него, а тя със сигурност не желаше подобно нещо. Затова бавно се измъкна изпод одеялото и отпусна глава на възглавницата до Алекс.

Той беше с отворени очи.

Ема пое дълбоко дъх и погледна по-внимателно. Той определено беше с отворени очи и въпреки тъмнината в стаята, тя можеше да различи развеселените пламъчета в зелените им дълбини.

— Не съм свалил бельото си, ако това се опитваш да установиш.
— Ема можеше да се закълне, че чува присмех в гласа му. — Не съм чак такъв голям простак — продължи той.

— Благодаря ти — отговори искрено тя.

— Ти заспа и нямах сърце да те събудя. Толкова си очарователна, докато спиш.

— Ти също — не се стърпя да отвърне тя.

— Благодаря ти — после откровено попита. — От колко време си будна?

— Не от много.

— Достатъчно топло ли ти е?

— О, да — отвърна меко Ема, чудейки се на абсурдността на ситуацията. Тя беше тук, лежеше в леглото с мъж, *с именно този мъж*, часът беше около четири сутринта, а те водеха учтив разговор сякаш се намираха в дневната. Ема въздъхна, а погледът ѝ обходи тавана. — Трябва да бъдем много внимателни, когато ме заведеш вкъщи — отвърна накрая. — При условие, че сме крайно дискретни и не събудим никого, има вероятност да избегнем скандала.

— Не се тревожи за това — отговори той безцеремонно. — Аз ще имам грижата за всичко.

Ема се извъртя по гръб, но Алекс не направи нищо, за да помръдне крака си, който се намести още по-удобно между бедрата ѝ.

— Много е уютно така — отбеляза той. — Не съм свикнал да споделям това легло с никого.

— О, наистина ли, Алекс — засмя се Ема. — Имал си десетки любовници и това е известно на всички.

Алекс се ухили широко.

— Ревнуваме, а? Това е добър знак.

— Не ревнувам.

— Колкото и да е невероятно, не съм имал десетки любовници. Дори аз не съм достатъчно мъж за това. Признавам, че не съм живял като монах, но наистина не съм държал любовница от доста време насам.

Ема го погледна въпросително.

— От поне два месеца, предполагам.

Това беше точно откакто се познаваха. Ема се почувства абсурдно доволна.

— И... — продължи той — определено не съм водил някоя от тях тук. Ти, мила моя, си първата, която краси леглото ми.

— Прозвуча така сякаш сме направили нещо, което всъщност не сме.

Алекс избегна отговора, просто я хвана за ръцете и я придърпа към себе си.

— Прекалено си далеч — измърмори той.

Ема ахна, когато се озова притисната към твърдото му тяло. Покрита изцяло от завивката, кожата му излъчваше такава топлина, която тя усещаше дори през дрехите си.

— Може би — отвърна тя. — Но точно в момента си мисля, че съм прекалено близо.

— Глупости — отрече Алекс и прокара ръце през тежките ѝ коси. — Ухаеш чудесно.

— Сапун с аромат на рози — бързо отвърна тя.

— Мисля, че обичам сапуни с аромат на рози. — Той я целуна леко по носа. — Също така смятам, че имаш прекалено много дрехи.

— Ето *това* определено не е вярно.

— Би ли замълчала? — Алекс целуна затворените ѝ клепачи. Ема усети как съмненията ѝ започнаха да изчезват и осъзна, че желае да бъде съблазнена също толкова много, колкото и той го искаше. Докато той продължаваше да обсипва лицето ѝ с леки целувки, тя се опита да осмисли нещата. Знаеше, че това, което прави, е грешно. Или поне всички казваха така. Но нещо вътре в нея ѝ нашепваше, че да бъде тук с Алекс и да лежи в прегръдките му, е най-правилното нещо.

Сякаш цялата топлина на света струеше от него и блясъкът от изумрудените му очи попадеше право в нея.

Наистина ли беше толкова грешна, задето го желаше така силно? Не, това не можеше да е вярно. Тя заслужаваше този единствен момент на блаженство. Ема взе своето решение. Тя пое дълбоко дъх, наклони глава към него и му предложи устните си.

Алекс усети промяната в нея незабавно и се уплаши от желанието, което разтърси тялото му, когато разбра, че тя няма да го отблъсне.

— Господи, Ема. Толкова много те искам... — изстена той. — От толкова време.

Когато започна да разкопчава мъжката риза, с която тя все още беше облечена, осъзна, че пръстите му трепереха. Той се усмихна глупаво на реакцията си и се почувства като неопитен младеж. Докато разкопчаваше копчетата, Алекс имаше усещането, че разопакова изящен подарък. Дъхът секна в гърлото му и той осъзна, че никога досега не се беше чувствал толкова нервен в очакване на изживяването. Най-накрая и последното копче бе освободено и той нетърпеливо смъкна ризата от раменете ѝ. Под нея се разкри копринената ѝ камизола, която показваше много повече, отколкото прикриваше.

Той сложи силните си ръце върху корема ѝ и бавно започна да измъква камизолата. Копринената материя се плъзна чувствено по сияйната кожа на Ема. Тя трепереше. Не можеше и не желаше да съдържа копнежа си да отвърне на странните и красиви чувства, които ръцете на Алекс предизвикваха през тънката коприна. Господи, как го желаше и как искаше всичко това! Усещаше как цялото ѝ тяло гореше от седмиците на незадоволена страст.

Той спря за миг, когато стигна до копчето на гърдите ѝ. Алекс я погледна в очите, предлагайки ѝ последна възможност да го спре, но всичко, което видя във виолетовите им дълбини, бе желание и доверие.

— Седни за момент — помоли дрезгаво той.

Ема го послуша и той махна ризата през главата ѝ. Пое си рязко въздух, когато пълните ѝ гърди се откриха пред погледа му.

— Толкова си красива — шепнеше тихо и се взираше в нея с благоговение. — Толкова красива.

Ема се изчерви под пронизващия му поглед, цялата ѝ кожа гореше от очакване. Тя едва дишаше, неспособна да разбере чувствените вълни в корема си, предизвикани от допира на ръцете му върху гърдите ѝ.

— О, Алекс — промълви тя, когато поредната вълна от удоволствие я заля. — Целуни ме. Моля те, целуни ме.

Алекс се засмя гърлено.

— Както желаш, съкровище. — Той се наведе и пое между устните си едно от кораловите ѝ зърна като го засмука леко, докато ръката му продължаваше да гали другата ѝ гърда.

Ема за малко да изпищи.

— О, боже мой! — възкликна тя. — Нямах това предвид!

— Ммм, знам, но е много хубаво, нали?

Ема не можа да отговори, тя просто зарови ръце в гъстата му коса и го придърпа още повече към себе си. Ако е достатъчно близо, внезапно реши тя, той никога нямаше да спре да прави тези възхитителни неща с нея.

Алекс се усмихна и започна бавно да целува тялото ѝ, спусна се към корема и описа чувствени кръгчета около пъпа ѝ.

— Мисля, че трябва да направим нещо с тези проклетни бричове. — Той ги разкопча и много бавно ги смъкна от нея. — Не, че не изглеждаш прекрасно в тях, разбира се, но не си и помисляй даже, че

ще ти позволя да излезеш от къщата облечена така отново. — С едно умело движение панталоните на Ема се озоваха на пода до ризата и камизолата. Алекс се плъзна по голото ѝ тяло, така че носовете им почти се докосваха. — Не мисля, че е необходимо някой друг да знае колко сладко заоблено е твоето дупе. — За да докаже това, той го хвана с ръце и го притисна плътно към себе си.

— О, боже — изпъшка Ема. Тя беше напълно гола, с изключение на долното си бельо и можеше да почувства колко горещ и твърд е той. Тя погали плахо топлата кожа на гърба му, нетърпелива да го изследва, но и несигурна какво точно трябва да направи. — То... това харесва ли ти? — попита неуверено тя.

— Господи, Ема — отвърна Алекс дрезгаво. — Един твой поглед е достатъчен да ме накара да те желая. Нямах идея какво ми причинява докосването ти.

Ема се изчерви, но продължи да прокарва ръце по гърба му и когато Алекс се премести, за да свали последните ѝ дрехи, тя не направи нищо, за да го спре.

— Ти също трябва да свалиш твоите — каза тя, неспособна да повярва на собствената си дързост. — Може и да съм неопитна, но дори аз знам, че не може да се прави, докато си с бельо.

Алекс се изсмя силно и за малко не ѝ призна колко много я обича. Реши да премълчи, защото не беше готов да открие чувствата си, преди тя да го направи. Бързо прогони тези мисли от главата си, свали бельото си и покри тялото ѝ със своето.

Сърцето на Ема започна да тупти бясно, когато той я целуна. Ръцете му сякаш бяха навсякъде. Галеха я, изучаваха я и я караха да копнее за още. Накрая пръстите му се спряха върху нейната женственост и тя си помисли, че ще падне от леглото, понесена от вълните на удоволствието, които докосването му предизвикваше у нея. Въпреки че и преди я бе докосвал там по този начин и знаеше какво да очаква, сега всичко ѝ изглеждаше някак по-интимно. Те бяха в легло и голата му плът се притискаше в нейната. Внезапно почувства как показалецът му се потопи в нея и всеки един мускул в тялото ѝ се напрегна.

— Шшт — прошепна той, — просто искам да проверя дали си готова за мен. По-голям съм от пръста си и не искам да те нараня.

Тя видимо се отпусна и Алекс продължи своите сладострастни движения, галейки най-интимните кътчета от плътта ѝ с палец.

Удоволствието в нея нарастваше. Можеше да почувства как топлите вълни на желанието я завладяват, карайки я да стене и инстинктивно да извива бедрата си към него.

Алекс полагаше усилия да запази дишането си равномерно и спокойно. Беше впрегнал целия си самоконтрол, за да не се потопи и загуби в топлата ѝ мекота. Беше решен да направи този първи път незабравим за нея. Той знаеше, че неговото удоволствие няма да е пълно, ако тя не достигне до своето. В един момент нейното щастие беше станало много по-важно за него в сравнение с неговото собствено.

Ема се извиваше от горещите чувствени тръпки, които преминаваха през тялото ѝ.

— Моля те, Алекс — умоляваше го тя. — Моля те, нуждая се от теб.

Откритото ѝ признание накара Алекс да се реши и той бързо промени позицията си, за да проникне в нея.

— Готова ли си? — попита дрезгаво и след като тя трескаво закима, той влезе в нея. Господи, беше толкова тясна! — Тихо — каза той, повече, за да успокои себе си, отколкото нея. — Ще се опитам да го направя бавно. Искам да ти дам възможност да свикнеш с мен.

Със стон наполовина изтръгнат от удоволствие, наполовина от неудовлетвореност, той се отдръпна леко от нея и навлезе отново също толкова бавно.

Ема беше сигурна, че точно в този миг ще умре. Просто беше невъзможно тялото ѝ да понесе още от удоволствието, което бе набъбнало вътре в нея.

— Моля те — стенеше тя, въртейки отчаяно глава. — Искам... нуждая се... — тя цялата трепереше. — О, Господи! Не съм сигурна какво точно искам!

— Тихо, любов моя, аз знам. Но ти все още не си готова за това. Толкова си тясна. Страхувам се, че може да те нараня. — Алекс си помисли, че едва ли има по-силен афродизиак от този да види как Ема тръпне в леглото му със замъглен от желание поглед. Все пак той успяваше да контролира собствената си нужда, принуждавайки се да я

вземе бавно. Точно когато вече не можеше да сдържа порива си, той достигна до нейната девственост.

— Ема? — каза той, а гласът му беше загрубял от страст. Тя до такава степен се бе изгубила в собствените си желания, че не го чу. — Скъпа? — повика я той по-силно. Ема го погледна, но очите ѝ бяха неспособни да го видят. — Скъпа, може да те заболи малко, но ти обещавам, че това ще е само този първи път.

— Какво искаш да кажеш?

Алекс направи гримаса и се подпря на лакти. Господи, никой ли не ѝ бе обяснил?

— Това е, защото си недокосната. Аз ще отнема твоята девственост. Може да те заболи, но ти обещавам, че ще е за кратко и няма да почувстваш това следващия път.

Ема го погледна. Той изглеждаше толкова обезпокоен за нея, веждите му бяха стиснати, а очите му бяха по-зелени и нежни, отколкото някога ги беше виждала.

— Вярвам ти, Алекс — каза тихо тя, протегна се и обви ръце около него.

Всяка последна капка самоконтрол, която Алекс притежаваше го напусна точно в този момент и той навлезе докрай в нея. Ема извика леко, когато той разкъса девствеността ѝ, но болката бе незначителна и скоро беше заменена от чувствено удоволствие, породено от тласъците му. С всяко следващо движение тя усещаше още по-силно топлината, която преминаваше през нея и когато вече не можеше да издържа, цялото ѝ тяло се напрегна и почти замръзна. Ема за миг спря да диша, неспособна да помръдне, докато накрая светът избухна и тя падна напълно изтощена.

Тръпка от нажежено до бяло желание разтърси тялото на Алекс, когато той почувства как мускулите ѝ се стягат около мъжествеността му. Той започна да се движи все по-бързо и по-диво, докато не направи един последен тласък и с екстаз се изля в нея.

Ема чу вика му в момента на неговото освобождение и усети как той се отпусна върху нея. Когато дойде на себе си след собствената си кулминация, тя си помисли, че никога преди не се беше чувствала толкова напълно задоволена.

— Чувствам се добре — въздъхна тя.

Алекс се засмя, когато се отдръпна от нея.

— Аз също, любов моя, аз също.

— Ако знаех, че ще се почувствам толкова добре, може би нямаше да те изхвърля от спалнята си в деня, в който се срещнахме.

Алекс взе лицето ѝ в ръцете си.

— Нямаше да бъде толкова хубаво, любов моя, защото още не ни беше грижа един за друг.

След думите му Ема се притисна още по-плътнo към него. Надяваше се, че сега той ще ѝ каже колко я обича. Но Алекс не го направи. Тя въздъхна, мислейки си, че е твърде щастлива, за да се тревожи за това сега. Едва ли би могъл да прави любов с нея по този начин, ако не я обичаше поне малко, нали?

Те останаха така няколко минути. Ема се сгуши плътнo в него, докато той разсеяно играеше с косите ѝ. Накрая тя надигна глава и зададе ужасния и за двама им въпрос.

— Колко е часът?

Той погледна над главата ѝ към часовника, който стоеше върху нощното му шкафче.

— Близо четири и половина.

— Трябва да си вървя — отвърна Ема неохотно. Господи, как мразеше да мисли за реалността, но тя трябваше да се прибере вкъщи рано или късно. За предпочитане по-рано. — Слугите ще се събудят всеки момент, а аз не искам да ме видят, когато влизам в къщата. Ключките им съперничат на тези във висшето общество, както знаеш. Само един от тях да ме види и това ще стане достояние на целия град до довечера.

— Кого го интересува?

Ема се обърна към него и го погледна шокирано.

— Какво искаш да кажеш с това „кого го интересува“? Аз бих предпочела да не виждам как репутацията ми отива в канавката, покорно благодаря.

Алекс я погледна объркано.

— Какви ги говориш? Ние ще сме женени до следващата седмица. А след още една целият шум около набързо организираната ни женитба ще е утихнал и единственото нещо, което някой ще каже за нас, е колко сме романтични.

Очевидната му арогантност предизвика яростна вълна от възмущение в Ема. Беше точно в негов стил да обяви, че те ще се

женят следващата седмица, без изобщо да си направи труда да го обсъди с нея.

— Това, предполагам, е предложение за женитба? — попита тя засегнато.

Алекс се втренчи в нея, занемял от изумление.

— Ние ще се оженим, нали така?

— Наистина не мога да знам. Никой не е искал мнението ми.

— За бога, Ема. При тези обстоятелства *трябва* да се оженим.

— Аз няма да направя нищо, което не желая, Ваша светлост — обяви гордо Ема и се изправи в леглото със затъкната под мишници завивка.

— Ема, *ти* ме помоли да се ожения за теб само преди два дни.

— И ако си спомняш — подсмъркна тя — ти отказа!

— По дяволите, жено, отново ли ще трябва да преминем през това?

Ема не каза нищо.

— Чудесно — измърмори той. — Точно от това се нуждаех! Жена в истерия.

— Не ми говори по този начин!

В очите на Алекс припламна арогантност.

— Не говорех на теб, скъпа моя, а за теб. И ако спреш да се държиш като проклета глупачка, бих те целунал, вместо да водим този разговор.

Ема скочи от леглото побесняла, повличайки завивката със себе си.

— Не съм длъжна да стоя тук и да слушам как ме обиждаш!

Дрехите ѝ бяха разхвърляни навсякъде от бурната им страст и на нея ѝ се наложи да прекоси стаята няколко пъти, за да ги събере. Осъзна болезнено, че вероятно изглежда доста глупаво, докато се опитва отчаяно да задържи тежката завивка към тялото си, за да го прикрие.

Алекс реши да подходи по друг начин.

— Ема — нежно каза той, — след всичко, което споделихме заедно, не искаш ли да се омъжиш? Аз ще се побъркам, ако не мога да те имам в обятията си всяка нощ.

— Ти си жалък — побесня тя и страните ѝ се изчервиха от гняв. — Не мога да повярвам колко си нахален! Как смееш да се опитваш да

ме прилъжеш да се омъжа за теб по този начин!

— Помислих си, че ще проработи — каза Алекс с крива усмивка.

— Аах...! Аз ще...! Аз ще...! Оох...! — Гневът на Ема достигна до такива размери, че тя не можеше да изкаже това, което искаше.

— Ще ме убиеш? Аз не бих го направил, ако бях на твоето място. Това ще причини ужасна бъркотия.

Невъзмутимото държание на Алекс я накара да изгуби и последната си капка контрол. Тя взе една ваза и я вдигна над главата си, готова да я запрати по него.

— Моля те — взмути се той. — Не и вазата от династията Мин.

Ема свали ръката си, за да прецени ценния предмет, и после го сложи обратно на масата. След което взе една кутия за енфие.

— Какво ще кажеш за това?

Алекс се намръщи.

— Ами, ако ти наистина трябва да...

Кутията от енфие пропусна ухото му на косъм.

— Като унищожаваш нещата ми нищо няма да разрешиш — каза Алекс и скочи от леглото, абсолютно незаинтересован от факта, че е гол. — Ти *ще* се омъжиш за мен.

— Някога хрумвало ли ти е да помолиш за нещо, без да го изискваш? — изфуча тя вбесено, опитвайки се да обуе долните си дрехи, без да изпусне завивката. Гневът ѝ нарасна още повече, когато той ѝ се усмихна, развеселен от нейното затруднение. — О, моля ви за прошка, Ваша светлост — каза тя, а гласът ѝ преливаше от леденостуден сарказъм. — Забравих, че един херцог не трябва да моли за нищо. Не е нужно да се опитва да спечели каквото и да е. Може да има всичко, което поиска. Това е негово право.

Ема се обърна рязко към Алекс, когато произнесе последните си думи и се стресна от вбесения израз на лицето му. Ужасена, тя отстъпи крачка назад, все още стискайки нервно завивката, сякаш тя щеше да я предпази от гневния му поглед.

— Ема — каза той напрегнато, — ще се омъжиш ли за мен?

— Не! — Тя не можа да повярва, че каза това, но в действителност думата прозвуча съвсем убедително.

— Това е! — изкрещя Алекс. Той прекоси стаята с бързи гневни крачки и грабна завивката от ръцете ѝ. Тя отчаяно се опитваше да се покрие, но скоро откри, че това не беше нужно, защото очевидно

Алекс имаше намерение да я напъха в дрехите ѝ. — Чух достатъчно от твоето малко гневно избухване. — Той ѝ навлече ризата през главата. — Ако си искала да ми докажеш, че не си стеснителна госпожичка, на която може да бъде нареждано, бъди сигурна, че успя. Направи го. Сега престани да се държиш като дете и приеми неизбежното. Ще се омъжиш за мен и при това ще го направиш с усмивка на лицето.

Ема му отправи една ужасно сладка усмивчица.

— Така достатъчно добре ли е, Ваша светлост? Не бихме искали да се разчуе, че великият херцог Ашбърн е принудил насила една жена да се омъжи за него. — Тя съжали за думите си в момента, в който ги изрече, осъзнавайки, че е отишла прекалено далече. Лицето на Алекс беше сковано от едва прикриваната ярост. Той я стисна над лактите толкова силно, че Ема беше сигурна, че ще посинее.

— Съжалявам — приглушено каза тя, неспособна да го погледне в очите.

Алекс я пусна възмутено и прекоси стаята до стола, където няколко часа по-рано беше оставил вечерните си дрехи, малко преди да се пъхне при Ема в леглото. С бързи резки движения той се облече и тя можеше единствено да го гледа втренчено, притихнала и възхитена от неговия твърд контрол и характер.

Когато привърши с обличането си, той ѝ подхвърли палтото. Отиде до вратата и я дръпна рязко. Тя не помръдна и той изруга яростно, когато си спомни, че я беше заключил предната вечер.

— Ключът — прошепна ужасено Ема. — Ти го изхвърли през прозореца.

Той не ѝ обърна никакво внимание, влезе в гардеробната и изчезна. Няколко секунди по-късно вратата беше отключена от външната страна. Широките му рамене изпълниха почти цялата врата.

— Да вървим — каза кратко.

Ема мъдро реши да не се ядосва, заради това, че я бе оставил да си мисли, че са хванати в капана на стаята. Реша да не губи време и да последва заповедите му, наполовина изплашена от очевидния му, макар и напълно обуздан гняв и наполовина въобразявайки си, че това, което всъщност искаше, бе да си отиде вкъщи. В такъв случай не получаваше ли точно това, което желаше? Тя се спусна надолу по стълбите и зачака в антрето, докато Алекс събуди един от лакеите и нареди да му приготвят каретата.

— Ще отнеме няколко минути — каза той, когато се върна, предизвиквайки я мълчаливо да протестира срещу забавянето. — Страхувам се, че персоналът ми не е привикнал на голяма активност по това време сутринта.

Ема преглътна и кимна, гледайки в пода. Беше започнала малко да се срамува от своето избухване.

Вероятно бе естествено за Алекс да смята, че сега, след като са преспали заедно, трябва да се оженят. Но нищо не можеше да я провокира така, както властното му държание и нещо в нея се беше пречупило, когато той просто заяви за предстоящата им сватба. Сега, когато колебливо погледна все още ядосаното му лице, тя бързо осъзна с цялата си откровеност, че не беше достатъчно храбра, за да се осмели да обели и дума.

* * *

Десет минути по-късно тя беше стоварена в каретата и с ужас осъзна, че първите лъчи на зората се бяха появили на небето. Слугите в къщата на Блайдън вече се бяха заели със сутрешните си задължения. Те щяха да забележат нейното необичайно пристигане и да кажат на своите познати, които работят в други домакинства, а последните от своя страна щяха да разкажат на своите работодатели. Ема въздъхна уморено. Те нямаше да могат да избегнат скандала.

Пътуването до вкъщи не продължи дълго, но когато екипажът спря пред дома на Блайдън, слънцето вече беше изгряло и Лондон бе започнал да се пробужда. Алекс пъргаво скочи от каретата и буквално завлачи Ема след него.

— Не е необходимо да бъдете груб, Ваша светлост — каза тя възмутено, когато се препъна на стъпалото зад него.

Алекс се завъртя и хвана брадичката ѝ с ръка, задържайки лицето ѝ така, че тя да може да го гледа право в очите.

— Името ми е Алекс — остро каза той. — След като този уикенд ще се оженим, бих предпочел да го запомниш.

— Този уикенд? — едва-едва попита Ема.

Той не отговори, а започна да блъска настойчиво по вратата.

— За бога, Алекс! Аз имам ключ! — Ема хвана ръцете му, опитвайки се да спре шума. Тя извади ключа от джоба си и го вкара вътре. — Сега би ли си тръгнал? — помоли тя. — Мога да се прибера сама в стаята си.

Алекс ѝ подари една зла усмивка.

— Лорд Хенри! — изрева той. — Лейди Керълайн!

— Какво правиш? — изсъска Ема. — Да не си твърдо решен да ме съсипеш?

— Твърдо решен съм да се ожения за теб.

— Какво става тук?

Ема погледна нагоре. Хенри и Керълайн препускаха надолу по стълбите и когато откриха двойката в антрето на лицата им се изписа израз на объркване и шок.

Алекс застана с ръце на хълбоците си.

— Аз напълно компрометирах вашата племенница — обяви той.
— Бихте ли настояли, моля, тя да се омъжи за мен?

Керълайн не можа дори да премигне.

— Това — съобщи тя, — е изключително странно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Ема прехапа устни и направи всичко възможно, за да остане права. Коленете ѝ трепереха, пулсът ѝ препускаше, а в ума ѝ блъскаха самообвинителни крясъци. Тя затвори очи измъчено. Този път наистина бе оплескала нещата.

Чичо Хенри я гледаше така, като че ли всеки момент щеше да се взриви.

— Качи се в стаята си *незабавно* — отсече той и посочи с пръст към стълбите.

Очите ѝ се разшириха и тя побягна нагоре, без да си позволи дори един поглед назад.

Застанала до Нед на първия етаж, Бел ахна, когато Ема профуча покрай тях. Тя никога не беше виждала баща си толкова ядосан.

— А ти — изръмжа Хенри, обръщайки гнева си към Алекс и напълно пренебрегвайки по-високото обществено положение на младия мъж — в моя кабинет. Ще се занимая с теб веднага след като говоря със съпругата си.

Алекс кимна отсечено и напусна антрето.

— А на двете ми послушни деца — каза Хенри, без да се обръща — предлагам веднага да отидат в стаите си. Най-добре е да помислите защо не сте счели за необходимо да информирате мен или майка си за местонахождението на братовчедка ви през изминалата нощ.

Бел и Нед пъргаво се изнесоха.

Най-накрая Хенри остана насаме със съпругата си (дори слугите мъдро бяха напуснали сцената). Той се обърна към нея и въздъхна.

— Е, мила моя?

Керълайн се усмихна уморено и обгърна ръце около себе си.

— Не мога да отрека, че се надявах това да се случи. Само се молах сватбената церемония да го предхожда.

Хенри прегърна и целуна жена си, усещайки как първоначалният му гняв стихва.

— Защо не се качиш горе и не се погрижиш за Ема? Аз ще се заема с Ашбърн.

След това той въздъхна и бавно се запъти към кабинета си. Когато влезе вътре, Алекс стоеше до прозореца със скръстени ръце и наблюдаваше оранжево-розовите отблясъци на сутрешната зора, които се прокрадваха по небето.

— Не знам дали да те изхвърля през този прозорец, или да ти стисна ръката и да ти кажа „Добре свършена работа“ — каза Хенри с уморен глас.

Алекс се обърна, но не отговори. По-възрастният мъж прекоси стаята и застана пред гарафата на масичката.

— Искаш ли уиски? — Той погледна часовника и трепна, когато забеляза, че е пет и двадесет. — Осъзнавам, че е малко рано за пиене, но това е необичайна сутрин, не мислиш ли?

Алекс кимна.

— Едно питие ще ми дойде добре, благодаря.

Хенри му напълни чашата и му я подаде.

— Седни, ако обичаш.

— Предпочитам да остана прав, благодаря.

Хенри напълни още една чаша за себе си.

— Аз предпочитам да седнеш.

Алекс се подчини.

На лицето на Хенри се появи лека усмивка.

— Предполагам, че тежиш поне десет килограма повече от мен, затова мисля да се откажа от идеята за прозореца.

— Бих се затруднил да направя същото нещо, ако бях на ваше място — каза меко Алекс.

— Би ли? Това е добре. Опасявам се обаче, че с възрастта човек помъдрява поне малко. Не съм толкова импулсивен, колкото бях преди. Както и да е, независимо от това моята племенница беше компрометирана през изминалата нощ. — Той отпи от питието си, след което погледна Алекс право в очите. — И ти заяви, че си именно този, който я е компрометирал. Трудно бих могъл да приветствам радостно това, което си направил.

— Възнамерявам да се оженя за нея — отговорът на Алекс беше непоколебим.

— А дали тя възнамерява да се омъжи за теб?

— Не още.

— Мислиш ли, че тя иска да се омъжи за теб?

— Тя каза, че няма да го направи, но в действителност ще го стори.

Хенри остави внимателно своята чаша долу и кръстоса ръце, облягайки се на ръба на бюрото си.

— Това е малко покровителствено от твоя страна, не смяташ ли така?

Алекс се изчерви.

— Преди два дни тя дойде в дома ми... без придружител... и ме помоли да се ожения за нея — отвърна той отбранително.

Хенри повдигна вежди.

— Наистина ли?

— Аз приех.

— Сега виждам, че вие двамата явно сте в отлични отношения — сухо каза той.

Алекс започна да се върти неудобно на стола си, повтаряйки си отново и отново, че чичото на Ема заслужава някои отговори. Но въпреки това цялата сцена си беше дяволски унизителна.

— Имахме някои неразбирателства. Аз, във, провалих нещата между нас. Но миналата нощ проблемите се разрешиха.

— Толкова много може да се случи за двадесет и четири часа.

Алекс се чудеше как стана така, че загуби всякакъв контрол над разговора. Той си пое дълбоко въздух и продължи, чувствайки се като нахокан ученик.

— Този път аз ѝ предложих, но тя ми отказа, защото е такъв проклет инат.

Той изруга сърдито и се отпусна в стола си.

— Тя има труден характер, тук ще се съглася с теб, но нейният баща я повери на моите грижи. Аз приемам отговорността за семейството си доста сериозно. По-важното е обаче, че обичам Ема като дъщеря. — Той вдигна уискито във въздуха и го задържа.

— Мога ли да предложа тост за вашето предстоящо бракосъчетание, Ваша светлост?

Алекс го погледна изненадано.

— Но бъди сигурен, че давам благословията си за тази женитба не заради факта, че си прелъстил Ема, или защото твърдиш, че тя иска

точно това. Аз ви давам благословията си, защото наистина вярвам, че тази женитба е най-доброто нещо за моята племенница. Мисля, че ти си един от малкото млади мъже, които са достойни за нея. Смятам, че тя ще ти бъде добра съпруга. — Тогава, почти внезапно добави. — Предполагам, че тя наистина иска да се омъжи за теб, но както ти сам каза, може да е малко ината и ние ще имаме известни проблеми, докато ѝ го припомним. Заради вас се надявам да успеем, защото аз няма да я принудя с пистолет опрян в гърба да стигне до олтара.

Алекс леко се усмихна и пресуши чашата си с уиски.

* * *

Ема гледаше втренчено през прозореца, когато Керълайн влезе в стаята ѝ, но не виждаше нищо от ставащото навън.

— В чудесна бъркотия си се забъркала — каза Керълайн и затвори шумно вратата.

Ема бавно се обърна, очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

— Толкова съжалявам, лельо. Никога не съм искала да посрамя теб или семейството ти. Моля те, повярвай ми.

Керълайн си пое дълбоко въздух. Ема се нуждаеше от спокойствие и разбиране, не от порицание, каквото тя очевидно очакваше.

— Какви са тези приказки за моето семейство? Аз виждам само нашето семейство.

Ема се усмихна плахо. Керълайн седна на стола до тоалетката на Ема.

— Изглежда трябва да се вземат някои сериозни решения, и то бързо.

— Не искам да се омъжа за него, лельо Керълайн — каза Ема прибързано.

— Не искаш? Сигурна ли си в това?

Ема отпусна рамене.

— Не мисля, че искам.

— Това е много различно.

Ема се отдръпна от прозореца, свали обувките си и седна на леглото.

— Не знам какво да правя.

— Какво ще кажеш да ми обясниш защо не искаш да се омъжиш за Ашбърн?

— Той е толкова деспотичен. Знаеш ли, че той дори не ме попита дали ще се омъжа за него? Той го заяви, сякаш е факт. Дори не го обсъди с мен!

Керълайн си пое въздух, отбелязвайки, че племенницата и отново е възвърнала обичайния си дух.

— Това се случи преди или след като ти беше, хмм... компрометирана.

Ема се извърна настрани.

— След.

— Разбирам. Не мислиш ли, че това е доста логично заключение от страна на Ашбърн, че ти, една дама от добро потекло, ще пожелаеш да се омъжиш за него, след като сте били в интимни отношения.

— Той можеше да ме попита — Ема стисна устни, но вътрешно трепна, осъзнавайки колко дребнаво звучи.

— Да — съгласи се Керълайн. — Това е доста небрежно от негова страна, но не съм сигурна, че това е достатъчно добра причина да отхвърлиш предложението му. Освен ако, разбира се, нямаш друго основание, за да му откажеш.

Ема преглътна и ухапа долната си устна.

— Имаш ли?

Когато тя най-накрая проговори, гласът ѝ едва се чуваше.

— Не.

— Е, това е начало — каза Керълайн сериозно, заставайки на мястото до прозореца, което Ема преди малко беше напуснала. — Но все пак човек не трябва да се жени за някого само защото няма никакви основания да не го прави. Трябва да има някоя и друга добра причина, за да се омъжи, не мислиш ли? — Тя прие мълчанието на Ема за съгласие и продължи. — Има ли причина, поради която сватбата ти с Ашбърн да не е единственото разумно нещо, което би могла да направиш? — Тя погледна Ема право в очите. — Опитвам се да ти кажа, че това е следващата логична стъпка, за да осигуриш бъдещото си щастие.

Ема премигна няколко пъти под внимателния поглед на леля си и кимна.

— И аз така мисля. — Керълайн скръсти ръце и попита направо.
— Обичаш ли го?

Ема кимна и по страните ѝ се стекоха сълзи.

— Осъзнаваш ли колко близо беше до това да разрушиш шанса си да се омъжиш за мъжа, когото обичаш?

Ема кимна отново, чувствайки остра болка в себе си.

— Тогава може би искаш да обуздаеш тази твоя упоритост и гордост — посъветва я Керълайн, след това седна до нея и я взе майчински в прегръдката си. — Макар че на твое място не бих го направила напълно. Ще ти е нужна част от тази непреклонност в брак с мъж като него.

— Знам — отвърна Ема, подсмърчайки.

Керълайн я целуна по челото.

— Избърши си сълзите сега, мила моя. Трябва да слезем долу и да информираме мъжете за твоето решение. — Тя се изправи и се запъти към вратата.

— Ами баща ми? — отвърна бързо Ема. — Не мога да се омъжа без неговото разрешение. А също така и компанията... — Тя осъзна, че това са жалки извинения, имайки предвид, че тя първа направи предложението, факт, който без съмнение Керълайн щеше скоро да научи.

— Мисля, че винаги си знаела, че корабната компания никога няма да бъде твоята съдба. Колкото до баща ти, ами опасявам се, че ще трябва да се довери на нашата преценка. Не разполагаме с много време за отлагане.

Очите на Ема се разшириха ужасено, когато погледът на леля ѝ се спусна към корема ѝ. Господи, не беше помислила, че може да е бременна!

— Виждам, че разбираш какво имам предвид.

* * *

Когато двете жени влязоха в кабинета няколко минути по-късно, Алекс и Хенри стояха в приятна тишина, допивайки уискито си. Ема присви очи леко, докато оглеждаше обстановката. Не изглеждаше така, сякаш чичо ѝ бе губил време в приказки или в яростна защита на

изгубената ѝ невинност. Тя тихо въздъхна. Е, по-добре да започне брака си в спокойна обстановка.

— Има ли нещо, което искаш да споделиш с нас? — попита Хенри, повдигайки едната си вежда.

Ема преглътна и продължи напред, обръщайки лицето си към Алекс.

— За мен ще е чест да се омъжа за вас, Ваша светлост — тя спря и вирна брадичката си леко. — Ако благоволите да ме попитате.

Керълайн въздъхна, а Хенри завъртя очи, но Алекс не можа да възпре леката усмивка, която се появи на лицето му. Той предположи, че именно поради тази причина я обичаше толкова много.

— Ще желаеш ли от мен да падна на колене? — попита той, гледайки дълбоко в очите ѝ.

Ема облиза нервно устни. Тонът му беше подигравателен, но вътрешно тя усещаше, че той ще го направи, ако тя го поиска.

— Не — каза, стоплена от дълбокия му смарагдов поглед. — Не мисля, че това е необходимо.

Усмивката на Алекс се разшири, когато погледът му се спусна по Ема. Тя все още беше облечена в дрехите на Нед. Изглеждаше толкова привлекателна, докато стоеше пред него с вирната брадичка и се опитваше да запази гордостта си. Той копнееше да се протегне и да прибере един кичур от нейната искряща коса зад ухото ѝ, но присъствието на Керълайн и Хенри го накара да се откаже. Вместо това той хвана едната ѝ ръка и я притисна към устните си.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита нежно той.

Ема кимна, неспособна да му отговори. Керълайн и Хенри прецениха, че тяхната работа тук е приключила и тихо напуснаха стаята, оставяйки Ема и Алекс сами.

— Прости ми, че не го направих правилно първия път — каза той тихо.

Ема усети как усмивката разширява устните ѝ.

— Всъщност, мисля, че това беше вторият път.

Алекс кимна.

— Права си, но ако си спомняш, аз не го направих по правилния начин и първия път.

Ема въздъхна, когато си припомни ужасната сцена в салона на Алекс. Господи, нима това се бе случило само преди два дни.

Струваше ѝ се, че е минал цял един живот оттогава.

— Не, не го направи — каза тя меко. — Мисля, че трябва да оставим всичко това в миналото. Ще бъде хубаво, ако започнем нашия брак с по-оптимистична нагласа.

— Съгласен съм — отвърна Алекс, докато бавно прокараваше палеца си по ръката ѝ. Искаше да я прегърне. Да я целуне чувствено. Но беше малко изплашен. Откога точно, не беше сигурен, но някак инстинктивно усещаше, че целият му досегашен живот се градеше на деликатен баланс, който той не искаше да разруши. Той просто стоеше там, галеше ръката ѝ, без да знае какво да каже, чувствайки се като глупак, заради собствената си несигурност. — Ще се опитам да не съм толкова властен — каза накрая той с твърд глас.

Ема го погледна. Той изглеждаше толкова сериозен и задълбочен, че ѝ беше много трудно да не го прегърне.

— А аз ще се опитам да не съм толкова упорита — отвърна тя.

На лицето на Алекс се появи усмивка. Той нежно я придърпа в обятията си и я притисна към едрото си тяло. Ема обви ръце около кръста му и се отпусна на гърдите му. Тя въздъхна блажено, когато почувства прекрасната топлина, излъчваща се от тялото му. Сърцето му биеше ясно и силно и тя реши, че Алекс ще трябва да прекъсне нежния момент, защото тя за нищо на света нямаше да се откъсне от прегръдките му.

Независимо колко добре се чувстваше в този момент, тя не можеше да задуши мисълта, че се омъжва за човек, който ще го е грижа за нея, но няма да ѝ вярва. Той ѝ беше казал, че осъзнава колко по-различна е тя от дамите във висшето общество, които непрекъснато го преследваха, но Ема се страхуваше, че някои от старите му рани бяха прекалено дълбоки. Тя не беше сигурна дали той ще може да се довери някога на някоя жена изцяло.

И освен това, разбира се, той все още не ѝ бе казал, че я обича. Ема се скова малко при тази мисъл, но после си напомни, че тя също не му беше разкривала своите чувства.

Алекс усети промяната в нея и нежно я целуна по главата.

— Нещо не е наред ли, любов моя?

Усещайки топлината от прегръдката му, Ема се отпусна отново.

— Не, няма нищо. Просто си мислех, това е всичко.

— За какво?

— Нищо, наистина. Просто за подробностите около сватбата...
— излъга тя. — Нямаме много време, за да подготвим всичко, предполагам.

Алекс бавно се отдръпна и я поведе към близкия диван, където двамата седнаха.

— Искаш ли голяма сватба? — попита той и повдигна брадичката ѝ с пръсти, така че да гледа в очите ѝ.

— Не. Срецнах много хора тук в Лондон, но не познавам добре повечето от тях, така че няма да се разстроя, ако не присъстват на моята сватба. Въпреки това бих искала да имам специална рокля — добави тя, изпълнена с копнеж. — И копнея баща ми да бъде тук, за да ме предаде на теб.

Алекс задържа погледа си върху нейния, търсейки някакъв знак дали тя наистина не желае огромен прием. Той видя в очите ѝ само открита и неподправена честност.

— Съжалявам, че няма да можеш да изчакаш пристигането на баща си, но искам да се оженим възможно най-скоро. Бих предпочел да не чакам, дори докато леля ти и майка ми се разберат за аранжировките на цветята.

Ема лекичко се засмя.

— Знаете ли, това е съвсем вярно, защото благодарение на аранжировките на цветята, ние двамата се срещнахме, Ваша светлост.

— Не ме наричай Ваша светлост — предупреди я Алекс.

— Съжалявам. Изплъзна ми се. Опасявам се, че съм обучена прекалено добре в тона на висшето общество.

— Но кажи ми защо дължа върховното си щастие на аранжировките на цветя.

— Именно затова се разхождах по магазините облечена като прислужница, когато спасих Чарли от фойтона. Леля Керълайн искаше да ѝ помогна с цветната украса за бала, затова Бел и аз се скрихме в кухнята, за да се измъкнем. Облякохме дрехите на нашите прислужници, защото не искахме да изцапаме някоя от роклите си — и тогава тя добави. — Аз наистина мразя да подреждам цветя.

Алекс се разсмя с цяло гърло.

— Обещавам ти, любов моя, че в чест на нашата първа среща, ще има изобилие от цветя на сватбата ни, но ти няма да подредиш нито едно от тях.

Ема го погледна крадешком, докато той се смееше. Не можеше да се държи с нея толкова нежно, ако не я обича поне малко, нали? Тя остави настрана своите съмнения. Можеше да не я обича все още, но я желаше много и това беше пределно ясно. Също така я харесваше. Това определено беше добро начало. Ема си пое дълбоко дъх, когато почувства у нея да се надига непозната вълна от решителност. Би могла да направи така, че този брак да проработи. Тя щеше да го накара да проработи. Трябваше да го направи.

* * *

Следващите няколко дни бяха изпълнени с трескава суетня. Алекс се опита да се придържа към първоначалната си идея сватбата да се състои следващата седмица, но след пет минути, прекарани в „обсъждане“ с Керълайн, той беше склонен да я отложи с още една седмица. Ема мъдро стоеше настрана от суматохата.

— Седмица и половина е все още ужасно малко — отбеляза Керълайн. — Но в крайна сметка заедно можем да постигнем нещо приятно. За два дни това би било невъзможно.

Час след като Алекс си беше тръгнал, вдовстващата херцогиня на Ашбърн пристигна на прага на Блайдън. Тя настоя да се включи подобаващо в приготовленията за сватбата. Никой не се интересуваше, че е седем и половина сутринта. Юджиния изглежда намираще предстоящия брак на сина си за някакво чудо и самият факт, че този ранен час е твърде неприличен, нямаше да я спре да направи всичко, за да доведе тази сватба до благоприличен завършек. След петнадесет минути с Юджиния и Керълайн Ема вдигна ръце и любезно помоли двете дами да се консултират с нея за всяко решение от изключителна важност. Тя излезе от стаята, качи се по стълбите и незабавно си легна в леглото. Все пак предишната нощ не бе спала особено много.

* * *

Ема се събуди след около шест часа и беше извънредно гладна. Някой беше успял да се измъкне от сватбената подготовка и грижливо

бе донесъл в стаята ѝ табла с парче пай и вкусен сок. Тя бързо изяде всичко от оставения върху тоалетката ѝ поднос, след което се изкъпа и облече. След като беше прекарала цял един ден в мъжки дрехи откри, че нефритенозелената ѝ рокля е някак неудобна, но реши, че ще е абсолютно невъзможно да продължи да се разхожда наоколо в мъжки бричове. После седна на бюрото си и написа бележка до баща си. Обясни му своите причини и му даде обещание, че ще напише по-подробно писмо съвсем скоро, за да му разкаже всичко за Алекс и сватбата.

Когато най-накрая слезе долу в три часа, Керълайн и Юджиния бяха все още там, където ги беше оставила и изреждаха всевъзможни имена, докато подготвяха списъка с гостите. Бел и Софи се бяха присъединили към тях и водеха разгорещен спор относно сватбения букет на Ема. Когато видяха, че булката пристига, те веднага прехвърлиха въпроса на нея.

— Мисля, че рози — отвърна Ема. — Вие какво мислите?

Двете жени завъртяха очи.

— Да, разбира се, но какъв цвят? — попита Бел.

— О, ами предполагам, че зависи от това какъв цвят ще избира за роклите на моите шаферки. — Бел и Софи я погледнаха очакващо и Ема осъзна, че тя ще трябва да вземе решението. — Хм, вие двете ще бъдете моите единствени шаферки, така че в какъв цвят искате да сте облечени?

— Прасковено.

— Синьо.

Ема преглътна.

— Разбирам. Е, предполагам, че в такъв случай засега ще има само бели рози в букета. Бялото подхожда на всичко. Особено на мен! — добави тя с весела усмивка. — Аз мога да се омъжа в бяло, нали? — попита тя бързо. — Знам, че това не е последен писък на модата, но имам приятелка в Бостън, която облече бяло за сватбата си и бе много красива.

— Можеш да се омъжиш в какъвто цвят поискаш — отговори леля ѝ. — Твоята първа проба е тази вечер. Мадам Ламберт ще остане до късно вечерта, така че ще можем да получим роклята навреме.

— Това е много мило от нейна страна — измърмори Ема, чудейки се колко ли пари е предложила Керълайн на модистката за

този извънреден труд. — За какво друго взехте решение?

— Ще направим венчавката в Уестънбърт, ако нямаш нищо против — каза Керълайн. — Твърде късно е, за да запазим някоя от големите катедрали в Лондон.

— Знам, че обичайно сватбата се провежда в дома на булката — вметна Юджиния, — само че ти живееш в Бостън, освен това Уестънбърт е на няколко часа по-близо до Лондон, отколкото провинциалното имение на братовчедите ти.

— Не, не, така е чудесно — отвърна Ема. — Уестънбърт е прекрасен избор и освен това скоро ще бъде мой дом.

Очите на Юджиния се напълниха със сълзи и тя взе ръцете на Ема в своите.

— Толкова съм щастлива, че ще станеш част от семейството.

— Благодаря ви — каза Ема и притисна в отговор ръцете ѝ. — Аз също съм щастлива, че ще бъда част от него.

— Сега — подсети ги Керълайн — да се върнем на списъка с гостите. Какво ще кажете за виконт Бентън?

Ема изпъшка. Антъни Удсайд?

— Не! — извика тя.

Керълайн и Юджиния се обърнаха към нея и я погледнаха озадачено.

— Аз... Аз наистина не го харесвам — каза тя бързо. — Мисля, че ще накара Бел да се чувства неудобно.

Братовчедка ѝ кимна в знак на съгласие.

— Много добре — отвърна Керълайн, задрасквайки името му от списъка с гостите, който беше приготвила.

— Не мога да си представя, че повечето хора ще успеят да дойдат — заяви Ема някак обнадеедена. — Това е толкова късна покана все пак, а и е на три часа езда от Лондон.

Четирите дами я погледнаха с шокирани изражения.

— Да не си се побъркала? — попита най-накрая Бел. — Повечето хора ще се претрепят, за да присъстват. Херцог Ашбърн ще се жени. Херцогът, който „не проявяваше интерес към брака“, ще се жени. Отгоре на всичко той се жени за относително малко известна жена от колониите. Това ще е най-пикантното събитие за сезона.

— Бързината само ще накара хората да бъдат още по-любопитни — каза Софи. — Събитието ще е придружено със скандалност,

интриги и романтика, разбира се.

— Разбирам — отвърна Ема тихо. — Мислех, че Алекс иска малка сватба.

— О, пфу — пренебрежително възкликна Юджиния. — Аз съм негова майка и изобщо не ме интересува какво иска той. Синът ми прави сватба веднъж в живота си и аз възнамерявам да ѝ се насладя. — Юджиния се облегна назад и Ема реши, че е безсмислено да продължава да протестира.

И наистина тя не се опита да спори през цялата следваща седмица. Просто остави вълната на сватбените приготовления да я понесе на гребена си. Единственото свободно време, което имаше, освен това за сън, който от друга страна беше крайно недостатъчен, бе, когато Нед влетя в гостната и я отведе от глутницата бъдещи и настоящи роднини от женски пол.

— Ние — заяви им той — отиваме на разходка.

Ема беше невероятно щастлива заради своето бягство и двамата отидоха с каретата право в популярен магазин за сладкиши и чай.

— Искях да ти кажа какво се случи с Удсайд — каза Нед веднага след като се настаняха на масата.

— О, мили боже — въздъхна Ема. — Почти забравих! Какво се случи?

— Той се опита да си вземе парите в петък в Уайтс.

— И?

— Аз му заявих, че не съм склонен да платя дълга си два пъти.

Ема запуши устата си с ръце.

— Ооо, Нед, не си го направил!

— Направих го. Той се изнерви и започна да прави сцена, тогава аз извадих разписката от джоба си. Изкривих вежди и го попитах как по дяволите съм си получил разписката обратно, ако вече не съм си платил дълга.

— Той трябва да е бил бесен.

— Това, скъпа моя братовчедке, е меко казано. Помислих си, че ще се пръсне. Освен това всички чуха какво се случи. Предполагам, че няма да бъде приет сред уважаваните картоиграчи с години.

— О, това е блестящо — каза Ема. — Знаеш ли, мисля, че съм станала доста злобна, защото наистина се наслаждавам на нещастията му.

— Колко неприлично от твоя страна — пошегува се Нед. — Но, Ема, това наистина е сериозно. Той беше истински бесен. Мисля, че няма да е лошо да внимаваме с него. Ще иска да си отмъсти.

Ема отпи от чая си.

— Наистина, Нед, какво може да ни направи? Да разнесе слухове? Никой няма да му повярва.

— Не знам. Просто си мисля, че трябва да сме предпазливи.

— Предпазливи, може би. Обаче не мисля, че трябва да сме притеснени. Той не е точно от типа убиец.

— О, нима?

Ема поклати глава и забели очи.

— Той е твърде изтънчен.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Още преди Ема да си е поела дъх, тя отново се намираще в Уестънбърт и наблюдаваше как стотина прислужници и наемни работници довършват финалните приготовления за това, което трябваше да бъде най-бързо организираната сватба на десетилетието. Керълайн и Юджиния бяха в стихията си и Ема трябваше да признае, че бяха сътворили истинско чудо. Керълайн дори отбеляза, че би могла се справи по-добре, ако разполагаха с малко повече време, което накара Ема да започне да се смее, защото организацията надхвърляше всичко, за което беше мечтала някога в Бостън.

След няколко добродушни караници между Софи и Бел относно синьото или прасковеното, Ема окончателно реши, че ментовозеленото ще е победител за цвят на деня, което беше едно мъдро решение, защото, както се оказа, и двете жени изглеждаха несравнимо в своите рокли.

Младоженката обаче беше тази, която спечели сърцата на всички. При последната проба на булчинската рокля Бел възкликна, че никога не е виждала Ема толкова невероятно красива. Роклята беше в леко старомоден стил, при който талията беше точно там, където се предполагаше, че трябва да бъде, а не под бюста, както яростно диктуваше последната мода. Ема харесваше новия стил и притежаваше много тоалети, ушити по него, но за сватбената си рокля заяви, че няма да е в такъв. Мадам Ламберт се беше съгласила незабавно, създавайки прелестна рокля от коприна с цвят на слонова кост, със скромно деколте, което откриваше раменете ѝ. Роклята продължаваше с дълги тесни ръкави и пластове фусты, които подчертаваха тънката ѝ талия и падаха грациозно в разкошни дипли.

Ема реши да се придържа към семплата кройка и да не добавя никакви скъпоценни камъни или панделки в допълнение.

Резултатът спираше дъха. Прическата придаваше на лицето ѝ още по-изящен вид и разкриваше елегантната извивка на шията ѝ. Цветът от слонова кост обаче беше този, който я правеше така

невероятна. Ема първоначално беше спряла избора си на бяло, но мадам Ламберт настоя за цвят слонова кост и беше абсолютно права. Материята подчертаваше нежния тен на Ема и я караше да изглежда така, сякаш сияеше. А може би това беше заради любовта. Все пак Ема реши, че роклята помага.

Накрая денят на сватбената церемония настъпи и младоженката се събуди силно притеснена. На всичкото отгоре Бел нахълта в стаята ѝ и без всякакво предисловие попита:

— Нервна ли си?

— Ужасно много.

— Добре, предполага се, че трябва да си нервна, както знаеш. Бракът е доста сериозна стъпка, все пак. Може би е най-сериозната в живота на една жена. След раждането, разбира се, и смъртта, предполагам, но...

— Достатъчно — отсече Ема.

Бел ѝ се усмихна дяволито.

— Ти, злодей такъв — измърмори Ема и замери братовчедка си с възглавницата.

— Поръчах горещ шоколад — каза Бел. — Ще го донесат всеки момент. Не мисля, че ще искаш да хапнеш нещо по-съществено тази сутрин.

— Не — съгласи се тихо Ема, втренчвайки погледа си през прозореца.

Бел веднага придоби сериозен израз.

— Не си се разколебала, нали?

Ема прекъсна своята замисленост.

— Не, разбира се. Обичам Алекс, както знаеш. Не знам дали някога съм ти го признавала, но това е истината.

— Зная, че го обичаш.

— Искаше ми се само татко да е тук, за да ме заведе до олтара. Сега ще живея толкова далече.

Бел потупа ръката ѝ успокоително.

— Знам, но ти имаш нас, все пак. А и семейството на Ашбърн те обожава. Баща ти ще те посети. Сигурна съм, че ще го направи. Но не кавай на татко колко много ти липсва чичо Джон. Той е невероятно горд от мисълта, че ще те заведе до олтара.

Чу се почукване по вратата и след малко Софи влезе в стаята все още облечена в пенъора си.

— Срегнах прислужницата на стълбите и я изпратих в кухнята за още шоколад. Надявам се, че нямате нищо против. Тя ще се върне скоро.

— Не, разбира се — каза усмихнатото Ема. — Колкото повече — толкова по-весело.

— Не мога да повярвам колко голяма активност има в тази къща — продължи тя. — Някоя от вас слизала ли е долу вече?

Двете жени поклатиха глави.

— Като лудница е! Бях почти прегазена от лакей. А и гостите вече започнаха да пристигат!

— Шегуваш се — отвърна Бел. — Трябва да са станали в четири сутринта, за да пристигнат сега.

— Алекс направо озверя, когато мама предложи да поканим всички за през нощта. Само няколко избрани гости получиха разрешението му да останат предната вечер и той категорично настоя *абсолютно* всички да са се изнесли за тази вечер.

Ема се изчерви.

— Видя ли го вече?

— Не, но Дънфорд го е видял — отвърна Софи и пое чаша с шоколад от тихо вмъкналата се в стаята прислужница. — Той каза, че Алекс е станал извънредно нервен. Мога да си представя, че той в голяма степен би искал цялата сватба да е започнала и приключила вече.

— Да, и не е единственият — промърмори Ема, чудейки се кога най-после стомахът ѝ ще престане да се преобръща.

* * *

Сватбата беше планирана да започне точно по обяд и в единадесет и половина Ема надзърна през прозореца, за да види спектакъла, който се разиграваше на южната поляна на Уестънбърт.

— Мили боже — изпъшка тя. — Трябва да има поне двеста души там отвън.

— По-скоро четиристотин, предполагам — каза Бел и застана до Ема на прозореца. — Мама щеше да направи гостите от списъка поне шестстотин, но...

— Нямахте достатъчно време — довърши Ема. — Да, знам.

Погледът ѝ продължаваше да се взира в ливадата, тя разтърси глава при вида на грандиозността на събитието. Цветни раирани шатри бяха забити в тревата, предпазвайки купищата гости от ранното юлско слънце. Както Алекс ѝ беше обещал, имаше повече букети с цветя, отколкото Ема можеше да преброи.

— О, боже — въздъхна Ема. — Не трябваше да позволявам на леля Керълайн да прави списъка с гостите толкова голям. Аз не познавам и половината от тези хора.

— Но те познават теб! — отбеляза ентузиазирано Софи.

— Можеш ли да повярваш, че ще станеш херцогиня? — попита Бел.

— Не, наистина не мога — отговори тихо тя.

И още преди да разбере бе настъпил моментът, който всички очакваха, и тя стоеше на входа на шатрата толкова нервна, че не чуваше звуците на любимата си творба от Моцарт, която оркестърът свиреше.

— Късмет — каза ѝ Софи точно преди да тръгне по пътеката между редовете — ... сестричке.

След няколко секунди Бел последва Софи, но не и преди да стисне успокоително ръката на Ема.

— Обичам те, Ема Дънстър.

— Това е последният път, когато някой някога ще ме нарече така — прошепна Ема.

— Ема Риджли ми звучи доста добре — каза Хенри и взе ръката ѝ. — Особено когато прибавиш „херцогиня Ашбърн“ към него.

Тя се усмихна нервно.

— Всичко ще бъде наред — каза Хенри и после добави нежно. — Сигурен съм, че ще бъдеш много щастлива.

Ема кимна и преглътна сълзите си.

— Благодаря ти толкова много, чичо Хенри. За всичко. Аз много те обичам, нали знаеш?

Той докосна бузата ѝ.

— Да, знам — отвърна, а гласът му беше надебелял от емоциите. — Ще вървим ли? Мисля, че твоят херцог ще прекоси пътеката и ще те занесе на гръб до олтара, ако не стигнем скоро до там.

Поемайки си дълбоко дъх, Ема направи първата стъпка по пътеката. И когато видя Алекс да стои и да я чака пред олтара, всичките ѝ страхове бавно започнаха да се стопяват. С всяка следваща стъпка я завладяваше чувство на радост и дори не забеляза стотиците хора, които се бяха обърнали на местата си и наблюдаваха как сияещата булка върви по пътеката.

Алекс затаи дъх, когато я видя да пристъпва в шатрата. Тя изглеждаше толкова прекрасно, че не знаеше как да го опише. Сякаш красотата ѝ струеше от всяка нейна пора. Всичко около нея блестеше — от копринения цвят на кожата ѝ до виолетовите очи и огнените къдрици, които искряха дори през финия воал.

Най-накрая Ема и Хенри стигнаха до Алекс и единственото, което тя можеше да направи, когато чичо ѝ постави ръката ѝ в тази на бъдещия ѝ съпруг, бе да се усмихне. Погледна нагоре в зелените му очи и видя, че той я гледа с безкрайна топлина, желание, притежание и, разбира се, любов. Може би никога нямаше да ѝ каже тези думи, но Ема видя ясно чувствата в очите му. Алекс я обичаше. Обичаше я и внезапно тя видя живота си два пъти по-ясно, отколкото преди няколко минути.

Останалата част от церемонията мина толкова бързо, че по-късно Ема си спомняше само отделни моменти от нея. Как Чарли изглеждаше невероятно горд, когато донесе пръстените върху малката възглавничка. Или топлината, която се излъчваше от ръцете на Алекс, когато той ѝ сложи пръстена. Наперените усмивки на Дънфорд и Нед, докато гледаха как Алекс я целува твърде страстно, след като свещеникът ги обяви за съпруг и съпруга, и накрая гледката на мокрите бузи на Керълайн, когато новобрачната двойка мина по пътеката.

* * *

Приемът продължи през целия следобед и през по-голямата част от вечерта. Ема беше поздравена първо от стотици гости, които не

познаваше, и после от още толкова, които познаваше. Алекс стоеше до нея почти през цялото време, а в моментите, когато бяха разделени от социалните условности, тя чувстваше как очите му не се отделят от нея и едва сдържаше тръпките на любов и желание, които преминаваха през тялото ѝ.

Накрая, след многобройните танци и десетките тостове, Алекс се приближи до Ема и прошепна в ухото ѝ:

— Осъзнавам, че още е рано, но не можем ли да се махнем оттук вече? Бих искал да те имам само за себе си.

— Мислех си, че никога няма да попиташ — въздъхна Ема и усмивката ѝ стана още по-широка. Двамата помахаха с ръка, за да се сбогуват с тълпата, и спряха до Юджиния, преди да напуснат.

— Искам всички да си заминат още тази вечер — натърти Алекс. — Изобщо не ме интересува дори и да не успеят да се приберат по домовете си преди зазоряване. Те така или иначе обикновено не го правят.

— Мога ли да предположа, че това скъперничество не се отнася до членовете на новото ти семейство? — попита Юджиния с доста развеселено изражение.

— Разбира се, но искам повечето от вас да са изчезнали до сутринта. — Алекс залепи една целувка на бузата на майка си. — Бих желал да остана насаме със съпругата си, ако никой от вас не възразява.

— Бъди сигурен, че всички ние ще сме си тръгнали преди пладне — отвърна Юджиния. — Предполагам, че нямаш намерение да се измъкнеш от брачното ложе преди това?

Ема се изчерви до корена на косите си.

— Със сигурност нямам — безсрамно каза Алекс. — Също така ще съм ти благодарен, ако уредиш да ни донесат храна в стаята утре сутринта.

— Не се тревожи, скъпи мой сине, ще се погрижа за всичко. — Очите на Юджиния се навлажниха, когато го докосна по бузата — Толкова съм щастлива за теб днес.

Алекс и Ема ѝ се усмигнаха за довиждане и поеха по дългия коридор, който водеше до господарския апартамент. Ема почти тичаше, за да се справи с големите крачки на Алекс и когато тръгнаха нагоре по витите стълби, тя спря, за да си поеме дъх.

— Моля те — изрече Ема, смеейки се. — Изчакай за момент.

Алекс спря рязко и взе лицето ѝ в ръцете си. Очите му блестяха едновременно нежно и развеселено.

— Не мога да чакам.

Тя изписка леко, когато Алекс я вдигна на ръце и я пренесе през останалия път до стаята им.

— Най-накрая сами — каза той драматично и ритна вратата с крак, без да я изпуска от ръцете си. — Нещо против да те целуна?

— Не.

— О, добре! — И когато той приключи с целувката, остави Ема задъхана и сгорещена.

— Нервна ли си?

— Не. Сутринта бях, но вече не съм.

Очите на Алекс заблестяха, когато си представи последствията от това изказване. Все пак не искаше да я уплаши. Имаха цяла нощ... цяла седмица всъщност. Той взе ръката ѝ и я поведе към средата на помещението.

— Това е твоята нова стая — каза той и махна с ръка наоколо, за да ѝ покаже обстановката.

Ема се огледа. Обзавеждането беше доста мъжко.

— Можеш да я промениш, ако желаеш — каза Алекс. — Нищо прекалено розово, надявам се.

Ема едва потисна усмивката си.

— Мисля, че може да се измисли нещо подходящо.

Той взе ръката и в своята.

— Има още една съседна стая, която официално е стаята на херцогинята, но аз предпочитам да прекарваш повечето време тук.

— О, нима? — подразни го тя.

— Можем да я превърнем във всекидневна, украсена с всякакви женски дреболийки каквито поискаш — предложи той сериозно. — Но не мисля, че ще се нуждаеш от легло там. Смятам да го преместим в апартамента на мисис Гуд. Тя е с нас от доста години и мисля, че ще ѝ се отрази добре. Много по-удобно е от това, което има сега.

— Това е чудесна идея — каза тихо Ема и пристъпи по-близо към него.

— О, Ема, толкова се радвам, че най-после си моя.

— И аз се радвам, че ти си мой.

Алекс се засмя шумно.

— Елате по-близо, за да можем най-сетне да свалим тази невероятна рокля от вас, Ваша светлост.

— Името ми е Ема — отвърна тя строго. — Не искам да чувам да ме наричаш „Ваша светлост“.

— Вие сте безценна, Ваша светлост — Алекс обви ръце около нея и започна да разкопчава малките копченца на роклята по дължина на гърба ѝ. Той правеше това мъчително бавно като караше Ема да тръпне при всяко докосване.

Един кратък стон се откъсна от устните ѝ и тя постави ръце на раменете му, за да се задържи права. Сякаш цялата стая се завъртя в чувствена мъгла и единственото нещо, което можеше да направи, бе да остане права.

Ръцете на Алекс спряха по средата на гърба ѝ.

— Ммм, мисля, че е време да пуснем косата ти. — С ловките си пръсти той измъкна шнолите, които държаха гъстите кичури вдигнати високо. — Въпреки че много харесвам тези малки буклички, които се вият надолу, когато прическата ти изглежда по този начин.

След няколко секунди цялата ѝ тежка коса се изсипа по гърба и Алекс придърпа няколко кичура към лицето си. Първо ги целуна и после вдиша опияняващия им аромат.

— Обожавам косата ти — промърмори той, прокарвайки ръце през нея. — Казвал ли съм ти някога, че искам малко момиченце с точно същия цвят коса?

Ема поклати глава безмълвно. Те никога не бяха говорили за деца. Беше предполагала, че той ще иска наследник — всички мъже искаха, но никога не беше мечтала, че ще поиска малко момиченце, което да изглежда точно като нея.

— Аз си мислех за едно малко момченце с черни коси и зелени очи — отвърна тя колебливо.

Алекс върна ръцете си върху копчетата на гърба ѝ.

— Е, ние просто ще продължим да се стараем, докато се изпълнят желанията и на двама ни, нали? — През това време той беше разкопчал копченцата със завидна бързина и след секунди дрехата падна на пода, оставяйки Ема само с нейната копринена долна риза.

Той започна да смъква тънката одежда от раменете ѝ, но тя го спря.

— Шшт, сега е мой ред. — Тя посегна към шалчето му и бавно дръпна краищата на сложния възел. Когато го свали, започна да разкопчава копчетата на надиплената му бяла риза, от която малко по малко започна да се разкрива плътта му. Алекс издържа на това сладко мъчение само за миг, след това я привлече със стон в обятията си и я занесе в огромното балдахинено легло.

— Господи, толкова си красива — каза с възхищение той, докато докосваше скулите ѝ. — Толкова красива.

Ема се отдаде на страстта си, обви ръце около Алекс и го дръпна към себе си в леглото. Дори когато се опитваше да свали дрехите си, той не можеше да спре да я докосва. Топлината на неговите ръце, съчетана с чувственото триене на коприната върху кожата ѝ, я накара да стене от удоволствие. Тя мълвеше името му отново и отново, без да осъзнава, че го произнася на глас.

— Тихо, съкровище, тук съм — прошепна той.

Ема се увери, че той наистина е тук. Всеки негов сантиметър гола плът се притискаше в нея. Но долната ѝ риза все още стоеше между тях и Ема скъса дразнещата дреха в желанието си да не остави нищо между нея и съпруга ѝ.

— Шшт — каза той отново и укроти ръцете ѝ. — Все повече започвам да харесвам тези неща. — Той спусна ръце по стигащата до бедрата копринена риза и плъзна материята нагоре, оставяйки огнени следи по кожата ѝ. Когато платът разкри гледката на гърдите ѝ, той простена възхитено и се наведе, за да целуне всяко от тъмните зърна. Ема изстена от удоволствие, прокара ръце по тила му и го придърпа по-плътено към себе си. — Ммм, спомням си, че това ти харесваше — засмя се Алекс, възхитен от естествените ѝ реакции.

— Алекс, махни това нещо от мен — заповяда му тя разгорещено.

— О, добре — подразни я той и най-накрая издърпа ризата през главата ѝ, за да я запрати на пода до леглото.

Ема погледна към него. Той все още изглеждаше толкова спокоен. Нима не чувстваше тази безумна страст, която изпитваше тя? С дяволита усмивка се наведе към него и започна да целува зърната на гърдите му по начина, по който той целуваше нейните. Неговата реакция беше незабавна и много по-силна от това, на което Ема се надяваше. Той подскочи и извика:

— Господи, Ема, откъде си научила това?

Ема доближи устните си до неговите.

— От теб. Искаш ли да ме научиш на още нещо?

— Може би следващата седмица — изръмжа Алекс. — Не мисля, че мога да понеса още от това тази нощ.

Тя се засмя от задоволство, когато той се наведе и я целуна разгорещено. От този момент игрите и дразненията престанаха. Останаха само търсещите им тела, които се извиваха едно към друго от желание и страст.

Ема не можеше да спре да докосва голата му кожа. Тя прокараваше ръце по твърдите мускули на бедрата му, нагоре по гърдите и раменете му. Всяко следващо докосване възбуждаше Алекс още повече, докато той вече не можеше да се въздържа. Спусна ръката си по цялото ѝ тяло, докато не докосна нейната женственост през меките къдрици. Тя изстена от желание, стисна го силно и го придърпа към себе си. Много бавно той я разтвори и плъзна пръст в нея. Тя беше повече от готова за него.

— Толкова си влажна — каза той дрезгаво. — Толкова влажна и гореща и толкова готова за мен...

— Моля те, Алекс — стенеше Ема.

Алекс премести тежестта си върху нея, разтвори краката ѝ и застина. Беше истински ад за него да не се потопи в нея целият, но знаеше, че тялото ѝ още не беше готово за това и искаше да ѝ даде възможност да свикне с големината му.

Но Ема не смяташе така.

— О, Алекс, моля те, искам повече — промълви тя, хвана бедрата му и се опита да го придърпа по-близо.

Той не успя да устои на желанието ѝ и с дрезгав вик се отпусна в нея с цялата си дължина. Дишаше тежко, докато се опитваше да поддържа равномерен ритъм на тласъците си и я галеше интимно.

Ема се понесе към рая. Тя се опитваше да се бори срещу освобождението си, копнеейки да задържи по-дълго съвършенството на момента, но усещането за невероятна свобода, която само той можеше да ѝ даде, я понесе на крилете си. Тя знаеше, че битката е загубена, когато той пхна ръка между телата им и я докосна. И тогава, само миг преди да експлодира, от гърлото ѝ се откъсна вик.

— Господи, Алекс, обичам те толкова много!

Той застина.

— Какво каза? — попита пребледнял.

Тя се почувства така, сякаш пристъпва към ръба на скала. Имаше нужда той да продължи.

— Моля те Алекс, моля те не ме оставяй така.

— Какво каза? — повтори той, а всичките му мускули се изопнаха от напрежение.

Виолетовите ѝ очи срещнаха зеления му поглед с открита нежност.

— Обичам те.

Той задържа погледа ѝ за миг, преди отново да проникне в нея. В движенията му имаше едно ново усещане за неотложност. Този последен тласък беше всичко, от което тя се нуждаеше, и я накара да изгуби връзка с реалността. Тя се строполи на леглото от силата на своето освобождение и силно изкрепя името му, когато светът около нея се завъртя в пламенна призма от чувства. Невероятното усещане от свиването на мускулите ѝ около него премахна последните следи от въздържание у Алекс и той нададе силен триумфален вик, когато се освободи в нея.

Доста по-късно двамата лежаха прегърнати, замаяни от споделената страст. Алекс въздъхна дълбоко и зарови лице във врата ѝ.

— Страхувах се, че никога няма да чуя тези думи — промълви той тихо.

Ема прокара пръсти през гъстата му черна коса и я разроши.

— Аз все още се страхувам, че може никога да не ги чуя.

Алекс се дръпна настрана и взе лицето и в ръцете си.

— Обичам те, Ема Елизабет Дънстър Риджли — каза той тържествено. — Обичам те с цялото си сърце и душа. Обичам те така, както никога не съм мечтал, че ще обичам някоя жена. Обичам те как...

— Спри! — извика Ема, с плувнали в сълзи очи.

— Защо, любов моя?

— Твърде съм щастлива — отвърна тя с накъсан глас.

— Ти никога няма да бъдеш *твърде* щастлива. В действителност аз възнамерявам да посветя останалата част от живота си, за да направя всеки твой ден по-щастлив от предишния.

— Не мисля, че това ще е много трудно, докато смяташ да си до мен.

Алекс се усмихна.

— Като че ли някога ще реша да те напусна.

— Добре! — нахално отвърна Ема.

— Сякаш би ме пуснала да си тръгна — подразни я той. — Моята свирепа американска херцогиня. Ти вероятно ще ме последваш с пушка.

Ема седна в леглото и го удари с възглавницата.

— Звяр!

Смеейки се весело, тя го остави да я събори по гръб на леглото.

— Освен това аз дори не знам как да използвам пушка — отвърна тя задъхано.

— Какво? Моята катереца се по дърветата и ловяща риба херцогиня не може да стреля с пушка? Много съм разочарован.

— Е, далеч по-добра съм от средното ниво, когато използвам пистолет.

Алекс се наведе и я целуна.

— Така е по-добре.

— Алекс?

— Мхм?

— Не трябва да се връщаме скоро в града, нали?

— Не, не мисля. Защо питаш?

— Предполагам, че започвам да се привързвам към Уестънбърт.

Алекс се нацупи.

— Към Уестънбърт или към мен?

— Към теб, голямо бебе такова. Но в Лондон няма да мога да те виждам често. Всички отнемат толкова много от времето ти. Мислиш ли, че можем да останем тук за известно време?

Алекс притисна жена си към гърдите си, съхранявайки новооткритата любов, която струеше от сърцето му.

— Мисля, че това може да се уреди.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Следващите няколко седмици от живота на Ема бяха едни от най-щастливите, които бе имала. Дните ѝ преминаваха в радостна мъгла, а на лицето ѝ грееше непоклатимата усмивка на жена, която обича и е обичана в замяна. Животът ѝ с Алекс придоби една особено уютна рутина. Винаги се хранеха заедно, макар често да се налагаше храната да бъде носена на поднос до спалнята им. Всеки следобед излизаха на езда, като винаги минаваха по различен маршрут, а Уестънбърт бе толкова голямо имение, че след три седмици Ема все още не бе видяла всичко от него. Всяка вечер след вечеря почиваха в новата си всекидневна като четяха, играеха шах или просто се наслаждаваха взаимно на компанията си. А нощите им, разбира се, не бяха запазени само за сън.

Ема скоро се научи да оползотворява времето, което не прекарваше с Алекс. Той имаше няколко належащи бизнес дела, които изискваха вниманието му, и често прекарваше времето си в кабинета, където преглеждаше важни писма и документи. Освен Уестънбърт той притежаваше още четири други имения, за които трябваше да отдели от времето си, защото не обичаше да оставя всички детайли на управителите.

Арендаторите му заслужаваха много повече от един отсъстващ земевладелец и той имаше множество книжа с бележки, в които се опитваше да следи прогреса и нуждите им.

Затова докато Алекс беше зает с цялата тази работа, Ема се залови със заниманието да опознае новия си дом. Първата ѝ задача бе да изнесе леглото от спалнята на херцогинята. Едно бързо пътуване до Лондон, за да види семейството си и да купи някои мебели, даде резултат в новата ѝ дневна, която беше обновена за рекордно кратко време. След това тя се зае с изучаването на управлението във фамилията дом на Ашбърн. След като се запозна с всички слуги, тя прекара малко допълнително време с по-високопоставените такива, задавайки им въпроси за дейностите в домакинството. Срещите ѝ бяха

с двоен успех, защото, освен че научи повече за вътрешните дела в Уестънбърт, тя успя да развие и чувство на доверие към прислугата. Те истински оцениха интереса ѝ към тяхното благополучие и бяха поласкани, че си прави труда да ги попита за съвет относно новата ѝ роля като господарка на Уестънбърт.

Но човек трудно можеше да прекарва толкова много време само в декориране и разговори със служители, затова Ема скоро откри, че има много малко неща, с които да се занимава.

Изпълнителният персонал движеше домакинството като часовников механизъм и от нейна страна беше нужна съвсем малка намеса. Затова една сутрин, около три седмици след женитбата им, тя пое инициативата и почука на вратата на кабинета на Алекс.

— Влез.

Ема надникна през вратата.

— Прекъсвам ли те?

Алекс остави документите, които четеше на бюрото.

— Не, изобщо. Станали време за вечеря вече?

Ема поклати глава.

Алекс погледна през прозореца.

— Днес е прекрасен ден. Да помолим ли мисис Гуд да ни подготви кошница за пикник?

— Това би било чудесно, благодаря ти, но всъщност аз просто наминах да видя какво правиш. Какви са тези книжа, които четеш?

Алекс повдигна вежди от неочаквания ѝ интерес.

— Отнасят се за една захарна плантация на Карибите, от която се интересувам.

— О! Може ли да погледна?

— Разбира се — той ги протегна към нея. — Но не мисля, че ще ги намериш много интересни. Освен това са на френски.

Ема вдигна документите и ги прегледа внимателно. Френският ѝ не бе толкова добър, колкото на Алекс, но беше достатъчен, за да разбере основната идея от писмата на управителя на плантацията. Лош сезон е довел до слаба реколта. Алекс най-вероятно нямаше да възвърне инвестициите си за поне още една година. Тя му върна обратно документите.

— Това е много жалко — каза му тя.

— Подцених френския ти.

Ема му се усмихна.

— Научиха ни на това-онова в колониите.

— В Съединените щати — поправи я той.

— Туше. В Англия съм от твърде дълго време.

Алекс се надигна и обви ръцете си около нея, след това я целуна нежно по носа.

— Да... Е, сега ти си англичанка.

Тя въздъхна доволно, наслаждавайки се на топлината в прегръдката му.

— Алекс? — каза тя срещу гърдите му.

— Хмм?

— Мислех си... ами, прекарах последните три седмици в опознаване на всички слуги и научих как да управлявам домакинство, но сега, след като направих всичко това, наистина не ми остана много за вършене.

Алекс повдигна лицето ѝ към неговото.

— Не те ли държа заета? — попита той с дрезгав глас.

Ема се изчерви. Тяхната страст все още я засрамваше малко, когато той я обсъждаше на дневна светлина.

— Държиш нощите ми заети. Както и времето за хранене. И дневната ни езда, разбира се. Но аз наистина нямам с какво да се занимавам, докато ти работиш тук.

— Разбирам. Е, аз не виждам защо да не поемеш счетоводството на домакинството. В крайна сметка си се грижила за това в компанията на баща си. Сигурен съм, че ще се справиш със задачата. Норууд го прави в продължение на години, но не мисля, че се наслаждава особено. Много повече предпочита просто да си бъде предвзет, стар иконом.

Ема засия.

— Това би било прекрасно, Алекс. Веднага ще отида да го потърся. — Тя се наведе напред и го целуна по бузата. — Ще помоля мисис Гуд да се погрижи за кошницата с храна за пикника. Защо не се срещнем в голямата зала в един часа?

След кимването на Алекс, тя напусна кабинета и отиде да потърси Норууд. Намери го в малката трапезария да изследва някакво сребро, което бе скоро полирано от новонаетата прислужница.

— О, Норууд! — извика тя към върха на оплешивяващата му глава от съседната стая.

Той се изправи незабавно.

— Да, Ваша светлост?

— Смятам да поема счетоводството за сметките на домакинството. Негова светлост ми даде да разбера, че не ви харесва да го правите, а аз трябва да призная, че много обичам да работя с числа.

— Да, Ваша светлост. И простете ми, че съм толкова дързък, но аз трябва да изразя своята благодарност за това. Очите ми вече не са това, което бяха, и всички тези малки числа ме напрягат много.

Ема го дари със слънчева усмивка.

— В такъв случай всичко се нареди перфектно! И не е необходимо да ме молите за извинение. Не съм израснала тук в Англия и не съм свикнала на толкова много формалности. Не бива да чувствате и най-леко колебание да се обърнете към мен, ако има някакъв проблем.

— Благодаря Ви, Ваша светлост.

— И трябваше да кажете на Негова светлост за зрението ви — добави Ема, поклащайки глава. — Той щеше да прехвърли грижата за счетоводството на някой друг.

Норууд се ухили — първият път, когато Ема някога го бе виждала да променя официалното си държание.

— Това може и да е вярно, Ваша светлост, но Негова светлост невинаги е бил толкова... да кажем, отзивчив.

Ема направи гримаса.

— Не, предполагам, че не. Но нека това не ви тревожи. Наистина не е кой знае какво. Само погледнете колко много го е грижа за арендаторите му. От друга страна не е особено приятно гневът му да е насочен към теб.

Норууд, непривикнал на разговори с продължителност по-голяма от три изречения, мъдро не попита откъде Нейна светлост знае толкова много за темперамента на Негова светлост.

— Както и да е, аз много се насладих на нашия непринуден разговор — продължи Ема. — Защо не отидем да се заемем с това счетоводство? Много бих се радвала да науча как сте го правили досега.

Норууд отведе Ема до малък кабинет близо до кухните. Отне ѝ само няколко минути да разбере, че макар Норууд да е бил изключително точен в изчисленията си, бе използвал най-сложната счетоводна схема, която някога бе виждала. След като му благодари многократно за отличната работа, която е свършил, Ема бързо атакува книгите, внимателно изучавайки всички сметки, така че да може да разбере най-ефективния начин да следи разходите. Преди да успее да го направи, обаче, бе станало почти един часа и тя забърза към главната зала, където щеше да се срещне с Алекс за пикника им.

— Наистина не мога да остана дълго — каза тя без предисловия. — Норууд е много мил, но е направил голяма бъркотия с книгите и аз съм нетърпелива да се заема с тях.

Алекс се усмихна, доволен от интереса ѝ към дома му.

— Мислех си днес да отидем до горичката от другата страна на потока.

Ема се намръщи.

— Ще ни отнеме поне двадесет минути да стигнем дотам и още двадесет на връщане. Наистина не мога да отделя толкова много време, ако искаме да отидем на езда в четири часа. Защо просто не хапнем навън в някой от дворовете?

— Надявах се на по-уединено място.

Страните на Ема станаха яркочервени.

— Сигурна съм, че това ще бъде, хмм, интересно, но аз наистина искам да се заема с книгите.

Алекс въздъхна примирено, когато се обърна, отправяйки се към вратата, която водеше към северния двор.

— Трябва да направим нещо относно този страх от дневна светлина, който имаш — каза той. — Хората могат да правят бебета и когато слънцето грее, нали знаеш.

Ема не мислеше, че е възможно, но лицето ѝ стана дори още по-червено.

— Просто има нещо в това да свалиш всичките дрехи на някого в средата на... Ох, не знам!

— Това ли е проблемът? — попита Алекс меко с дяволски блясък в очите. — Е, със сигурност не е необходимо да сваляш всички дрехи на някого, въпреки че би било доста забавно.

След пикника Ема се завърна към счетоводните задължения, които в крайна сметка се оказа, че изискваха далеч по-малко време, отколкото тя предполагаше първоначално.

Обаче, когато приключи с работата, осъзна, че макар да трябваше често да записва данни в книгата, наистина нямаше никаква нужда да изчислява сметките повече от веднъж месечно. Ема въздъхна. Е, сега ѝ оставаше да се тревожи само с какво ще се занимава в следващите тридесет дни от месеца. Февруари щеше да бъде благословия, предположи тя.

Все пак не искаше да се оплаква на Алекс. Той беше много зает човек, твърде зает, за да прекарва всяка минута от деня в опит да забавлява съпругата си. Освен това тя не искаше да оставя у него впечатлението, че се чувства нещастна в брака им. Така тя реши да последва примера на Бел и да поеме по пътя на интелектуалното усъвършенстване, затова на следващия ден се изкачи на дървената стълба в библиотеката и извади издание на „Всичко е добре, когато свършва добре“.

* * *

Три дни по-късно тя беше стигнала до „Цимбелин“^[1] и освен това беше убедена, че вече се нуждае от очила. Шекспир беше много добър, но не и в размер на повече от две пиеси на ден. Потривайки очите си, тя остави книгата, насочи се към кабинета на Алекс и енергично почука на вратата.

— Влез.

Ема влезе и затвори вратата след себе си. Алекс беше в обичайното си положение, седейки зад огромното бюро с куп документи в ръка.

— Нещо ново за захарната плантация? — поинтересува се учтиво тя.

— Какво? О, не, това са сметки за няколко земи, които притежавам в Йоркшир. Какво те води насам този следобед?

Ема си пое дълбоко дъх.

— Е, работата е там, Алекс, че съм отегчена.

Той премигна.

— Какво?

— Не от теб — побърза да допълни Ема. — Но ти винаги си толкова ангажиран през по-голямата част от деня и за мен наистина се превърна в голямо предизвикателство да се опитвам да бъда заета.

— Разбирам. — Той се облегна назад в стола си, изражението му бе някак объркано. — Ами счетоводството, което ти дадох?

— Всичко това е много интересно — отговори Ема — и ме научи на доста неща за Уестънбърт, но наистина не е необходимо да изчислявам сметките повече от веднъж месечно.

— О... Е, сигурен съм, че все още има много неща за вършене. Какво ще кажеш за менютата? Винаги ми се е струвало, че жените прекарват голяма част от времето си над тях?

— Не знам кои жени си наблюдавал, но рядко ми отнема повече от десет минути да обсъдя менюто за деня с готвачката.

— Някакво хоби, може би?

— Алекс, ненавиждам акварели, безнадеждна пианистка съм, а ако прочета само още една книга, ще имам нужда от изключително дебели очила. Не искам да звучи така сякаш се оплаквам, но трябва да намеря нещо, с което да се занимавам.

Алекс въздъхна. Имаше да свърши още много работа този следобед. Беше доста назад във всичко. Ухажването на Ема беше отклонило голяма част от времето и енергията му от неговите бизнес дела и той се опитваше да навакса. На всичкото отгоре имотният управител на земите в Йоркшир тъкмо му беше съобщил новината, че някаква мистериозна болест е поразила огромен брой от овцете му. Появата на съпругата му не беше в най-доброто време.

— Не знам, Ема — каза той и прокара ръка през косата си. — Прави това, което правят омъжените жени по цял ден. Сигурен съм, че ще бъдеш способна да си осигуриш занимание.

Ема настръхна. Това, което долови в гласа му, нотка на високомерно снизхождение ли беше? Дори и да се беше опитал Алекс не би могъл да подбере по-подходящ коментар, за да я раздразни напълно. Тя отвори уста, за да каже нещо, но след това я затвори.

— Разбирам. Е, благодаря ти. Би ли ме извинил, ще се опитам да се заема с нещо.

С тези думи тя се обърна и напусна стаята. Алекс поклати глава и се залови отново за работа.

Двадесет минути по-късно тя се появи отново на вратата, облечена в горскозелен пътнически костюм. Алекс повдигна вежди заради промяната в облеклото ѝ, но въпреки това я дари с мила усмивка.

— Просто си помислих, че би трябвало да знаеш — каза Ема и си сложи отривисто чифт ръкавици, — че отивам да посетя сестра ти за седмица.

Алекс изпусна документите си.

— Какво... защо?

— Оказа се, че имам нужда да разбера какво правят омъжените жени по цял ден, така че реших да последвам съвета ти и да го направя.

С тези думи тя се обърна и се отправи към входната врата, където лакеят вече беше натоварил пътническия сандък в каретата.

— Ема, върни се тук веднага! — извика той опасно и бързо скъси разстоянието между тях с големите си крачки. — Преувеличаваш и дяволски добре знаеш това! Няма абсолютно никаква причина да ме напускаш. — С непреклонен натиск върху ръката ѝ, той я съпроводи обратно в кабинета си.

— Алекс, аз не те напускам — каза сладко Ема, наведе се напред и го целуна по бузата. — Просто ще отида да посетя сестра ти.

— По дяволите, Ема — избухна той. — Аз не искам да ходиш.

Ема едва устоя на желанието си да се хвърли в прегръдките му и да му каже, че тя също не иска да отиде там. Но въпреки че това посещение на Софи беше започнало като начин да даде урок на Алекс, сега тя осъзна, че наистина трябва да научи какво правят омъжените жени с времето си, защото в противен случай, щеше да се побърка.

— Алекс — започна тя, — ще ми липсваш ужасно много...

— Тогава не отивай!

— ... но наистина трябва да го направя. Имам малко затруднение с приспособяването към семейния живот.

— Дявол да го вземе, не е така — каза Алекс негодуващо.

— Не тази страна на семейния живот — отвърна многозначително тя. — Но аз трябва да намеря нещо, с което да запълвам дните си, така, както и нощите. Имам нужда да се чувствам полезна и отказвам да се занимавам с бродерия. Не разбираш ли?

Алекс въздъхна унило. Той разбираше. Но не му харесваше. Беше свикнал Ема да бъде наоколо. Уестънбърт щеше да бъде непоносимо празен без нея.

— Знаеш, че мога да ти наредя да останеш. По закон ти си моя собственост.

Гръбнакът на Ема настръхна, когато шокът, предизвикан от думите му, обхвана сърцето ѝ.

— Не би го направил — прошепна тя.

Алекс отпусна унило рамене.

— Не, няма да го направя.

Те стояха загледани един в друг в продължение на минута преди Ема най-накрая да се повдигне на пръсти и да го целуне.

— Вече трябва да тръгвам, скъпи. Искам да пристигна там, преди да се стъмни.

Алекс я последва през къщата.

— Софи очаква ли те?

— Не, реших да я изненадам.

— О... Колко коняри взе за пътуването?

— Двама.

— Не мисля, че това е достатъчно. По-добре вземи трети.

— Двама е добре, скъпи. Имам и кочияш също така.

Той ѝ помогна да се качи в каретата.

— Изглежда ще вали — каза той и погледна към облачното небе.

— Няма да се разтопя, Алекс.

Той се навъси и в този момент Ема узна точно как е изглеждал като малко момче.

— Ще се върнеш след седмица, нали?

— Една седмица.

— Можеш да се прибереш и по-рано, нали знаеш. Не е нужно да оставаш там толкова дълго.

— Алекс, ще се видим скоро.

Той се наведе и ѝ даде една последна целувка, толкова страстна, че всички слуги дискретно обърнаха главите си. Най-добре да ѝ позволи да вкуси това, което щеше да пропусне през следващата седмица. Проработи. Знаеше го, защото, когато най-накрая се отдръпна от нея, тя се бе изчервила и имаше онзи издайнически нефокусиран поглед в очите, но за нещастие сега той бе на път да се втвърди.

Мънкайки своето „довиждане“, той неохотно затвори вратата на каретата и я наблюдаваше как изчезва надолу по алеята. Мушна ръце в джобовете си и се върна обратно в къщата, докато яростно подритваше камъчета по пътеката пред себе си. Може би трябваше да се махне оттук и да отиде в Лондон за идната седмица. Може би тя нямаше да му липсва толкова много там.

* * *

Бременността на Софи беше започнала да ѝ личи, затова тя бе събрала багажа си от лондонската къща и се бе преместила в имението Уайлдинг в Източна Англия. За нещастие Източна Англия изглежда винаги е била сред най-дъждовните части от страната и когато каретата на Ема спря пред провинциалния дом на Софи, валеше като из ведро.

— О, боже мой! — възкликна Софи, когато видя зълва си да стои на прага. — Какво правиш тук? Да не би двамата с Алекс да сте се скарали? О, това е ужасно, наистина ужасно. Той ще трябва да падне на ръце и колене...

— Ръце и колене наистина няма да бъдат необходими — прекъсна я Ема. — Ако мога само да вляза и да се постопя, ще ти разкажа всичко.

— О, разбира се, толкова съжалявам. Влизай, влизай — Софи бързо въведе Ема в гостната. — За твой късмет току-що накарах Бингли да запали огън в камината. — Тя насочи Ема към един стол до огнището. — Просто остани, където си. Аз ще отида за одеяла.

Ема свали ръкавиците си и потърка ръце близо до огъня. Потрепери леко, когато пламъците започнаха да прогонват част от влагата, която се беше просмукала в тялото ѝ.

— Ето! — извика Софи и влезе тържествено в стаята с няколко одеяла на ръце. — Също така поръчах каничка чай. Нищо не може да сгрее човек по-добре от чая.

— Благодаря ти.

— Сигурна ли си, че не искаш да се преоблечеш? Мога да накарам някого да изглади една от роклите ти незабавно или можеш да

вземеш една от моите. Може би ще ти стане по-топло, ако се измъкнеш от тези мокри дрехи.

— Не са мокри, само малко влажни — отговори Ема. — А и не бих искала да пропусна чая, докато е все още горещ. Никога не съм била в състояние да разбера защо вие, англичаните, чакате чаят ви да стане хладък, за да го изпиете.

Софи сви рамене.

— Предполагам, че се питаш на какво се дължи тази неочаквана визита.

— Ами да.

— Наистина нямаме проблем с брат ти. Точно обратното. Аз съм много щастлива с него.

— Знаех, че ще бъдеш.

— Работата е там, че аз наистина няма какво да правя по цял ден, докато Алекс е зает. Преди да се омъжа имах социални ангажименти, но наистина не бих желала да се завръщам към обществени дейности точно сега, а и освен това сезонът е към края си.

— Хмм и не си много добра с музикалните инструменти, нали?

— Софи — каза Ема със смъртоносна сериозност, — старая се да избягвам пианото от чисто състрадание към Алекс, цялата прислуга и всяко живо същество, което притежава уши в Уестънбърт.

Софи едва не прихна.

— Освен това не искам да се захващам с хоби. Искам да правя нещо полезно. В Бостън помагах на баща ми да управлява своята корабна компания. Грижех се за всички книжа и той се консултираше с мен за повечето важни въпроси. Прекарвах много дни в офисите и корабостроителницата. Наистина се наслаждавах на това. В действителност аз се борих дълго и упорито срещу идването ми в Англия, защото не исках да оставям бизнеса.

— Е, със сигурност се радвам, че си изгубила битката — каза Софи. — Но разбирам какво имаш предвид. За съжаление е доста необичайно за жена с добро потекло да ръководи бизнес тук, в Англия.

— Това беше доста необичайно и в Бостън — каза Ема унило.

— Колкото и да ме вбесява този факт, просто не мисля, че повечето хора ще те приемат на сериозно. А ако никой не те вземе на сериозно, ти, разбира се, си обречена на провал, защото няма да купуват от теб никакви продукти или услуги или каквото и да

предлагаш. И тогава, разбира се, веднъж, след като се провалиш, всички ще кажат „Нали ти казах, ето защо не я подкрепих още в началото“.

— Знам. Точно затова баща ми искаше да дойда в Англия. Той знаеше, че бизнесът ще се провали, ако аз го поема, въпреки че можех да свърша много по-добра работа от повечето мъже.

Софи потърка брадичката си.

— Но, както знаеш, дамите могат да се занимават с благотворителност.

— Благотворителност?

— Да. И ако го направиш по правилния начин, аз наистина не виждам как благотворителността ще бъде по-различна от това да управляваш бизнес.

— Права си — каза Ема бавно и очите ѝ започнаха да блестят от възмущение. — На първо място трябва да разберем как да намерим парите, после да ги съберем. А след това трябва да ги управляваме правилно и да се следим дали се харчат разумно.

Софи се усмихна. Усещаше, че беше направила едно много добро дело този ден.

— И ако някой се заеме, да кажем, със сградата на училище или болница, тогава ще трябва да наблюдава всички работници и разходи. Това би било много стимулиращо. Да не говорим колко полезно ще бъде за обществеността.

— Добре — каза Софи и плесна с ръце. — Аз ще бъда първата, която ще се запише в твоята комисия за изграждането на... каквото и да решиш да се изгражда. Ще го построиш близо до Уестънбърт, нали? Мога да бъда доста полезна, всъщност, ако построиш нещо там. Арендаторите много държат на мен. Винаги им нося кошници на Великден и Коледа. Въпреки че едва ли бих могла да съм много полезна точно сега. — Тя потупа корема си. — Но мога да ти помогна с планирането и всичко останало, веднъж, след като започнеш и...

— Софи — Ема прекъсна зълва си със смях в гласа, — ти ще бъдеш първият човек, когото ще извикам.

— Добре. Очаквам го с нетърпение — Софи наля на Ема чаша чай. — Сега, след като обсъдихме това, колко дълго мислиш да останеш? Предполагам, че си нетърпелива да се върнеш при брат ми, след като реши проблема си, но наистина не мисля, че трябва да го

направиш още тази вечер. Става доста късно, а дъждът не изглежда да намалява.

Ема отпи глътка от чая си, оставяйки горещината да затопли гърлото ѝ.

— Всъщност, казах на Алекс, че ще отсъствам седмица.

— Господи, защо? Женени сте само от месец. Със сигурност не искаш да отсъстваш седмица.

— Не — каза Ема и въздъхна леко. — Но той ми говори с ужасно снизходителен тон, когато му казах, че съм отегчена...

— Не казвай нищо повече — отвърна Софи и вдигна ръката си. — Знам точно за какво говориш. Трябва да останеш за седмица или поне се опитай да издържиш около четири дни. Той трябва да се научи да не те подценява.

— Да, предполагам, но... — Гласът на Ема заглъхна, когато погледна нагоре към Софи. Цялата кръв се отцеди от лицето ѝ и тя остави чашката за чай с дрънчене в чинията. — Софи? — повика я Ема и изви главата си, за да проследи погледа ѝ.

Един привлекателен мъж с топли кафяви очи и пясъчна коса стоеше на вратата.

— Оливър? — прошепна Софи. — О, Оливър! Толкова ми липсваше!

Ема спря една неочаквана сълза, докато наблюдаваше как Софи се втурна в прегръдката на съпруга си. Държейки очите си дискретно наведени надолу, тя изчака докато двойката се целуна и прегърна и си казаха един на друг с думи и погледи колко са си липсвали през последните няколко месеца.

— Софи — каза накрая Оливър и отдръпна ръката ѝ, но отказа да я пусне, — може би трябва да ме представиш на приятелката си.

Софи се засмя весело.

— О, Оливър, никога няма да повярваш, но Ема не е просто моя приятелка, тя ми е зълва. Алекс се ожени!

Мъжът ѝ остана с отворена уста.

— Шегуваш се.

Софи поклати глава, а Ема се усмихна смутено.

— Е, проклет да съм, Ашбърн се е оженил. Вие трябва да сте истинска дама, Ваша светлост.

— О, моля ви, наричайте ме Ема.

— Освен това и американка — добави той, отбелязвайки акцента ѝ.

Ема размени няколко любезности с графа на Уайлдинг, но колкото повече събралата се отново двойка се опитваше да го скрие, толкова по-очевидно ставаше, че двамата искат да прекарат известно време заедно и сами. Така че Ема измърмори колко безнадеждно уморена е от пътуването и попита дали вечерята ѝ може да бъде изпратена в стаята. Пожела на двойката лека нощ и се насочи към стаята си, спирайки по път при библиотеката, където набързо се отправи към раздела за Шекспир и грабна от рафта „Хамлет“.

* * *

На следващата сутрин Ема отново облече пътническия си костюм, който вече беше освежен и изгладен. Софи се появи на закуска в пеньоара си и с някак зачервени от съня очи, но изглеждаше невероятно щастлива.

— При тези обстоятелства мисля да скъся визитата си и да посетя братовчедите си за няколко дни — каза Ема.

— Не е нужно да правиш това — каза Софи бързо и заглуши една прозявка.

Ема се усмихна знаещо. Софи не беше прекарала много време в сън предната нощ.

— Не, повярвай ми, така предпочитам. Заслужавате известно време насаме със съпруга ти и сина ти. Ако можеш само да изпратиш някой до Алекс с бележка, която да го информира за промяната в плановете, ще ти бъда много благодарна.

— О, да, разбира се. Но се увери, че няма да се върнеш, преди да са изминали четирите дни. А ако можеш да издържиш, трябва да пробваш и пети ден.

Ема само се усмихна и изяде омлета си.

[1] Комедийна пиеса от Шекспир. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Небето бе значително по-чисто в сравнение с изминалата нощ, така че Ема отвори всички прозорци на каретата, докато пътуваше към Лондон. Пътуването през земите на Уайлдинг, които бяха доста по-близо до града в сравнение с Уестънбърт, не беше много продължително, а Софи великодушно ѝ бе заела копието си от „Хамлет“, което бе започнала да чете предишната вечер.

Тя се бе съсредоточила в историята и спираше да чете само от време на време, когато ритмичният тропот на конските копита я унасяше.

— Да построиш болница или да не построиш. Това е въпросът — каза тя на глас в един от тези случаи и след секунда добави. — Това беше наистина ужасно.

Когато Ема пристигна в Лондон, беше малко след пладне и след като взеха и последния завой, преди да достигнат къщата на братовчедка ѝ, тя развълнувано надникна през прозореца. В далечината видя Бел да се спуска по предните стъпала на дома си. Един кочияш ѝ помогна да се качи в закрыта карета.

— О, Бел! Бел! — извика Ема, размахвайки кърпичката си.

— Не мисля, че ви чува, Ваша светлост — каза Еймъс, един от конярите на Ема.

— Предполагам, че си прав.

Екипажът на Ема спираше продължително и тя трябваше да извика доста силно, за да бъде чута сред тракането на колелата на нейната и другата карета. Тя сбърчи чело. Имаше нещо странно в начина, по който кочияшът помогна на Бел да се качи. Той на практика я вдигна. Ема усети първите тръпки на безпокойство.

— Желаете ли да я последвате? — попита Еймъс.

— Да, предполагам... Оу! — възкликна внезапно тя и се почувства далеч по-облекчена. — Знам къде отива. В дамския литературен клуб. Посещава го всяка сряда следобед. Отидох с нея няколко пъти. Срещите се провеждат в дома на лейди Стентън, който

не е много далеч. Просто следвайте каретата ѝ и аз ще я изнасям там.

Кочияшът кимна и пришпори каретата покрай дома на Блайдън, за да последва Бел по улиците на Лондон. Ема се облегна назад и наблюдаваше през прозореца как елегантните къщи се носят пред очите ѝ.

— Чакай малко... — каза тя с недоумяващ глас, когато подминаха познатата къща. Надникна през прозореца и се обърна към Еймъс. — Това беше домът на лейди Стентън.

— Може би братовчедка ви ще прави нещо друго днес, Ваша светлост и ще пропусне литературната среща.

— Не — отвърна Ема категорично и поклати отрицателно глава. — Тя никога не пропуска среща, когато е в града.

Еймъс сви рамене.

— Желаете ли да продължим да я следваме.

— Да, да — отговори Ема разсеяно. — Въпреки че сега, като се замисля, не разпознавам кочияша. Отнесе се с нея доста грубо. Предполагам, че биха могли да са наели нов кочияш, но все пак това е малко подозрително.

— Какво искате да кажете, Ваша светлост? Мислите ли, че някой се опитва да отвлече братовчедка ви?

Ема пребледня.

— Еймъс — каза тя остро, — отбий от пътя за момент. — Кочияшът спря и Ема се протегна по-напред през прозореца, за да разгледа внимателно каретата пред нея. — О, боже мой! Това не е някоя от нашите карети. Възможно е да са наели нов кочияш, но да купят нова карета. Щях да чуя за това.

Еймъс се обърна назад.

— Не мислите ли, че вашата братовчедка щеше да забележи различната карета.

— Не. Очите ѝ са зле. С всичкото това четене. Но тя отказва да носи очила. — Ема се задави от страх. — Еймъс, каквото и да правите, не позволявайте на каретата да излезе от полезрението ви.

Тя се облегна назад и затвори очите си от тревога. Имаше нещо гнило в Лондон.

Междувременно обратно в Уестънбърт Алекс се опитваше безуспешно да се концентрира върху работата си. Норууд, единственият служител, който влизаше в кабинета му, когато беше зает, донесе храна върху поднос.

— Не съм гладен, Норууд — измърмори Алекс.

Икономът повдигна вежди, но въпреки това постави подноса върху масата. Алекс игнорира храната и се приближи до прозореца, взирайки се унило в поляната отвън. Тя наистина не трябваше да го напуска. Не и за цяла седмица. Признаваше, че Софи вероятно е по-запозната от него с това какво правят омъжените жени, за да запълват времето си, но със сигурност не би отнело на Ема седмица, за да го научи.

По дяволите, мястото ѝ бе при него. Предишната нощ му отне цяла вечност, за да се стопли в леглото. Беше лежал там сам, търкайки краката си в чаршафа, надявайки се, че триенето ще създаде известна топлина. В крайна сметка бе изпаднал в чувство на самосъжаление. Нямахше да му е толкова студено, ако Ема бе до него.

Знаеше, че ще му липсва, но не очакваше, че ще му липсва толкова много. По дяволите, не трябваше да заминава дори за ден. Но присъствието ѝ все още се усещаше във въздуха. Ароматът ѝ се бе просмукал в стаята им и навсякъде, където се обърнеш, той виждаше някое кътче или ъгъл, някога използвани за тайна целувка.

Алекс въздъхна. Щеше да бъде дълга седмица.

Може би трябваше да замине за Лондон. Градската му къща не бе изпълнена със спомени за Ема. Той трепна, припомняйки си как брутално я бе отхвърлил там. Е, той просто можеше да затвори въпросния малък салон. Освен това харесваше мястото, където бе живял в продължение на близо десет години, и предполагаше, че скоро трябва да го продаде, тъй като двамата с Ема със сигурност щяха да използват къщата на Ашбърн на Бъркли Скуеър.

Но вероятно трябваше да разбере какво означава да си отегчен, както тя му беше казала. Предполагаше, че така ще бъде по-състрадателен към положението ѝ. Никога не се бе замислял за това какво правят омъжените жени с времето си. А и Ема не приличаше на

останалите омъжени жени, помисли си той, изпълнен с гордост. По дяволите, на практика тя ръководеше бизнес.

Може би от това се нуждаеше. Той беше затрупан от книжа и документи, свързани с многото му земи и бизнес проблеми. Може би трябваше да предаде управлението на имотите на Ема. Със сигурност можеше да се справи. И управителите му бяха добри хора. Щяха да слушат Ема, ако Алекс дадеше да се разбере, че от сега нататък тя ще се разпорежда. Той се ухили предоволен от плана си.

Моментът му на самопохвала бе прекъснат от почукване на вратата. Норууд влезе в стаята, носейки малка сгъната бележка върху сребърен поднос.

— Пристигна съобщение за вас, Ваша светлост. От съпругата ви. Алекс бързо прекоси стаята и грабна парчето хартия.

„Скъпи Алекс,

Лорд Уайлдинг се завърна доста неочаквано от Карибите и затова реших да прекарам остатъка от седмицата при братовчедите ми. Липсваш ми отчаяно.

С цялата ми любов, Ема“

Липсвал ѝ отчаяно. Ако ѝ липсваше толкова отчаяно, защо не се обърне и не се върне в дома, на който принадлежеше.

Да, той определено щеше да се отправи към Лондон. А докато е там, просто щеше да се отбие на посещение при Блайдън. И да завлече жена си у дома. Е, може би не. Ема не бе точно от типа жени, които влачиш някъде. Обаче можеше да подкупи връщането ѝ с обещанието, че може веднага да поеме управлението на повечето от земите му. А ако това се провалеше, винаги можеше да я съблазни.

В рамките на половин час Алекс напусна къщата и отпътува за Лондон.

* * *

Ема седеше в каретата си почти парализирана от страх за безопасността на братовчедка си, докато бавно се отправяха по път, който ги извеждаше от Лондон. Тъй като уличното движение ставаше по-натоварено, те оставаха все по-далеч и по-назад от каретата, в която беше Бел. Не искаше да събуди подозрение, а и освен това каретата ѝ носеше герба на Ашбърн, който лесно се разпознаваше. Всеки, който бе отделил време и усилия, за да отвлече Бел от дома ѝ, щеше да знае за връзката ѝ с Алекс и Ема.

Беше Удсайд. Трябваше да е той. Ема почти скочи от мястото си, когато го осъзна. Удсайд беше луд по Бел. Преследваше я от почти година и бе казал на Ема, че планира да се ожени за братовчедка ѝ. Фактът, че тя не отвърщаше на чувствата му, изглежда не влияеше на плановете му.

— Господи! — въздъхна Ема. — Той ще я принуди.

Не се съмняваше, че ако се наложи, Удсайд ще завлече Бел до олтара вързана и със запушена уста. Никога не бе срещала човек така обсебен от титли и кръвни връзки, а родословието на Бел бе добре дошло. И дори да съумееше сега да избегне брака си с него, това щеше да я съсипе. Ако Удсайд успееше достатъчно да компрометира репутацията ѝ, Бел щеше бъде принудена да се омъжи за него. Или това, или да остане стара мома завинаги, защото никой джентълмен не би се оженил за нея, ако смята, че Удсайд я е имал първи.

Стомахът на Ема се свиваше от ярост и страх, докато се отдалечаваха все повече от Лондон. Най-накрая каретата на Бел отби от главния път и след двадесетина минути зави към едно средно по големина село, наречено Хеърууд.

Тъй като забавиха, за да се пригодят към неравните селски пътища, Ема приближи лицето си до прозореца. Искаше да държи под око каретата отпред.

— Не се приближавай твърде много — извика тя към кочияша.

Той кимна и отпусна леко юздите. След миг каретата, в която беше Бел, спря пред странноприемница на име „Заекът и Хрътките“.

— Спри тук — нареди Ема и без да чака помощ, скочи от каретата. Тя наблюдаваше внимателно сцената пред кръчмата. Двама едри мъже разтоварваха голяма торба.

— О, господи! — прошепна Ема. — Напъхали са я в чувал.

— Не изглежда така сякаш се бори упорито — отбеляза Еймъс и се намръщи. — Може би са я упоили.

Ема си пое дълбоко въздух в опит да потисне паниката си. Нямаше начин малката им група да се пребори с похитителите на Бел. Кой знае с какви оръжия разполагаха. Къде, за бога, бе Алекс, когато тя се нуждаеше от него?

— Добре, господа — бързо започна Ема. — Трябва да използваме умовете си и да съставим план. Еймъс, можеш ли да яздиш?

— Не много добре, Ваша светлост.

Ема се обърна към Шиптън, другия коняр.

— А ти?

Той поклати глава.

Накрая тя се изправи пред кочияша, неестествено слаб мъж с оредяваща кестенява коса.

— Ботъмми, моля те, не ми казвай, че ти също не можеш да яздиш.

— Няма.

— Няма какво?

— Няма да ви кажа това. Яздя, откакто се научих да ходя.

Ема стисна зъби при ненавременния опит на кочияша да се пошегува.

— Ботъмми, слушай ме внимателно. Първо искам да намериш място, където да скриеш каретата. Възможно най-далеч от полезрението на „Заекът и Хрътките“. След това искам да вземеш един от конете, който смяташ, че е по-бърз, и да яздиш до Уестънбърт. Ще галопираш, сякаш животът ти зависи от това. Сякаш *моят* живот зависи от това, защото може и да се окаже вярно. Когато пристигнеш, намери херцога и веднага му разкажи какво се е случило. Нуждаем се от помощта му. Разбираш ли?

Ботъмми кимна. Той изглеждаше далеч по-сериозен, отколкото по-рано.

— Шиптън, отиди заедно с Ботъмми, за да знаем къде е оставил каретата. Ще се срещнем отново тук, на главната улица. Еймъс, ние отиваме да пазаруваме.

— Да пазаруваме, Ваша светлост? — той я погледна измъчено. — Не съм сигурен, че сега е...

Ема го прониза със смразяващ поглед, но успя да овладее темперамента си.

— Еймъс, няма да купуваме дрънкулки. Нуждаем се от средства, щом ще се опитваме да спасяваме Бел.

— Средства? Какъв вид средства?

— Все още не съм сигурна, но ако ми дадеш минута, ще разбера. — Тя вдигна поглед. Ботъмли и Шиптън не помръдваха.

— Вие двамата, тръгвайте — скара им се тя. — Нямаме време за губене.

След като двамата мъже изчезнаха от очите ѝ, Еймъс каза.

— Не се тревожете, Ваша светлост. Понякога Ботъмли не казва подходящи неща, но е наред с главата.

— Надявам се да си прав, Еймъс. Сега нека разгледаме някои от тези магазини. — Ема изучаваше витрините, докато погледът ѝ попадна на магазин за платове с изложени готови рокли на прозореца. Това бе обещаващо. Тя се обърна към Еймъс и притисна монета към ръката му.

— Намери ми някакви сажди. Ще се срещнем тук възможно най-скоро.

— Сажди, ваша светлост?

— За косата ми. Твърде очебийна е. Отивам да взема нещо, което да облека. Ще се видим скоро.

Ема влезе в магазина и всичките четири продавачки ахнаха едновременно при вида на толкова елегантна дама. Рядко пристигаха такива в село Хеърууд и още по-рядко красяха магазина им.

— Може... мога ли да ви помогна? — попита най-смелата сред тях.

— Всъщност да — отговори Ема и им отправи дружелюбна усмивка. — Имам нужда от облекло.

Управителката огледа стилната зелена рокля на Ема с пребледняло лице. Не можеше да предложи нищо от очевидно високия стандарт на тоалета ѝ и дамата го знаеше.

— Всъщност, това, от което се нуждая, е костюм — добави Ема бързо. — Другата седмица трябва да посетя бал с маски и искам да взема нещо малко по-различно.

— О! Е, може да изберете гръцки външен вид. Имам прекрасна материя, която можем да използваме за туника.

— Не мисля така — отговори Ема и поклати глава. — Косата ми, нали знаете. Не смятам, че древните гърци са притежавали толкова ярки коси.

— О, не, не разбира се — съгласи се веднага продавачката, кимайки енергично с глава.

— Нещо по-просто. Може би... камериерка.

— Камериерка?

— Да, прислужница. От тези, които сервират. Домашна прислужница.

Продавачката я изгледа съмнително. Никой не скочи напред, за да помогне на Ема в търсенето ѝ.

— Определено искам костюм на прислужница — каза Ема остро. — Не ми казвайте, че не правите доставки за някои от по-близо живеещите благородници.

Две от дамите се удариха една в друга в бързането си да помогнат и тя излезе от магазина след по-малко от две минути с пакетиран костюм на прислужница под ръка. Миг по-късно Еймъс се втурна към нея.

— Взе ли сажди?

— По-добро. — Еймъс повдигна един пакет. — Перука.

Ема надникна в чантата. Невероятен рус нюанс щурмува очите ѝ.

— Е, със сигурност няма да приличам на себе си. Сега, къде е Шиптън? Трябва да тръгваме. Само Господ знае какво се е случило с Бел.

Тъкмо тогава Шиптън изскочи иззад ъгъла и почти се блъсна в тях.

— Каретата е близо до църквата — каза той, докато се бореше за глътка въздух. — Ботъмли вече препусна към Уестънбърт.

— Добре — отговори Ема. — Да вървим.

Тя забърза напред към „Заекът и Хрътките“, следвана от пъстрия си антураж, и когато пристъпи в странноприемницата поиска две отделни стаи.

— Имате ли някакъв багаж, милейди?

О, дявол да го вземе, бе забравила, че ще ѝ е нужен багаж, за да се регистрира в гостилницата.

— Кочияшът ми ще го донесе по-късно. Все още е в каретата ми.

— А за колко нощувки, милейди?

Ема примигна.

— Хмм, не съм сигурна. Поне една. Може би повече. — Тя вдигна високо глава и имитира най-властния поглед на Алекс. — Необходимо ли е да ви отговоря веднага?

— Не, не, разбира се, че не. — Внезапно служителят започна да изглежда така, сякаш се чувства доста неудобно. — Ако е възможно, само подпишете регистъра.

Ема вдигна перото и се подписа със замах. Лейди Клариса Трент.

— Готово — промърмори под носа си. — Тя винаги е искала титла.

Веднага след като показаха стаята ѝ на втория етаж, тя се преоблече с костюма на камериерка и извади перуката. Отиде до камината, взе малко сажди и ги втри в ръцете си, докато се покриха с много тънък слой. Тя леко плесна с ръце страните си, за да нанесе малка част от саждите върху кожата си. Един поглед в огледалото ѝ показа, че се е справила. Сега кожата ѝ бе леко пепелива, което в съчетание с жълтата перука ѝ придаваше ужасен вид. Но най-важното бе, че изглеждаше абсолютно различно.

Тя изскочи от стаята си и почука на съседната врата. Еймъс ѝ отвори.

— Мили боже, Ваша светлост, изглеждате ужасно.

— Чудесно! Сега един от вас да отиде за багажа преди кръчмарят да стане подозрителен. А аз ще се опитам да разбера в коя стая се намира Бел.

След като конярите тръгнаха Ема се промъкна надолу по коридора, като през цялото време държеше слуха си нащрек за приближаващи стъпки. Когато се убеди, че е съвсем сама, притисна ухото си към най-близката врата.

Чу страстно пъшкане.

— О Юстас... О, Юстас! О, *Юстас!*

Ема отскочи назад сякаш се бе изгорила. Това определено не беше стаята на Бел. Продължи по-надолу по коридора и чу женски глас.

— Бездействието е покана за Сатаната. Сатаната ти казвам! Той дебне от всеки ъгъл...

Ема поклати глава и отстъпи назад. На първо място похитителите на Бел със сигурност бяха от мъжки пол, а и освен това тя не мислеше,

че те ще водят разговор за дявола. Премести се надолу по коридора към вратата, която се намираще до тази на Юстас.

— Нито дума по'иче, малка госпоичке. Още един звук и ще използвам колана си за...

— Млъквай, задник! Знаеш, че му обещахме да занесем плячката жива и здрава. Оня нема да ни даде златото, ако я пипнем и с пръст!

Ема ахна. Бел трябваше да е в тази стая и съдейки по звука, който издаде, не беше много добре.

— Колко дълго треба да чакаме ощи?

— Тоя каза, че шъ дойде преди падането на нощта. Сега млъкни и ме остаи на мира.

— Тя обаче е страшно парче. Оня може и да не забележи, ако само малко я пробваме, преди да довтаса тука, а?

Сърцето на Ема се спусна до обувките ѝ, но тя се принуди да остане силна, защото знаеше, че каквото и чувство да изпитва в момента, за Бел бе сто пъти по-зле.

— Ти тъп ли си? Истествено, чи шъ забележи, ако я пипним. Мамицата ти, ако съсипеш 'сичко, щъ убия. Ни си мисли, че нема да го направи.

Последва боричкане. Ема се паникьоса и почука на вратата.

— Какво по дяволите? — Един занемарен мъж рязко ѝ отвори. Бел седеше върху леглото от по-отдалечената стена до другия мъж.

До леглото имаше отворен прозорец. Ема забеляза, че братовчедка ѝ не помръдва и изпита силно подозрение, че мъжът до нея е насочил пистолет към гърба ѝ.

— Ша мъ извинявате, сър — каза бързо Ема и направи реверанс. — Ама ханджията се питаше дали искате нещо за ядене. Помисли си, че шъ го предпочитате горе в стаята си.

— Аз не мисля така. — Вратата започна да се затваря пред лицето на Ема.

— Хей. Чакай. Изобщо помисли ли, че може аз да съм гладен? — Мъжът на леглото изгледа яростно партньора си.

— Добре. Донеси ни храна. Месен пай, ако има. И некаква биричка.

— Благодаря, сър. Шъ ги донесъ веднага, щом мога. — Ема се поклони още веднъж, изплашена, че може да е прекалила с произношението.

Тя остана до вратата няколко минути след като се затвори, ослушвайки се за признаци, че злодеите са заподозрели нещо. Те продължиха да се заяждат, така че Ема се убеди, че се е справила с маскарада. Освен това дори Бел не я позна.

* * *

След като Ема се върна в стаята си, изпрати Еймъс да поръча някакъв месен пай и бира. Той се върна с поднос десет минути по-късно.

— Пожелай ми късмет — прошепна тя и изчезна надолу по коридора.

Преди да почука на вратата, си пое си дълбоко въздух.

— Кой е?

— Аз съм, сър, носа ви малко месен пай, точно как искахти.

Вратата се отвори.

— Влизай.

Ема влезе и остави таблата върху скрина.

След това започна да реди чиниите една по една върху близката маса. Трябваше да удължи няколкото си скъпоценни минути в стаята. Изпитваше необходимост да уведоми Бел, че помощта е на път. Но братовчедка ѝ се взираше в един от страничните стълбове на леглото и не помръдваше.

— Може ли да повервате към дъжд се изсипа вчера? — каза внезапно Ема. — Кълна са, че навън си беше истинска буря, не мислите ли?

Негодникът до вратата я погледна със смешно изражение.

— Аха, придполагам, чи и така.

Ема постави третата и последна чиния върху масата.

— И 'сички са толкоз разстроени зарад т'ва. Аз мисла, че туй беши много врява за нищо, но вие знайти, някой хора просто не се вслушват в разума. — Тя се върна обратно при подноса и вдигна халбата ейл с две ръце. С ъгълчето на окоето си видя, че очите на Бел се присвиват. — Ни знам — продължи тя весело, — 'сичко съ обърна добре накрая. Не мислите ли? Туй е 'сичко, коет има значение, нали тъй? Всичко е добре, когато свършва добре, туй винаги казвам.

Нямаше никакво съмнение, че сега вече Бел откъсна поглед от орнаментите на старинното легло и погледна любопитно към Ема.

Междувременно тя вече държеше втората халба с ейл.

— Някои хора, обачи, просто обичат да съ оплакват и няма какво да съ направи по въпроса. Сестра ми Цимбелин не спираше да бърбори за дъжда. Помислих си, че брат ми Юлий шъ я убие. Когат я видя да съ оплаква сякаш дявола съ vsили в него. — Ема направи пауза и остави последната халба ейл на масата. — Но другата ми сестра, Ема, съ намеси преди Юлий да нарани бедната стара Цимбелин. Тя съ погрижи за всичко.

Бел започна да кашля неконтролируемо. Нейният пристъп изглежда стресна злодеите, които бяха като хипнотизирани от разказа на странната прислужница, и те се върнаха към реалността.

— Слушай — каза този до вратата, — имами много работа. Махай съ от тука.

Ема направи още един реверанс.

— Както желаете — каза и изчезна.

Пред вратата чу как мъжете се разкрещяха на Бел.

— Какво ти става пък сега? Нема да ни разболеиш, нали?

Кашлицата на Бел постепенно намаля с няколко слаби последни прочиствания на гърлото.

— Сигурно е заради дъжда.

* * *

Ботъмли яздеше така, сякаш дяволът бе по петите му. Преминаваше през малки и големи села, пришпорвайки коня си почти до изтощение. Ако не бе убеден в спешността на задачата си, когато тръгна, то със сигурност по времето, когато пристигна в Уестънбърт, вече бе. Тежкото, неумолимо темпо на ездата му, бавно го тласкаше все повече и повече в състояние на паника, докато не се убеди, че съдбата на света зависи от неговото достигане до херцога.

Скочи от коня върху несигурните си крака и се втурна към къщата. Докато се бореше да си поеме дъх, крещеше:

— Ваша светлост! Ваша светлост!

Норууд се появи веднага, готов да порицае пълната липса на благоприличие от страна на Ботъмли, да не говорим за наглостта му да използва входната врата.

— Къде е Негова светлост? — Ботъмли дишаше тежко и сграбчи Норууд за реверите. — Къде е той?

— Контролирай се! — скара му се Норууд. — Това едва ли е прилично...

— Къде е той? — настоя Ботъмли, разтърсвайки иконома.

— Боже, човече, какво не е наред?

— Нейна светлост. Тя е в опасност. Ужасна, ужасна опасност.

Норууд пребледня.

— Той замина за Лондон.

Ботъмли ахна.

— Господ да ни е на помощ!

Воден от неотложността на мисията си, той изправи високо глава.

— Норууд, имам нужда от нов кон — каза той с властен глас, какъвто никога преди не бе използвал.

— Веднага — Норууд се втурна към оборите и само пет минути по-късно Ботъмли пое по пътя към Лондон.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Ема прекоси коридора и се вмъкна в стаята на Шиптън и Еймъс.

— Открих я. Намира се в стая номер седем.

— Добре ли е? — бързо попита Еймъс.

Ема кимна.

— Не е наранена. Все още. — Тя пое дълбоко въздух и се опита да успокои разбунтувания си стомах. — Но има двама ужасни мъже, които я пазят. Трябва да я измъкнем от онази стая.

— Може би е по-добре да изчакаме пристигането на Негова светлост — предложи с надежда Шиптън.

— Нямаме време — Ема кършеше тревожно ръце, докато крачеше из стаята. — Мисля, че е отвлечена от Удсайд.

Виждайки неразбиращите им погледи, тя допълни.

— Това е доста дълга история, но той е обсебен от нея и мисля, че може би иска да отмъсти на някой от нашето семейство. Аз, аз веднъж го обидих. — Ема преглътна мъчително, спомняйки си как се изсмя в лицето на Удсайд, когато ѝ бе казал, че ще се ожени за Бел. А и нямаше съмнение, че бе разярен, задето изгуби разписката. Нед го обвини, че се опитва да събере дълга си два пъти и го унижи публично. Това със сигурност го засягаше повече от липсата на парите. И докато Ема размишляваше върху положението, тревогата за сигурността на братовчедка ѝ нарастваше. — Трябва да я измъкнем преди той да пристигне.

— Но как? — попита Шиптън. — С Еймъс не сме толкова силни като тези разбойници.

— А те имат и оръжия — добави Ема. — Трябва да ги надхитрим.

Двамата слуги я погледнаха в очакване. Ема преглътна нервно.

— Там имаше отворен прозорец — каза тя. След което притича до прозореца, отвори го и подаде глава навън. — Има перваз — каза тя развълнувано.

— Господи, Ваша светлост — каза Еймъс ужасено. — Не може да имате предвид...

— Няма друг начин да се влезе в стаята, когато мъжете ги няма, за да ме пуснат вътре. Нямам избор. А и первазът не е толкова тесен.

Еймъс подаде глава навън.

— Виждаш ли, широк е около един фут. Ще се справя. Просто няма да поглеждам надолу.

— Господ да се смили над душите ни, Шиптън — каза Еймъс и поклати глава, — защото Негова светлост ще ни убие.

— Трябва ни нещо за отвличане на вниманието. Нещо, което ще ги накара да напуснат стаята.

Тримата стояха в мълчание няколко минути, докато Шиптън най-накрая се осмели да предложи.

— Ами, както знаете, Ваша светлост, мъжете обичат да попияват ейл.

Слаб лъч надежда озари сърцето на Ема.

— Какво предлагаш, Шиптън?

Той изглеждаше малко смутен, не бе свикнал идеите му да бъдат изслушвани с такова внимание от благородниците.

— Просто казвам, че мъжете обичат да си попияват и само глупак би подминал безплатно питие.

— Шиптън, ти се гений! — извика Ема, прегърна го спонтанно и постави една голяма целувка на бузата му.

Той почервеня целият и започна да пелтечи.

— Не знам, Ваша светлост, аз просто...

— Тихо. Ето какво ще направим. Един от вас ще слезе долу на улицата и ще започне да разгласява шумно как току-що е забогатял. Някой е починал или нещо подобно и вие сте наследили парите. След това ще се развикате, че ще купите питие на всеки в града. На долния етаж има кръчма. Другият ще пази в коридора, за да види дали мъжете ще излязат. Ако го направят, ще се промъкна по перваза и ще мина през прозореца, за да взема Бел. После ще се върна обратно тук. Съгласни ли сте?

И двамата мъже кимнаха, но изглеждаха доста несигурни.

— Добре тогава. Кой от вас иска да купи питиетата?

Никой не продума. Ема се намръщи.

— Еймъс, ти си по-предвзет, така че искам ти да го направиш. —
Даде му няколко монети в ръката. — Сега тръгвай.

Той погледна сърдито, пое дълбоко въздух и излезе от стаята.
Няколко минути по-късно Ема и Шиптън чуха крясъците му.

— Богат съм! Богат съм! След двадесет години служба дядката
най-накрая пукна и ми остави хиляда лири.

— Бързо, Шиптън, излез в коридора — прошепна Ема, докато
изтича до прозореца и отправи взор навън. Нямаше пряка гледка към
улицата, но ако погледнеше към алеята можеше да види Еймъс, който
мина оттам на път към входа на странноприемницата.

— Това е чудо! — извика той и започна да се смее истерично. —
Чудо! Знак от самия Господ! Сега до края на дните си няма да се
налага да прислугвам на някой префърцунен лорд или лейди!

Ема се усмихна, реши да забрави за този му коментар. Ако
успееше да отстрани злодеите от Бел, щеше да може да се оттегли до
живот с възнаграждението, което неговите префърцунени
работодатели щяха да му дадат.

Еймъс падна на колене и започна да целува земята.

— Господи — измърмори Ема, — човекът е объркал призиванието
си. Трябвало е да стане актьор. Или най-малкото мошеник.

Точно тогава един от престъпниците подаде глава два прозореца
по-встрани от този на Ема. Тя бързо прибра своята и започна да се
моли. Отвън на улицата Еймъс се захвана с работата.

— Искам да купя питие за всеки мъж, на когото му се налага да
работи за прехраната си. Всеки мъж, който трябва да се трепа да
използва ръцете си. Към „Заека и Хрътките“! Заслужили сме наградата
си!

Силни одобрителни възгласи последваха изявлението му и Ема
чу как тълпата се втурна към странноприемницата. Докато чакаше
Шиптън да се обади, изкушението да сдържи дъх бе толкова силно, че
трябваше непрекъснато да си повтаря да издиша.

Тридесетте секунди, през които чакаше Шиптън да се появи в
стаята, ѝ се видяха като цяла вечност.

— Хванаха се, Ваша светлост! Излязоха и отидоха на долния
етаж. При това изглеждаха доста развълнувани!

Сърцето на Ема заби лудо. Едно нещо бе да говориш, че ще се
промъкнеш по перваз, а съвсем друго да го направиш. Тя погледна

навън през прозореца. Беше доста високо. Дори и да не умреше ако падне, със сигурност щеше да си счупи доста кости.

— Просто не гледай надолу — прошепна на себе си. Тя пое дълбоко дъх и се покачи на прозореца. Слава на бога, че стаята ѝ не гледаше към улицата. В алеята не бе много вероятно някой да забележи странната гледка на жена, притисната към сградата, два етажа над земята.

Ема правеше малки стъпки и пълзеше напред, като мислено се извини на Юстас и компаньонката му, докато задминаваше стаята им. Най-накрая стигна до прозореца на Бел. Сви крака много бавно, съсредоточена в баланса си и се метна през отворения прозорец, приземявайки се доста болезнено на кълбо върху пода.

Бел изскимтя от изненада, когато Ема падна в стаята, но не много силно, защото устата ѝ бе запушена.

— Ще те измъкна от тук за нула време — каза Ема бързо, преглътна болката, която изпита при вида на братовчедка си, завързана за колоните на леглото. — По дяволите — измърмори тя. — Тези възли са твърде стегнати.

Бел тръсна глава, опитвайки се да посочи писалището в другия край на стаята.

— Какво? О! — Ема се спусна натам и намери ножа върху писалището до подноса, който бе оставила не много отдавна там. Не бе много остър, но свърши работа и след по-малко от минута тя освободи Бел. — Ще махна кърпата от устата ти в моята стая — бързо каза тя. — Искам да се махнем отгук, колкото е възможно по-бързо. — Ема пхна ножа в джоба си, сграбчи ръката на Бел и я дръпна към вратата.

Щом пристигнаха в стаята, Шиптън излезе да пази отвън, а Ема бързо срязва кърпата от устата на Бел.

— Добре ли си? — попита тя. — Нараниха ли те?

Бел бързо поклати глава.

— Добре съм. Не ме нараниха, но... — тя пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои, но след това изведнъж избухна в плач. — О, Ема — изплака тя. — Бях толкова уплашена. Мисля, че Удсайд е организирал всичко това. Не можех да спра да мисля за това как той ще ме докосва. Накараха ме да се чувствам толкова мръсна и... — Думите ѝ се секнаха в поток от хълцане.

— Шшт — нашепваше успокоително Ема, прегръщайки братовчедка си, за да я утеши. — Сега си добре и Удсайд никога няма да се доближи до теб.

— Единственото, за което мислих през цялото време, е, че ще трябва да се омъжа за него и тогава животът ми щеше да е съсипан завинаги.

— Не се тревожи — прошепна Ема и приглади косата ѝ.

— Нямаше да мога дори да се разведа с него — изхълца Бел и неелегантно избърса носа си с опакото на ръката. — Сигурна съм, че нямаше да получи развод и щях да бъда отритната от обществото. Алекс най-вероятно нямаше да ти разреши да се виждаме повече.

— Разбира се, че щяхме да се виждаме — бързо каза Ема, но знаеше, че думите на Бел са истина. В лондонското общество нямаше място за разведени жени. — Това вече няма значение. Няма да ти се наложи да се омъжваш за Удсайд, така че няма смисъл да дискутираме развода. За жалост сме закотвени в тази странноприемница, защото разполагаме само с един кон. Пратих един от конярите да разпита наоколо, но той не намери нито кон, нито карета за наемане в цялото село.

— Ами дилижанса?

Ема поклати глава.

— Не минава оттук. Опасявам се, че ще трябва да изчакаме Алекс. Не би трябвало да се забави. Ботъмли тръгна за Уестънбърт преди повече от час. Не мисля, че ще се наложи да чакаме повече от час — тя надникна нервно през прозореца. — Смятам, че ще е безопасно да останем тук зад заключената врата, отколкото да рискуваме да тръгнем пеша.

Бел кимна, подсмърчайки шумно. Тя примигна няколко пъти докато най-накрая забеляза странния вид на Ема.

— О, Ема — изкикоти се тя. — Изглеждаш отвратително!

— Благодаря ти! — каза Ема възторжено. — Поразителна маскировка, не мислиш ли? В началото дори не ме разпозна.

— И нямаше да те позная въобще, ако не бе започнала да споменаващ Шекспир на всяко изречение. Добре е, че мъжете, които ме държах в плен, бяха неграмотни. Едва се удържах да не избухна в смях, щом осъзнах какво си намислила. Но се питам как въобще си дошла дотук?

— О, Бел, имахме такъв късмет. Отидох да посетя Софи вчера и реших да се отбия у вас. Точно завивах зад ъгъла, когато те видях да се качваш в каретата. Когато не отиде на литературната среща на дамите, станах подозрителна.

Бел я погледна сериозно, осъзнавайки колко голяма роля е изиграло providението в спасяването ѝ.

— Какво ще правим сега?

— Ще сваля тези ужасни дрехи. Онези мъже може да дойдат да те търсят и не би ми било от полза да не изглеждам като жената, наела стаята преди няколко часа. — Тя свали перуката, оставяйки ярката коса да се спусне по гърба ѝ. — Така. Вече се чувствам по-добре.

* * *

Ако Ботъмли се чувстваше уморен, когато пристигна в Уестънбърт, то той бе напълно изтощен, докато стигна до градската къща на Алекс в Лондон три часа по-късно. Никога не бе идвал в ергенското жилище на Алекс, но бе израснал в Лондон, така че го откри лесно по адреса, който Норууд му даде.

С очи, пълни с отчаяние, той се изкачи по предните стълби и заудря по вратата. Смитърс отвори почти мигновено.

— Доставките — каза той арогантно — се правят отзад.

Преди Смитърс да успее да затвори вратата, Ботъмли се вмъкна в коридора и задъхано рече.

— Не за това съм тук. Аз...

— Както и кандидатстването за работа — погледът на Смитърс стана още по-хладен.

— Ще си затвориш ли устата за секунда! — извика Ботъмли. — Аз работя за Негова светлост в Уестънбърт. Карам каретата му — той направи пауза, все още дишайки тежко. — Става въпрос за Нейна светлост. Тя е в опасност. Братовчедка ѝ бе отвлечена. Трябва да намеря Негова светлост веднага. — Ботъмли се подпря на рамката на вратата, защото краката едва го държаха.

— Той не е тук — каза разтревожено Смитърс.

— Какво? Казаха ми, че е дошъл в Лондон и аз...

— Не, не, в Лондон е. Просто в момента не е тук. Отиде в Уайтс. Най-добре е да отидете при него незабавно. Нека ви дам адреса.

Тридесет секунди по-късно Ботъмли бе отново на коня си. След кратката си почивка от язденето се чувстваше дори по-уморен, отколкото преди това. Скоро стигна до Уайтс, но мъжът на входната врата отказа да го допусне вътре.

— Вие не разбирате — умоляваше го Ботъмли. — Случаят е спешен. Трябва да видя Негова светлост веднага.

— Съжалявам, но само членовете на клуба се допускат в него — каза пренебрежително портиерът. — А е очевидно, че вие не сте такъв.

Ботъмли сграбчи мъжа за реверите, очите му се ококориха от изтощение и паника.

— Трябва да видя херцога на Ашбърн веднага!

Портиерът пребледня от смущаващото поведение на Ботъмли.

— Мога да изпратя да го повикат, ако просто изчакате...

— Това не е достатъчно. О, по дяволите! — Ботъмли отдръпна ръцете си, удари портиера в лицето, прекрачи през него и се спусна по неприкосновените зали на клуба. — Ваша светлост! Ваша светлост! — викаше той. И тогава осъзна, че най-вероятно ще има повече от един благородници, затова започна да вика. — Херцог Ашбърн! Трябва ми веднага!

Двадесет добре облечени господа завъртяха глави към него.

— Слава на бога, ето ви, Ваша светлост — промълви Ботъмли и рухна, облегнат до стената.

Алекс се изправи, ужасът бавно завладяваше сърцето му.

— Ботъмли, какво, за бога, правиш тук?

Мъжът се бореше за всяка глътка въздух.

— Спешен случай, Ваша светлост. Жена ви. Тя...

Алекс пребяга през стаята и раздрусва Ботъмли.

— Какво се е случило? Тя добре ли е?

Ботъмли кимна.

— Да, тя е добре, Ваша светлост. — Той направи пауза в опит да запази равновесие. — Но може би не за дълго!

За четвърти път този ден Ботъмли се озова на седлото и този път единственото, което можеше да направи, бе да се държи здраво за врата на коня си.

* * *

В село Хеърүүд рядко виждаха членове на аристокрацията да преминават по тесните улици и ако всички жители не бяха отишли в „Заекът и Хрътките“, за да се възползват от щедрото предложение на Еймъс, щяха доста да се изненадат от появата на елегантния лорд Антъни Удсайд, виконт Бентън, който слизаше от каретата си. Появяването на Ема вече бе предизвикало голямо оживление, но изтънчен лорд бе нещо съвсем различно.

Удсайд бе много доволен от себе си. Да отвлече красивата лейди Арабела бе гениално хрумване. С един ненадеен удар бе решил всичките си проблеми. Отмъсти на брат й, получи жената, която желае, и след по-малко от час щеше да има достъп до богатството на Блайдън.

Той се отправи към местната църква, за да приключи сделката с пастора, който се бе съгласил да извърши прибързаната венчавка и да не обръща голямо внимание на толкова незначителни неща като съгласието на булката. Но той така и не стигна до свещеника, защото когато зави зад ъгъла, видя елегантна карета, дори по-елегантна от неговата. А както знаеше елегантните карети не бяха нещо често срещано в Хеърүүд. Все пак това беше главната причина да реши да доведе Арабела тук. Забърза крачка и се доближи до каретата, за да огледа герба.

Ашбърн. Като херцога и херцогинята на Ашбърн. Като първата братовчедка и най-добрата приятелка на Арабела.

Удсайд се завъртя на пети и се запъти към „Заекът и Хрътките“. Нещо се бе объркало.

Пристигна в странноприемницата няколко минути по-късно и попадна на пълен безпорядък. Сякаш цялото село се бе натъпкало в кръчмата и както изглеждаше болшинството от хора отдавна бе изминало първите стъпки към пиянството. В центъра на тълпата бе жизнен мъж, облечен в прислужническа ливрея, който помпозно и на висок глас оплакваше окаяното положение на работническата класа. Удсайд се приближи. Облеклото на прислужника бе доста фино. Повече, отколкото някой би очаквал в този затътен град. В действителност, помисли мрачно Удсайд, това бе ливрея, каквато

можеш да видиш в дома на някой виконт, ако той бе ужасно заможен. Или пък в дома на някой *херцог*.

Удсайд почувства как стомахът му се свива от ярост, която паниката беше изострила. Състоянието му не се подобри, когато разбра, че двамата разбойници, които бе наел да отвлекат Арабела, бяха тук долу и се наливаха, вместо да пазят дамата. Някой се бе намесил в плановете му и можеше да залож живота си, че това беше братовчедка й, която се бъркаше все там, където не й е работата. Новата херцогиня Ашбърн.

Проклетата американка. Тя бе никоя. Не бе с аристократично потекло. Дори не беше свързана по кръвна връзка с графа на Уърт, а само с графинята и ако паметта му не го лъжеше, лейди Керълайн бе родена съвсем обикновена мис.

Удсайд излезе дебнешком от кръчмата и се върна при рецепцията на странноприемницата. Той се изпъчи и отиде до писалището да позвъни. Набит мъж побърза да му помогне.

— Мисля, че жена ми се е регистрирала тук по-рано днес — каза Удсайд и се усмихна любезно. — Искам да я изненадам.

— Как е името й, милорд? Мога да я потърся в регистъра.

— Ами да ви кажа истината, съмнявам се да е казала истинското си име — той се наклони напред. — Имахме малко скарване и аз дойдох да се извиня.

— Разбирам. Добре, тогава може да ми я опишете.

Удсайд се усмихна.

— Ако е била тук, със сигурност ще сте я запомнили. Доста дребничка, с огнена коса.

— О, да! — възкликна мъжът. — Тук е. В стая номер три. На горния етаж.

Удсайд му благодари и тръгна нагоре. След няколко крачки обаче се обърна.

— Всъщност, наистина искам да я изненадам. Вероятно може да ми дадете резервния ключ за стаята й?

— Не знам, милорд — каза неловко ханджията. — Имаме политика да не даваме допълнителни ключове. От съображения за сигурност, нали разбирате.

Удсайд се усмихна отново, в светлите му сини очи блесна веселие.

— Наистина ще означава много за мен — каза той и постави няколко монети на тезгяха.

Ханджията погледна парите, а след това Удсайд, докато размишляваше върху вероятността двама аристократи, които не са свързани помежду си, да се появят в Хеърууд в един и същи ден. Взе парите и бутна ключа през тезгяха.

Удсайд кимна и прибра ключа, но когато се обърна, за да се качи по стълбите, очите му вече не блестяха. Бяха като две парчета лед.

* * *

Ема и Бел бяха затворени в стаята си около четири часа, когато гладът ги завладя и решиха да изпратят Шиптън до кухнята за някаква храна.

— Според теб какво задържа Алекс? — попита Бел, докато разсеяно прокарваше пръста си по копието от „Хамлет“, което Ема бе взела със себе си от Софи.

Ема отново поднови обикалянето си из стаята, действие, което я държеше заета през последните няколко часа.

— Нямам идея. Трябваше да е тук преди два часа. Би трябвало да отнеме час и половина на Ботъмли да стигне до Уестънбърт и още час и половина да се върне. Единственото, за което мога да се сетя, е, че Алекс не е бил вкъщи. Възможно е да е отишъл да посети арендаторите. Но не би трябвало да отнеме толкова време на Ботъмли, за да го открие.

— Скоро ще дойде — каза Бел с повече надежда, отколкото убеденост.

— Надявам се — отвърна Ема. — Вече свърших по-трудната част от спасяването ти. Най-малкото, което може да направи, е да дойде и да спаси мен.

Бел се усмихна.

— Ще дойде. А междувременно сме в безопасност тук.

Ема кимна.

— Въпреки това не бих искала да съм наблизко, когато Удсайд пристигне и открие, че те няма — въздъхна тя, отиде до леглото и седна до Бел.

И тогава в тишината, нарушавана само от звука от дишането им, чуха злокобния шум от ключ, който се превърта в ключалката. Ема ахна от ужас. Ако Алекс бе дошъл да ги спаси, със сигурност нямаше да се промъква така при тях. Той вероятно щеше да заблъска по вратата, крещейки, колко глупава и безотговорна е била, но не би бил толкова жесток, че да ги ужасява по този начин.

Вратата се отвори и зад нея се появи Удсайд. Светлите му очи блестяха опасно.

— Здравейте, дами — каза той заплашително. В дясната си ръка държеше револвер.

Нито Ема, нито Бел имаха думи да опишат страха си. И двете стояха на леглото и се притискаха ужасено една в друга.

— Беше извънредно глупаво, Ваша светлост, да оставите твърде набиваща се на очи карета пред църквата. Или не сте осъзнавали, че с лейди Арабела планирахме сватба тази вечер?

— Тя не е планирала нищо, копеле — извика Ема. — Тя никога...

Удсайд затръшна вратата, мина през стаята и я зашлеви.

— Млъкни, малка кучко — изсъска той. — И да не си посмяла да поставяш под въпрос законородеността ми. Аз съм виконт Бентън, а ти си едно малко нищо от колониите.

Ема задържа ръка върху бузата си, която бързо почервеняваше и оставяше отпечатък от удара на Удсайд.

— Аз съм херцогиня Ашбърн — изсъска тя, защото не можеше да потисне гордостта си.

— Шшт — умоляваше я Бел, стискайки другата ѝ ръка.

— Какво каза? — попита Удсайд с кадифен глас.

Ема се загледа в него бунтовнически.

— Ще ми отговаряш, когато те питам нещо! — нареди той, издърпа я от леглото и я сграбчи силно за раменете.

Ема упорито стисна зъби, когато хватката му стана по-болезнена.

— Моля те, пусни я — умоляваше го Бел, скочи от леглото и се опита да се промуши между Удсайд и братовчедка си.

— Махни се от пътя ми — каза той и я бутна настрана. — Сега, Ваша безсрамност, отговорете ми! Какво казахте? — той затегна хватката си, нанаявайки нежната ѝ кожа.

— Казах — задъха се Ема и вирна предизвикателно брадичка, — че съм херцогиня Ашбърн.

Удсайд присви очи, а след това зашлеви и другата ѝ буза. Ема падна на пода. Бел незабавно се втурна към нея и ѝ помогна да се върне при леглото. Тя се взря в Удсайд укорително с големите си сини очи, но не каза нищо, което можеше да провокира гнева му.

Ема се опита да преглътне болката, която се вряза в главата ѝ, но не можа да потисне сълзите, които се отрониха от очите ѝ. Тя зарови глава в скута на Бел, защото не желаше Удсайд да види страданието ѝ.

— Тя ме дразни — каза Удсайд на Бел. — Трудно ми е да повярвам, че двете сте роднини. Мисля, че трябва да я вържем. — Той грабна слугинските дрехи, които Ема бе носила неотдавна и бързо ги разкъса на ивици. След това ги подаде на Бел. — Завържи ѝ ръцете.

Бел го погледна втрещена.

— Със сигурност нямаш предвид...

— Нали не мислиш, че аз ще я вържа? Теб няма да те ритам и драскам.

— Страхливец — изсъска Ема. — Страх те е от жена на половината на твоя ръст.

— Ема, умолявам те, мълчи — прошепна Бел. Тя преглътна нервно, докато увиваше внимателно плата около китките на братовчедка си.

— По-стегнато — нареди Удсайд. — За глупак ли ме мислиш?

Бел дръпна плата леко.

Побеснял Удсайд сграбчи плата от Бел и го издърпа ожесточено, връзвайки ръцете на Ема стегнато зад гърба ѝ. Взе друго парче плат и се насочи към глезените ѝ.

— Само ако се опиташ да ме ритнеш — предупреди я той, — няма да чакам брачната нощ и ще обладая братовчедка ти още тук на пода, докато ни гледаш.

Ема застана напълно неподвижно.

— Антъни — каза Бел меко, опитвайки се да го успокои, — може би трябва да си дадем още малко време, за да се опознаем. Не мисля, че възможността за щастлив брак може въобще да се обсъжда. Но брак по принуда не би било добро начало на съвместния ни живот.

— Забравете, милейди — изсмя се той. — Ще се оженим тази вечер и това е последната ми дума. Свещеникът тук няма много високо мнение за жените и смята, че съгласието им не е необходимо за сключване на брак. Чакам само слънцето да залезе, преди да ви отведе

до църквата. Не се нуждая от цяла тълпа свидетели, които да клюкарстват за нас.

Ема надзърна през прозореца. Слънцето бе ниско, но още не бе започнало да залязва. С Бел вероятно имаха около час. Къде беше Алекс?

Удсайд хвърли друг парцал на Бел.

— Запуши устата на братовчедка си. Не желая да слушам ужасния й американски акцент.

Бел уви парцала около главата на Ема, като се опитваше да го завърже по-отпуснато. За щастие Удсайд гледаше през прозореца и не забеляза нежните грижи на младата жена за братовчедка й.

— Хубаво е, че имам този час, преди да отидем в църквата — каза Удсайд внезапно и се обърна с отровния си поглед към Ема. — Това ще ми даде време да измисля план, за да ви съсипя напълно, моя американска херцогиньо. Знам, че вие откраднахте разписката за дълга. Оставихте фуркета си за коса на бюрото ми.

Ема извърна поглед, защото не бе способна да гледа към него.

— Нямахте да се наложи да отвличам бъдещата си жена, ако не си бе набъркала носа в моите работи. Гледай ме, когато ти говоря! — Удсайд отиде до леглото и яростно я сграбчи за брадичката, принуждавайки я да го погледне. — Блайдън нямаше парите — извика той. — Нямахте да може да ги намери и щях да имам лейди Арабела в леглото си преди седмици. — Той пусна Ема и я блъсна толкова жестоко, че тя удари главата си силно в стената.

— Антъни, моля те! — изплака Бел.

В ледените очи на Удсайд проблесна желание, когато се обърна към Бел.

— Загрижеността ти към братовчедка ти е трогателна, скъпа моя, но за съжаление неуместна.

Ема заби зъби в парцала, борейки се да сдържи гнева си. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна, колкото в този момент, но единственият й лъч надежда бе убеждението, че какъвто и план да измислеше Удсайд, за да я посрами, ще пропадне. Защото Алекс й вярваше. Тя вече знаеше това. Той й вярваше и я обичаше и никога нямаше да повярва на думите на това животно, вместо на нейните.

Искаше й се само да дойде по-скоро, преди Удсайд да пусне в действие още някой от престъпните си планове.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Алекс успя да запази достатъчно присъствие на духа, за да се отбие у Дънфорд и да го вземе със себе си, преди двамата с Ботъмли да се отправят към Хеъруд. Един поглед към лицето на Алекс му бе казал, че се е случило нещо ужасно. Затова Дънфорд не губи време, а безмълвно грабна палтото си и скочи на коня.

Тримата мъже яздеха с безмилостна скорост и пътуването до Хеъруд отне само четиридесет и пет минути.

Спряха пред „Заекът и Хрътките“ и Алекс понечи да скочи от коня си, неспособен да контролира страха и яростта, които препускаха през него.

— Задръж за малко, Ашбърн — предупреди го Дънфорд. — Трябва да запазим спокойствие. Ботъмли, разкажи ни всичко отново. Ще трябва да използваме цялата информация, с която разполагаме.

Ботъмли хвана юздите на трите коня и се опита да остане изправен въпреки треперещите си пренатоварени мускули.

— Ние отивахме да видим брат'чедите на Нейна светлост и когато стигнахме там, лейди Арабела тръгваше нанякъде. Последвахме я, щото Нейна светлост каза, че ще ходи на няк'ва среща с книги, това било в сряда всеки път.

— Дамският литературен клуб — промърмори Дънфорд. — Бел никога не пропуска тези срещи.

— Но каретата подмина мястото на срещата. Тогава Нейна светлост забеляза, че тази карета е непозната, така че я последвахме тук. Двама едри мъжаги влязоха в странноприемницата и мъкнеха една голяма чанта. Мисля, че в нея беше братовчедката на Нейна светлост. Това е всичко, дето знам. Нейна светлост ме накара да препусна и да ви намеря, Ваша светлост.

— Благодаря ти, Ботъмли — каза Алекс. — Защо не се погрижиш за конете и след това не отидеш да си починеш. Заслужил си го. Хайде, Дънфорд.

Двамата мъже влязоха в странноприемницата, където многобройната пияна тълпа тъкмо излизаше от кръчмата и шумно вдигаше тост в чест на мъж, който седеше на бара. Дънфорд спря пред вратата, за да погледне късметлията. Той примигна няколко пъти изненадано и след това сграбчи ръката на Алекс.

— Ашбърн — каза той рязко, — това не е ли твоята ливрея?

Алекс се върна към вратата на механата.

— Всемогъщи боже — въздъхна той. — Това е Еймъс. Той е един от моите коняри. Работи за нас в продължение на години.

— Изглежда вдига тост по повод скорошната ти кончина, така че може би е по-добре да стоиш извън полезрението му.

Сърцето на Алекс се спусна в корема му.

— Господи, помогни на жена ми, ако е измислила още един от нейните лекомислени планове, защото ако излезе жива от този, ще я убия.

Алекс застана до рецепцията и удари с ръка звънеца, който яростно зазвъня, докато обезпокоеният ханджият накрая се появи. Той ахна шокиран при вида на още един аристократ в кръчмата си, този път още по-впечатляващ от предишния.

— Да, милорд? — каза той колебливо и мъдро отстъпи пред разяреното лице на Алекс.

— Вярвам, че съпругата ми се е отбила тук по-рано този следобед. Искам да я видя веднага.

Ханджията преглътна, като първо почувства объркване, а после истински ужас.

— Имаме една прекрасна дама, която се записа днес, милорд, но съпругът ѝ пристигна, така че не може да е тя...

Бърза като светкавица ръката на Алекс се стрелна през тезгяха и грабна ханджията за яката.

— Как изглеждаше тя? — запита той.

Ханджията започна да се поти обилно.

— Милорд — задъха се той и погледна безпомощно към Дънфорд за помощ, който сви рамене и започна да разглежда ноктите си.

Алекс го дръпна така, че краката му се отлепиха от земята и ръбът на тезгяха се впи болезнено в корема му.

— Как изглеждаше тя? — той повтори въпроса си с още по-опасен тон.

— Червена коса — отвърна съдържателят задавено. — Нейната коса беше яркочервена.

Алекс го пусна неочаквано.

— Описахте жена ми.

— Стая номер три — каза ханджията толкова бързо, колкото му бе възможно. — Не съм я виждал, откакто се записа.

— А другият мъж? — попита Алекс студено.

— Той дойде преди около половин час.

Дънфорд пристъпи напред.

— Можете ли да опишете джентълмена?

— Той беше около вашата височина, но малко по-слаб. С пясъчнокестенява коса и светлосини очи. Наистина светли. Почти безцветни.

— Това е Удсайд — каза Дънфорд рязко. — По-добре да се качваме там бързо.

Двамата мъже забързаха нагоре по стълбите и почти се сблъскаха с Шиптън на най-горното стъпало.

— Ваша светлост — извика той с облекчение. — Благодаря на господ, че сте тук.

— Къде е херцогинята? — каза Алекс бързо.

— Тя е в стаята с братовчедка си. Изпратиха ме за храна, но когато се върнах, вратата беше залостена и нейната братовчедка ми извика да я оставя пред вратата. Мисля, че нещо се е случило с тях.

Дънфорд събу обувките си, така че да може да се плъзне безшумно по пода.

— Отивам да подслушам на вратата, Ашбърн. Защо не видиш какво още можеш да научиш от вашия коняр?

Докато Алекс разпитваше Шиптън за Ема, Дънфорд се насочи надолу по коридора и тихо притисна ухо до вратата.

Той чу приглушения глас на Удсайд.

— Слънцето почти залезе. Наближава времето за сватбата ни. Ще се погрижа за теб по-късно.

— Не може ли да дойде с нас? — помоли Бел. — Не бих искала да се омъжа без някого от семейството ми.

— Забрави. Това невъзпитано момиче ми създаде достатъчно проблеми тази вечер. След няколко минути тръгваме.

— Тогава може ли да се върнем за Ема?

Имаше многозначителна пауза.

— Всъщност, мисля, че не. Някой ще я намери в този вид. И няма ли това да бъде весела история за клюкарите? Може би трябва да добавим превръзка на очите към модното ѝ облекло. Или може би тя не трябва да е облечена изобщо.

Дънфорд се върна обратно по коридора. Беше чул достатъчно.

— Какво става? — попита Алекс.

— Изглежда Удсайд ще насили Бел да се омъжи за него. Той планира да я заведе към църквата веднага след като залезе слънцето, което трябва да бъде след няколко минути.

— А Ема?

Дънфорд направи пауза.

— Всъщност, тя не каза нищо. Мисля, че Удсайд я е вързал. Той каза, че му е причинила достатъчно неприятности.

Мускулите на шията на Алекс започнаха да се стягат, докато се опитваше да се въздържи от оглушително нахлуване в стаята. Мисълта за Ема, вързана и оставена на милостта на това копеле, изпращаше такива яростни тръпки през цялото му тяло, че той едва можеше да говори. Когато отново възвърна контрола над себе си, заговори много бавно.

— Няма да го убия — каза той, а гласът му бе много, много студен. — Защото той не си струва правните проблеми, които ще последват. Но ще му причиня толкова много болка, че ще му се прииска да го бях довършил.

Дънфорд изви вежда, замълча и остави коментара на Алекс без отговор. Човек имаше право да бъде бесен, когато жена му е вързана. Все пак, помисли си той, най-добре да се опита да успокои гнева, който видимо струеше от неговия приятел.

— Бъди благодарен, че е вързана. Поне няма да бъде в състояние да се хвърли в битката и да се нарани. Все пак ще трябва да бъдем внимателни, Ашбърн. Предполагам, че той има пистолет. И най-вероятно е насочен към Бел.

Алекс кимна мрачно.

— Изчакай зад вратата и го фрасни по главата. Аз ще го атакувам отпред и ще се опитам да изведа Бел. Шиптън, чакай тук. Може да ни потрябваш.

Шиптън кимна и двамата едри мъже тихо се плъзнаха по коридора, заставайки от двете страни на вратата. Алекс стоеше малко по-далеч от Дънфорд и се притисна към стената. Удсайд щеше да се насочи към него, когато тръгнеше да излиза, а той не искаше да бъде забелязан, докато приятелят му не се хвърлеше в действие.

След няколко минути чакане в агония пантите изскърцаха и вратата се отвори.

— Нито дума докато минаваме долу през кръчмата, нали...

С изненадваща елегантност Дънфорд скочи върху гърба на Удсайд и заби лакътя си в черепа му.

— Какво по дяволите...?!

Ударът дезориентира Удсайд, но не бе достатъчен, за да го нокаутира. Все пак той разхлаби хватката. Бел успя да се изскубне и хукна обратно в стаята.

Алекс се втурна напред, хвърляйки се в средната част на тялото му, за да изкара въздуха му. Но той някак успя да задържи пистолета си и след миг прогърмя изстрел, който запрати Алекс обратно в коридора, където той се свлече безжизнен, със странно извити ръце и крака. Шиптън веднага се втурна напред, но конярят нямаше опит е огнестрелни рани. Гледката на течащата от рамото на господаря му яркочервена кръв бе достатъчна, за да припадне. Той се приземи точно върху Алекс, притискайки тялото му към пода.

Ема чу звуците от сбиване, след това изстрелът и сърцето ѝ започна да бие бясно от ужас. Тя заби зъби в кърпата, втъкната в устата ѝ, с отчаяние и чакаше ужасена на леглото, скована от усещането, че съпругът ѝ е ранен и може би умира. А тя не можеше да направи нищо, за да му помогне. Не можеше да помогне на никого, дори и на себе си.

— Махай се от мен! — извика Удсайд и се въртеше като побеснял, докато се опитваше да се измъкне от смъртоносната хватка на Дънфорд, който стискаше врата му. Накрая, с един последен отчаян ход, той блъсна Дънфорд с цялата си сила в рамката на вратата и той падна. За съжаление същото се случи и с пистолета му, който издрънча на пода и се плъзна в стаята, където Бел го вдигна ужасена.

Лицето на Удсайд се изкриви в зловеща усмивка, когато вдигна оръжието си и го насочи към сърцето на Дънфорд.

— Ти си много глупав човек — каза той тихо, когато пръстът му притисна спусъка.

— Не толкова глупав, колкото теб.

Дънфорд ахна, когато видя, че Бел е насочила пистолета си към Удсайд.

— Ако го застреляш, аз ще застрелям теб — добави тя, опитвайки се да овладее гласа си.

Ема почти умря в този момент. Тя нямаше представа какво се случва, но знаеше, че Бел няма никаква идея как се използва пистолет.

Изражението на Удсайд за миг стана предпазливо, но той бързо се окопоти.

— Наистина, лейди Арабела — каза той снизходително, без да отмества поглед от мъжа пред себе си. — Не мога да повярвам, че нежна дама като вас, дъщеря на граф, е способна да стреля по човек.

Бел го простреля в крака.

— Повярвайте.

Удсайд остана зашеметен. Дънфорд се възползва от временното му невнимание и се втурна напред с намерението да го притисне към пода и да отбие пистолета далеч от него. Но преди да достигне целта си, профуча друг изстрел и Удсайд се строполи, приземявайки се върху Дънфорд.

От дъното на коридора Алекс въздъхна облекчено, когато пистолетът се изплъзна от пръстите му. Изпод тежестта на Шиптън му трябваша няколко ценни секунди, за да вземе оръжието, което бе паднало на пода на няколко крачки от него. Рамото му пулсираше, ръката му бе вцепенена, но все пак той успя да се протегне напред и да игнорира болката. Когато пръстите му най-накрая намериха оръжието, той нямаше представа с колко време разполага. Вдигна пистолета и застреля Удсайд в свивката на коляното.

След като Удсайд и Дънфорд паднаха настъпи зловещо спокойствие. Само Бел стоеше права с димящо оръжие в ръката. Устата ѝ бе леко отворена, а очите ѝ сякаш бяха загубили способността си да мигат, докато оглеждаше резултата от битката, която се бе водила в нейна чест. Ужасът, който бе успяла да преглътне, когато стреля по

Удсайд, все пак се надигна в нея и оръжието се изплъзна от пръстите ѝ, падайки с кънтящ звук върху пода.

— О, боже — затаи дъх тя, а очите ѝ обхождаха арената на борбата.

Алекс бе затиснат под Шиптън, а Дънфорд под Удсайд. Двама от най-силните мъже във висшето общество бяха обезвредени. Щеше да ѝ е забавно, ако все още не трепереше от страх. А на всичкото отгоре Ема продължаваше да бъде вързана към леглото с превръзка на очите. И не беше доволна от това. Решавайки, че опасността е преминала, Ема започна да сумти и да се бори диво, докато настояваше някой да дойде и да я освободи.

Резките движения на Ема откъснаха Бел от вцепенението ѝ и тя се втурна да освободи братовчедка си.

— Успокой се — каза тя, опитвайки се да звучи по-твърдо.

Бел развърза първо превръзката на устата ѝ и веднага съжали, че го е направила.

— Какво се случи? Какво става? Алекс ранен ли е? Не мога да видя нищо! Ще...

— Ти просто не можеш да стоиш настрана, нали? — отвърна Бел и поклати глава, докато махаше превръзката от очите ѝ.

Ема примигна няколко пъти, за да привикне към светлината.

— Имаше толкова много изстрели! Чувствах се толкова безпомощна. Къде е Алекс?

Бел срязва въжето около глезените на Ема, а след това трябваше да тича след нея, когато тя изскочи в коридора, за да открие Алекс.

— О, боже! Ти си ранен! — Ема замръзна, потресена от гледката на кръвта на Алекс. Тя изрита настрана един от краката на Удсайд и забърза надолу по коридора към съпруга си.

— Ще забавиш ли малко? — извика Бел. — Не можеш да направиш нищо, за да му помогнеш, ръцете ти са все още вързани.

Ема коленичи до Алекс и притисна ухото си до гърдите му. Сърцето му все още биеше. Бел се възползва от моментното замлъкване на Ема и преряза последното парче плат, с което бяха вързани китките ѝ.

Най-сетне свободна, Ема трескаво взе лицето на Алекс в ръцете си.

— Добре ли си? — попита го тя. — Моля те, кажи нещо.

— Махни... го... от мен!

Ема се отдръпна, успокоена до известна степен от бурните му думи. Със сила, породена от паниката, която преминаваше през нея в последните няколко минути, тя избута Шиптън и го изтъркаля от тялото на Алекс.

Той въздъхна от облекчение.

— Аз ще се оправя — каза дрезгаво. — Виж дали Дънфорд е добре.

— Не знам — каза Ема съмнително, като вдигна плата, с който преди малко бяха завързани китките ѝ и го притисна към раната му. — Доста кървиш.

Тя погледна виновно назад към Дънфорд, когото тя дори не бе забелязала в стремежа си да стигне до Алекс.

— Остани с него — каза Бел бързо. — Аз ще се погрижа за Дънфорд.

Не ѝ отне много време да избута Удсайд от краката на Дънфорд. Бел не губи време и се зае със задачата да го завърже — със същите парчета плат, които той я бе принудил да използва за Ема.

Дънфорд застана над Ема, която все още бе на колене до Алекс и го наблюдаваше притеснено. Тя изглежда не успяваше да спре кървенето.

— Позволи ми да го видя — каза Дънфорд. — Знам някои неща за огнестрелните рани.

Ема знаеше, че Дънфорд се е бил на Полуострова заедно с Алекс, така че се отдалечи незабавно. Той направи бърз преглед и след това се обърна към Ема. В очите му се четеше облекчение.

— Загубил е известно количество кръв, но не е сериозно. Ще е дяволски сърдит, но ще живее.

Ема се усмихна развълнувано, докато се навеждаше напред, за да положи нежна целувка върху устните на Алекс. Докато се отдръпваше обаче, здравата му ръка се стрелна напред и стисна брадичката ѝ като менгеме. Шокирана Ема отвори очи и се взря в дълбокия му изумруден поглед, който внезапно бе станал забележително ясен и непомрачен от болка.

— Ще те... заключа.

— О, Дънфорд! — извика Ема щастливо. — Той наистина ще се оправя!

* * *

Три дни по-късно Алекс се чувстваше доста ободрен, но пък толкова се бе забавлявал от грижите на Ема, че не желаше да се измъкне от леглото. Тя бе останала до него през първите ден и нощ и внимателно почистваше раната му. А когато след това бе започнал да се възстановява, се грижеше случайно раната да не се отвори. Знаеше от опит, че Алекс доста се върти в съня си, а не искаше той да губи повече кръв.

На втория ден Ема отново остана при него. С разликата, че този път спеше. Бе прекосила провинцията два пъти, беше се катерила върху фасадата на сграда, бе завързана, със запушена уста и бдя двадесет и четири часа до леглото на Алекс и всичко това за последните три дни. Тя заспа в стола, без да изпуска ръката му. Когато той се събуди, усети малката ѝ длан в своята да го облива с любовта и топлината си. Погледна към нея. Тя изглеждаше толкова очарователна, че той с лекота стана от леглото, вдигна я и я положи до себе си. Движенията му бяха непохватни, тъй като все още не можеше напълно да използва ръката си, но чувстваше изгаряща нужда да ѝ е по-удобно. Освен това му липсваше усещането да е сгушена до него.

Дънфорд дойде, докато тя спеше и Алекс внимателно я покри с одеяло. Благоприличието изискваше от двамата мъже да проведат разговора си на друго място, но Алекс не желаше да става от леглото, а и знаеше, че може да се довери на Дънфорд. С тихи гласове те обсъдиха случилото се през изминалите дни и Алекс научи, че благодарение на доста настоятелния призив на Дънфорд, Удсайд незабавно е напуснал страната.

Те обмисляха да го предадат на властите, но Бел реши, че не желае такъв скандал. Удсайд бе толкова обсебен от титлите и аристокрацията, бе казала тя на Дънфорд, че животът в пустошта на Австралия би бил по-лошо наказание от всеки затвор.

След около десет минути Дънфорд се измъкна от стаята и се отправи към собствената си спалня, заявявайки, че планира да спи през цялата следваща седмица. Алекс не се съмняваше и за минута, че ще го направи.

На третия ден Ема се събуди малко изненадана, че се намира в леглото и то напълно съблечена.

— Спа в продължение на почти цял ден — каза Алекс с развеселен тон.

Ема затвори очи.

— Каква ужасна болногледачка съм.

— Мисля, че си свършена. — Той лепна една целувка на носа ѝ.

Ема въздъхна доволно и се сгуши до топлото му тяло.

— Как се чувстваш?

— Много по-добре. Раната наистина не ме боли, освен ако случайно не я ударя.

— Радвам се — промърмори Ема, издърпа главата си изпод здравата му ръка и легна върху гърдите му. — Много се разтревожих, нали знаеш. Имаше толкова много кръв.

— Скъпа, не знаеш значението на думата „притеснен“, освен ако не си била в главата ми, когато разбрах, че Удсайд те е хванал в онази стая. И тогава, когато открих, че си била вързана... не искам никога повече да се чувствам по този начин — каза той яростно.

Ема усети напрежението в тялото му и мускулите му. Можеше да почувства дълбочината на емоциите му. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се обърна по корем и се подпря на лакти, така че да може да вижда очите му.

— Няма — каза тя нежно. — Обещавам.

— Ема?

— Хмм?

— Не ме изоставяй повече.

— Не съм те изоставяла.

— Тогава не прави визити, за които си ме уведомила минута преди да тръгнеш. Къщата беше много самотна без теб.

Ема беше изумена от силата на чувствата, които предизвикаха у нея твърдите му думи и трябваше да ухапе устните си, за да прогони сълзите от очите си. Засрамена от своята сантименталност, тя легна обратно настрани и се сгуши до гърдите на Алекс.

— Ема, мислех си за някои неща.

— Да?

— Беше права, че няма какво да правиш тук. Срамувам се, че не го осъзнавах по-рано. Предполагам, че никога не съм си правил труда

да видя с какво се занимават жените по цял ден. Аз просто допуснах, че имаш изобилие от неща, с които да се развличаш.

Алекс спря и погали огнената ѝ коса, наслаждавайки се на копринената ѝ мекота.

— А аз наистина имам прекалено много работа. Притежавам няколко имота в допълнение към Уестънбърт, както знаеш.

Ема кимна. След което повтори движението още няколко пъти, просто защото усещането на топлата кожа на гърдите му срещу студения ѝ нос бе прекалено хубаво.

— Мислех си, че може ти да поемеш управлението на тези имоти. Ще трябва да следиш книгата. От време на време ще се налага и да пътуваш до всяко от тях, за да се консултираш с управителите. И да се срещаш с арендаторите, разбира се. Мисля, че е много важно за тях, за да осъзнаят, че ние не искаме да сме просто едни отсъстващи собственици.

Ема повдигна лицето си от гърдите му и се втренчи в него със сияещите си виолетови очи.

— Ще идваш ли с мен?

— Разбира се — лицето на Алекс се разтегна в усмивка. — Леглото става ужасно студено без теб. Не можех да заспя.

— О, Алекс — простена Ема и се хвърли на врата му, напълно забравяйки за раната. — Липсваше ми толкова много. Софи ми каза, че трябва да стоя далеч от теб в продължение на пет дни, за да ти дам урок, но аз просто не можех. Щях да прекарам деня с братовчедите си и да се върна вкъщи. Нямах какво да направя — каза тя и се задави в сълзи. — Толкова те обичам.

— И аз теб.

Алекс прегърна съпругата си, чувствайки съвършено доволство, докато държеше топлото ѝ тяло до своето. За първи път от десет години се чувстваше в пълен мир със света. Видения за оставащата част от живота му преминаваха пред очите му и всички те бяха красиви, пълни с червенокоси деца и внуци. И, разбира се, неговата червенокоса жена.

— Не е ли странно? — каза той, а гласът му бе пълен с удивление. — Но аз всъщност се радвам, че остарявам.

Ема се усмихна развълнувано.

— Аз също.

ЕПИЛОГ

Ема реши да остави плановете си за изграждането на болница настрана, след като усети напредък в усвояването на задълженията си като нов управител на имотите Ашбърн. Три месеца по-късно се появи нова причина за отлагане на строителството. Тя беше бременна.

Не би трябвало да се изненадва толкова. В крайна сметка бебето бе неизбежно след начина, по който се държаха с Алекс. Дори когато цикълът ѝ не се появи миналия месец, възможността да стане майка все още ѝ изглеждаше някак далечна.

С цялото щастие, което бракът бе донесъл в живота ѝ, бебето изглеждаше твърде хубаво, за да е истина. Но после бе започнала да забелязва леки промени в тялото си, а сутрин започна да се чувства неразположена. Не искаше да казва на Алекс, докато не се увереше напълно, защото нямаше нужда и двамата да бъдат разочаровани, ако се окажеше фалшива тревога. Когато пропусна и следващия месец обаче, вече знаеше, че мечтите наистина се сбъдват.

И така една сутрин, когато Алекс се приготвяше да стане от леглото и да се облече, тя сложи ръка върху неговата, за да го задържи.

— Какво има, скъпа? — попита той.

— Не тръгвай още — каза тя меко.

Алекс се усмихна, а очите му заблестяха от любов и той бавно се върна под топлите чаршафи. Дръпна я към себе си и положи нежна целувка върху носа ѝ, мислейки си, че удоволствието от прегръщането на собствената му съпруга със сигурност си струва загубата на няколко минути работа.

— Имам важни новини — каза Ема.

— Наистина ли? — промърмори Алекс, зает да гали копринената кожа точно зад ухото ѝ.

— Мхм — въздъхна Ема, наслаждавайки се на ласката. — Ще имам бебе.

— Какво? — извика Алекс високо и отдели гърба ѝ от себе си, така че да може да види лицето ѝ. — Да не би да ми казваш...

Ема кимна и цялата се изчерви.

— Бебе — каза той възхитен. — Бебе. Само си го представи.

— Малко е рано, знам, но...

— Не е рано — прекъсна я Алекс и я притисна към себе си. —
Нямам търпение. Мое собствено бебе.

— То е и мое, също така — напомни му Ема.

— Нашето бебе. Ще бъде момиче с морковеночервена коса,
сигурен съм.

Младата жена поклати глава.

— Не, ще бъде момче. Убедена съм. С черна коса и зелени очи.

— Глупости, не се съмнявам, че ще бъде момиче.

Ема се засмя, запленена от магията на момента.

— Момче.

— Момиче.

— Момче.

— Момиче.

— Ще бъде момче, казвам ти. Толкова ли ще е ужасно да имаш
момче? — подразни го тя.

Алекс се престори, че внимателно обмисля въпроса.

— Малко момче с черна коса и зелени очи би било приемливо,
предполагам. В края на краищата човек трябва да се сдобие с
наследник, но съвсем мъничко момиченце с морковеночервена коса...
ето *това* вече ще бъде великолепно.

Издание:

Джулия Куин. Великолепно
Американска. Първо издание
ИК „Тиара Букс“, София, 2011

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Марина Константинова

ISBN: 978-954-296-901-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.